

HEPREALAISKIRJEEN SANOMAA

Jorma Pihkala

Sisällysluettelo

Kuka puhuu? Hepr. 1:1-3.....	2
Suurempi kuin enkelit Hepr. 1:4-14.....	11
Suuri pelastus Hepr. 2:1-4.....	18
Pelastuksen päämies Hepr. 2:5-18.....	25
Katse Kristukseen Hepr. 3:1-6.....	33
Kuuletko Jumalan äänen? Hepr. 3:7-19.....	39
Usko ja sana Hepr. 4:1-13.....	47
Ylipappi Jeesus Hepr. 4:14-5:10.....	54
Hengellinen ravinto Hepr. 5:11-6:3.....	63
Pyhän Hengen pilkka Hepr. 6:4-20.....	71
Iankaikkinen ylipappi Hepr. 7:1-28.....	80
Uuden liiton Välimies Hepr. 8:1-13.....	88
Liiton veri Hepr. 9:1-22.....	96
Kuolema ja tuomio Hepr. 9:23-28.....	103
Yhdellä uhrilla pyhitetyt Hepr. 10:1-18.....	112
Seurakunta marssilla Hepr. 10:19-25.....	120
Varoitus ja rohkaisu Hepr. 10:26-39.....	128
Mitä usko on? Hepr. 11:1.....	137
Todistus uskosta Hepr. 11:1-7.....	147
Isänmaan etsijät Hepr. 11:8-22.....	155
Uskon esikuvia Hepr. 11:23-40.....	163
Uskon kilparata ja Herran kuritus Hepr. 12:1-11.....	170
Pyhitys ja armo Hepr. 12:12-17.....	178
Valtakunta, joka ei järky Hepr. 12:18-29.....	185
Pyhä elämäntapa Hepr. 13:1-6.....	193
Kristillinen johtajuus Hepr. 13:7-17.....	201
Armon varassa Hepr. 13:17-25.....	208

Kuka puhuu? Hepr. 1:1-3

1. Jumala puhui muinoin monesti ja monin tavoin isille profeettojen kautta.
2. Näinä viimeisinä päivinä hän on puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka kautta hän myös on luonut maailmat.
3. Poika on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.

Jumala puhuu

Mitä voimme tietää Jumalasta? Mihin kristillinen usko perustuu? Millaista on Jumalan puhe? Kuka ja millainen on Jeesus Kristus? Miten luominen tapahtui? Mitä on synty? Miten Jeesus suoritti puhdistuksen synneistä? Missä Jeesus on tänään? Näihin kristinuskon keskeisiin kysymyksiin ottaa Heprealaiskirjeen kirjoittaja kantaa kirjeensä tiiviissä johdannossa.

Johdantoa

Ennen kuin käymme tutkimaan kirjeen ensimmäisiä jakeita, tarkastelemme hiukan sitä kokonaisuutena. Kirje on Johanneksen kirjeiden ohella ainoa Uuden testamentin kirje, jossa ei mainita kirjoittajan nimeä. Hän ei voinut olla Paavali, vaikkakin jotkut ovat niin olettaneet. Tämä apostoli näet mainitsi aina nimensä kirjeittensä alussa. Sen kirjoitustyylikään ei ole "paavalilainen", vaikkakin sen sisältö on sopusoinnussa tämän apostolin opetusten kanssa. Tämän kirjeen laatija kuului hänen ystäväpiiriinsä, kuten näkyy sanoista: *"Veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi"* (13:23). Samalla tämä kohta osoittaa, että se on laadittu Timoteuksen elinaikana. Sen puhe Jerusalemin temppelin uhripalvelusta edelleen jatkuvana osoittaa, että se on ajalta ennen temppelin hävitystä v. 70. Tämä oli kuitenkin lähellä, kuten näkyy sanoista 8:13: *"se, mikä vanhenee [vanha liitto ja sen temppelipalvelus]... on lähellä häviämistään"*.

Sanat *"Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta"* (13:23), osoittavat, että kirje on lähetetty Italian ulkopuolelta Italian juutalaiskristityille, joille temppelin pappeus ja menot olivat tuttuja. Paikkakunnalla, mistä kirje lähetettiin, oli Italiasta olevia kristittyjä, jotka lähettivät tervehdyksensä kotimaansa kristityille.

Sanat *"pelastuksesta, jonka Herra alkuaan julisti, ja joka saatettiin meille niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet"* (2:3), osoittavat, että kirjoittaja kuului kristittyjen toiseen sukupolveen: 1. Herralta kuulleet saattoivat evankeliumin 2. niille, joihin kirjoittaja kuului. Kirjeen otsikko *Pros hebraious* = Heprealaisille on 200 luvulta ja perustuu käsitykseen, että se oli tarkoitettu juutalaiskristityille.

Kirjeen laatija

Kirjeen laatijan suhteen meidän on yhdyttävä Origeneen (k. 254 jKr.) sanoihin: "Jumala yksin tietää, kuka on sen kirjoittaja." Joka tapauksessa hän oli kreikkaa hyvin taitava juutalaiskristitty. Hän tunsi tarkoin Mooseksen kirjojen mukaisen temppelipalveluksen, ymmärtäen sen Kristukseen ja uuteen liittoon viittaavan tyyppi/tulevan varjomerkituksen. Tällä kirjeellä on erityinen arvonsa juuri sen johdosta.

Minun henkilökohtainen arvaukseni kirjoittajasta olisi Barnabas ja ajankohta voisi osua esimerkiksi Paavalin Kesarean vankeuden jaksoon, niin että Paavali olisi kirjeen lukenut ja antanut sille apostolisen auktoriteetin. Barnabas oli leeviläinen, ja tunsin näin hyvin temppelipalveluksen, jolla on keskeinen asema kirjeessä. Hän oli kotoisin Kyprosta, joten hän siis osasi varmasti kreikkaa. Lisäksi apostolit nimittivät häntä kehottajaksi, mikä sopii hyvin Heprealaiskirjeen yleisilmeeseen (Ap.t. 4:36).

Toinen mahdollinen kirjoittaja voisi olla Apollos, joka oli myös juutalainen oppinut ja osasi hyvin kreikkaa. Hänkin kuului Paavalin lähipiiriin ja olisi saanut kirjeelle häneltä apostolisen auktoriteetin.

Temppelipalvelus katoaa

Jerusalem ja sen temppelin hävitys v. 70 oli syvä järkytys kaikille juutalaisille. Heprealaiskirje valmisti juutalaiskristittyjä sitä varten osoittamalla, että kristillisen liiton tultua temppeli jumalanpalveluksineen oli *"vanhentunut"* ja Jumalan suunnitelmassa määrätty häviämään (9:13). Näistä asioista he tunsivat hyvin tärkeän profetian Danielin kirjassa: 9:24-27:

*Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi. Sitten loppuu lain rikkominen, synnistä tehdään loppu ja pahat teot sovitetaan. Iankaikkinen vanhurskaus saatetaan voimaan, näky ja profeetta vahvistetaan sinetillä ja kaikkeinpyhin voidellaan. Tiedä ja käsitä: Siitä ajasta, jolloin tuli sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava, kuluu voideltuun ruhtinaaseen asti seitsemän viikkoa ja kuusikymmentäkaksi viikkoa. Kaupunki jälleen rakennetaan toreineen ja vallihautoineen, mutta keskellä ahtaita aikoja. Kuudenkymmenen kahden viikon kuluttua voideltu tuhotaan, eikä häneltä jää ketään. Kaupungin ja pyhäkön hävittää hyökkäävän ruhtinaan väki, mutta hän itse saa loppunsa tulvassa. Loppuun asti on oleva sota: hävitys on säädetty. Hän tekee lujan liiton monien kanssa yhdeksi vuosiviikoksi, mutta **viikon puolivälissä hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin**, ja hävittäjä tulee iljetysten siivin. Tämä loppuu vasta, kun säädetty tuomio vuodatetaan hävittäjän yli."*

Tyyli

Heprealaiskirje ei sisällä lainkaan muille Uuden testamentin kirjeille tyypillistä johdantoa ja alkutervehdystä. Muutenkaan se ei ole tavallinen kirje, vaikka siinä onkin lopussa tervehdyksiä. Kirjoittaja itse nimittää sitä *"kehotuksen sanaksi"* (13:22). Siinä onkin paljon kehotuksia ja kristillistä opetusta. On arveltu, että se on ollut alun perin kirjeen muotoon juutalaisella tyyllillä laadittu saarna tai tutkielma, jossa toistuvasti viitataan Vanhan testamentin teksteihin niitä selittäen. Sitä on käytetty seurakunnalle opettavana kehotuspuheena.

Kirjeen rakenne ja tarkoitus

Heprealaiskirjeessä vuorottelevat jaksot, joissa kuvataan sitä, *kuka puhuu* ja jaksot, *mitä Hän puhuu*. Puhujaa Kristusta kuvataan jaksoissa 1:1-14, 2:5-18, 5:1-10, 7:1-10:18. Vastaavasti jaksoissa 2:1-4, 3:1-4:16, 5:11-6:20, 10:19-12:29, 13:1-25 kerrotaan, mitä Herra haluaa omilleen viestittää.

Tämä jako kahteen ryhmään tarjoaa vastauksen kirjeen tarkoitukseen. Kirjoittaja haluaa osoittaa Kristuksen ainutlaatuisuuden. Kukaan ei ole Hänen vertaisensa, ei

Mooses eikä taivaan enkelit. Hän on Jumalan Poika, samaa olemusta Isänsä kanssa. Häntä ei ole luotu ja hän istuu Isänsä oikealla puolella taivaan kirkkaudessa. Toisaalta tämän rinnalla on voimakas korostus, että tämä sama Jumalan Poika tuli meidän veljeksemme. Hänelläkin oli "liha ja veri", Hänkin oli kiusattu kuten mekin, kuitenkin ilman syntiä. Ei ole Kristuksen vertaista Hänen jumaluudessaan eikä ihmisyydessään.

Toiseksi kirjeessä näkyy selvästi huoli vastaanottajien hengellisestä tilasta. Kyseessä ei ole äsken kääntyneiden seurakunta. Kristillisessä vaelluksessa on väsymisen merkkejä. On uudelleen pureuduttava kristinopin keskeisiin kohtiin. Ei saa jättää oman seurakunnan yhteistä kokoontumista. Myös tuleviin vainoihin on varauduttava.

Puhuva Jumala

Jumala puhui muinoin monesti ja monin tavoin isille profeettojen kautta. (1)

Emme tapaa ihmistä vielä silloin kuin näemme hänet, emme edes silloin kun näemme hänen toimintaansa, vaan vasta silloin kuin alamme keskustella hänen kanssaan. Voimme ehkä tietää hyvinkin paljon jostain ihmisestä, mutta vasta keskusteluyhteydessä hänen kanssaan opimme tuntemaan hänet. Jumalan luomassa ihmisessä on suurinta hänen persoonallisuutensa, joka ilmenee juuri hänen puheessaan. Koska Jumala on puhuva Jumala, joka totuttaa kaiken sanansa välityksellä, hän loi omaksi kuvakseen puhuvan ihmisen, joka saa myös paljon aikaan puheensa voimalla.

Vanha testamentti varoittaa toistuvasti mykistä epäjumalista, jotka eivät kuule eivätkä voi auttaa. Elävä Jumala puhuu ja haluaa puheensa välityksellä olla tekemisessä luomansa ihmisen kanssa. Vanhassa liitossa Jumala puhui monella eri tavalla. Hänen puhettaan on rekisteröity Vanhaan testamenttiin. Jumalan luomisteot, jotka näemme ympärillämme, niiden suunnaton rikkaus ja ääretön suuruus ovat myöskin Hänen puhettaan vaikkakaan ei-äänellisessä muodossa.

Ymmärrettävää puhetta

Heti luotuaan ihmisen Herra alkoi puhua hänen kanssaan ihmisen ymmärrettävällä ja kuultavalla kielellä. Paratiisissa Aadam ja Eeva saivat myös nähdä Jumalan Pojan hahmon. Vanhassa liitossa syntiinlankeemuksen jälkeenkin Jeesus ilmestyi inhimillisessä hahmossa muun muassa Aabrahamille. Jumalan puheen jokainen ihminen voi kuulla myös tänään omantunnon äänenä, sikäli kuin hän ei paaduta sitä ja sulje silmiään ja korviaan Jumalan ääneltä.

Voimme tavata ihmisen näkemättä häntä esimerkiksi puhelimesta. Vastaavasti Herra ei välttämättä paljasta hahmoaan meille puhuessaan sydämellemme tai korvillemme. Moosekselle Jumala puhui palavassa pensaassa täysin ymmärrettävällä kielellä. Mooses sai myöhemminkin käydä lukemattomia keskusteluja Herran kanssa niin ilmestysmajassa kuin Siinain vuoren tulen keskellä. Siinain vuorelta koko Israelin kansa sai kuulla Jumalan valtaisan puheen muodossa kymmenen käskyä. Näky oli niin pyhä ja pelottava, että he pyysivät, että Jumala puhuisi heille välittäjän eli Mooseksen ja myöhemmin monien profeettojen kautta.

Profeetat saivat Jumalalta sanomia suorana puheena ja toisinaan näkyjen ja unien välityksellä. Jumala puhui Eliaalle tuulen vireen keskeltä ja Jobille myrskytuulen keskeltä. Usein Jumala käytti enkeleitä puheensa välittäjinä. Jumala käski rakentaa Ilmestysmajan näyttämiensä piirustusten mukaiseksi ja majan kaikkein pyhimmän sisältä Herra puhui kansalle.

Tämän päivän profetia ja unet

Vaikka Haprealaiskirjeen kirjoittaja käyttää menneen ajan muotoa puhuessaan Jumalan puheesta profeettojen kautta, se ei tarkoita, etteikö Herra edelleen käytäisi profetian armolahjaa, unia ja näkyjäkin johdattaessaan omiaan tai kutsuessaan ihmisiä pelastukseen. Mutta sen jälkeen kuin Jumalan lopullinen ilmoitus annettiin Jeesuksessa Kristuksessa ja kun se tallennettiin Uuden testamentin kirjoituksiin, profeettojen ja näkyjen ja unien kautta meille ei anneta mitään uutta ilmoitusta, vaan on kysymys ainoastaan jo täydellisenä Kristuksessa annetun Jumalan puheen soveltamisesta käytännön elämän tilanteisiin.

Puheen merkitys

Kristillinen usko syntyy ja kasvaa ja elää Jumalan puheen varassa. Paavali kirjoittaa: *Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.* (Room. 10:17)

Jumala on asettanut oman puheensa tavaksi, jolla Hän luo, ja myös tavaksi, jolla Hän pelastaa syntiin langenneen ihmisen. Joku voi tietysti ajatella, että hänelle ei riitä pelkkä puhe, vaan hän haluaisi nähdä ihmetekoja ja kokea valtavia elämyksiä voidakseen uskoa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus itse osoitti puhuessaan Lasaruksesta ja rikkaasta miehestä sekä ennen kaikkea omalla ylösnousemuksellaan, että ellei ihminen suostu kuuntelemaan Jumalan puhetta omalletunnon, mitkään ihmeetkään eivät häntä vakuuta: *'Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profeettoja, eivät he suostu uskomaan, vaikka joku kuolleista nousisi ylös.'* (Luuk. 16:31)

Puheen voi torjua

Jumalan puhe on siis luoneeltaan sellaista, että se voidaan joko ottaa vastaan tai torjua. Aivan vastaavasti kun ihminen torjuu toisen ihmisen puheen, hän torjuu koko tämän ihmisen. Jumalan sanan alle suostumien ja sen vastaanottaminen kuuliaisena sille merkitsee itse Herran vastaan ottoa. Usko on siksi Herran sanojen kautta Jeesuksen vastaanottamista sydämeen. Usko alkaa Herran sanan kuulemisesta ja sydämensä sille avaamisesta, mutta se kasvaa ja syvenee myös sitä mukaan kuin ihminen kuuntelee Herran ääntä sanassa ja vastaa siihen omalla puheellaan rukouksessa. Kysymys ei siis ole mekaanisesta sanojen vastaanottamisesta vaan sen Persoonan vastaanottamisesta, joka meille sanassa puhuu.

Jumalan puhe arkielämämme asioista

Monella ihmisellä on sellainen väärinkäsitys, että Jumalan puhe koskisi pelkästään tai enimmäkseen hengellisiä totuuksia tai taivaallista todellisuutta, mutta puheessaan Nikodemuksen kanssa Jeesus korostaa, että Jumala ei voi päästä puhumaan mistään syvällisistä totuuksista, elleimme ensin suostu kuuntelemaan sitä, mitä Hänellä on sanottavaa meidän omasta arkielämästä, sen ihmissuhteista, sen laiminlyönneistä, sen rikkomuksista ja synneistä:

Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme siitä, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista asioista, kuinka sitten voisitte uskoa, jos puhun teille taivaallisista? (Joh. 3:11-12)

Ellemme me taivu parannukseen ja tunnusta syntejämme, joista Herra sanassaan meille puhuu, emme koskaan pääse eteenpäin nauttimaan Herran ihmeellisestä armosta ja Hänen rakkautensa yhteydestä, jota Hän myös jakaa sanansa kautta.

Jumalan lopullinen puhe

Näinä viimeisinä päivinä hän on puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka kautta hän myös on luonut maailmat. (2)

Puhuessamme asioista toisten ihmisten kanssa ei riitä, että kerromme totuuden. Tietenkin se on tärkeää itsessään, mutta asia saa painavuutensa siitä, kuka puhuu. Jos esimerkiksi minä sanon, että verotusta on kevennettävä, asia voi olla sinänsä ihan totta ja jopa kannatettavaa, mutta jos saman asian sanoo valtionvarainministeri niin merkitykseltään aivan eri luokkaa. Heprealaiskirjeen kirjoittaja korostamalla korostaa, että tärkeintä ei ole se, mitä Jumala Kristuksessa puhuu, vaan millainen puhuja Herramme ja Vapahtajamme on. Siksi kirjeessä toistuvasti palataan Puhujan ihmeelliseen suuruuteen ja armoon, ennen kuin edetään Hänen sanomaansa meille. Tietenkin Hänen olemuksensa on samalla suuri sanoma meille.

Koko Vanha testamentti tähtäsi Messiaan, Kristuksen tuloon. Jumalan lopullinen puhe ei vain tapahtunut Jumalan itsensä tulemisessa Ihmiseksi Pojassaan vaan Jumalan puheen varsinainen ja ihmeellinen sisältö on Jeesus Kristus, Jumala Ihminenä ja Hänen teoissaan, jotka ovat samalla Isän tekoja Hänessä.

Lopullinen puhe ei tarkoita sitä, että Jumala olisi lopettanut puhumisen, vaan sitä, että Jeesuksessa Kristuksessa on kaikki, mitä pelastukseen tarvitaan aina uutta tai vasta ja uutta maata myöten, on jo meille Hänessä valmistettu. Uusi testamentti on tallentanut Jumalan puheen Jeesuksessa ja nyt lopun aikana, joka alkoi helluntaista ja jatkuu Jeesuksen toiseen tulemiseen asti, elämämme ja uskomme riippuu Hänestä ja Hänen ilmoittamastaan sanasta. Hänessä ilmaistu tulee Pyhässä Hengessä uskovien omaisuudeksi kaiken aikaa vaeltaessamme kohti historian suurta päätöstä.

Kirjeen kolme ensimmäistä jaetta tiivistävät eivät vain kuvausta siitä, kuka puhuu, vaan myös koko pelastushistorian luomisesta, luomakunnan ylläpidosta, langenneen ihmisen lunastuksesta aina Jeesuksen korottamiseen Isän oikealle puolelle asti. Kaiken keskuksessa on Jeesus Kristus, jonka kautta luominen tapahtui ja jonka olemuksessa säteilee meille Jumalan kirkkaus.

Poika – kaiken perillinen

Iankaikkisuudessa Isästä syntynyt iankaikkinen Poika on kaiken sen perillinen, mitä Isällä Jumalalla on. Siksi Jeesus on saanut omakseen kaiken sen, mikä Isällä Jumalalla on. Hän on siksi Jumala Jumalasta niin kuin Nikean uskontunnustus Häntä kuvaa. Paavali kuvaa hiukan yksityiskohtaisemmin Häntä ja hänen tekojaan näin:

Jumala on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, jossa meillä on lunastus, syntien anteeksi saaminen. Hän on näkymättömän Jumalan kuva, koko luomakunnan esikoinen. Hänessä luotiin kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvät ja näkymättömät, olivatpa ne valtaistuimia tai herruuksia, hallituksia tai valtoja. Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen. Hän on ennen kaikkea muuta, ja hänessä kaikki pysyy voimassa. Hän on ruumiin, seurakunnan, pää. Hän on alku, kuolleista nousseiden esikoinen, jotta hän olisi kaikessa ensimmäinen. Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys asuisi hänessä, ja että hän sovittaisi Poikansa kautta itsensä kanssa kaiken maan päällä ja taivaissa ja näin tekisi rauhan hänen ristinsä veren kautta. (Kol. 1:13-20)

Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja teillä on tämä täyteys hänessä, joka on kaiken hallituksen ja vallan pää. (Kol. 2:9-10)

Luominen Pojan kautta

Jumalan kolmiyhteys tarkoittaa muun muassa sitä, että kaikki kolme Persoonaa ovat toimimassa aina yhdessä niin myös luomisessa. Sitä Raamatun alkusanoissa kuvataan näin:

Alussa Jumala loi taivaat ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden yllä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus." Silloin valkeus tuli. (1. Moos. 1:1-3)

Sana "alussa" voidaan kääntää myös sanalla "esikoisessa". Jumala loi omassa esikoisessaan Jeesuksessa Kristuksessa taivaan ja maan. Taivas ei sisällä vain meille näkyvää taivasta vaan myös kaikki näkymättömät olennot kuten enkelit. Luomistyö tapahtui Pyhän Hengen valvonnassa.

Sananlaskuissa kuvataan Jeesuksen suhdetta Isään luomisessa. Jeesuksesta käytetään siinä yhteydessä nimeä Viisaus:

Herra omisti minut (Viisauden) tiensä alussa, muinaisuudessa, ennen kuin hän oli tehnyt mitään. Iankaikkisuudesta minä olen ollut, alusta asti, ennen kuin maata olikaan. Ennen kuin oli merten syvyyksiä, ennen runsasvetisiä lähteitä synnyin minä. Ennen kuin vuoret upotettiin paikoilleen, ennen kukkuloita synnyin minä, kun hän ei vielä ollut tehnyt maata eikä mantua, ei maanpiirin tomujen alkuakaan. Kun hän valmisti taivaat, minä olin siinä, kun hän veti piirin syvyyden ylle, kun hän lujitti pilvet korkeudessa, kun syvyyden lähteet saivat voiman, kun hän asetti merelle sen rajat, etteivät vedet nousisi korkeammalle, kuin hän oli säätänyt, kun hän vahvisti maan perustukset, silloin minä olin hänen rinnallaan uskottuna, olin hänen ilonsa päivästä päivään ja iloitsin hänen edessään kaikin ajoin. Minä leikin hänen maanpiirinsä päällä, ja ihastuksenani olivat ihmislapset. (Sanl. 8:22-31)

Paavali tiivistää näin:

*Hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille **viisaudeksi**, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi... (1. Kor. 2:30)*

Jeesus on siis Isän Poikana kaikkivaltias ja luominen tapahtui Hänen kauttaan Pyhän Hengen kanssa. Luomisen päämäärän Paavali tiivistä edellä: *Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen*. Kaikki henkivallat, koko maailmankaikkeus, maapallo, jokainen ihminen on Jeesuksen kautta luotu ja samalla luotu Jeesusta varten. Meitä ihmisiä ei ole luotu ja eikä myöskään lankeemuksen jälkeen lunastettu synneistä itseämme vaan Jeesusta varten. Kaikkeuden olemassaolon tarkoitus on sama kuin meidän ihmistenkin. Meidät on tehty ja pelastettu Jeesuksen omaisuudeksi. Jumalan armon kirkkaus tulee ylistetyksi ja kiitetyksi siinä, että Isä antaa koko pelastamansa ihmiskunnan Jeesuksen taivaalliseksi morsiameksi. Meitä Jeesuksen pelastamia ei ole luotu itseämme varten vaan elämään Jumalan kunniaksi.

Poika – Jumalan kirkkauden säteily

Poika on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.(3)

Alun perin Jumala loi Aadamin ja Eevan omaksi kuvakseen. Ihmisellä on monia samanlaisia ominaisuuksia kuin Jumalalla, vaikka Jumalan kaikkivaltius, äärettömyys, kaikkitietävyys, kaikkialla läsnäolo ovat sellaisia, joita ihmisille ei annettu. Sen sijaan ihminenkin luotiin ikuisuusolennoksi, jonka olemassaolo jatkuu loputtomasti kuoleman jälkeen. Ihmisellä on minätietoisuus, hänellä on persoonallisuus, joka ilmenee ymmärryksenä, järkenä, arvostelukykynä, moraalina, luovuutena, puheena, tahdon vapautena ja hallitsemisen haluna. Syntiin lankeemuksen jälkeenkin nuo ominaisuudet jäivät ihmiseen ja siltä osalta ihmiset ovat edelleen Jumalan kuvia. Ennen lankeemusta ihmisellä oli myös moraalinen pyhyys, epäitsekäs rakkaus, omantunnon puhtaus, tahdon vapaus, ymmärryksen kirkkaus, sisäinen ja ulkoinen rauha, totuuden tunteminen. Nämä kaikki syntiinlankeemuksessa kuitenkin turmeltuivat.

Täydellisen Jumalan kuvan näemme kuitenkin vasta Pojassa eli Jeesuksessa Kristuksessa. Tullessaan ensimmäisenä jouluna ihmiseksi Jumalan Poika osoitti ihmisyydessään, millainen Isä on olemukseltaan, niiltä persoonallisilta ominaisuuksiltaan, jotka rajallinen ihminen kykenee ymmärtämään. Jeesus tuli ilmoittamaan meille Isän.

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainutsyntyisellä Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. (Joh. 1:14)

Jeesuksen jumalallinen kirkkaus loisti kyllä kirkastusvuorella kolmelle opetuslapselle, mutta syvimmiltään Jumalan kirkkaus loisti Golgatan ristin pimeydessä. Siellä syntisille ihmisille avautuu näköala Jumalan käsittämättömän suuren armon ja rakkauden kirkkauteen, kun Hän antoi oman Poikansa kärsimään meidän syntiemme rangaistuksen sijastamme, jotta mekin pääsisimme osallisiksi Hänen kirkkaudessaan. Myös Jeesuksen sanojen sydämet lävistävä totuus paljastaa meille Jumalan pyhyiden. Pelastetuille Sanan totuus tuo ihmeellisen vapauden.

Poika ylläpitää kaikkea

Muistan, miten kenttärovasti Muukkonen sanoi: ”Jokainen meidän terve päivämme on Kristuksen verellä lunastettu.” Hän viittasi siihen, että syntiinlankeemuksen seurauksena sairaus ja kuolema tulivat elämäämme. Syntimme veisivät meidät suoraan

kuolemaan, ellemme Jeesuksen verellä lunastettuina saisi elää nyt ajassa Herraa varten. Hän ylläpitää elämäämme.

Luomakuntaa ei vain luotu ja jätetty sitten Jumalan asettamien luonnonlakien heiteltäväksi. Kaikkietävytydessään ja kaikkivallassaan Herra Jeesus pitää luonnonlait kaiken aikaa voimassa, huolehtii jokaisen atomin ja elektronin liikkeestä, ylläpitää jokaisen solumme elämää juuri niin pitkään kuin Hän tahtoo. Elämässämme ei ole pienintäkään asiaa, joka ei olisi riippuvainen Herran ylläpitävästä voimasta ja armosta. Siksi jokaisen uskovan tulisi jatkuvasti pitää mielessään, että *"ilman Jeesusta emme voi tehdä mitään"*. (Joh. 15:5)

Puhdistus synneistä

Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa. (3)

Tämän päivän ihminen ei halua kuulla puhuttavan synnistä ja synneistä. Taustalla on sekä kollektiivista syyllisyyttä esimerkiksi niistä 50 000 pienokaisesta, jotka on murhattu äitien kohtuihin. Synnistä puhuminen herättää syyllisyyden tunteita, jotka pilaavat ihmisen ilon ja synnyttävät ahdistusta. Synti ei kuitenkaan häviä sillä, että siitä vaietaan eikä syyllisyys poistu sillä, että se kielletään. Kaikkalainen ahdistus vain lisääntyy, sillä ihmisen ei ole mahdollista vapautua kohtaamatta elämänsä todellisuutta. Synnin varsinainen olemus on selän kääntäminen Jumalalle ja oman itsensä korottamisessa jumalaksi.

Syntejä ei kuitenkaan tarvitse kohdata epätoivoisena, sillä totuuden paljastuttua ilmaantuu myös hyvä sanoma: Jeesus sovitti sinun syntisi Golgatan ristillä.

Paavali avaa meille, miten meidän syntiemme puhdistaminen tapahtui. Alla olevaa lukiessamme on tärkeä pitää mielessä, että kysymys oli juuri meidän synneistämme, jotka Jeesus poisti ristillä:

Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti. Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:6-11)

Vaikka olemme ihan oikeasti syntisiä, meidän syntimme on pyyhitty pois, ei sen tähden, että me tunnustamme ne, vaikka sekin on tarpeen, vaan siksi, että Jeesuksen veri vuosi ja se puhdistaa sydämemme kaikesta synnistä ja vääryydestä.

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä....Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7,9)

Poika Isän oikealla puolella

...hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa. (3)

Heprealaiskirjettä on sanottu viidenneksi evankeliumiksi. Kun Uuden testamentin neljä evankeliumia kertovat, miten Jeesus eli maan päällä ja toimitti puhdistuksen synneistämme ja valmisti meillekin tien Isän kirkkauteen haudan ja ylösnousemuksen ja taivaan kirkkauteen nousemisen kautta, Heprealaiskirje kertoo, mitä Jeesus nyt tekee taivaassa Isän oikealla puolella. Isän oikea puoli tarkoittaa Jumalan hallintavaltaa. Kirje kuvaa meille siis, millaista hallintaa Herra harjoittaa nyt erityisesti myös omiinsa nähden. Tiivistetysti sitä kuvaa seuraava jae:

Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut ylipapiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan. (Hepr. 6:19-20)

Jeesuksellekin aika nyt Isän oikealla puolelle on odotusvaihe. Kun Jeesus nousi taivaaseen Isän oikealle puolelle, Isä sanoi Hänelle:

"Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi?" (Hepr. 1:13)

Ennen ristiinnaulitsemista Jeesus kuvasi kuulustelussaan ylipappien edessä, miten tuo odotusaika tulisi päättymään:

Niin ylipappi sanoi hänelle: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika." Jeesus vastasi: "Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." (Matt. 26:63-64)

Mekin saamme suunnata odottavan mielemme Jeesuksen paluuseen, mutta siihen asti Heprealaiskirje rohkaisee meitä vaeltamaan uskossa silmät suunnattuna Isän oikealla puolella istuvaan Vapahtajaamme ja kuuntelemaan, mitä Hänellä on juuri meille sanottavaa nykyisessä elämän tilanteessamme.

Entä me?

Jeesuksen Kristuksen on Isän tahdon mukaan meidät luonut ja joka hetki ylläpitää elämäämme. Hänet voimme kohdata henkilökohtaisesti lukemalla Raamattua siten, että selvitämme itsellemme, kuka Jumalan sanassa puhuu ja millainen puhuja on. Meitä kutsutaan sitten myös ottamaan vastaan sen sanan, jonka Jumala Raamatussa omalletunnollemme puhuu. Suostumalla Sanan puhutteluun, taivuttamalla sydämemme tunnustamaan sen, että olemme kulkeneet selkä Herralle käännettynä, kääntymällä Hänen puoleensa ja rukoilemalla anteeksi kaikkea pahuuttamme, pyydämme Jeesusta tulemaan elämämme Herraksi. Hän tulee mielellään, sillä Hän rakastaa meitä ja haluaa antaa meille uuden elämän. Hän on nimittäin kantanut jo meidän kaikkien syntiemme taakan Golgatan ristille ja haluaa armahtaa meitä.

Samalla Herra kutsuu meitä tutkimaan sanasta entistäkin syvemmin, millainen Hän on ja antamaan Hänen puheensa osua yhä uudelleen sydämeemme. Hänen sanoissaan on voima uudistaa ja pyhittää meidät. Hän haluaa puhua meille ja odottaa, että mekin jaamme koko sydämemme Hänen kanssaan.

Suurempi kuin enkelit Hepr. 1:4-14

4. Hänestä on tullut niin paljon enkeleitä suurempi kuin hänen perimänsä nimi on heidän nimeään jalompi.
5. Kenelle enkeleistä Jumala on koskaan sanonut: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin", tai: "Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani"?
6. Ja taas, kun hän tuo esikoisensa maailmaan, hän sanoo: "Kumartukoot hänen eteensä kaikki Jumalan enkelit."
7. Enkeleistä hän sanoo: "Hän tekee enkelinsä tuuliksi ja palvelijansa tulenliekiksi",
8. mutta Pojasta: "Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti, ja sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka.
9. Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta. Sen tähden Jumala, sinun Jumalasi, on voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin kumppaneitasi."
10. Ja: "Sinä, Herra, olet alussa perustanut maan, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja.
11. Ne kaikki katoavat, mutta sinä pysyt. Ne kaikki vanhenevat kuin vaate.
12. Kuin viitan sinä käärit ne kokoon, kuin vaatteen, ja ne muuttuvat. Mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu."
13. Kenelle enkeleistä hän on koskaan sanonut: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi"?
14. Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat periä pelastuksen?

Mihin vertaisimme Jeesusta?

Millainen ja kuka on se Herra, joka puhuu meille sanassaan? Minkälainen Jeesus Kristus on verrattaessa Häntä enkeleihin? Millaisia ovat enkelit ja mikä on niiden tehtävä? Näihin kysymyksiin Heprealaiskirjeen kirjoittaja ottaa kantaa jatkaessaan kuvaustaan Jeesuksen suuruudesta. Nyt hän vertaa Jeesusta enkeleihin, jatkossa Moosekseen. Vertailun tulos on, että Jeesus on jotain aivan käsittämättömän paljon suurempaa kuin enkelit tai suurimmatkaan Herran palvelijat.

Vääristyneet enkelikäsitteet

Meille vertailu enkeleihin voi vaikuttaa oudolta, koska käsityksemme enkeleistä on paljon vääristynyt. Moderni maailmankuva sijoitti toisaalta hyvät enkelit lastenkammarin harmittomiksi kiiltokuvaenkeleiksi lapsenkasvoineen ja pikku siipineen. Toisaalta se sijoitti riivaajat eli pahat enkelit, demonit psykiatrisille osastoille. Nytemmin uususkonnollisuus on nostanut enkelit taas samanlaiseen asemaan, mistä Paavali varoitti Kolossalaiskirjeessä:

Älköön teidän voittopalkintoanne riistäkö kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvontaan, on näkyjensä vallassa ja lihallisen mielensä turhaan paisuttama eikä pitäydy Kristukseen, joka on pää ja josta koko ruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan antamaa kasvua. (Kol. 2:18-19)

Esimerkkinä nykyisestä enkelienpalvonnasta pieni katkelma Ylen laulajatar **Kirsi Rannon** haastattelusta:

"Vuonna 2004 tapahtuneen loppuunpalamisen jälkeen Rannon elämässä alkoi vaihe, jota hän itse kutsuu enkelipoluksi. Rannon äidin ystävä oli kylässä ja kertoi käyneensä enkelitulkitsijan vastaanotolla. Kahden viikon päästä Ranto itse istui jo tulkitsijan luona.

– Siellä koin enkelien läsnäolon ensimmäisen kerran. Siitä tuli suunnaton helpotus: ihanaa että tämä fyysinen maailma ei ole ainoa totuus.

Ranto ryhtyi myös itse järjestämään enkeli-iltoja. Aluksi mukana oli sekä naisia ja miehiä, mutta myöhemmin enkelijumalatarillat keskittyivät naisten voimaannuttamiseen."

Uususkonnollisuudella on monenlaista näyttöä toimivuudestaan ja merkillisistä kokemuksista, joita se tarjoaa. Niissä ollaankin todellisuudessa tekemisissä langenneiden enkelien eli demonien kanssa. Ne lähestyvät valkeuden enkelien hahmossa, mutta vievät ihmisen ennemmin tai myöhemmin syvään pimeyteen.

Enkelit Raamatussa

Voidaksemme ymmärtää kirjeen kirjoittajan vertailun, meidän tulee nähdä, millaisen kuvan Raamattu niistä antaa. Jeesus kuvaa heitä Jumalan luomina henkiolentoina, joilla ei ole ruumiita eikä taipumusta ruumiisiin, ja kuitenkin he voivat ottaa ruumiita ja esiintyä niissä, kun Jumala tahtoo. He ovat henkiä, ruumiittomia, älyllisiä, aktiivisia, olentoja. He ovat ylivertaisia viisaudessa ja voimassa.

Enkelit ovat Kolminaisuuden alaisia palvelevia henkiä, jotka toteuttavat jumalallista tahtoa. He ovat jumalallisen kaitselmuksen palvelijoita. Enkelit lähetetään tätä tarkoitusta varten - palvelemaan niitä, jotka tulevat olemaan pelastuksen perillisiä.

Enkelit ilmestyvät monissa pelastushistorian taitekohdissa miehen hahmossa. Tavallisilla enkeleillä ei ole siipiä tosin kuin serafeilla taivaassa. Enkeli puhutteli Aabrahamia. Enkelien välityksellä Jumala antoi lain Moosekselle. Enkelit ylistivät Jeesuksen syntymää ja olivat Jeesuksen haudalla kuuluttamassa ylösnousemuksen voittoa. Enkelit toimivat Ilmestyskirjassa kosmisten tuomioiden toimeenpanijoina. Enkelit kokoavat myös kaikki pelastetut Jeesuksen toisessa tulemisessa Herran luo. Enkeleitä kuvataan sotajoukkona, he ovat väkeviä. Enkelit laulavat kirkkaudessa Jumalan ja Kristuksen ylistystä.

Enkeleistä hän sanoo: "Hän tekee enkelinsä tuuliksi ja palvelijansa tulenliekiksi" (7). Jumala hallitsee kaikkia luonnonilmiöitä ja käyttää sen toteuttamiseen myös enkeleitään.

Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat periä pelastuksen? (14)

Uskovien elämässä enkeleillä on tärkeä tehtävä varjella heitä. Jeesus korostaa, miten jokaisella lapsella on oma suojelusenkelinsä, jolla on suora pääsy Jumalan kasvojen eteen. Toisaalta enkeleillä ei ole välittävää tehtävää Jumalan ja ihmisen välillä, kun on kysymys synnistä. Vain Jeesus Kristus, joka on meidän syntimme sovittanut Golgatan ristillä, on Välimiehemme, jonka kautta pääsemme Isän sydämelle asti. Siksi Raamattu kieltää meitä suuntaamasta rukouksiamme enkeleille.

Enkeli varoitti

Tapasin jokin aika sitten uskovan ystäväni, joka sanoi minulle: "Haluan kertoa sinulle erään kokemukseni, jos uskot enkeleihin. Muille en kerro." Sanoin, että Raamatun perusteella uskon enkeleihin, joten hän selitti:

"Meidän talossa tapahtui onnettomuus, jossa talon omistaja kuoli häämyrkytykseen. Talon lämmitys ei jostain syystä toiminut, joten omistaja tuli aamusella ja meni kellarin pannuhuoneeseen. Siellä hän yritti korjata vikaa ja sen seurauksena kellarista nousi savua. Menin kellariin katsomaan, mikä on tilanne. Omistaja makasi lattialla kuolleena. Silloin kuulin selkeällä miehen äänellä sanat: "Täältä heti ulos!" Kii- pesin toiseen kerrokseen huoneistoani kohti, mutta tuuperruin portaiden yläpäähän. Selvisin kuitenkin häämyrkytyksestä, koska tottelin tuota ääntä. Se oli enkelin ääni minun pelastamiseksi."

Enkelit todellakin varjelevat Herran omia nimenomaan niissä monissa vaaroissa, joiden keskellä me päivittäin vaellamme. Useimmiten emme kuitenkaan ole tietoisia niiden palvelusta. Joskus vasta jälkikäteen havahdumme sen näkemään.

Enkeleitä suurempi

Kirjeen kirjoittajan viesti on meille siis se, että meille puhuva Jeesus Kristus on jostain suunnattomasti enemmän ja suurempaa kuin enkelit. Hän aloittaa vertailun näin:

Hänestä on tullut niin paljon enkeleitä suurempi kuin hänen perimänsä nimi on heidän nimeään jalompi. Kenelle enkeleistä Jumala on koskaan sanonut: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin", tai: "Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani"? (4-5)

Kristuksesta sanotaan: *"Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt"* (Ps. 2:7). Lause on Vanhan testamentin tapa kuvata sekä Hänen syntymistään Isästä iankaikkisessa menneisyydessä että hänen ylösnousemustaan ja hänen juhlallista vihkimistään kuninkaalliseen valtakuntaansa taivaaseen astumisessa sekä istumisessa Isän oikealla puolella. Mitään tällaista ei kuitenkaan koskaan sanottu enkeleistä, sillä Kristus on perinyt Isän olemuksen, jumaluuden.

Kristuksesta sanotaan edelleen, mutta ei koskaan enkeleistä: *"Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani"? (2.Sam.7:14)* Se ei tarkoita ainoastaan sitä, että Jeesus on Isän Poika, luonnostaan ja ikuisesta lupauksesta, vaan myös sitä, että Jeesuksen lapseus tulee olemaan jokaisen armoon perustuvan suhteen syy ja perusta Jumalan ja langenneen ihmisen välillä.

Enkelit ylistävät Jeesusta

Ja taas, kun hän tuo esikoisensa maailmaan, hän sanoo: "Kumartukoot hänen eteensä kaikki Jumalan enkelit." (6)

Kun Jeesus syntyi tähän maailmaan, enkelien tehtävä oli seurata ja kunnioittaa Häntä. Niin sitten tapahtuikin Betlehemin kedolla paimenten silmien edessä. Edelleen enkelit palvoivat Häntä ylösnousemuksessa samoin kuin Hän astui taivaaseen astumisen yhteydessä välittäjäkuninkuuteensa. Taivaassa enkelit antavat jatkuvasti ylistyksen ja kunnia Kristukselle:

Minä näin enkeleitä ja kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympäriltä. Heidän lukumääränsä oli kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat, ja he sanoivat voimakkaalla äänellä: "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman, rikkauden, viisauden, väkevyyden, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen." (Ilm. 5:11-12)

Lopulta kun Jeesus tulee tuomitsemaan maailmaa, silloin korkeimmat luodut palvovat Häntä. Jumala ei salli sellaisen enkelin pysyä taivaassa, joka ei alistuisi Kristukselle ja palvoisi häntä. Lopulta Isä saa langenneet enkelit ja hukkumaan tuomitut ihmiset tunnustamaan Kristuksen jumalallisen voiman ja auktoriteetin ja lankeamaan hänen eteensä:

Sen (Jeesuksen alentumisen ja kärsimisen) tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:9-11)

Poika on Jumala

...mutta Pojasta (Jumala sanoo): "Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti, ja sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. (8)

Tässä lainataan Psalmia 45:7-8. Siinä Jumala suurella mielihyvällä ja kiintymyksellä julistaa Kristuksen todellisen jumaluuden ja kunnian: Sinun valtaistuimesi, Jumala. Tässä yksi henkilö kutsuu toista henkilöä Jumalaksi, oi Jumala. Jos Isä Jumala julistaa Hänet sellaiseksi, hänen täytyy olla todella ja totisesti sellainen. Sillä Jumala kutsuu henkilöitä ja asioita sellaisiksi, kuin ne ovat. Siksi meidän tulee tunnustaa ja kunnioittaa häntä Jumalana. Jos Jeesus ei olisi ollut Jumala, Hän ei olisi koskaan sopinut tekemään välittäjän työtä eikä kantamaan välittäjän kruunua.

Samalla Jumala ilmoittaa hänen arvokkuutensa ja valtansa, sillä Hänellä on valtaistuini, valtakunta ja valtakunnan valtikka. Hänellä on kaikki oikeudet, valta, auktoriteetti ja voima sekä luonnon, armon ja kirkkauden Jumalana että välittäjänä.

Edelleen Jumala julistaa Kristuksen vallan ja arvokkuuden ikuisen keston, joka perustuu Hänen jumaluuteen: Kristuksen valtaistuin pysyy iankaikkisesti ja ikuisesti, iankaikkisesta iankaikkiseen, läpi kaikkien aikakausien, huolimatta kaikista maan ja pimeyden yrityksistä horjuttaa ja kukistaa se. Se kestää läpi kaikkien ikuisuuden loputtomien aikakausien, kun aikaa ei enää ole. Kaikki maalliset valtaistuimet horjuvat ja lopulta kaatuvat, mutta Kristuksen valtaistuin säilyy iäti.

Kristuksen oikeudenmukaisuus

Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta. (9)

Jumala ilmoittaa Kristuksesta, että hänen hallintonsa on täydellisen oikeudenmukaista. Se lähtee Hänen persoonansa oikeudenmukaisuudesta, olemuksellisesta ja ikuisesta rakkaudesta vanhurskauteen sekä vääryyden vihaamisesta. Se ei johdu varovaisuus- tai etunäkökohdista, vaan sisäisestä ja järkkymättömästä periaatteesta: Kristus tuli täyttämään kaiken vanhurskauden, tuomaan ikuisen vanhurskauden. Hän oli oikeudenmukainen kaikissa teissään ja pyhä kaikissa teoissaan.

Jeesuksen opetukset Vuorisaarnassa osoittavat millaista on todellinen oikeudenmukaisuus, joka ei nouse omien oikeuksiensa vaatimisesta vaan rakkaudesta itse totuuteen. Rakkaus niitä kohtaan, jotka kärsivät vääryyttä edellyttää, että vihaamme laittomuutta ja kaikkea pahaa. Kristuksen viha on Hänen rakkautensa kääntöpuoli. Rakkaus Herraa kohtaan ilmenee meidänkin elämässämme pahan ja synnin vihaamisena. Jumalan rakkaus vaatii, että vääryyttä kärsineet saavat oikeutta. Viimeisellä tuomiolla Jeesus tuo lopullisen oikeuden kaikille ihmisille ja koko maailman-kaikkeuteen.

Iloöljyllä voideltu Kristus

Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta. Sen tähden Jumala, sinun Jumalasi, on voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin kumppaneitasi." (9)

Nimi Kristus, Messias merkitsee voideltua. Jumalan voitelu Kristukselle merkitsee sekä sitä, että Jumala teki Hänet päteväksi Välittäjän virkaan Pyhällä Hengellä ja kaikilla armoillaan. Jumala vihkii hänet virkaan voitelulla kuten profeetat, papit ja kuninkaat. Jumala, sinun Jumalasi, vahvistaa Kristuksen välittäjän virkaan Isän ja Pojan välisessä lunastus- ja rauhanliitossa. Jumala on Kristuksen Jumala, koska Kristus on myös ihminen ja välittäjä.

Kristuksen voitelu tapahtui ilon öljyllä, mikä merkitsee sitä iloa ja riemua, jolla Kristus otti ja suoritti välittäjän viran. Se sisälsi myös sen ilon, jonka Hän sai palkaksi palveluksestaan ja kärsimyksistään, sen kirkkauden ja ilon kruunun, jota hänen oli määrä kantaa ikuisesti kuoleman kärsimyksen jälkeen.

Keitä ovat Kristuksen kumppanit? Onko hänellä vertaisia? Ei Jumalana, paitsi Isä ja Henki, mutta näitä ei tässä tarkoiteta. Ihmisenä hänellä on kuitenkin vertaisiaan, ja voideltuna hänellä on vertaisiaan, mutta hänen voitelunsa on ylivertainen kaikkiin muihin.

- Jeesus on enkelien yläpuolella, joiden voidaan sanoa olevan hänen työtovereitaan, koska he ovat Jumalan poikia luomistyön kautta ja Jumalan sanansaattajia, joita hän käyttää palveluksessaan.
- Hän on kaikkien profeettojen, pappien ja kuninkaiden yläpuolella, jotka on koskaan voideltu öljyllä Jumalan palvelukseen maan päällä.
- Hän on kaikkien pyhien yläpuolella, jotka ovat hänen veljiään, saman Isän lapsia, koska hän oli heidän kanssaan osallinen lihasta ja verestä.
- Hän on kaikkien niiden yläpuolella, jotka olivat sukua hänelle ihmisenä, kaikkien Daavidin suvun, koko Juudan heimon, kaikkien hänen lihallisten veljensä ja sukulaistensa yläpuolella.

Kaikilla muilla Jumalan voidelluilla oli Henki vain tietyssä mitassa. Kristuksella oli Henki ilman mitään rajoituksia. Kukaan ei siis tee työtään niin kuin Kristus, kukaan ei nauti siitä niin paljon kuin Kristus, sillä hänet oli voideltu ilon öljyllä enemmän kuin hänen kumppaninsa.

Muuttumaton Kristus

Ja: "Sinä, Herra, olet alussa perustanut maan, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja. Ne kaikki katoavat, mutta sinä pysyt. Ne kaikki vanhenevat kuin vaate. Kuin viitan sinä käärit ne kokoon, kuin vaatteen, ja ne muuttuvat. Mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu." (10-12)

Nyt kirjeen kirjoittaja lainaa Herran sanaa Psalmista 102:26-28), jossa julistetaan Herran Jeesuksen Kristuksen kaikkivoipaisuus sellaisena kuin se ilmenee sekä maailman luomisessa että sen muuttamisessa.

Herralla Kristuksella oli alkuperäinen oikeus hallita maailmaa, koska hän alussa loi maailman. Hänen oikeutensa välittäjänä oli Isän toimeksiannosta. Hänen oikeutensa Jumalana Isän kanssa oli ehdoton, koska se johtui hänen luomisvoimastaan. Tämä valta hänellä oli ennen maailman alkua, ja hän käytti sitä antaessaan maailmalle alun ja olemisen. Hän ei siis voinut olla itse osa maailmaa, sillä silloin hänen olisi ollut annettava itselleen alku. *Hän on ennen kaikkea muuta, ja hänessä kaikki pysyy voimassa.* (Kol. 1:17). Hän ei ollut ainoastaan kaiken yläpuolella voimassaan, vaan ennen kaikkea olemassaoloa. Siksi Hänen täytyy olla Jumala ja itsensä olemassa oleva. Hän loi maan perustukset, hän ei ainoastaan tuonut uusia muotoja jo olemassa olevaan aineeseen, vaan teki tyhjästä maan perustukset, asetti voimaan luonnonlait. Hän ei ainoastaan perustanut maata, vaan myös taivaat ovat hänen kätensä tekosia, sekä asumukset että asukkaat, taivaan sotajoukot, itse enkelit. Siksi hänen täytyy olla äärettömän paljon ylempänä kuin ne.

Nyt tämän maailman muuttuvuus tuodaan esiin havainnollistamaan Kristuksen muuttumattomuutta. Tämä maailma on muuttuvainen, kaikki luotu luonto on sitä. Maailma on käynyt läpi monia muutoksia, ja se tulee käymään läpi vielä lisää. Kaikki nämä muutokset tapahtuvat Kristuksen tahdosta ja johdolla: Ne katoavat, ne kaikki vanhenevat niin kuin vaate, niin kuin vaatteet, niin sinä taittelet ne, ja ne muuttuvat.

Tämä meidän näkyvä maailmamme (sekä maa että näkyvä taivas) vanhenee. Eivät ainoastaan ihmiset, eläimet ja puut vanhene, vaan tämä maailma itse vanhenee ja kiiruhtaa kohti hajoamistaan. Se on menettänyt paljon kauneudestaan ja voimastaan. Se vanheni aikoinaan syntiinlankeemuksessa, ja siitä lähtien se on vanhentunut ja heikentynyt, siinä on kuolevan maailman oireita. Mutta nyt sen hajoaminen ei ole täydellistä tuhoutumista, vaan sen muuttumista.

Maailma katoaa

...maan, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja. Ne kaikki katoavat,...

Herra tulee eräänä päivänä ikään kuin käärimään kokoon koko nykyisen universumin. Se katoaa täysin, mutta sen sijaan saamme uuden taivaan ja uuden maan. Pietari kuvaa tapahtumaa näin:

Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:10-13)

Me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu. Tämän ajattelemisen tulee vieroittaa meidät nykyisestä maailmasta ja tehdä meidät valppaiksi, ahkeriksi ja halukkaiksi tuota parempaa maailmaa varten. Meidän tulee odottaa

Kristusta muuttamaan meidät valmiiksi tuota lähestyvää uutta maailmaa varten. Emme voi mennä siihen, ennen kuin olemme uusia luomuksia.

Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä uskovat herätetään kuolleista ja nykyinen maa uudistetaan paratiisimaiseksi tuhanneksi vuodeksi. Sen jälkeen tapahtuu yleinen ylösnousemus, viimeinen tuomio. Sen jälkeen nykyinen maapallo ja universumi korvataan uudella taivaalla ja uudella maalla, jotka ovat kyllä jo olemassa ja odottavat vain sitä, että pelastetut pääsevät uudessa ylösnousemusruumiissa siirtymään niihin. Niissä Jumalan maja, uusi Jerusalemlaskeutuu uuden maan päälle, niin että taivas ja maa yhtyvät täydellisesti. Pelastettuina pääsemme ikuiseen Jumalan kirkon kauden läsnäoloon.

Silloin (viimeisellä tuomiolla) Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti. (Matt. 25:34)

Kristus on muuttumaton

Kristus on muuttumaton. Isä todistaa hänestä: ”*Mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu.*” Kristus on sama itsessään, sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, ja sama kansalleen kaikissa aikojen muutoksissa. Me kohtaamme elämässämme jatkuvasti monenlaisia muutoksia, jotka saattavat ahdistaa meitä. Silloin saamme rohkeasti tarttua siihen, että Herra ei muutu, Hänen armonsa ja hyvytensä, Hänen toututensa ja valtasuuruutensa ovat muuttumattomat. Herran rakkautensa pysyvyys lohduttaa meitä kaikissa luonnon rappeutumisissa, joita voimme havaita itsessämme tai ystävissämme, vaikka lihamme ja sydämemme raukeavat ja päivämme lähestyvät loppuaan. Kristus elää huolehtiakseen meistä niin kauan kuin me elämme. Herran omina hengellinen ja iankaikkinen elämämme oln kätkeytyä Kristuksen kanssa Jumalassa.

Jeesus odottaa

Kenelle enkeleistä hän on koskaan sanonut: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi"? (13)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja lainaa nyt messiaanista Psalmia 110:1. Hän palaa samaan psalmiin myös jatkossa. Isä sanoi nämä sanat Kristukselle, joka oli juuri sovitannut kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan ihmiskunnan synnit ja noussut ylös taivaaseen Isän luokse: ”Ota vastaan kunnia, valta ja lepo, ja pysy välittäjävaltakuntasi hallinnossa, kunnes kaikki vihollisesi joko kääntymyksen kautta tulevat ystäviksesi tai jalkojesi astinlaudaksi.”

Huomaa, että Kristuksella Jeesuksella on vihollisia, vihollisia jopa ihmisten keskuudessa - vihollisia hänen suvereenisuudelleen, hänen asialleen, hänen kansalleen, sellaisia, jotka eivät halua hänen hallitsevan heitä. Älkäämme siis pitkö sitä outona, jos meillä on vihollisia. Kristus ei ole koskaan tehnyt mitään tehdäkseen ihmisistä vihollisiaan. Hän on tehnyt paljon tehdäkseen heistä kaikista ystäviään ja Isänsä ystäviä, ja silti hänellä on vihollisia.

Kaikki Kristuksen viholliset tehdään hänen jalkojensa astinlaudaksi joko nöyränä alistumisena ja täydellisellä alistamisella Hänen tahtoonsa, heittäytymällä Hänen jalkojensa juureen, tai täydellisenä tuhona. Hän talloo ne, jotka pysyvät itsepäisinä, ja talloo heidät maahan.

Isä Jumala on sitoutunut tähän ja tahtoo nähdä sen tapahtuvan. Vaikka se ei tapahtuisikaan heti, se tulee varmasti tapahtumaan. Kristus odottaa sitä, ja niin kristittyjenkin on odotettava, kunnes Jumala on tehnyt kaikki tekonsa heissä, heidän hyväkseen ja heidän kautta.

Kristus hallitsee ja hallitsee, kunnes tämä on tehty. Hän ei jätä yhtään suurta suunnitelmaansa kesken. Hän jatkaa valloittamista ja voittamista. Myös hänen kansalleen on ominaista jatkaa velvollisuuksiensa täyttämistä, olemalla sitä, mitä hän tahtoo heidän olevan, tekemällä sitä, mitä Hän tahtoo heidän tekevän, välttämällä sitä, mitä Hän tahtoo heidän välttävän, kantamalla sitä, mitä Hän tahtoo heidän kantavan, kunnes Hän tekee heistä kaikkien heidän hengellisten vihollistensa voittajia ja enemmän kuin voittajia.

Myöhemmin kirje kertoo, millaista muuta palvelua korotettu Kristus tekee Isän oikealla puolella ennen toista tulemistaan, jona viholliset kukistetaan. Me joudumme siis vielä odottaessamme Hänen paluutaan taistelemaan syntiä, lihaa, maailmaa ja Saatanaa vastaan. Näissä taisteluissa korotettu Kristus kaiken aikaa tulee meitä Ylipappina puhuen puolestamme Isälle, rukoillen meidän puolestamme. Häneen kiinnitettynä on meidän lopullinen toivomme ja Hänen lähettämänsä Pyhän hengen vahvistamina voimme päästä voittajina perille Hänen kirkkauteensa.

Entä me?

Millaisena me näemme Herran Jeesuksen, joka istuu nyt Isän Jumalan oikealla puolella? Jos näemme Hänen suuruutensa, varmaan haluamme vaeltaa uskollisena Herralle, joka on meidätkin lunastanut synnin vallasta omalla kalliilla verellään Golgatalla.

Tunteaksemme henkilökohtaisesti Herraa paremmin, meidän tulee lukea Raamatua, sillä Herra puhuu juuri sanansa kautta. Hakeutumalla myös seurakunnan yhteyteen saamme yhdessä muiden kanssa oppia tuntemaan Häntä yhä syvemmin.

Suuri pelastus Hepr. 2:1-4

- 1. Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi.*
- 2. Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan,*
- 3. kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? Ne, jotka sen kuulivat, vahvistivat ja välittivät sen meille,*
- 4. kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä, ihmeillä ja monenlaisilla väkeillä teoilla, jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan.*

Osaatko kuunnella?

Onko sinun helppo kuunnella toisen ihmisen puhetta? Ainakin minulle se on yllättävän vaikeaa. Ennen kuin toinen on ehtinyt toiseen lauseeseensa, minulla on kiusaus jo sanoa oma arvioni tai mielipiteeni. Miksi kuunteleminen on niin vaikeaa? Johtuisiko se siitä, että emme arvosta toista ihmistä kyllin vaan pidämme itseämme hiukan parempana kuin sitä, joka meille puhuu? Kaikkein ikävintä asia on kaikkein lähimmissä ihmissuhteissa, joissa on kysymys meille rakkaista ihmisistä. Olemme ehkä siinä määrin tottuneet heidän puheisiinsa, että annamme sanojen virrata toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Sillä kerromme heille, ettemme pidä heitä tärkeinä vaan ainoastaan itseämme. Kuunteleminen edellyttää nöyryyttä ja rakkautta, joka haluaa asettua toisen alapuolelle ja kuunnella häntä kunnioittaen.

Pahinta on jos uskovana olemme tottuneet kuuntelemaan Jumalan sanan julistusta niin sanotulla saarnakorvalla, mikä tarkoittaa sitä, että emme anna ajatustakaan sille, että olisimme itse pyhän Jumalan puhuttelussa, vaan kiinnitämme huomiomme vain saarnaajaan, hänen tyyliinsä ja siihen, kuinka mielenkiintoisena pidämme hänen puheitaan. Kaiken lisäksi tämä tapahtuu helposti myös Raamattua lukiessamme. Emme kuuntele Herraa vaan annamme sanan ikään kuin solista tai virrata sydämemme ohi. Jos ja kun niin tapahtuu, se johtuu siitä, ettemme tajua, kuka meille puhuu. Pahimmillaan tilanne voi johtaa siihen, että paadumme Jumalan sanan kuulemiselle. Jos kuitenkin pyrimme sitä soveltamaan, niin kohdistamme sen mielellämme johonkin toiseen ihmiseen: "Tuo sana olisi todella hyvää sille ja sille!" Samalla saatamme huomaamattamme paaduttaa omaatuntoamme, niin ettei lain saarna enää kauhistuta eikä evankeliumin sana ilahduta sydäntämme.

Virran vietävät

Sen tähden meidän tulee yhä tarkemmin pitää kiinni siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain joutuisi virran viemiksi. (1)

Sanoilla "sen tähden" Heprealaiskirjeen kirjoittaja viittaa edelliseen lukuun, joka nosti silmiemme eteen kirkastetun Herran Jeesuksen, joka istuu nyt Isän oikealla puolella odottaen sitä, kunnes hänen vihollisensa alistetaan hänen jalkojensa astinlaidaksi. Meille kuvattiin Jeesus maailman luojana, kaiken ylläpitäjänä, syntien sovittajana ja ikuisena Majesteettina. Raamatussa puhuu juuri hän. Ratkaisevaa on aina, kuka puhuu, mutta juuri siksi on äärimmäisen tärkeätä kuunnella, mitä hän tahtoo meille tänään juuri omassa elämäntilanteessamme sanoa. Jumalan Sana on tarkoitettu meille ankkuriksi, joka pitää meidät paikallaan, kun maailman elämän virta pyrkii sopeuttamaan meitä itsessään ja niin viemään meidät mukanaan.

Jos annamme sanan kulkea korviemme ohi, joudumme virran vietäviksi. Elämämme suvantokohdassa se ei aluksi välttämättä tunnu suuremmalta muutokselta, mutta pikku hiljaa liukuessamme virtaus alkaakin nopeutua ja huomaamattamme olemmekin koskessa, jossa koko tähänastisen elämämme perusteet saattavat romahtaa ja voimme langeta syvälle ja kauas Jumalan elävästä sanasta. Siksi meidän tulee kallistaa korvamme Jumalan sanalle juuri nyt, kun hän meille puhuu ja meidän on siitä myös tehtävä oikeat johtopäätökset vaelluksemme suhteen.

Koko Vanhan testamentin läpi kulkee surullinen ja pyhää vihaa pursuava Jumalan sana: ”Miksi te ette kuulleet, kun puhuin teille?” Jeesus myös toistamalla toisti: ”*Jol-la on korva kuulla, kuulkoon!*” Lukemattomat ihmiset ovat kyllä kuulleet sekä Jumalan lain sanan omassatunnossaan että pelastukseen kutsuvan evankeliumin sanan, mutta eivät siitä välittäneet. Mutta sama vaara uhkaa myös jo pitempäänkin Herran seurassa vaeltavaa.

Masentuneet kristityt

Kirjeen saajathan kuuluivat heihin. He olivat aloittaneet matkansa Herran seurassa suurella innolla ja olivat levittäneet myös evankeliumia kanssamatkaajilleen, muille juutalaisille. Alussa he olivat jopa kansan suosiossa, kun heidän keskuudessaan tapahtui merkittävää rukousten kuulemistä, sairaiden paranemista ja muita tunnusteko-ja. Mutta sitten tuuli oli kääntynyt. Ajoittain laumaan olivat iskeneet vainonkin aallot. Erityisen kipeänä nämä juutalaiskristityt olivat kokeneet sen, että heiltä evättiin jopa pääsy Herran temppelin Jerusalemissa. Heidän sydämiinsä oli pikkuhiljaa hiipinyt epäily, miten heidän itsensä käy maailman vihamielisyyden kasvaessa. Jotkut olivat alkaneet haikailla jopa paluuta vanhaan juutalaisuuteen, sen tuttuihin tapoihin varsinkin silloin, kuin myös Italian diasporassa (hajaannuksessa) he huomasivat joutuneensa vähemmistöksi myös oman kansansa keskuudessa. Katseet alkoivat kääntyä taaksepäin. Lamaannus ja masennus alkoi hiipiä uskovien sydämiin.

Kirje on suunnattu noille voitontahtonsa menettäneille juutalaiskristityille, mutta on tänään erittäin ajankohtainen meille suomalaisille uskojille, jotka haluamme yhä pitää kiinni Raamatun sanasta. Mekin olemme menettäneet yhteiskunnassamme ja jopa kirkossa suosiomme ja olemme kasvavan paineen alaisia. Meilläkin on todellinen kiusaus antaa periksi aluksi ehkä pieneltä näyttävissä asioissa, mutta altistuen samalla vaaralle luopua itse suunnattoman suuresta pelastuksestamme, jotta meidän olisi helpompi elää tässä yhteiskunnassa. Meidän on tarpeen juuri tässä tilanteessa nostaa katseemme siihen Herraan, joka meille puhuu sekä varoituksen että rohkaisun sanaa.

Laki ja sen tuomio

Jos kerran enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkan, ... (2)

Evangelisina kristittyinä meillä saattaa olla kiusaus ajatella, että Jumalan kymmenen käskyn lain noudattaminen ei ole meille enää erityisen tärkeää, koska olemme evankeliumissa saaneet armon ja anteeksiantamuksen. Mutta Jeesus itse vakuuttaa, ettei hän ole tullut lakia kumoamaan vaan täyttämään sen. Vaikka uskovina emme kykenekään omassa voimassamme lakia täyttämään, laki on edelleen Jumalan pyhä käsky ja sisältää sen, mitä rakkaus on olemukseltaan. Rakkaus täyttää lain. Jos siis olemme pelastuneet ja saaneet syntimme anteeksi ja Jeesuksen täydellisen elämän ja Golgatan uhriveren sovituksen kautta täydellisen lahjavanhurskauden ja Pyhän Hengen uuden elämän sydämeemme, niin Herran Hengen synnyttämä rakkaus alkaa vaikuttaa meidän elämässämme juuri kymmenen käskyn lain noudattamista.

Jumalan laki on siis yhä voimassa noudattavatpa ihmiset sitä tai eivät. Sen rikkonut joutuu edelleen vastaamaan viimeistä piirtoa myöten omista teoistaan ja saa täsmälleen omien tekojensa mukaisen rangaistuksen viimeisellä tuomiolla. Iankaikkinen kadotustuomion Herran tullessa on täydellisen oikeudenmukainen jokaiselle ihmiselle, joka ei ole saanut osakseen pelastusta Kristuksessa ja joka ei ole pitänyt kiinni saamastaan lahjasta loppuun asti.

Kirjeen kirjoittaja korostaa vielä tässäkin yhteydessä, että laki on annettu enkelin välityksellä Moosekselle. Vanhassa liitossa puhui Herra itse ”minä”-muotoa käyttäen, vaikka lain välittäjänä toimikin enkeli. Enkelin arvovaltaa vastaan nouseminen tuottaa kadotustuomion. Kuinka suuri vaara onkaan silloin kysymyksessä, jos hylkäämme itse Herran Jeesuksen, jossa Jumala itse tuli luoksemme ja jossa hän puhuu meille nyt.

Suuri pelastus

...kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? (3)

Koko Uusi testamentti todistaa meille ”suuresta pelastuksesta”. Se on pelastus meidän käsittämättömän suurista synneistämme, joiden vuoksi ansaitsemme ikuisen kadotuksen Jumalan vihan palavassa tullessa. Synnin suuruus ei ole niinkään siinä, miten paljon ja kuinka usein teemme syntiä, vaan ennen kaikkea siinä, että synti on aina nousemista kapinaan maalimankaikkeuden Luojaan ja ikuista Majesteettia vastaan. Jeesus otti kantaakseen koko ihmiskunnan kaikkien miljardien ihmisten synnit, jotka painoivat hänet Golgatan ristillä Isän Jumalan hylkäystuomion alle. Jeesus joutui juomaan jokaisen ihmiskunnan ihmisen tekemän synnin ja laiminlyönnin, jokaisen väärän ajatuksen ja tunteen, tuomion aivan viimeistä pisaraa myöten. Juuri niin paljon kuin ihmiskunta ikinä on kyennyt tekemään syntiä, juuri niin kovan rangaistuksen Jeesus joutui Jumalan tullessa ristin puulla kärsimään. Jeesuksen tuska oli iankaikkisen syvää, niin syvää, että meiltä menee ikuisuuden verran taivaassa aikaa ylistääksemme häntä Golgatalla ilmestyneen Jumalan rakkauden syvyydestä.

Jeesuksen hankkima pelastus on myös suunnattoman suuri siunauksiltaan. Hänen lunastustyönsä seurauksena koko ihmiskuntaa varten valmistettiin pääsy iankaikkiseen kirkkauteen, osallisuuteen Kristuksen perinnöstä. Keneltäkään ei vaadita mitään lisämaksua, jokainen, joka uskossa tulee Jeesuksen luokse ja jättäytyy Jeesuksen pelastustekojen varaan, saa Jumalan lapsen ihmeellisen osan. Jos lunastusmaksu oli äärettömän suuri, niin siunaus on myös mittamaton autuus, täydellinen puhtaus, elämä taivaallisessa ylösnousemusruumiissa uudessa maassa ja uudessa taivaassa.

Pelastus on myös suuri siksi, että sen suorittaja on iankaikkinen Jumala Isä, Poika ja Pyhä Henki. Isä, joka vihaa syntiä ja syntistä ihmistä pyhässä oikeudenmukaisuudessaan, astuu omassa Pojassaan ihmisyyteen ja ottaa pohjattomassa laupeudessaan ja hyvydessään päällensä ihmiskunnan koko synnin, tyhjentää oman vihansa syntiä kohtaan omaan rakkaaseen Poikaansa meidän sijastamme. Pyhässä Hengessä antamansa sanan kautta hän vetää syntisiä ihmisiä pelastuksen osallisuuteen vaikuttaen heissä tahdon tunnustaa syntinsä ja turvautua yksin Jeesuksen ristinuhriin. Pelastus on alusta loppuun kokonaan pyhän kolminaisen Jumalan työtä, sanoinkuvaamattoman suuri lahja.

Pelastus on suuri myös sen tähden, että sen toteuttamisesta Jumala yksin saa kunnian. Koko maa ja taivas, enkelit ja pelastetut tulevat ikuisesti ylistämään ja kiittämään Herran pyhää nimeä taivaan kirkkaudessa hänen pelastusteoistaan. Pelastus on suuri myös siksi, että ei ole ketään sellaista eikä mitään sellaista, joka voisi erottaa siihen turvaavat Jumalan Kristuksessa ilmaisusta rakkaudesta. Se ei myöskään tunne mitään poikkeusta siihen nähden, kuka ja millainen ihminen voi päästä siitä osalliseksi. Se tarjotaan jokaiselle, sillä sen suuruus riittää jokaiselle. Jeesuksen veri riittää sinunkin pelastukseksi. Pelastus on suuri sikäläkin, että se sulkee pois kaikki muut pelastumisen mahdollisuudet. Ei ole mitään muuta tietä Isän luo kuin Jeesus. Tie on auki jokaiselle, joka uskossa turvautuu Jeesukseen.

Kuinka pääset pakoon?

...kuinka me voisimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta,...

Niille, jotka eivät välitä Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta, ei ole mitään muuta armon ovea tarjolla. Heidän syntiensä puolesta ei tule enää muuta uhria. He ovat peruuttamattomasti kadotettuja. He jäävät sanattomiksi ja oman omantuntonsa tuomitsemiksi, jopa suurempaan kurjuuteen kuin ne, jotka laiminlöivät lain auktoriteetin tai tekivät syntiä ilman lakia. Tällaisten kurjuuden väistämättömyys ilmaistaan kysymyksen muodossa: *Miten me pääsemme pakoon?* Se vetoaa järkeen ja syntisten omaantuntoon. Se on haaste jokaiselle.

On jotenkin järkyttävää, että myös kerran Jeesuksen luokse uskossa tulleille kristityille täytyy antaa varoitus siitä, että he voivat kulkeutua ja ajautua tuon suunnattoman armon ihmeen, pelastuksen ohi, paaduttaa sydämensä ja päätyä tilaan, jossa he eivät välitä mitään pelastuksesta. Voiko armon ihmeen kokenut, pelastuksesta osalliseksi päässyt joutua niin hirveän vakavaan tilaan? Sehän merkitsee tietoista Jumalan armon hylkäämistä, selkänsä kääntämistä Jumalan totuudelle ja johtaa lopulta helvetin tulen kauhuihin. Tällaisen varoituksen Heprealaiskirje nyt meille antaa ei vain tässä, vaan myös jatkossa:

*Jos me tahallamme **jatkamme** synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)*

Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu. Jos kerran isät eivät päässeet pakoon torjuessaan luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, vielä vähemmän pääsemme pakoon me, jos käännymme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista. (12:25)

Kirjoittaja vahvistaa varoituksensa vakavuutta muistuttamalla siitä, kuka pelastuksen meille julisti:suuresta pelastuksesta, jonka itse Herra ensiksi julisti? Kysymys

ei ollut vain Vanhan liiton laista ja profeetoista, vaikka heidänkin varoituksista meidän tulee ottaa varten. Mutta kirkkauden Herra itse astui alas meidän keskellemme ja julisti meidän ymmärtämillämme sanoilla ja tunnusteoilla pelastuksen sanoman. Meille ei jää mitään puolustusta hänen edessään viimeisellä tuomiolla, ellemme kuuntele hänen puhettaan nyt.

Voiko luopumus tapahtua meille?

Joku kysyy varmaankin, voiko meille, jotka olemme Jumalan armosta päässeet osalliseksi Jumalan valmistamasta suuresta pelastuksesta, tapahtua jotain niin hirveätä, että luovumme siitä, menetämme uskon ja pelastuksen? Voimmeko ylipäänsä olla varmat pelastuksestamme, jos tällainen vaara meitä alati uhkaa? Onhan Jeesus itse luvannut antaa omilleen Pyhän Hengen asumaan sydämissämme ikuisesti. Eihän mikään tai kukaan voi erottaa Kristuksessa olevia Jumalan rakkaudesta eikä heitä uhkaa mitään kadotustuomiota. Totta on, että Herran sana lupaa meille horjumattoman pelastuksen.

Ovatko uskoville annetut varoitukset se Herran tapa, jolla hän haluaa ajaa meitä yhä läheisemmin turvaamaan yksin häneen? Onko niiden tarkoitus viedä meitä pyhään pelkoon Jumalan edessä. Paavalihan kirjoittaa: *...ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.* (Fil. 2:12-13)

Toisaalta Jeesus kylväjävertauksessa puhuu niistä, jotka vain hetken iloitsevat Jumalan sanasta, niistä, jotka vaikeuksien tullen luopuvat ja niistä, joiden uskon tukahduttaa rikkaus ja elämän korskeus. Voidaan tietenkin kysyä, ovatko ne jotka luopuvat koskaan päässeetkään pelastavaan uskoon asti. Toisaalta ehkä juuri meille sanan äärellä oleville kuuluu erityisellä tavalla varoitus, jotta me pääsisimme kärsivällisyydellä syvää hedelmää kantaviksi uskoviksi. Jos kuitenkin olemme sanan ottaneet vastaan, Herra varoittaa meitä päästävästä siitä irti ja joutumasta tämän maailman tuuliajolle.

Apostolinen usko

Ne, jotka sen (evangeliumin) kuulivat, vahvistivat ja välittivät sen meille, kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä, ihmeillä ja monenlaisilla väkevilla teoilla, jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan. (3-4)

Nyt kirjeen kirjoittaja osoittaa, mihin perustuu evankeliumin ja samalla koko Uuden testamentin arvovalta. Evankeliumi on sanoma Jeesuksen kärsimyskuolemasta meidän syntiemme sovitukseksi, hänen hautaamisestaan, hänen ylösnousemuksestaan ja ilmestymisestään apostoleille ja yli 500 opetuslapselle. Jeesuksen pelastusteot tapahtuivat Vanhan testamentin kirjoitusten lupausten toteutumisena. Jeesus itse julisti evankeliumin ennen kärsimistään ja selitti sen merkityksen meidän pelastukseksimme ylösnousemuksensa jälkeen. Sen jälkeen apostolit lähtivät julistamaan sanomaa Jumalan todistaessa ihmein, että evankeliumi on Jumalan voima ihmisten pelastukseksi ja sen, että juuri apostolien välittämä Uuden testamentin ilmoitus on Herran itsensä meille valmistama. Paavali puhuu noista ihmeistä nimenomaan apostolin arvovalan todisteena: *Onhan apostolin tunnusteot tehty teidän keskuudessanne kaikella kestävyydellä, tunnusmerkein, ihmein ja voimateoin.* (2. Kor. 12:12)

Jumala todisti apostolien arvovalan tunnusmerkkien avulla, merkein hänen armollisesta läsnäolostaan heidän luonaan ja hänen voimastaan, joka vaikuttaa heidän kauttaan. Edelleen Herra todisti ihmeillä, teoilla, jotka ylittävät luonnon voiman ja luonnon kulun, jotka täyttävät katsojat ihmetyksellä ja ihailulla, herättävät heidät seuraamaan saarnattua oppia ja tutkimaan sitä. Monenlaisilla voimateoilla kaikkivaltias Vaikuttaja näyttäytyi kiistattomasti apostolien toiminnassa. Pyhän Hengen lahjat mahdollistivat ja innostivat heitä tekemään sitä työtä, johon heidät oli kutsuttu. Kaiken tämän Jumala vaikutti oman tahtonsa mukaan. Jumalan tahto oli, että meillä olisi varma pohja uskollemme ja vahva perusta toivollemme, kun otamme vastaan evankeliumin. Niin kuin lain antamisen yhteydessä oli merkkejä ja ihmeitä, joilla Jumala todisti sen auktoriteetin ja erinomaisuuden, niin hän todisti evankeliumista vielä useammilla ja suuremmilla ihmeillä.

Huomautus

Moni tämän ajan liberaali sanoo kyllä uskovansa Jeesuksen opetuksiin, mutta väittää Paavalia ja muita apostoleita vain erehtyviksi aikansa ihmisiksi. Heprealaiskirje torjuu sellaisen ajattelun mahdottomana. Hyljätessään apostolisen todistuksen ihminen hylkää myös Jeesuksen. Itse asiassa sellainen ihminen nousee itse Jumalan todistusta vastaan.

Tässä yhteydessä on huomautettava, että apostolien kuoleman jälkeen apostoliset merkit loppuivat, sillä Uusi testamentti lopullisena Jumalan ilmoituksena oli valmis. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että Pyhän Hengen muut armolahjat olisivat lakanneet toimimasta seurakunnan keskellä. Mutta niillä ei sen jälkeen ole ollut uuden ilmoituksen merkitystä, vaan niiden kautta Jumala edelleen osoittaa ihmisille synnin ja taivuttaa ihmisiä parannukseen. Niiden välityksellä hän myös antaa omilleen johdatusta elämään, kun he haluavat soveltaa Raamatun sanaa joko seurakuntansa tai omaan henkilökohtaiseen vaellukseensa. Tärkeää on muistaa, että pelastuksen lahja on sama jokaiselle uskovalle, mutta Pyhä Henki jakaa erilaisia armolahjoja kullekin uskovalle yhteiseksi rakennukseksi. Niiden määrästä ja suuruudesta Pyhä Henki päättää itse, vaikka niitä saakin Herralta rukoillen pyytää.

Sanasta vaarin otto

Koko Heprealaiskirjeen sanoma tiivistyy siihen, että meidän tulee suunnata mieleemme Kristukseen ja ottaa vaarin Hänen sanastaan. Käytännössä se merkitsee ensiksikin sitä, että luemme Raamattua niin, että katselemme Herraa Sanan peilistä rukoillen: "Herra näytä minulle, millainen sinä olet!" Herran kasvoja katsellessa Pyhä Henki alkaa muuttaa meitä Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siksi Heprealaiskirjekin toistuvasti nostaa katseemme häneen, joka sanassa puhuu meille.

Edelleen sanasta kiinni pitäminen merkitsee sitä, että emme anna minkään harhan tai aikamme virtauksen viedä meitä pois evankeliumin muuttumattomasta sanomasta. Tietenkin se merkitsee myös sitä, että päivittäin taivumme parannukseen omista synneistämme ja hakeudumme säännöllisesti seurakunnan yhteyteen. Niin tehden Herra antaa voimaa olla kuuliainen sanan kehotuksille tehdä hyvää ja kirkastaa siten Jumalan kirkkautta.

Pelastuksen päämies Hepr. 2:5-18

5. Enkelien valtaan Jumala ei ole alistanut tulevaa maailmaa, josta me puhumme,
6. vaan jossakin kohdassa joku on todistanut: "Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai Ihmisen Poika, että pidät hänestä huolen?"
7. Vähäksi aikaa sinä teit hänet alempiarvoiseksi kuin enkelit, kirkkaudella ja kunnialla sinä seppelöit hänet.
8. Sinä asetit kaiken hänen jalkojensa alle." Alistaessaan kaiken hänen valtaansa Jumala ei jättänyt mitään hänelle alistamatta. Nyt emme kuitenkaan vielä näe, että kaikki olisi alistettu hänen valtaansa.
9. Mutta me näemme Jeesuksen kuolemansa ja kärsimyksensä tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöitynä. Hänet oli tosin vähäksi aikaa tehty enkeleitä halvemmaksi, jotta hän Jumalan armosta maistaisi kuolemaa kaikkien ihmisten puolesta.
10. Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi.
11. Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen.
12. Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä",
13. ja vielä: "Minä panen luottamukseni häneen", ja edelleen: "Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on antanut minulle."
14. Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Pa-holaisen,
15. ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa.
16. Ei hän ota suojelukseensa enkeleitä vaan Abrahamin siemenen.
17. Sen vuoksi hänen piti tulla kaikessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylipappi tehtävissään Jumalan edessä ja hän voisi sovittaa kansan synnit.
18. Koska hän on itse kärsinyt ja ollut kiusattu, hän kykenee kiusattuja auttamaan.

Millainen Jeesus?

Pelkäätkö sinä tulevaisuutta? Pelkäätkö ehkä tämän päivän kiusauksia ja koettelemuksia? Pelkäätkö ehkä kuolemaa, joka lähestyy meitä jokaista, vaikka usein yritämme koko ajatuksenkin torjua mielestämme? Vai pelkäätkö ehkä sitä, millainen on osasi siinä tulevassa maailmassa, jonka Jeesus tulee pystyttämään palatessaan kirkkaudessaan toisen kerran takaisin?

Mikä on ihminen? Entä millainen on meidän pelastuksemme Päämies, Jeesus Kristus, joka istuu nyt taivaallisen Isän oikealla puolelle ja odottaa, että hänen vihollisensa asetetaan hänen jalkojensa alle? Miten hänestä tuli sellainen kuin hän nyt on? Millaisessa suhteessa hän on nyt omiinsa, jotka hän on pelastanut? Millaisia johtopäätöksiä siitä seuraa, niille, jotka pelkäävät kuolemaa?

Näihin kysymyksiin Heprealaiskirjeen kirjoittaja antaa valoa nyt toisessa jaksossa, jossa hän kuvaa sitä Herraa, joka puhuu omilleen kirjeessä. Kun luvun alussa voimakkaasti varoitettiin kulkeutumasta Herran sanan ohi, suunnataan jälleen huomio siihen, millainen ihmeellinen Pelastaja Jeesus on armossaan. Edellisen jakson varoitus nousee meitä sanomattoman suurella rakkaudella ajattelevasta ja itsensä meidän puolestamme uhranneen Vapahtajan sydämeltä. Siksi se ei ole vaatimus vaan rohkaisu suunnata mieleemme Herraan ja kehotus luottavasti käydä hänen luokseen häntä syvemmin tuntemaan ja hänen varaansa kokonaisesti jättäytymään.

Tuleva maailma

*Enkelien valtaan Jumala ei ole alistanut **tulevaa maailmaa**, josta me puhumme, ...*
(5)

Kirjoittaja korostaa jälleen sitä, että uskova kristitty ei koskaan voi keskittyä vain hetkeen, jossa hän nyt elää, vaan hänellä on aina tähtäyspiste kauempana, hän suuntautuu tulevaisuuteen. Teologisesti asia ilmaistaan niin, että kristityn vaellus on eskatologista. Tiemme kulkee kohti tämän ajan loppua ja sen jälkeen alkavaa tulevaa maailmaa.

Astuttuaan Isän oikealle puolelle taivaaseen kirkkauden valtaistuimelle Jeesus valmistaa meille sijaa, asuntoa, kotia. Pian koittaa se hetki, kun hän astuu näkyvästi alas maan päälle, toteuttaa tuomionsa kaikkien vihamiestensä ylle. Sen jälkeen Jumalan jo ennen maailman perustamista valmistama uusi maa ja uusi taivas avautuvat Herran omille. Sitä Ilmestyskirja kuvaa näin:

Minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta enää ollut. Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:1-4)

Tulevaa maailmaa eivät tule hallitsemaan enkelit niin suurenmoisia olentoja kuin ovatkin. Uusi maa ja uusi taivas annetaan Ihmisen ja ihmisten hallittavaksi. Ihminen isolla kirjaimella on ihmiseksi tullut Jumala, Jeesus Kristus ja ihmiset pienellä kirjaimella Jeesuksen pelastamat. He tulevat tuomitsemaan ja hallitsemaan lopulta myös enkeleitä:

Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä? Emmekö sitten voi tuomita maallisiakin asioita? (1. Kor. 6:3)

Mikä on ihminen?

...vaan jossakin kohdassa joku on todistanut: "Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai Ihmisen Poika, että pidät hänestä huolen? Vähäksi aikaa sinä teit hänet alempiarvoiseksi kuin enkelit, kirkkaudella ja kunnialla sinä seppelöit hänet. Sinä asetit kaiken hänen jalkojensa alle." (3-8)

Kirjoittaja lainaa Psalmin 8 kreikankielistä käännöstä. Heprean alkukielellä se kuuluu:

....niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen! Sinä teit hänestä lähes jumalolennon, seppelöit hänet kunnialla ja kirkkaudella. Sinä panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaiken hänen jalkojensa alle: (Ps. 8:5-7)

Jokainen ihminen kyslee jossain vaiheessa elämäänsä, kuka minä olen, mikä ihminen oikein on. Monenlaisia vastauksia meille tarjoillaan. Joku pitää itseään kehittyneenä eläimenä, toinen osana ääretöntä jumaluutta, kolmas ei löydä itselleen mitään arvoa eikä mieltä elää. Psalmi osoittaa, että alun perin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, lähes jumalolennoksi.

Hepreankielinen Psalmi viittaa ensimmäiseen ihmiseen Aadamiin, joka sai Jumalalta tehtäväkseen hallita ja huolehtia Jumalan luomakuntaa kuninkaallisella vallalla. Syntiinlankeemuksen seurauksena luomakunnan varjelu muuttui kuitenkin ryöstöviljelyksi. Ihminen alkoi harhailla tietämättä, mistä on tullut ja minne on matkalla. Siksi Jumala lähetti oman Poikansa, toisen Aadamin, Jeesuksen Kristuksen, joka synnittömänä kykenee hallitsemaan ja huolehtimaan pelastamiensa kanssa uuden maan ja uuden taivaan lopullisesta ja iankaikkisesta luomakunnasta. Hän kykenee pelastamaan myös syntiin langenneen ihmisen uuteen elämään.

Heprealaiskirjeen kirjoittajan tapa tulkita Psalmia 8 messiaanisesti antaa meille viitteen siitä, miten monia Vanhan testamentin tekstejä tulee lukea Uuden testamentin täyttymyksen valossa. Niin tehden monet Vanhan testamentin esikuvat, profetiat ja tapahtumat avaavat meille laajasti ja syvällisesti sitä, millainen ja kuka on Jeesus, joka täytti sen, mitä Vanha lupasi.

Vähän aikaa enkeleitä alempi

Kirjeen ensimmäisessä luvussa kirjoittaja vertasi kirkastettua Jeesusta Kristusta enkeleihin ja totesi kuinka suunnattomasti suurempi ja ihmeellisempi hän on kuin ne. Nyt hän kuitenkin toteaa, että sama Jeesus onkin hetken aikaa asettunut enkeleitten alapuolelle. Sillä hän tarkoittaa tietenkin Jeesuksen tulemistä ihmisen heikkouteen, hänen kärsimistään ja kuolemaansa ristillä meidän syntiemme sovituksiksi hänen riemulliseen ylösnousemukseensa ja taivaaseen astumiseensa asti.

Kiusausten erämaassa Jeesus tarvitsi enkelien palvelua ja Getsemanen puutarhasa tuskaisen rukouksen keskelle enkeli tuli vahvistamaan häntä. Jeesuksen alentumisessa on kysymys hänen valmistamisestaan sellaiseksi Pelastajaksi, joka kärsimysten kautta kulkeneena ymmärtää kiusattuja ja kärsiviä yhä Isän oikealle puolelle korotettunakin. Jeesus on sama olemukseltaan ja luonteeltaan, hiljainen ja nöyrä, niin taivaassa kuin maan päälläkin.

Mitä emme vielä näe ja mitä näemme jo nyt

Alistaessaan kaiken hänen valtaansa Jumala ei jättänyt mitään hänelle alistamatta. Nyt emme kuitenkaan vielä näe, että kaikki olisi alistettu hänen valtaansa. Mutta me näemme Jeesuksen kuolemansa ja kärsimyksensä tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöitynä. Hänet oli tosin vähäksi aikaa tehty enkeleitä halvemmaksi, jotta hän Jumalan armosta maistaisi kuolemaa kaikkien ihmisten puolesta. (8-9)

Ennen taivaaseen astumista Jeesus antoi lähetyskäskyn ja selitti, että opetuslapsille sen toteuttaminen oli mahdollista hänen jatkuvan läsnäolonsa voimalla. Hän lausui

myös: *"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä."* (Matt. 28:18) Isän oikealla puolella istuva Jeesus Kristus pitää tälläkin hetkellä kaikki langat käsissään. Maan päällä ei tapahdu mitään sellaista, joka ei olisi hänen tiedossaan ja jota hän ei olisi sallinut. Tähän on helppo esittää vastaväite: "Tapahtuvatko sitten kaikki ihmisten tekemät synnit, hirveydet ja sodat hänen tahdostaan?" Vastaus on tietenkin se, ettei Jeesus aiheuta mitään syntiä, ihmiset itse ovat vastuussa kakista vääristä teoistaan ja joutuvat niistä myös viimeisellä tuomiolla. Siksi tällä hetkellä ei vielä näytä siltä, että vanhurskas ja pyhä, laupias ja armollinen Jeesus käyttäisi täyttää valtaa maan päällä. Todellisuudessa kaikki kuitenkin on hänen kädessään ja hän kuljettaa maailman historiaa hetki hetkeltä kaikissa sen käänteissä kohti lopullista suurta päätöstä. Hän kykenee kääntämään synnin ja sen seurauksetkin palvelemaan maailmansuunnitelmaa. Hänen paluussaan kaikki hänen hallintavaltansa tulee kaikille ilmeiseksi eikä kukaan pääse sen alta pakoon. Mutta nyt emme vielä näe hänen valtansa toteutumista.

Sen sijaan me näemme jotain muuta ja suurenmoista. Me näemme Jeesuksen kärsimyksen ristillä ja hänen ylösnousemuksensa kuolleista. Näemme ne Uuden testamentin lehdiltä ja näemme hänen pelastustekojensa vaikutuksen niissä lukemattomissa ihmisissä, jotka evankeliumin sanan julistuksen kautta ovat päässeet osalliseksi pelastuksesta, ovat saaneet syntinsä anteeksi, päässeet osallisiksi uudesta elämästä, kun Pyhä Henki laskeutui heidän ylleen. Uskon silmin me näemme myös Jeesuksen istumassa Isän oikealla puolella ja taivaallisen ylistyskuoron laulamassa ylistystä hänelle, Teurastetulle Karitsalle, joka on verellään lunastanut omakseen pelastetun kansan.

Näemme Jeesuksen kärsimystiessä ja voitossa kuolemasta Jumalan armon ilmentymisen paikan. Jesaja kuvaa tätä armon ihmettä näin:

Herra näki hyväksi ruhjoa häntä, lyödä häntä kärsimyksellä. Jos sinä asetat hänen sielunsa vikauehriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttaan. Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä työnsä hedelmän ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani vanhurskauttaa monet, ja hän kantoi heidän pahat tekonsa. Sen tähden minä annan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa hän jakaa saalista, sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemalle, ja hänet luettiin pahantekijöiden joukkoon. Hän kantoi monien synnit ja rukoili pahantekijöiden puolesta. (Jes. 53:10-12)

Jeesuksen kärsiminen ja kuolema tapahtui kaikkien ihmisten syntien sovitukseksi. Se riittää koko maailmalle ja kaikkein suurimmalle pahantekijällekin. Ihminen pääsee siitä osalliseksi henkilökohtaisesti, kun hän katumuksessa kääntyy Jeesuksen puoleen, tunnustaa syntinsä ja anoo armoa ja pyytää Jeesusta elämänsä Herraksi. *"Jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu."*

Jotta se voisi toteutua ihmisten elämässä, heidän on saatava kuulla evankeliumin sanoma Jeesuksen ristin sovituksesta. Siksi kristillinen seurakunta ja sen jokainen jäsen on kutsuttu julistamaan ilosanomaa kaikkialla maailmassa. Tehtävää täyttäessään uskova saa myös kokea, että kaikkivaltias Jeesus on joka hetki hänen kanssaan.

Pelastuksen Päämies

Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi. (10)

Jumala on kaiken luoja, hän toteutti luomistyönsä Jeesuksen Kristuksen kautta. Kaikki luotu, myös me ihmiset olemme Jumalaa ja Kristusta varten valmistettu, heijastamaan Jumalan kunniaa ja kirkkautta. Olemassaolon tarkoitus ja myös ihmiselämän tarkoitus on elää Jumalaa varten hänen kunniakseen aivan kaikessa mitä teemme. Ratkaisevaa ei siis ole se, mitä teemme, kunhan se ei ole Jumalasta erottavaa syntiä, vaan se, että teemme sen Herraa varten.

Isän Jumalan suunnitelma oli jumaluutensa puolesta täydellisestä Jeesuksesta Kristuksesta tehdä myös ihmisyytensä puolesta täydellinen. Jeesus eli ihmisenä täydellisen synnittömän elämän ja kuoli meidän syntiemme puolesta sen kärsimysrangaistuksen, joka on oikein meidän synneistämme.

Täydellisyyttä vaatii meiltä myös Jumala: *Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.* (Matt. 5:48) Synnissä syntyneinä kukaan meistä ei kuitenkaan täydellisyyden vaatimusta kykene täyttämään. Pelastuksemme Päämies eli siksi meidän sijastamme täydellisen elämän ja kärsi sijastamme loppuun asti meiltä vaadittavan rangaistuksen. Kun me uskossa turvaamme Jeesukseen, Isä Jumala lukee Jeesuksen elämän meidän elämäksemme ja Jeesuksen kuoleman meidän kuolemaksemme. Näin Jumala lukee meidät vanhurskaiksi ja täysin pyhiksi, omiksi lapsikseen ja taivaan perillisiksi. Pelastuksen ihme on siis kokonaan pelastuksen Päämiehen meille lahjoittama suunnaton lahja.

Pyhittäjä ja pyhitettävät

Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. (11)

Pyhittäjä Jeesus Kristus on ihmisyytensä puolesta lähtöisin Maria äidistä ja me, jotka hän pyhittää, olemme myös alkuisin ensimmäisestä Aadamista. Jeesuksen ihmisuus on synnitöntä mutta meidän ihmisyytemme synnin alaista. Siksi ilman Jeesuksen pyhittävää työtä hän ei voisi kutsua meitä veljikseen. Jeesus sanoi siitä itse näin: *”Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa.”* (Joh. 17:19) Golgatan uhrin tähden meille luetaan Jeesuksen täydellinen pyhyys. Sen tähden hän kutsuu omiaan veljikseen:

”En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee. Minä kutsun teitä ystäviksi, sillä olen ilmoittanut teille kaiken, mitä olen kuullut Isältäni.” (Joh. 15:15)

Kun ihminen uskoo ja turvaa ensi kerran Jeesukseen, hänet luetaan Kristuksessa täysin pyhäksi. Samalla hän saa Pyhän Hengen eli syntyy uudesti ylhäältä. Uudestisyntymisestä alkaa tapahtumasarjana aina lopulliseen kirkkauteen asti ulottuva pyhitysprosessi. Se on erottautumista Jumalan käyttöön niin, että päivittäin hylkäämme synnin parannuksessa ja Pyhän Hengen voimasta tahdomme toteuttaa Jumalan tahdon ja kantaa rakkauden, ilon, rauhan ja kärsivällisyyden hedelmää. Pyhitys tapahtuu Jumalan sanan kautta, kun katselemme sen läpi Jeesuksen kirkastettuja kasvoja:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18)

Jumalanpalveluksen olemus

Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä", ja vielä: "Minä panen luottamukseni häneen", ja edelleen: "Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on antanut minulle." (12-13)

Pelastuksemme Päämies on kanssamme joka päivä mutta aivan erityisellä tavalla silloin, kun kokoonnumme yhteiseen jumalanpalvelukseen. Usein korostamme aiheellisesti, että ehtoollisessa kohtaamme hyvin konkreettisella tavalla saamme omistaa Golgatan ja ylösnousemuksen lahjana syntien anteeksiantamuksen. Mutta asia ei rajoitu vain ehtoolliseen, vaan koko jumalanpalveluksen ajan Herra Jeesus Kristus on keskellämme. Hän itse puhuu julistetussa evankeliumin sanassa. Mutta vielä enemmän hän laulaa yhdessä omiensa, kokoontuneen seurakuntansa, veljensä kanssa ylistystä Isälle. Jumalan palvelus on Jeesuksen kanssa yhdessä Pyhässä Hengessä tapahtuvaa Isän ylistystä. Koko pyhä Kolminaisuus on siinä läsnä.

Katsellessaan meitä kokoontuneita veljiään ja sisariaan hän näkee meissä Isän hänelle antamia omiaan, niin jopa pienen osan omaa taivaallista morsiantaan. Heidän perille pääsynsä suhteen Jeesus katsoo Isään ja voi luottaa täysin siihen, että yksikään hänen omistaan ei jää taipaleelle vaan pääsee perille. Myöhemmin kirje palaa vielä jumalanpalvelukseen kokoontumisen tärkeyteen korostaen sitä eräänlaisena kenraaliharjoituksena tulevia Karitsan hääjuhlia varten.

Kuoleman kukistaja

Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Paholaisen, ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa. (14-15)

Joka kerta kun lausut tervehdyksenä sanan: "Terve!" itse asiassa muistutat sekä itseäsi että vastaantulijaa siitä, ettette ole vielä kuolemassa. Mitä moninaisimpien pelkojemme taustalla on kuolemanpelko, jota ne heijastavat. Usein kyllä saatamme onnistua pitkäksikin ajaksi torjumaan kuolemanpelkomme tiedostamattoman alueelle. Joku voi uhkarohkeasti väittää, ettei hän pelkää kuolemaa lainkaan, mutta saatataa joutua paniikkiin, kun kuulee sairastavansa parantumaton syöpää. Kuolemanpelon varsinainen syy ei ole niissä mahdollisissa kivuissa ja tuskissa, jotka voivat elämän loppuvaihetta varjostaa, vaan tiedostettu tai tiedostamaton kauhu sen edessä, että joutuu tuomiolle omista teoistaan Jumalan pyhien kasvojen eteen. Helvetin pelko nakertaa sieluamme niin kauan, kuin elämme ilman syntien anteeksi saamisen rauhaa. Sielunvihollinen pyrkii syyllistämään ja kuolemanpelolla lamauttamaan ihmisiä ja pitämään heitä orjan ikeessään. Eräs sen juoni kuuluu näin: "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna kuolemme!" Saatana ajaa ihmiset epätoivoon tai yritykseen hukuttaa pelkonsa kaikenlaisilla huvituksilla.

Jeesus Kristus, pelastuksen Päämies voitti synnin, kuoleman ja Saatanan vallan. Varsinainen voitto kuolemasta tapahtui kuitenkin kuoleman kautta. Voidakseen kuolla ihmisten sijaisena Jumalan Pojan piti tulla ihmiseksi, sillä Jumalana hän ei voi milloinkaan kuolla. Hän tuli siksi samaan lihaan ja vereen kuin mekin ja kukisti kuoleman ja Saatanan kuolemallaan – ei siis vasta ylösnousemuksellaan, joka oli vain sinetti jo saavutetulle kuoleman kautta saavutetulle voitolle.

Kuolema sanan syvin merkitys Raamatussa on synnin rangaistuksena osaksemme tulema elämän yhteyden katkeaminen Jumalan kanssa eli hengellinen kuolema, sitä seuraava ruumiin kuolema ja lopullinen ikuinen ero Jumalan kirkkaudesta kadotuksen tuleksa. Saatana piti syntyä langennutta ihmiskuntaa panttivankinaan, koska se saattoi Jumalan edessä oikeutetusti syyttää meitä synneistämme ja uhaten meitä helvetin tuskalla. Mutta Jeesus ottikin meidän kaiken syntimme rangaistuksen päälle omalla kuolemallaan, joka sisälsi Jumalan hylkäämäksi tulon ja ikuisen tulen rangaistuksen. Sen Jeesus kärsi ristillä kuollessaan meidän sijaisenaamme. Meidän syntivelkamme maksettiin loppuun asti eikä Saatana enää voi syyttää meitä mistään. Jeesus sai voiton riemun siitä ja vapautti meidät kaikki, jotka nyt saamme turvata häneen.

Jeesus kuvaa pelastetun osaa näin:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. (Joh. 5:24)

Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa. (Joh. 8:51)

Uskova ihminen saa ruumiillisen kuoleman hetkellä välittömästi nähdä Herran Jeesuksen kasvot. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota, sillä Golgatan uhrin tähden hän on saanut kaikki syntinsä anteeksi.

Suojan Antaja

Ei hän ota suojelukseensa enkeleitä vaan Abrahamin siemenen. (16)

Aabrahamin siemen viittaa kaikkiin niihin ihmisiin, jotka vaeltavat samassa uskossa kuin Aabraham. Paavali kuvaa asiaa näin:

Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekevä ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:3-8)

Saatanalle ja hänen kanssaan langenneille enkeleille ei ole mitään pelastusta, ainostaan Jumalan ikuinen kadotuksen tuli. Hyvät enkelit taas eivät pelastusta tarvitse. Sen sijaan juuri me tarvitsemme Vapahtajan tarjoamaa suojaa ja suojellusta. Sen hän hankki meille kuolemansa ja ylösnousemuksen kautta.

Ylimmäisen papin virka

Sen vuoksi hänen piti tulla kaikessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylipappi tehtävissään Jumalan edessä ja hän voisi sovittaa kansan synnit. (17)

Vanhan liiton aikana ylimmäisen papin tehtävä oli edustaa kansaa Jumalan edessä. Ylimmäisen papin tuli siksi olla ihminen ihmisten joukosta ja Jumalan tehtävään asettama. Kuitenkin ylimmäinen pappi joutui uhraamaan myös omien syntiensä tähden. Siksi hän oli vain kuva tulevasta varsinaisesta Jumalan valitsemasta pelastuksen Päämiehestä, Jeesuksesta Kristuksesta. Jumalan Pojan piti siksi tulla ihmiseksi voidakseen synnittömänä ja itsensä syntisten tähden uhranneena toimia välittää Jumalan armon osaksemme. Jeesus on yhä ylimmäisenä pappina Isän oikealla puolella saman aikaisesti Jumala ja todellinen ihminen. Siksi hän edustaa sinua ja minua kirkkaudessa. Heprealaiskirje jatkossa keskittyy tähän hänen suureen armon välittäjään tehtäväänsä ja sen merkitykseen meille. Meillä on nytkin suuri ”Edusmies” Isän luona.

Kiusattujen auttaja

Koska hän on itse kärsinyt ja ollut kiusattu, hän kykenee kiusattuja auttamaan. (18)

Jeesukselle täydellinen ihmisyyys merkitsi ei vain sitä, että hän suuressa rakkaudessaan kärsi sijastamme, vaan myös sitä että hän joutui kokemaan aivan kaikki samat kiusaukset, mihin me ikinä voimme joutua. Jeesus kykenee siksi ymmärtämään meitä täydellisesti ei vain siksi, että hän on kaikkietävä ja kaikkinäkevä Jumala, vaan siksi, että hän oman kokemuksensa kautta kykenee täysin samaistumaan meihin.

Erämaassa Jeesus joutui Saatanan kiusattavaksi aivan samoista asioista kuin mekin. Asettaisiko hän ruumiilliset tarpeet Jumalan asettaman tehtävän edelle, vaatisiko hän Jumalta näyttöä voidakseen olla varma lapseudestaan, suostuisiko hän kumartamaan Saatanaa saavuttaakseen helpommalla tiellä kuin risti ihmisten sydämet Jumalan hallintaan. Jeesus voitti kaikissa näissä kiusauksissa turvautumalla Jumalan sanan lupauksiin. Hän antoi myös meille oman totuuden sanansa pyhittämään meitä, jotta me hänen avullaan selviäisimme kaikkinaisten kiusausten läpi perille kirkkauteen asti. Vielä sittenkin kun me lankeamme syntyin, hän kutsuu meitä armoistuimen luokse saamaan uuden armon ja jatkamaan kilvoitusta elämän tiellä kohti suurta päämäärää.

Entä me?

Olemmeko jo oppinut tuntemaan sellaisen Jeesuksen, joka tuntee kaikki kiusauksemme ja kykenee auttamaan, Jeesuksen, joka on myös kärsinyt syntiemme rangaistuksen, jotta me saisimme kaiken anteeksi, Jeesuksen, joka vapauttaa kuolemanpelosta, Jeesuksen, joka antaa suojan elämän kaikissa myrskyissä, Jeesuksen, joka kykenee antamaan puhtaan ja pyhän elämän, Jeesuksen, jonka äänen kuuleminen ja ylistäminen yhdessä hänen kanssaan on suurin ilo ja onni maan päällä ja lopulta myös taivaassa?

Nähdäksemme Hänet sellaisena meidän tulee ottaa Raamattu käteemme ja lukea sitä. Hän haluaa meidät omakseen ja siksi puhuu meille sanassaan. Huutamalla häntä avuksemme Pelastajaksemme Hän tulee luoksemme sinä suurena pelastuksen Päämiehenä, joka haluaa myös meidät kokonaan omakseen.

Saamme sitten suuntaa mieleemme elämän monista murheista Häneen, tuoda kaikki asiamme rukouksessa Hänelle ja opettele ylistämään Häntä yhdessä hänen omiensa muodostaman seurakunnan keskellä. Saamme olla joka hetki hänen suojassaan.

Katse Kristukseen Hepr. 3:1-6

1. *Sen vuoksi, pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen.*
2. *Hän on uskollinen asettajalleen, niin kuin Mooseskin oli "koko hänen huoneessaan".*
3. *Hänen on kuitenkin katsottu Moosekseen verrattuna ansaitsevan niin paljon suuremman kunnian kuin rakentajan kunnia on talon kunniaa suurempi.*
4. *Jokainen talo on jonkun rakentama, mutta Jumala on rakentanut kaiken.*
5. *Mooses tosin oli palvelijana uskollinen "koko hänen huoneessaan" todistukseksi siitä, mitä vastedes puhuttaisiin.*
6. *Kristus sen sijaan on uskollinen Poikana, hänen huoneensa hallitsijana. Hänen huoneensa olemme me, kunhan loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta.*

Kysymykset

Keitä ja millaisia ovat uskovat? Minkälaista uskonelämä on luonteeltaan? Mitä on uskontunnustus ja millainen on sen sisältö? Millä tavalla Jeesusta nimitetään ja miksi? Missä asioissa Mooses oli uskollinen ja missä Jeesus? Millä tavalla uskovien tulee vertailla toisia ihmisiä? Mikä on kristillisen seurakunnan olemus? Mikä on välttämätöntä, jotta pääsisimme perille kirkkauteen? Mistä rohkeus kumpuaa? Miksi toivosta voi kerskata ja mikä toivon sisältö on? Näihin asioihin Heprealaiskirjeen kirjoittaja ottaa nyt kantaa kuvatessaan sekä Herraa Jeesusta että hänen omiaan.

Olemmeko oppineet historiasta mitään?

Suomalaisen kristillisyyden tyypillinen piirre 1800 luvun herätyksistä lähtien on ollut sydämen sisäisen kristillisyyden, Kristuksen sisäisen tuntemisen ja aidon henkilökohtaisen uskonelämän korostaminen. Syy siihen juontaa pitkälti siitä, että ennen herätysten tuloa kristillisyyden harjoitus maassamme oli opillisesti puhdasta mutta hyvin ulkokohtaista. Kristillisiä tapoja kyllä yritettiin opettaa, mutta elävä Kristuksen rakkauden synnyttämä vaellus oli harvinaista niin tavallisessa kansassa kuin myös papistossa ja sivistyneistössä.

Elävän uskon lahjan saaneet uskovat korottivat äänensä ja vaativat ihmisiä tekemään parannuksen ei ainoastaan ulkonaisista paheistaan vaan ennen kaikkea sydämessä asuvista synneistään. Armonjärjestykseen, jossa lain sanan tuli ensin murskata ihmisen ylpeys ja nöyryyttää hänet parannuksessa tunnustamaan omat syntinsä ja katumuksessa huutamaan Kristukselta armoa, pantiin aivan oikein paljon painoa. Jumalan Henki yhtyi julistukseen ja suurin joukoin ihmisiä tuli herätykseen ja katumukseen alkaen etsiä pelastusta. Monet saivatkin sitten vastauksena Kristuksen armon ja omantunnon rauhan.

Mutta sitä seuraavassa uskonvaelluksessa monissa herätyksissä jäätiin tuijottamaan oman sydämen armonliikutuksiin eli kokemuksiin Jumalan armosta ja jouduttiin ajoittain epätoivoon, kun "armonvilauksia" päästiin kokemaan kovin harvoin. Sen keskellä korostettiin entistä syvempää murtumista ja syvempää syntikurjuuden tun-

toa, jotta armokin kirkastuisi syvemmin. Vastapainoksi tälle itseensä tuijottavalle uskollen nousi kyllä sitten evankelisempaa uskon korostusta ja Jumalan armon ja Kristuksen hankkiman lahjavanhurskauden korostavia ryhmiä. Molemmilla puolilla uskoilla oli taipumus kulkea äärimmäisyyteen ja samalla tuomitsemaan toisiaan.

Katso Jeesukseen

Heprealaiskirjettä lukiessa meidän on suhteellisen helppo samaistua noihin omaa uskonvaellustaan ja sydämensä tilaa tarkkaileviin uskoviin, sillä kirje sisältää monia varoituksia, jopa uhkauksia niille, jotka jäävät uskon vaelluksessaan taipaleelle eivätkä maailman virtausten vietävinä pääse perille. Mutta todellisuudessa kirje korostamalla korostaa, että mitään aitoja hengellisiä kokemuksia ei synny oman sydämen pahuuteen tai kuviteltuun hyvyyteen katsomalla.

Jumala on luonut ihmiseen silmät, mutta niillä ei ole tarkoitus tuijottaa omaa napaansa. Ne tulee suunnata ulkoiseen todellisuuteen. Aidon kristillisyyden salaisuus on nostaa katse Kristukseen. Herran katselu synnyttää sitten sydämessämme monenlaisia tunteita ja vaikuttaa elämäämme. Itseään katselemalla emme löydä mitään voimaa ja sydämen uudistusta.

*Sen vuoksi, pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, **kiinnittäkää mielenne** tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, **Jeesukseen**. (1)*

Herraan Jeesukseen katseen kohottaminen toistuu kirjeessä myöhemmin näin: *Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, **katse kiinnitettynä** uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, **Jeesukseen**, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. **Ajatelkaa häntä**, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne. (Hepr. 12:1-3)*

Paavali korostaa samaa asiaa muun muassa näin: *Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin **etsikää** sitä, mikä on **ylhäällä**, missä **Kristus** istuu Jumalan oikealla puolella. **Kiinnittäkää mielenne** siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettyä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)*

Katseen, mielen, ajatusten kiinnittäminen taivaaseen astuneeseen Kristukseen on uskonelämän kasvun salaisuus. Elämämme on Kristuksessa. Pyhityksen eli Kristuksen kaltaisuuteen muuttumisen salaisuus on toisaalta siinä, että tiedostamme, että me olemme kuolleet Kristuksen kanssa Golgatan ristillä. Se tarkoittaa sitä, että syntiemme rangaistus, ikuinen kuolema on meiltä takana päin, sillä Jeesus kärsi sen puolestamme. Meidät on sen vuoksi julistettu vanhurskaiksi eli Jumalan lapsiksi. Mutta meidän muuttumisemme olemukseltamme vanhurskaiksi eli pyhiksi tapahtuu pyhityksessä, joka päättyy ruumiin ylösnousemuksessa, jossa saamme samanlaisen kirkastetun ruumiin, kuin Jeesuksella. Tämä muuttumisprosessi eli pyhitys, joka alkaa uskoon tulossa eli uudestisyntymisestä, tapahtuu nimenomaa katselemalla Kristuksen kasvoja Jumalan sanan peilistä:

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvasimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Pyhät veljet

Sen vuoksi, pyhät veljet,... (1)

Sanat "sen vuoksi" viittaavat edelliseen lukuun, jossa Jeesus laskeutuu meidän luoksemme ja tulee kaikissa kiusauksissa ja koetuksissa meidän veljiksemme tosin ilman syntiä. Meidän pyhyitemme ei ole itsestämme kotoisin vaan Jeesuksesta itsestään saatua, niin kuin edellä luemme: *Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. (2:11)*

Uskova kristitty on pyhä ja Jeesuksen veli. Hän saa uskoon tullessaan lahjaksi Kristuksen täydellisen pyhyiden puvukseen. Siitä alkaa sitten puvun sisällä myös olemuksen muutos. Uskovan kasvu, kilvoitus ja vaellus uskossa ovat sanoja, joita "pyhimyskehiä" vierastava suomalainen kristillisyyttä käyttä pyhityksestä. Sana on kuitenkin mitä raamatullisin, joten saamme sitä rohkeasti käyttää. Pyhitys on kokonaan Pyhän Hengen työtä meissä. Se ilmenee rakkautena, rauhana, ilona, kärsivällisyytenä ja hyvinä tekoina, evankeliumin julistamisena, Jumalan ylistämisenä, rukousselämänä, synnin vihaamisena ja Jumalan tahdon tekemisenä. Jeesus itse kuvaa pyhitystä näin:

"Minä olen tosi viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii, ja jokaisen oksan, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään." (Joh. 15:1-5)

Uskovan pyhyys on siis kokonaan Jeesuksen vaikuttamaa, siis Herran pyhyyttä, joka meidän vielä monella tavalla synnin saastuttamien saviastioiden kautta heijastaa Jumalan kirkkautta, puhtautta ja rakkautta. Se on suuri lahja jokaista Herran omaa varten. Pyhitys on siis Jeesuksen elämän virtaamista meihin. Mutta jotta se voisi jatkua ja syventyä, meidän tulee pysyä Kristuksessa, hänen yhteydessään.

Ei riitä, että kerran saimme elämän lahjana Herran tuntemisessa, tarvitsemme päivittäistä yhteyttä Herraan. Se ei kuitenkaan tapahdu niin, että tuijotamme omaan itseemme ja tarkkailemme oman kristillisyytemme kehitystä tai taantumista, vaan nostamalla katseemme ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Jeesukseen. Sisäinen kasvu lisääntyy sitä mukaan kuin käsityksemme Jeesuksesta kasvaa häntä katselemalla. Hänet näemme päivittäisessä Raamatun lukemisessa ja säännöllisessä sanan kuulemisessa ja seurakunnan yhteydessä. Tarvitsemme siinä uskollisuutta, jotta loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta.(6)

Kutsutut

...te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta,...(1)

Raamattu puhuu kutsusta kahdessa eri merkityksessä. Sanoessaan, että *"monet ovat kutsutut, mutta varvat valitut"* (Matt. 22:14), Jeesus viittasi yleiseen kutsuun pelastukseen. Jumala kutsuu kaikkia pelastukseen, koska Jeesus kuoli koko maailman kaikkien syntisten puolesta ristillä. Mutta tämän kutsun monet torjuvat.

Nyt kirjeen kirjoittaja taas tarkoittaa niitä kutsuttuja, jotka uskossa ottivat vastaan kutsun ja astuivat ikään kuin kutsukortti kädessään kuninkaallisiin hääjuhliin. Evankeliumin vastaanotto uskossa ratifioi eli vahvistaa heidän valituksi. He eivät voi muuta kuin ihmetellä, että hekin olivat saaneet taivaasta saapuneen kutsun. Kutsu johtaa myös taivaaseen asti pääsyyn lopulliseen ilojuhlaan. Meidän ei koskaan kannata lakata ihmettelemästä sitä suunnatonta etuoikeutta, että saamme kuulua Herran kutsumiin ja Pyhän Hengen vaikutuksesta kutsun vastaanottaneina Herran valituihin. Astuttuamme Jumalan kansaan meidän tehtävämme ei ole enää toistuvasti lukea kutsukorttia, jossa on oma nimemme kirjoitettuna, vaan nostaa katseemme meidät kutsuneeseen Vapahtajaan ja Herraan.

Apostoli ja ylipappi

...kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen. (1)

Jeesusta kuvataan tässä "tunnustuksemme Apostoliksi". Olemme tottuneet liittämään sanan apostoli Jeesuksen valtuuttamiin opetuslapsiin, jotka saivat todistaa Jeesuksen ylösnousemuksen ja Pyhässä Hengessä saivat kirjoittaa meille Uuden testamentin. Sana *apostolos* tarkoittaa "lähetetty", siis jonkun arvovalan perusteella tiettyyn tehtävään lähetettyä. Myös Jeesus kuvaa itseään Isän lähettämäksi. *"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."* (Joh. 20:21)

Jeesus on tunnustuksemme Apostoli. Johannes kirjoittaa:

Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi. Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy ja hän Jumalassa. Me olemme oppineet tuntemaan sen rakkauden, joka Jumalalla on meitä kohtaan, ja me uskomme siihen. Jumala on rakkaus. Joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. (1. Joh. 4:14-16)

Paavali kirjoittaa suullisesta uskon tunnustuksesta näin:

Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. (Room. 10:9-10)

Paras tuntomerkki siitä, että joku on tullut uskoon ja saanut Pyhän Hengen sydämeensä asumaan, on se, ettei hän kykene pitämään suutansa kiinni Jeesuksesta. Kasteen yhteydessä lausutaan uskontunnustus, samoin jumalanpalveluksissa. Uskossa vaeltamiseen tarvitaan jatkuvaa Jeesuksen tunnustamista Herraksi ja Vapahtajaksi. Uskontunnustus voi tietenkin olla sama kuin esimerkiksi apostolinen uskontunnustus, mutta se voi olla myös lyhyt: "Jeesus on Herrani!"

Suullinen uskontunnustus on eräänlainen rakkauden tunnustus Herralle. Tiedämme kokemuksesta, miten ihastuneen ihmisen rakkauden tunnustus muuttaa tunteen kiinteäksi. Uskontunnustus on myös ylistystä. Siinä kiinnitämme sydämemme ja mieleemme ulospäin Herraan. Kun tunnustamme uskomme yhdessä seurakunnassa

sitoudumme samalla yhteen Kristuksen ruumiina. Toistuva uskontunnustus, jolla korotamme Jeesusta Kristusta, pitää meidät yhteydessä Jumalan kanssa. Se lisää myös meidän rohkeuttamme vaelttaa Herran tahdossa silloinkin, kun maailma ja oma syntinen lihamme meitä vastustaa.

Jeesus tuli Isän lähettämänä meidän luoksemme, sovitti syntimme ja kukisti kuoleman vallan. Uskontunnustus sisältää siksi myös Jeesuksen pelastustekojen kertomisen. Niistä vuotaa meille jatkuvaa anteeksiantamuksen armoa. Suoritettuaan pelastustekonsa Jeesus astui taivaaseen Isän oikealle puolelle ja toimii nyt Ylipappina. Kirjeen jatkossa käydäänkin läpi juuri hänen toimintaansa ylimmäispapillisessa virassa. Nyt meitä rohkaistaan suuntaamaan mielemme sekä hänen tulemiseensa ihmiseksi ja hänen sovitustyöhönsä, mutta saman aikaisesti myös kohottamaan katseemme korotettuun Ylipappiimme.

Uskollisuus

Hän on uskollinen asettajalleen, niin kuin Mooseskin oli "koko hänen huoneessaan". Hänen on kuitenkin katsottu Moosekseen verrattuna ansaitsevan niin paljon suuremman kunnian kuin rakentajan kunnia on talon kunniaa suurempi. Jokainen talo on jonkun rakentama, mutta Jumala on rakentanut kaiken. Mooses tosin oli palvelijana uskollinen "koko hänen huoneessaan" todistukseksi siitä, mitä vastedes puhutaisiin. Kristus sen sijaan on uskollinen Poikana, hänen huoneensa hallitsijana. (2-6)

Mooses oli Jeesuksen esikuva vanhassa liitossa. Mutta esikuva on kuin varjo verrattuna Kristuksessa ilmestyneeseen todellisuuteen. Apostolin eli lähettilään tärkein ominaisuus on "uskollisuus". Jeesuksen uskollisuutta verrataan Mooseksen uskollisuuteen. Mooses sai toimia Jumalan ilmoituksen välittäjänä, vaikka olikin syntinen ja vajavainen ihminen.

Kirjoittaja laina 4. Mooseksen kirjaa seuraavan otteen keskeltä:

Herra sanoi: "Kuulkaa minun sanani. Jos keskuudessanne on profeetta, minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänelle unessa. Palvelijalleni Moosekselle en puhu niin. Hän on uskollinen koko minun talossani, ja minä puhun hänen kanssaan kasvokkain, avoimesti, en arvoituksin. Hän saa katsella Herran hahmoa. (4. Moos. 12:6-8)

Rabbit selittivät siten, että Mooses Jumalan koko huoneen esimiehenä oli palvelevia enkeleitäkin suurempi. Hän oli juutalaisille suurin maan päällä elänyt ihminen. Hänen Jeesusta verrataan. Jeesuskin oli Mooseksen tavoin uskollinen asettajalleen, Jumalalle. Ero on kuitenkin huima. Mooses oli hyvä palvelija Herran huoneessa, Jeesus on itse Herran huoneen rakentaja ja omistaja. Hänen huoneensa on seurakunta. Myös Paavali sanoo Jumalan huonetta Jumalan seurakunnaksi. (1. Tim 3:15). Kristuksen hallintavalta ja uskollisuus ei rajoitu kuitenkaan vain seurakuntaan, se ulottuu myös koko Jumalan luomakuntaan sen Luojana ja Ylläpitäjänä.

Jeesus kuvaa omaa tehtäväänsä, jossa hän toimi täydellisen uskollisesti näin:

Minä en ole tullut taivaasta toteuttamaan omaa tahtoani vaan lähettäjäni tahdon. Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee

Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:38-40)

Uskollisuus loppuun asti

Hänen huoneensa olemme me, kunhan loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta.(6) (Sanatarkasti: ...jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen.)

On käsittämättömän suurta armoa, se, että saamme uskon kautta Kristukseen kuulua hänen seurakuntaansa, jossa Jumala itse asuu. Meidän ruumiimme on Pyhän Hengen temppeleitä. Hän itse seisoo seurakuntansa keskellä, puhuu sille, palvelee sitä ja ottaa vastaan sen uskontunnustuksen, ylistyksen, vaikka pelastettunakin olemme yhä vajavaisia ja lankeavia ihmisiä.

Herra arvostaa meidänkin uskollisuuttamme. Hän kysyy meiltä uskollisuutta vähästä. Niille, jotka niin toimivat niin, uskotaan suuria tehtäviä Jumalan valtakunnassa. *'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!'* (Matt. 25:21) Meiltäkään Jumalan pelastamilta ei kysytä synnittömyyttä vaan uskollisuutta siinä, että pitäydymme päivittäin Jeesuksen veren puhdistukseen ja pidämme kiinni Jeesuksen tunnustamisesta Herraksemme ja Vapahtajaksemme.

Vetääkö kirjoittaja viimeisellä lauseella *"...jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen"* meiltä kuitenkin maton alta pelastusvarmuuden osalta? Onko perille pääsemisemme kirkkauteen sittenkin kiinni pyhityksestämme eli siitä, miten uskollisina pysymme Herraa kohtaan viimeiseen hengenvetoomme asti? Onko aidosti uskovilla ja Pyhän Hengen saaneilla todellinen vaara menettää pelastuksensa? Tätä moni jakeen 6 lukija kyselee varsinkin, kun teema toistuu läpi koko Heprealaiskirjeen. Vai olisiko sittenkin kysymys siitä, että kirjoittaja näillä varoituksilla pyrkii nimenomaan rohkaisemaan uskovia, jotka olivat paineiden alla alkaneet herpaantua ja katsella taaksepäin aikaa ennen uskoon tuloa, jolloin heitä ei vainottu?

Toivon rohkeus ja kerskaus

Mitä siis tarkoittaa *toivon rohkeus ja kerskaus*? Kristillinen toivo ei tarkoita sitä, että me sydämessämme toivomme jotain vaan toivon kohdetta. Herra on meille sanassaan ilmoittanut sen, mitä tulevaisuudessa tapahtuu. Jeesus Kristus tulee kirkkaudessaan takaisin, suorittaa viimeisen tuomion ja vie omansa uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Nämä asiat toteutuvat aivan riippumatta siitä, uskomme me niihin vai emme. Uskovan toivo omana kokemuksena ei siis itsessään ole mitään, ellei toivon kohde olisi täysin varma.

Nyt kirjeen saajilta oli ilmeisellä tavalla hämärtynyt näköala Herran antamaan tulevaisuuden lupaukseen ja he olivat menettäneet rohkeutensa eivätkä enää pystypäin antaneet todistusta Herran armon suuruudesta ja riittävydestä. Heillä oli selvästikin samoja ajatuksia kuin monella tämän päivän uskovalla, joka vaalitta uskonsa heikkoutta ja rohkeuden puutetta ja kilvoituksen heikkoutta. Pohjimmiltaan kysymys molempien kohdalla on siitä, että katse on kääntynyt pois Jeesuksesta tarkkailemaan omaa itseään. Nostamalla katse Jeesukseen rohkeus ja vahva ilo pelastuksesta pa-

laa. Kysymys ei siis ole siitä, että kirjoittaja pelottelisi uskovia, vaan hän halusi rohkaista. Rohkaisu ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kiellämme sen vaaran, että ihminen hukkuu, ellei hän turvaa uskossa Vapahtajaan.

Jatkossa vakavan varoituksen jälkeen kirjoittaja jatkaa:

Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin. Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautesenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette. Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti, ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu. (Hepr. 6:9-12)

Pelastusvarmuutemme ei perustu siihen, kuinka hyvin olemme onnistuneet pyhityksessämme, vaan siihen, että Herran on luvannut iankaikkisilla käsivarsillaan luvannut pitää meistä kiinni:

Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:27-29)

Siksi Herran oma voi ja saa kerskata eli riemuita siitä, että hänen toivonsa päästä perille on varma. Siksi meidän tulee tiukasti tarttua Herran antamiin suuriin lupauksiin ja katsoa kohti Ylipappiamme, joka pitää meistä huolta.

Entä sinä?

Oletko sinä masentunut ja menettänyt toivon oman kilvoituksesi suhteen? Huomaatko jatkuvasti epäonnistuvasi ja lankeavasi samoihin helmasynteihin? Pelkäätkö, ettei voi näin päästä mitenkään Jumalan kirkkauteen asti? Onko sinulla ehkä ollut kiusaus jättää koko uskon vaellus ja palata maailman turuille helpompaan elämään? Jos niin on, Herran sana ei anna sinulle mitään muuta tai erikoisempaa kehotusta kuin "nosta katseesi Jeesukseen". Ei sinusta olekaan Herran tien kulkijaksi, mutta Herra itse pitää sinusta huolta, hän rukoilee puolestasi Isän edessä. Isä pitää siksi sinusta kiinni, niin että pääset perille. Suuntaa katseesi Jeesuksen täytettyyn työhön Golgatalla ja hänen kirkastettuun hahmoonsa Isän oikealla puolella.

Kuuletko Jumalan äänen? Hepr. 3:7-19

7. Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä,

8. älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin teitte kapinoidessanne kiusaamisen päivänä autiomaassa.

9. Siellä teidän isänne kiusasivat ja koettelivat minua, vaikka näkivät minun tekojani neljäkymmentä vuotta.

10. Sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään.' He eivät oppineet tuntemaan minun teitäni,

11. ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.'

12. Varokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta.

13. Kehottakaa sen sijaan toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan "tänä päivänä", ettei kukaan teistä synnin pettämänä paatuisi.

14. Mehän olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme loppuun asti vahvoina siinä luottamuksessa, joka meillä alussa oli.

15. Kun siis sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paadutako sydäntänne, niin kuin kapinoidessanne teitte",

16. ketkä sitten suututtivat hänet, vaikka kuulivat? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooksen johdolla lähteneet pois Egyptistä?

17. Keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat tehneet syntiä ja joiden ruumiit kaatuivat autiomaahan?

18. Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille?

19. Näemme siis, että epäuskon tähden he eivät voineet päästä siihen lepoon.

Jumala puhuu

Miten voi kuulla Jumalan äänen? Milloin se tapahtuu? Millä tavalla Jumala puhe vaikuttaa? Minkälaisen valinnan eteen se meidät asettaa? Kuinka usein Herra puhuu? Miksi meidänkin tulee puhua ja kehottaa toisiamme? Mikä nostattaa Jumalan vihan? Mitä on epäusko luonteeltaan? Mitä uskoon tulossa ihmiselle tapahtuu? Miten uskossa voi pysyä? Mikä on se loppu, johon asti pitää pysyä uskossa? Millainen lepo on uskovilla oleva edessään? Näitä kysymyksiä Heprealasikirjeen kirjoittaja käsittelee tässä jaksossa.

Miten Herra puhuu?

Kirje alkoi kertomalla, miten Jumala puhui Vanhan testamentin aikana ja miten loppullisella tavalla Jeesuksessa Kristuksessa. Herran suuret luomistyöt ovat puhetta, jonka jokainen ihminen voi nähdä ympärillään. Niistä Paavali kirjoittaa:

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. (Room. 1:19-20)

Jumala puhuu myös omantunnon toiminnan kautta:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Edelleen Jumala puhuu kansojen kohtaloiden ja henkilökohtaisten tapahtumien ja kokemusten kautta. Luonto, omatunto ja kokemusmaailmamme ovat Jumalan puhetta, joka kohdistuu poikkeuksetta jokaiseen ihmiseen kulttuurista ja uskonnosta riippumatta kaikkialla maailmassa. Sitä kutsutaan Jumalan yleiseksi ilmoitukseksi ja se ulottuu jokaiseen yksilöön asti. Sen perusteella yksikään ihminen ei voi viimeisellä tuomiolla Jumalan edessä puolustaa omia vääriä tekojaan väittämällä, ettei tien-nyt mitään Jumalasta ja hänen tahdostaan.

Pyhä Henki puhuu Raamatussa

Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo:(7)

Jumalan erityinen ilmoitus on hänen puhettaan Raamatussa ja erityisesti Jeesuksen persoonassa ja työssä. Jakeesta 7 alkaa lainaus Psalmista 95:7-11. Vanha testamentti on siis Jumalan Pyhän Hengen puhetta meille samoin kuin koko Uusi testamenttikin. Molemmat ovat Jumalan Hengen ilmoitusta, jonka hän antoi eri ihmisten kautta. Niissä molemmissa on keskuksena Jeesus Kristus ja hänen pelastustekonsa. Vanhassa hän on luvattuna ja Uudessa täyttymyksenä.

Jumalan puhe on siis meidän luettavissamme ja kuultavissamme, kun Raamatun sanan pohjalta julistetaan lain ja evankeliumin sanaa.

Paavali kertoo Vanhan testamentin tehtävästä tämän päivän ihmisille näin:

*Veljet, en tahdo teidän olevan tietämättömiä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren poikki. Heidät kaikki kastettiin Moosekseen pilvessä ja meressä. Kaikki he söivät samaa hengellistä ruokaa ja joivat samaa hengellistä juomaa. He joivat hengellisestä kalliosta, joka seurasi heitä. Se kallio oli Kristus. Useimpiin heistä Jumala ei kuitenkaan mieltynyt, saivathan he surmansa autiomaassa. Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, ettemme himoitsisi pahaa, niin kuin he himoitsivat. Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi niin kuin jotkut heistä. Onhan kirjoitettu: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten se nousi ja aloitti ilonpidon." Älkäämme harjoittako haureutta, niin kuin jotkut heistä harjoittivat - heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentäkolmetuhatta. Älkäämme myöskään kiusatko Herraa, niin kuin jotkut heistä kiusasivat - käärmeet surmasivat heidät. Älkää myöskään nurisko, niin kuin jotkut heistä nurisivat - heidät surmasi tuhoaja. Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista, ja se on **kirjoitettu varoitukseksi meille, joille on tullut maailmanajojen loppukausi**. Joka siis luulee seisovansa, katsokoon, ettei kaadu. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliesseen kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:1-13)*

Meille on hyvin konkreettisin esimerkein osoitettu, millaisia kiusauksia uskova joutuu kohtaamaan aivan niin kuin Israelkin erämaassa. Korostus on kuitenkin siinä, että Jumala suuressa uskollisuudessaan ei koskaan koetellessaan omiaan salli meidän kohdata yli voimiemme menevää kiusausta. Jos otamme Vanhan testamentin varoituksista vaarin, voimme päästä perille Herran lupaamaan lepoon. Jos taas lankeamme kiusaukseen koettelemusten tullen, olemme siitä täysin vastuussa itse. Kun niin tapahtuu, meidän tulee heti samana päivänä tehdä parannus, tunnustettava syntimme, anottava armoa Jeesuksen uhriveren perusteella ja palattava Jumalan tahdon tekemiseen.

Kuuletko tänään?

Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin teitte kapinoidessanne kiusaamisen päivänä autiomaassa. (7-8)

Meille kuuluukin tänään kysymys, kuulemmeko ja kuuntelemmeko Jumalan puhetta juuri tänään ja siinä elämäntilanteessa, missä nyt olemme. Jumalan puhe on kaiken aikaa ympärillämme emmekä me voi sitä sivuuttaa huomaamatta. Jumalan sana osuu nimittäin omaantuntoomme ja synnyttää siinä usein piston, syyllisyyden, joka vaatii välitöntä synnin tunnustamista ja armon anomista Jeesuksen Golgatan uhriin vedoten. Kun niin teemme ja käännyimme siitä pahasta, mitä olemme tehneet pois kuuliaisuuteen Herran tahdolle, omatuntomme saa rauhan Herran vakuuttaessa, että Jeesuksen veri riittää puhdistamaan meidät kaikesta synnistä.

Toisaalta uskovankin on mahdollista paaduttaa sydämensä toistuvasti tekemällä samaa syntiä tunnustamatta sitä ja kääntymättä siitä pois. Jatkuva synnin tietoinen harjoittaminen voi lopulta kovettaa sydämemme niin koviksi, että tulemme sekä sokeiksi että kuuroiksi Herran puheelle.

Tie paatumukseen

Siellä teidän isänne kiusasivat ja koettelivat minua, vaikka näkivät minun tekojani neljäkymmentä vuotta. Sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään.' He eivät oppineet tuntemaan minun teitäni, ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.' Varokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta. (9-12)

Järkyttävää on se, että uskovakin voi paatua jopa silloinkin, kun hän saa nähdä ja kokea suuria Jumalan tekoja elämässään. Hän saattaa saada erittäin ihania kokemuksia Herran huolenpidosta vaikeissa tilanteissa, ihmeellisiä pelastumisia äärimmäisissä tilanteissa ja syvää rakkautta. Silti hän saattaa kaiken aikaa salata jotain syntiä, josta hän ajoittain ehkä toivoisi pääsevänsä vapaaksi, mutta todellisuudessa hän sitä hellii ja rakastaa. Lopulta hän saattaa onnistua vaientamaan parannukseen vaativan Pyhän Hengen äänen sisimmässään ja joutua niin syvän paatumuksen valtaan, että Jumala joutuu ratifioimaan eli vahvistamaan hänen tilansa. Häntä ei voi enää uudistaa parannukseen. Kirjoittaja kuvaa tilaa myöhemmin näin:

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (6:4-6)

Luopumuksen tila alkaa usein aivan näkymättömästi ikään kuin kaikki olisi kunnossa Herran kanssa, mutta todellisuudessa sydäntä onkin alkanut hallita jokin salattu synti. Lopulta asia tulee kuitenkin julkiseksi ja ennen ehkä hyvinkin hurskaalta näyttäneestä uskovasta tuleekin julkinen Kristuksen pilkkaaja ja Herran työn vastustaja. Tällaisen ihmisen kohtalo on hirveä, sillä hän herättää päälleen Jumalan vihan. Kirjoittaja kuvaa tilaa myöhemmin näin hirvittävin sanoin:

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauheaa tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitsekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää

epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)

Päivittäinen kehoitus

Kehottakaa sen sijaan toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan "tänä päivänä", ettei kukaan teistä synnin peittämänä paatuisi. (13)

Jotta emme joutuisi sen Jumalan vihan alle, jota kuvataan "kuluttavaksi tuleksi", uskovina tarvitsemme päivittäistä kehoitusta tehdä parannusta myös kaikkein salakavalimmista synneistämme, joissa saatamme päiväunelmissamme viihtyä.

Meidän on tiedostettava, miten kiehtovana synty ja kiusaukset meitä lähestyvät. Saatana lähestyy valkeuden enkelinä ja vakuuttelee, miten pikku asiasta kiusauksessa on kysymys ja miten pikkumainen Jumala olisi, jos hän meidän vähäisiin tieltä poikkeamisiimme suhtautuisi vihaisesti. "Onhan hän rakkaus, kyllä hän pikkujutut heti anteeksi antaa, kyllä hän ymmärtää heikkouksiamme. Voit olla aivan rauhassa tämän asian suhteen." Jos sitten itse huomaamme langenneemme ja omatunto syyttää, niin Saatana osaa antaa myös väärää lohdutusta: "Sunnuntain jumalanpalveluksessa sinulle kyllä julistetaan kaikki anteeksi, ole huoletti!" Tai sitten se kääntää kelkkansa ja vakuuttaa: "Et ole enää mikään uskova, kun tuollaista teet. Paras että lopetat koko uskovaisten touhun, ei sinusta ole siihen."

Herran sana vaatii meitä juuri tänään tekemään parannus synneistämme, tunnustamaan ne oikeilla nimillä, anomaan armahdusta Jeesuksen veressä ja kääntymään tietoisesti niistä pois. Sen on tapahduttava juuri tänään, sillä koskaan elämässämme ei tule mitään muuta päivää kuin tämä päivä. Parannuksen tekeminen ei myöskään tule koskaan olemaan helpompaa kuin juuri tänään. Se vaatii joka kerta nöyrytystä, joka tekee ylpeälle sydämellemme kipeää. Mutta juuri nöyrytyminen on se suuri lahja, jonka Herra haluaa omilleen lahjoittaa kipuillessamme syntiemme kanssa.

Päivittäisessä parannuksen teossa me uskovat tarvitsemme toinen toistemme rohkaisua ja tarvittaessa selkeää tilivelvollisuutta toisillemme niissä asioissa, joissa erityisen helposti lankeamme. Herra on sitä varten antanut käyttöömmme ripin lahjan, jossa toisen uskovan läsnä ollessa saamme avata sydämemme Herralle ja saamme kuulla Herran antaman synninpäästön sanan omilla korvillamme veljemme tai sisaremme suun kautta.

Paavali rohkaisee meitä tarttumaan Jumalan armoon näin:

Jumalan työtovereina me kehotamme teitä ottamaan vastaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sanoohan hän: "Sopivalla ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut." Nyt on sopiva aika, nyt on pelastuksen päivä. (2. Kor. 6:1-2)

Jos ja kun kuulemme Herran sanan, saamme aivan välittömästi tehdä parannuksen tietoisena siitä, että Herra haluaa suuressa armossaan antaa meille anteeksi ja varustaa meidät päivittäin uudella voimalla taistellessamme syntejä vastaan.

Osallisuus Kristuksesta

*Mehän olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme loppuun asti vahvoina siinä **luottamuksessa**, joka meillä alussa oli. (14) (... kun vain loppuun asti pidämme kiinni siitä **todellisuudesta**, jonka yhteyteen jo alussa olemme päässeet.” 1992)*

Uskoon tuleminen voi olla monelle harhaan johtava ilmaisu, koska se saattaa synnyttää mielikuvan siitä, että ihminen ikään kuin päätyisi jonkinlaiseen uskonkäsitykseen tai uskonnollisen oppijärjestelmän omaksumiseen. Kuitenkin uskoon tuleminen tarkoittaa Jeesuksen Kristuksen luokse tulemista, hänen persoonallista kohtaamistaan ja hänen ristin sovitustyönsä ja ylösnousemuksensa kautta tapahtuvaa pääsyä Jumalan yhteyteen, osalliseksi Jumalan elämästä Pyhässä Hengessä. Toki Jeesuksen luokse tulemista voidaan kuvata myös opillisin käsittein ja voimme opillisesti kuvata, millainen Jeesus on, mutta opin ja Kristuksen suhde on sama kuin reseptin ja valmiin ruoan. Jeesus on elävä Persoona, jonka luokse tulemme, jonka luo myös jäämme ja jota seuraamme, minne ikinä hän meidät vie.

Uskoon tulemisesta käytetään myös ilmaisua uudestisyntyminen, koska siinä Pyhässä Hengessä Kristus itse asettuu asumaan ihmiseen. Pelastetut ihmiset ovat siis tulleet Kristuksen persoonan luokse, persoonalliseen keskusteluyhteyteen hänen kanssaan ja osallisuuteen hänen omasta elämästään. Kasteessa ihminen liitetään Kristuksen kuolemaan, joka tulee meidän kuolemaksemme ja merkitsee siis täyttää anteeksiantamusta kaikista synneistä, mutta samalla hänet liitetään Kristuksen ylösnousemukseen, joka tulee meidän elämäksemme. Uskova on siis osallinen kaikesta siitä, mitä Kristus on tehnyt hyväksemme, ja kaikkeen siihen, mitä Kristus omistaa. Olemme Kristuksen kanssaperillisiä Jumalan lapsina, omistamme ikuisen elämän ja kirkkauden valtakunnan lupauksen, joka muuttuu meidän kokemukseksemme, kun Jeesus palaa takaisin kirkkaudessaan.

Todellisuudesta kiinni pitäminen

Kirjeen saajat olivat siis tulleet Kristuksesta osallisiksi, mutta heillä oli kiusaus vetäytyä pois Herran luota monenlaisten ulkoisten paineiden alla. Heille eikä meille riitä se, että olemme tulleet Kristuksen luokse, meidän tulee myös pysyä hänen kanssaan joka päivä aina loppuun asti. Lopulta tässä tarkoitetaan tietenkin sitä päivää, jona saamme kohdata Jeesuksen kasvoista kasvoihin joko henkilökohtaisessa ruumiinkuolemassamme tai Jeesuksen toisessa tulemisessa maan päälle.

Kreikan kielinen sana *hypostasis* voidaan kääntää joko luottamukseksi tai todellisuudeksi eli luottamuksen perustaksi tai pohjaksi. Vuoden 1992 käännös on mielestäni parempi kuvaamaan kirjoittajan tarkoitusta. Uskossa pysymisessä on kysymys jatkuvasta paluusta siihen, mitä ensi kertaa saimme kokea, kun tulimme Jeesuksen luo. Paavali kuvaa sitä näin:

Niin kuin siis olette ottaneet vastaan Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä. Juurtukaa häneen, rakentukaa hänessä ja vahvistukaa uskossa, niin kuin teille on opetettu. Olkoon kiitoksenne ylitsevuotava. (Kol. 2:6-7)

Vaellus Jeesuksessa tapahtuu siis samalla tavalla kuin ensimmäinen kohtaaminenkin Jeesuksen kanssa. Tulimme Herran luokse tunnustaen syntimme ja anteeksiantamusta ja uutta elämää anoen. Saimme kaikki syntimme anteeksi ja meille luettiin

Kristuksen lahjavanhurskaus omaisuudeksemme. Tartuimme kiinni Herraan ja hänen pelastustekoihinsa. Nyt meiltä kysytään sitä, että jokaisena päivänä palaamme saman Herran luo päivittäisessä parannuksessa tietoisena siitä, että pelastuksemme perustus ei ole muuttunut vähääkään siitä, kun uskoon tulimme. Jatkamalla Jumalan armon varassa loppuun asti, pääsemme perille.

Vaarat matkalla perille

Kun siis sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin kapinoidessanne teitte", ketkä sitten suututtivat hänet, vaikka kuulivat? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet pois Egyptistä? Keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat tehneet syntiä ja joiden ruumiit kaatuivat autiomaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? (15-18)

Matkalla kohti lopullista päämäärää meillä uskovilla on aito vaara paatua, vaikka olemme omassa elämässämme kuulleet Herran puheen moneenkin kertaan. Kun elämäämme tulee ahdistuksia ja kärsimyksiä, meillä on kiusaus katkeroitua ja syyttää Jumalaa niistä. Silloin on vaara ottaa tavalla "ohjat omiin käsiin" ja sortua tottelemattomuuteen Herran sanalle. Langettuamme syntiin meillä on vaara puolustella käytöstämme ja syytellä muita. Voimme joutua samaan vaaraan kuin Daavid, joka yritti peittää aviorikoksensa ja murhansa. Häneltä kesti kokonainen vuosi, ennen kuin Herra sai taivutetuksi hänet palaamaan totuuteen ja parannukseen. Meillä ei ole mitään syytä kuvitella olevamme parempia kuin Daavid. Siksi tarvitsemme toistuvasti kehotusta: "Tee parannus tänään, tee se heti, kun Herra puhuu omalle tunollesi!" Sydämen kovuus ja paatumus lopulta kartuttaa päällemme Jumalan vihan.

Syntien synti

Näemme siis, että epäuskon tähden he eivät voineet päästä siihen lepoon. (19)

Joskus kysytään "Miksi Raamattu pitää epäuskoa kaikkein pahimpana syntinä, sillä eihän sille voi mitään, jos ei kykene uskomaan?" Epäusko ei kuitenkaan ole olemukseltaan uskon puutetta vaan pikemminkin vastauskoa. Ihminen uskoo aina johonkin. Niin pian kuin hän joutuu tilaan, jossa ei enää usko mihinkään, hän on epätoivossa eikä jaksa elää ja saattaa päätyä epätoivoisiin tekoihin.

Israelin kansan vaellus erämaassa kertoo, mistä epäuskossa on kysymys. Se oli heidän vahva vakaumuksensa, että he olivat oikeassa, kun valittivat ja syyttivät sekä Moosesta että Jumalaa. Vaikka he olivat nähneet Jumalan valtavan työn Egyptin orjuudesta vapautumisessa, he esittivät toistuvasti uusia vaatimuksia ja kieltäytyivät uskomasta sitä, mitä Jumala puhui.

Usko on olemukseltaan Jeesuksen sanojen vastaan ottamista. Epäusko taas torjuu Jumalan puheen ja sen hyvän, mitä Jumala lupaa antaa. Se kuvittelee pärjäävänsä itse. Moni ilmaiseekin epäuskonsa sanoin: "Minä en tarvitse mitään Jumalaa. Raiwaan itselleni tien tässä elämässä, enkä tarvitse tulevaa." Epäusko on siis ylpeyttä ja itsekorotusta. Usein epätoivoisiin tekoihin päätyväkin on syvän ylpeyden vallassa kun kuvittelee, ettei Jumalakaan enää kykene häntä auttamaan. Epäusko on luopumista elävästä Jumalasta.

Epäusko ja epäily

Tässä yhteydessä on tärkeää nähdä ero epäuskon ja epäilyn välillä. Epäily nousee vaikeudesta uskoa sellaista, mitä ei ole esimerkiksi aiemmin nähnyt tai kokenut. Myös uskovalla on usein epäilyjä, kun Jumala saattaa tuntua epätodelliselta tai kun hän joutuu uskomaan lupauksiin, joiden täyttymiseen voi kulua hyvinkin pitkä aika. On epäuskon epäilyjä, joissa ihminen pyrkii perustelemaan epäuskoaan epäilyillään. Mutta on myös uskon epäilyjä, joissa uskova rukouksessa vie epäilynsä Herralle tunnustaen oman avuttomuutensa ja turvaa siksi Jumalaan.

Epäusko estää pääsyn lepoon

Epäusko on viime kädessä niin vakava synti, että sen valtaan heittäytyvä ja jäävä joutuu kadotukseen tuomittuna omista synneistään oikeudenmukaiseen rangaistukseen. Jeesus on valmistanut jokaista ihmistä varten pelastustien, mutta se on ainoa tie saada syntinsä anteeksi ja vapautuksen tuomiosta. Jos ihminen torjuu sen epäuskossa, hän joutuu koko ikuisuuden vastaamaan itse omista teoistaan. Epäuskon valtaan jäävä ei milloinkaan voi löytää todellista lepoa tai rauhaa.

Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa vaan sitä varten, että maailma pelastuisi hänen kauttaan. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita. Mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainutsyntyisen Pojan nimeen. (Joh. 3:17-18)

Entä me?

Kun Herra kutsuu sinua tänään kääntymään puoleensa, älä jätä asiaa johonkin parempaan ajankohtaan, sillä pahimmassa tapauksessa et enää kuule uutta kutsua pelastukseen. Voi käydä niin, että omassa epäuskossasi paadut niin, ettet enää kykene kuulemaan Herran puhetta. Avaa siksi sydämesi Herralle tänään, nyt tässä. Tunnusta, ettet omin yrityksin voi löytää sydäntä tyydyttävää elämää, et kykene elämään oikein etkä löytämään totuutta. Pyydä anteeksi sitä väärää, mitä olet tehnyt ja niitä laiminlyöntejä, joilla olet rikkonut Jumalan tahtoa vastaan. Pyydä Jeesusta antamaan kakki anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on ristillä sovittanut sinunkin syntisi. Pyydä sitten häntä tulemaan sydämeesi puhdistamaan sen ja ottamaan se hallintaansa. Niin saat uskon lahjan ja Jumalan lapsen etuoikeudet.

Herra kysyy omaltaan, oletko ehkä alkanut suosia joitain salaisia syntejä sydämesäsi. Oletko ehkä antanut sydämeesi sijaa epäuskon epäilyille? Oletko ollut tottelematon Herralle, kun hän kutsui sinua parannukseen helmasynneistäsi. Herran sana varoittaa sinua paatumuksen vaarasta ja haastaa sinut nöyrytymään uudelleen parannukseen hänen edessään juuri tänään. Hän kutsuu sinua myös suuntautumaan siihen lopulliseen lepoon, jonka hän on luvannut jokaiselle, joka seuraa häntä elämänsä loppuun asti.

Usko ja sana Hepr. 4:1-13

1. Varokaamme siis, ettei kenenkään teistä havaittaisi jääneen taipaleelle, sillä lupaus päästä hänen lepoonsa on yhä voimassa.
2. Onhan hyvä sanoma julistettu meille niin kuin heillekin. Kuultu sana ei kuitenkaan hyödyttänyt heitä, koska se ei sulautunut uskossa niihin, jotka sen kuulivat.
3. Sen sijaan me, jotka tulimme uskoon, pääsemme lepoon. Jumala on kyllä sanonut: "Vihassani minä vannoin: 'He eivät pääse minun lepooni'", vaikka hänen tekonsa ovat olleet valmiina jo maailman perustamisesta asti.
4. Jossakin kohdassa hän on sanonut seitsemännestä päivästä: "Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistaan."
5. Ja tässä taas: "He eivät pääse minun lepooni."
6. Koska siis on varmaa, että jotkut pääsevät siihen ja että ne, joille hyvä sanoma ensiksi julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden vuoksi,
7. niin hän määrää jälleen päivän, "tämän päivän". Daavidin kautta hän näet sanoo pitkän ajan kuluttua, niin kuin aiemmin on sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne."
8. Jos Joosua olisi johtanut heidät lepoon, Jumala ei puhuisi toisesta, sen jälkeisestä päivästä.
9. Jumalan kansalla on siis sapatinlepo vielä edessäpäin.
10. Joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan niin kuin Jumalakin omista teoistaan.
11. Pyrkikäämme siis pääsemään siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.
12. Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka. Se tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, nivelet ja ytimet ja tuomitsee sydämen ajatukset ja aikeet.
13. Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmiensä edessä, ja hänelle meidän on tehtävä tili.

Levottomalle lepoa

"Ihmissydän on levoton ja rauhaton siihen asti, kunnes se löytää levon Kristuksessa."

Miten ihminen voi löytää levon Jumalassa? Mitä tarvitaan, jotta Jumalan sanan lupaukset voisivat täyttyä elämässämme? Miten Jumalan sanan vaikuttaa uskovassa? Mitä usko ja epäusko ovat olemukseltaan? Millaisen levon Jumala omilleen antaa? Millaista on uskovan kilvoitus, ahkerointi, pyrkiminen kuuliaisuuteen Jumalan sanalle? Millaisessa vastuussa ihminen on Jumala edessä? Näihin kysymyksiin Heprealaiskirjeen kirjoittaja ottaa kantaa jatkaessaan teemaa lepoon pääsystä tai tielle jäämisestä.

Rauhan kaipuu

Taannoin Japanissa suoritettiin kyselytutkimus siitä, mikä oli tärkein syy siihen, että ihmiset ensi kertaa hakeutuivat kristilliseen kirkkoon. Yli 70% vastaajista kertoi syyksi halunsa löytää rauha sydämensä. Useita kertoja olen itsekin kuullut, miten ei-kristitty japanilaisen tulee ensi kertaa jumalanpalvelukseen ja ihmettelee, miten pelkkä virsien tai hengellisten laulujen kuuleminen rauhoitti hänen sydäntään.

Tämän päivän nuoret Suomessa ovat ahdistuneita. Moni kokee elämänsä tarkoituksettomaksi, tyhjäksi ja yksinäiseksi. Siitä kertoo ei vain kouluissa levottomuus vaan myös masennuslääkkeiden ja muiden rauhoittavien lääkkeiden lisääntyvä käyttö. Tiedotusvälineet uutisoivat ilmiötä huolestuneina ja yrittävät selittää asiaa pandemian vaikutuksilla, ilmastoahdistuksella, sodilla tai kännykkäkiusaamisella. Mutta nuorten joukossa on kasvava joukko niitä, jotka ovat alkaneet etsiä vastausta toiset kristinuskosta ja toiset uususkonnollisuudesta.

Profeetta Jesajan kautta Herra kertoo, mistä rauha löytyy ja mitä seuraa, jos Jumala torjutaan pois elämästä:

Minä luon huulten hedelmän, rauhan, rauhan kaukaisille ja läheisille, sanoo Herra, ja minä parannan hänet (kansan). Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja jonka aallot kuohuttavat esiin liejua ja mutaa. Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani. (Jes. 57:19-21)

Voimassa oleva lupaus

Varokaamme siis, ettei kenenkään teistä havaittaisi jääneen taipaleelle, sillä lupaus päästä hänen lepoonsa on yhä voimassa. (1)

Kirjoittaja käsittelee edelleen Psalmin 95:7-11 tekstiä. Kuvattuaan edellisessä jaksossa, miten Israelin sukupolvi, joka oli Mooseksen johdolla vapautettu Egyptin orjuudesta, ei epäuskonsa vuoksi päässyt Kaananin maahan, luvattuun levon maahan, hän kiinnittää nyt huomion psalmikatkelman loppuosaan ja korostaa Herran antaman lupauksen voimassaoloa ja luotettavuutta. Evankeliumi ei lupaa vain lopullista levon ja rauhan valtakuntaa, vaan se antaa uskovalle jo nyt matkalla omantunnon rauhan ja vapautuksen omilla teoilla yrittää pelastaa itseämme. Tie perille asti on Jeesus, jonka kanssa jokaisen häneen turvaavan on mahdollista päästä perille.

Kristityn vaellus noudattaa samaa mallia kuin Israelin vaellus vapautuksesta erämaan kautta luvattuun maahan. Kristuksen Golgatan sovitustyön perusteella uskova seurakunta on saanut liittolupauksen päästä yhteyteen Jumalan kanssa ja kasvaa siinä, kunnes meidät tehdään täydellisiksi kirkkaudessa. Synnit anteeksi saaneina ja synnin vallasta vapautettuina uskovan tulee siksi vaeltaa läpi tämän ajan ”erämaa-vaellus” perille asti. Meidän tulee nyt huolehtia siitä, että uskossa pidämme kiinni siitä evankeliumista, jonka kautta pelastuksemme saimme, ja kulkea sen voiman varassa loppuun asti. Meilläkin on nimittäin vaara sortua epäuskoon ja jäädä taipaleelle.

Sana sydämeen

Onhan hyvä sanoma julistettu meille niin kuin heillekin. Kuultu sana ei kuitenkaan hyödyttänyt heitä, koska se ei sulautunut uskossa niihin, jotka sen kuulivat. (2)

Jumalan ilmoitus eteni vaihteittain, mutta sama evankeliumi saarnattiin molemmissa testamentissa, vaikkakaan ei yhtä selvästi, ei niin lohdullisella tavalla Vanhassa testamentissa kuin Uudessa. Vanhan testamentin uhrit ja seremoniat olivat sen aikakauden evankeliumi, jotka viittasivat tulevaan Kristuksen uhriin Golgatalla. Vanhan liiton ihmiset saivat syntinsä anteeksi ja yhteyden Jumalaan uskomalla tulevaan Messiaaseen. Uudessa saamme taas katsella jo menneisyydessä tapahtunutta täytymystä ja omistaa saman anteeksiantamuksen kuin hekin.

Hyödytön sanan kuuleminen

Evankeliumi on sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta. Lukemattomat ihmiset ovat historian saatossa ja yhä tänä päivänä kuulleet se ilman, että se on vähääkään hyödyttänyt heitä – tai oikeastaan se on koitunut heille jopa tuomioksi, koska he eivät ole ottaneet eivätkä nytkään ota sitä uskossa vastaan sydämeensä.

Kirjoittaja vertaa tässä uskoa ruokatorveen, jonka on päästettävä sana sulamaan vatsassa, jotta se pääsisi vaikuttamaan. Jeesus kutsuu itseään myös Elämän Leiväksi. Pelastuksen evankeliumi on itsessään *Jumalan sanana elävä ja voimallinen* (12), vaikka se voidaan pelkkinä lauseina sivuuttaa ja torjua. Se on kuin parantava ihmelääke, joka kykenee pelastamaan hengen, mutta kenellekään kuolettavasti syntiin sairastuneelle ei ole siitä mitään apua, ellei lääkettä niellä.

Uskoa voidaan kuvata monella tavalla, mutta kaikessa yksinkertaisuudessaan se on Jumalan sanan vastaan ottamista. Me kohtaamme ihmisen vasta sitten, kun alamme puhua hänen kanssaan ja otamme hänen sanansa vastaan. Vastaavasti me kohtaamme Jeesuksen Kristuksen, kun otamme vastaan evankeliumin sanan, jossa hän vakuuttaa: "Poikani, tyttäreni! Ole turvallisella mielellä. Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Olen kärsinyt sinun sijastasi kaikkien syntiesi rangaistuksen Golgattalla, siksi sinä olet vapaa." Uskoa ei ole se, että tietää, että Jeesus on kuollut kaikkien ihmisten puolesta, vaan se, että sanon: "Jeesus kuoli minun syntieni sijaiskärsijänä. Jeesus antoi minun syntini anteeksi. Kiitos Herra!"

Kun siis avaamme sydämemme ja otamme vastaan evankeliumin sanassa itse Herran Jeesuksen, Pyhä Henki vakuuttaa omalletunnonemme, että Jeesuksen veri riittää minunkin suuriin synteihini ja saan maistaa Jumalan rauhaa omassatunnossani. Pääsen lepoon omista yrityksistäni pelastaa itseäni tai saavuttaa rauhan sisimpääni. Jumalan sana sisimmässäni alkaa sitten kyllä perusteellisen työn, jota jae 12 kuvaa näin:

Jumalan sanan pyhittävä työ

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka. Se tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, nivelet ja ytimet ja tuomitsee sydämen ajatukset ja aikeet. (12)

Jeesuksen luokse saa tulla juuri niin syntisenä kuin on, aivan sellaisenaan, mutta Herra ei jätä meitä entiselleen. Annettuaan syntimme anteeksi ja vapautettuaan meidät syyllisyydestä, hän alkaa pyhittää meitä eli puhdistamaan mielemme ja tunteemme ajatuksista, jotka nousevat syntisestä lihasta. Uskova saa koko elämänsä vaeltaa sanan ajoittain kirpaisevassa valossa. Siinä tulevat väärät mielenliikahduksemmekin Sanan läpivalaisuun. Vaihe vaiheelta Herra irrottaa likaa ja mätää sielustamme ja antaa sen sijaan puhtautta. Kuitenkin se tapahtuu kaiken aikaa Jumalan rauha ja lepo sydämessämme, koska tiedämme, että mikään vielä meissä asuva lihan saastutus ei voi meitä enää kadottaa, koska olemme Kristuksessa Jeesuksessa.

Koska usko ottaa vastaan Jeesuksen Kristuksen, se ilmenee myös kuuliaisuutena. Epäuskon luonnehan on se, ettei halua kuunnella, mitä Herra puhuu. Epäusko ylpeydessään kuvittelee tietävänsä paremmin kuin Herra. Epäusko on uskoa itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa.

Inhimillisesti katsottuna Jumalan sana on yhtä heikkoa kuin mikä tahansa puhe tai kirja. Se on helppo sivuuttaa olan kohautuksella. Herran viisauteen kuuluukin se, että vain totuuteen nöyrytyvä ja todellisen pelastustarpeensa myöntävä voi uskossa ottaa vastaan Jumalan sanan. Mutta nekään, jotka Jumalan sanalle korvansa sulkiivat ja torjuivat evankeliumin, eivät lopulta pääse Jumalan sanaa pakoon. Jokainen ihminen elää hetki hetkeltä Jumala kasvojen edessä ja joutuvat tilille kaikesta siitä, mitä ovat elämässään tehneet ja myös kuulemastaan evankeliumista. Tuomion peruste on se Jumalan ilmoituksen valo, jota omassatunnossamme ja Jumalan sanassa olemme kuulleet, mutta jota emme ole noudattaneet.

Tilinteko tulee

Mikään luotu ei ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmiensä edessä, ja hänelle meidän on tehtävä tili. (13)

Jokainen ihminen joutuu viimeistään viimeisellä tuomiolla tilille kaikesta tekemästään, laiminlyömistään, jokaisesta turhasta sanastaan ja likaisesta ajatuksestaan. Jokaiselle ihmiselle kuuluisi täydellisen oikeudenmukaisena tuomiolla ikuinen ero Jumalan kirkkaudesta hänen pyhässä tuleksaan kadotuksen tuskissa. Mutta yhdellekään sellaiselle, joka on suostunut jo täällä ajassa tekemään tilit Kristuksen kasvojen edessä, ei ole mitään pelättävää viimeisellä tuomiolla. Synnistä Herran puoleen kääntynyt, saa täällä ajassa armahdustuomion Golgatan uhrikuoleman tähden. Siksi uskon vaelluksessakaan hänen ei tarvitse yrittää paeta Jumalan kaikinäkevää katsetta, vaan juuri siksi hän voi turvallisesti joka kerta langettuaan omistaa uudelleen sen armon, jonka uskoon tullessaankin. Uskova saa levosta ja rauhasta käsin jäädä langenneena ja kipuillen Herran käsiin.

Psalmi 139 kuvaa tätä turvallista tilaa näin:

Herra, sinä olet minut tutkinut ja sinä tunnet minut. Sinä tiedät, milloin minä istun ja milloin nousen, sinä ymmärrät ajatukseni kaukaa. Polkuni ja makuusijani sinä olet vaaksalla mitannut, kaikki minun tieni ovat sinulle tutut. Minun kielelläni ei ole sanaakaan, jota sinä, Herra, et täysin tuntisi. Edestä ja takaa sinä olet minut saartanut, olet laskenut kätesi päälleni. Tämä tieto on minulle ylen ihmeellinen, niin korkea, etten voi sitä käsittää. Minne voisın mennä sinun Henkesi ulottuvilta, minne paeta kasvojesi edestä? Jos nousisin taivaaseen, sinä olet siellä, jos tekisin vuoteeni tuonelaan, sielläkin sinä olet. Jos kohoaisin aamuruskon siivin ja asettuisin asumaan meren ääriin, sielläkin sinun kätesi minua johtaisi, sinun oikea kätesi pitäisi minusta kiinni. Ja vaikka sanoisin: "Pimeys peittäköön minut, ja valo ympärilläni muuttukoon yöksi", ei pimeyskään kätkisi minua sinulta, vaan yö valaisisi kuin päivä, pimeys olisi kuin valo. Sinä loit minut sisintäni myöten, sinä kudoit minut kokoon äitini kohdussa. Minä kiitän sinua siitä, että minut on tehty ylen ihmeellisesti. Ihmeelliset ovat sinun tekosi, sieluni tietää sen sangen hyvin. Minun luuni eivät olleet sinulta kätkössä, kun minut salassa valmistettiin, kun minut kudottiin taidokkaasti maan syvyyksissä. Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani. Kaikki päivät oli luotu ja kirjoitet-

tu sinun kirjaasi, ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut. Kuinka kalliit ovatkaan minulle sinun ajatuksesi, Jumala, kuinka valtava onkaan niiden määrä! Jos laskisin ne, niitä olisi enemmän kuin hiekanjyviä. Minä herään ja olen yhä sinun luonasi.

Lepo Jumalassa

Sen sijaan me, jotka tulimme uskoon, pääsemme lepoon. (3)

Jos epäusko on syy siihen, että ihminen ei saa rauhaa eikä lepoa Jumalassa, niin samalla on täysin varmaa, että uskovat pääsevät lepoon. Me pääsemme siunattuun yhteyteen Kristuksen kanssa ja yhteyteen Jumalan kanssa Kristuksen kautta. Tässä tilassa me saamme nauttia monista suloisista lahjoista, kuten syntien anteeksiantosta, omantunnon rauhasta, Pyhän Hengen ilosta, armon kasvusta ja kirkkauden takuista, synnin orjuudesta vapautumisesta ja levosta Jumalassa, kunnes olemme valmiita lepäämään hänen kanssaan taivaassa.

Pienen esimerkin Jumalan antamasta levosta kertoo se, mitä opetuslapset saivat nähdä ja kokea, kun Jeesus raskaan evankelioimismatkan jälkeen kutsui heitä lepäämään. He saapuivat nurmikkoiselle vuorenrinteelle, asettuivat lepäämään ja kuuntelemaan Jeesuksen opetusta ihmisjoukoille, jotka seurasivat heitä. Sitten he saivat nähdä, miten Jeesus ruokki yli 10 000 ihmistä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Jumalan lepo täyttää kaikki tarpeemme ylenpalttisesti.

Levon luonnetta kirjoittaja vertaa Jumalan lepäämiseen luomistyön jälkeen:

...hänen tekonsa ovat olleet valmiina jo maailman perustamisesta asti. Jossakin kohdassa hän on sanonut seitsemännestä päivästä: "Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistaan." (3-4)

Kaikkivaltias ja voimassaan ääretön Jumala ei suinkaan väsynyt luomisteoissaan. Itse asiassa uusi taivas ja uusi maa, jotka odottavat uskovaa valmistettiin jo ennen universumin ja maapallon luomista. Jeesus sanoo viimeiselle tuomiolla omilleen näin:

'Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti. (Matt. 25:34)

Maapallon ja ihmisen luomisen jälkeen Jumala näki, että kaikki, mitä hän oli luonut, oli täysin hyvää. Jumalalle lepo merkitsi sitä, että hän nautti ja iloitsi täydellisestä teostaan.

Ihmisen lankeaminen syntiin katkaisi kuitenkin Jumalan levon. Syntiinlankeemuksen seurauksena Jumala itse joutui alistamaan luomakunnan ihmisen syntisyyttä vastaavaan tilaan katoavaisuuden alle:

Jumalan työ nyt

Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa aina tähän hetkeen asti. (Room. 8:20-22)

Luomistekojen täydellisyydestä Jumala lepäsi seitsemäntenä luomispäivänä, mutta siitä alkoi Jumalan pelastava työ, joka on yhä kesken eikä siinä ole yhtään lepopäivää, ennen lopullista uutta maata, jonka ylle laskeutuu uusi taivas ja uusi Jerusalemi. Jeesus kuvaa pelastavaa työtä näin: *"Minun Isäni on tehnyt työtä tähän asti ja tekee yhä, ja niin teen minäkin."* (Joh. 5:17)

Maapallolla ja ihmiskunnalla sen viljelijänä ja varjelijana on tiettyjä tehtäviä, joita meidän tulee ihmiskuntana yhä tehdä, vaikka elämmekin nyt Jumalan katoavaisuuden alle alistamassa maailmassa. Maapallon luomisen ehkä tärkein tehtävä oli se, että sen eräälle kukkulalle iskettiin ristin puu, jolla Jeesus sovitti ihmiskunnan synnit, sillä jo ennen maailman luomista Jumala näki ja tiesi, että ihmiskunta lankeaisi syntiin. Siksi hän valmisti jo iankaikkisuudessa pelastussuunnitelman, jonka tarkoitus on viedä evankeliumin uskossa vastaan ottaneet uuteen maahan ja uuteen taivaaseen, todelliseen lepoon. Kun se hetki koittaa, myös Isä ja Jeesus pääsevät yhdessä pelastetun seurakunnan kanssa lopulliseen lepoon iloitsemaan, riemuitsemaan ja ylistämään sekä luomisen teoista että pelastusteoista, joista tärkein on Golgatan ristin uhri meidän syntiemme sovituksiksi.

Joosua ja Jeesus

Ja tässä taas: "He eivät pääse minun lepoon." Koska siis on varmaa, että jotkut pääsevät siihen ja että ne, joille hyvä sanoma ensiksi julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden vuoksi, niin hän määrää jälleen päivän, "tämän päivän". Daavidin kautta hän näet sanoo pitkän ajan kuluttua, niin kuin aiemmin on sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne." Jos Joosua olisi johtanut heidät lepoon, Jumala ei puhuisi toisesta, sen jälkeisestä päivästä.(5-8)

Kirjoittaja vahvistaa niiden kurjuuden, jotka eivät usko. He eivät koskaan astu hengelliseen lepoon, eivät armoon tässä elämässä eivätkä kirkkauteen tuonpuoleisessa. Tämä on yhtä varmaa, kuin Jumalan sana ja vala voivat sen tehdä. Yhtä varmaa kuin se, että Jumala on päässyt lepoon, on se, että itsepäiset epäuskoiset jäävät sen ulkopuolelle. Yhtä varmaa kuin se, että epäuskoiset juutalaiset kaatuivat erämaassa eivätkä koskaan päässeet luvattuun maahan, on se, että epäuskoiset joutuvat tuhoon eivätkä koskaan pääse taivaaseen. Yhtä varmaa kuin se, että Joosua, juutalaisten suuri johtaja, ei voinut antaa heille luvattua maata heidän epäuskonsa vuoksi, huolimatta hänen suuresta urheudestaan ja johtajuudestaan, niin varmaa on, että edes Jeesus itse, pelastuksemme Päämies, huolimatta kaikesta armostaan ja voimastaan, ei anna eikä voi antaa lopullisille epäuskoisille hengellistä tai ikuista lepoa: Se on varattu vain Jumalan kansalle, muut hylkäävät itsensä synnillään ikuisen levottomuuteen. Mutta Jumalan kansalle lepo tulee täysin varmasti.

Kirjoittaja kuvaa Jeesusta toisena Joosuana. Nimen merkityshän on molemmilla sama. Joosuan luvattuun maahan päässyt kansa ei kuitenkaan löytänyt lopullista lepoa. Siihen tarvittiin Jeesus, joka valmisti täydellisen tien oman ristin uhrinsa kautta taivaallisen kodin lepoon niille, jotka uskossa ottavat hänet vastaan omana Pelastajanaan. Me olemme yhä matkalla tuota suurta lepoa kohti.

Kilvoitelkaa!

Jumalan kansalla on siis sapatinlepo vielä edessäpäin. Joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan niin kuin Jumalakin omista teoistaan. Pyrkikäämme siis pääsemään siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. (9-11)

Lupaus pääsystä Herran lepoon on uskoville täysin varma, mutta juuri siksi meidän tehtävämme on kilvoitella kohti päämääräämme. Paavali kuvaa sitä näin:

Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen poissa, ahkeroidkaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)

Usko ja kuuliaisuus ovat saman asian kaksi eri puolta. Usein vanhemmat sanovat tottelemattomille lapsilleen: "Miksi et uskonut, mitä sanoin!" Usko ja luottamus Jeesukseen poikii kuuliaisuuden. Epäusko taas tuo mukanaan Herran sanan vastaisen elämän. Uskon vaellus ei ole meidän omista voimistamme kiinni, Pyhä Henki vaikuttaa sen, että tahdomme tehdä Herran sanan mukaan ja myös tekemisen. Mutta juuri siksi on tärkeää, että *"pelolla ja vavistuksella"* eli pyhällä arkuudella vaellamme Herran kasvojen edessä. Syntisestä lihastamme nousee nimittäin monenlaisia kiusauksia, jotka pyrkivät kampeamaan meidät Herran tieltä syrjäpoluille.

Kilvoittelu, pyrkiminen päämääräämme merkitsee ahkerointia, innokasta työn tekemistä – ei kuitenkaan itseämme pelastaaksemme, sillä sen työn teki Jeesus kokonaan. Meidän työmme on Herran palvelua jakaessamme sanaa ja osoittaessamme rakkautta niin uskon veljille ja sisarille kuin myös niille, jotka eivät vielä tunne Vaapahtajaa. Ahkera työ on ainoa tie lepoon. Ne, jotka eivät tee työtä nyt, eivät saa lepoa tulevassa elämässä. Asianmukaisen ja ahkeran työn jälkeen seuraa suloinen ja tyydyttävä lepo. Nyt tehty työ tekee levosta miellyttävämmän, kun se tulee. Työskentelevän miehen uni on suloinen, sanoo Saarnaaja (5:12).

Työskennelkäämme siis, olkaamme kaikki yhtä mieltä ja yksimielisiä, ja kannustakaamme toisiamme ja kehottakaamme toisiamme tähän ahkeruuteen. On todellinen ystävyys osoitus, kun näemme kristittyjen veljiemme laiskottelevan, kehottaa heitä muistamaan velvollisuutensa ja työskentelemään ahkerasti. "Tulkaa, ystävät, mennään kaikki töihin. Miksi istuisimme paikallamme? Miksi laiskottelisimme? Nyt on työn aika, lepo tulee aikanaan." Näin kristittyjen tulisi kehottaa itseään ja toisiaan olemaan ahkeria vaelluksessaan, sitä enemmän, mitä enemmän näemme Herran paluun päivän lähestyvän. Voiman kilvoitukseen saamme Jumalan elävästä ja voimallisesta sanasta.

Herra lupaa pitää kiinni omistaan ja vetää heidät myös takaisin totuuden tielle, jos he lankeavat harhaan. Herra etsii ja kokoaa omansa, kunhan me elämme päivittäisessä parannuksessa ja turvaamme evankeliumin armoon. Paavali kuvaa asiaa näin:

Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:5-6)

Entä sinä?

Onko Jumalan sana päässyt uskossa sulautumaan sinun sydämeesi ja väkevällä voimallaan nostanut sinut armon osallisuuteen ja vaeltamaan Jumalan voiman varassa kohti suurta lepoa? Vai kipuletko edelleen levottomuuden ja rauhattoman sydämen kanssa? Ellet vielä, niin tänään on se päivä, jona Herra Jeesus kutsuu sinua luokseen. Avaa sydämesi hänelle, tunnusta rehellisesti oma tilasi, pyydä anteeksi syntejäsi sillä perusteella, että Jeesus on niiden rangaistuksen jo Golgatan ristillä sovittanut ja pyydä, että Jeesus itse astuisi Pyhässä Hengessä elämäsi Valtiaaksi! Lähde sitten uudella innolla, uudella kuuliaisuudella toteuttamaan ahkerasti hänen tahtoaan, sillä tiedät, että sinua odottaa voittopalkinto, lepo Jumalassa. Jo nyt saat ottaa uudelleen vastaan omantunnon levon syntiesi anteeksiantamuksessa.

Ylipappi Jeesus Hepr. 4:14-5:10

14. Koska meillä siis on suuri ylipappi, läpi taivaiden kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, pitääkäämme kiinni tunnustuksesta.

15. Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi sääliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

16. Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.

1. Jokainen ylipappi valitaan ihmisten joukosta ja asetetaan ihmisten puolesta toimittamaan sitä, mikä kuuluu Jumalalle, tuomaan lahjoja ja uhreja syntien tähden.

2. Hän kykenee kohtelemaan säälien tietämättömiä ja eksyviä, koska on itsekin heikkouden alainen,

3. ja tämän heikkoutensa vuoksi hänen täytyy uhrata niin omien syntiensä kuin kansankin syntien puolesta.

4. Kukaan ei ota tätä arvoa itselleen, vaan Jumala kutsuu hänet niin kuin Aaroninkin.

5. Niinpä ei Kristuskaan korottanut itseään tullakseen ylipapiksi vaan sai kunnian häneltä, joka sanoi: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin."

6. Ja toisessa kohdassa hän sanoo: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan."

7. Lihansa päivinä Kristus voimakkain huudoin ja kyynelin uhrasi rukouksia ja anomuksia Jumalalle, joka voi pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden.

8. Vaikka hän oli Poika, hän oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi.

9. Kun hän oli tullut täydelliseksi, hänestä tuli iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaisia.

10. Häntä Jumala kutsuu ylipapiksi "Melkisedekin järjestyksen mukaan".

Armon valtaistuin

Eräällä luennollani Koben raamattukoulussa kävimme läpi käsillä olevaa jaksoa Heprealaiskirjeestä. Kesken kaiken **Nakagawa** niminen nuori mies huudahti: "Ai, se

olikin armon valtaistuini eikä tuomion valtaistuini niin kuin luulin!” Hän viittasi jakeeseen 16. Jae avasi hänelle iloisen pelastusvarmuuden. Nyttemmin hän on toiminut jo useita vuosia Ananin seurakunnan pastorina.

Kun Heprealaiskirje toistaa varoitusta tielle jäämisestä, virran vietäväksi joutumisesta ja luopumisen vaarasta, jo uskoon tullut lukija voi joutua pelon valtaan. Entä jos minäkin lopulta luovun Herrasta, kiellän hänet ja menetän pelastukseni? Ajatuskin siitä tuntuu todella pelottavalta, kun tietää kuitenkin lopulta joutuvansa Jumalan tuomioistuimen eteen. Mistä löytyisi tae sille, ettei minun tarvitsisi joutua kadotustuomion alle, sillä uskovana näen paljon syvemmin oman sydämeni turmeluksen kuin ennen uskoon tuloa. Tunnen ja tajuan myös, miten salakavalaa ovat Sielunvihollisen viettelykset, ne vetoavat syntiseen luontooni hirvittävän taitavasti.

Nyt kuitenkin Heprealaiskirjeen pääsanoma ei ole se, miten me voisimme selvitä uskovina loppuun asti. Varsinainen kirjeen keskus on sanoma sellaisesta Ylipapista, joka istuu Isän oikealla puolella, puolustaa meitä, rukoilee puolestamme ja vaikuttaa Pyhän Hengen kautta sydämissämme, jotta me voisimme täydessä uskon varmuudessa, vailla pelkoa odottaa pääsyä hänen kirkkautensa valtakuntaan. Hän näet istuu armon valtaistuimella ja kaikissa elämämme tilanteissa ottaa meidät vastaan, kun rukouksessa käymme hänen eteensä. Hän on tae siitä, että voimme päästä voittajina perille. Voiton salaisuus onkin siinä, että kaiken aikaa kiinnitämme mieleemme ja ajatuksemme häneen ja huudamme häntä avuksemme joka tilanteessa, oikeaan aikaan.

Suuri ylipappi

Jeesuksen toiminta ylipappina Isän luona on siis kirjeen pääteema. Siihen kirjoittaja on viitannut jo aiemmin, mutta lähtee nyt selittämään tarkemmin, mitä ylipappeus merkitsee ja millainen hän on luonteeltaan tehtävässään.

Koska meillä siis on suuri ylipappi, läpi taivaiden kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. (4:14)

Olemme nähneet, että kirjoittaja avaa aina ensin silmiemme eteen sen, millainen Herra Kristus meille puhuu ja sitten seuraavassa jaksossa tekee siitä johtopäätökset päivittäiseen elämäämme uskovina. Tässä jakeessa molemmat tiivistyvät. Kun katseemme on kiinnitettynä suureen Ylipappiimme, emme voi olla antamatta hänestä uskontunnustustamme ja tekemättä siitä johtopäätöksiä vaellukseemme.

Tunnustuksesta kiinni pitäminen ei merkitse vain sitä, että lausumme uskontunnustuksemme jumalanpalveluksissa tai kerromme avoimesti muille ihmisille, että seuraamme Jeesusta. Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että pidämme kiinni siitä, että Herran työ Golgatalla ja ylösnousemuksessa riittää meidän henkilökohtaiseksi pelastukseemme niin elämän myrskyissä kuin kuoleman tai Jeesuksen paluun hetkellä. Se merkitsee Jeesuksen teoista kiinni pitämistä.

Suuri Jumalan Poikana

Edellä kirjoittaja on jo osoittanut, miten Jeesus on enkeleitä ja Jumalan valitsemaa profeettaa Moosesta suurempi. Hän suuren ja ihmeellisen pelastuksen aikaansaaja, joka kykenee viemään oman kansansa lopulliseen lepoon. Nyt hän korostaa vielä

sitä, että hän on suuri, koska hän on olemukseltaan yhtä Isän kanssa Jumalan Poikana. Hän on verrattomasti suurempi kuin Jumalan nimittämät ylipappi Aaron jälkeläisineen.

Läpi taivaisten kulkenut

Aaron suoritti muiden pappien kanssa päivittäistä palvelua ilmestysmajan pyhässä, mutta vain ylipappina Aaron sai kerran vuodessa käydä uhraamassa kaikkein pyhimmissä, joka kuvasi Jumalan taivaallista valtaistuinta. Sen sijaan Jeesus ei kulkenut pyhän läpi kaikkein pyhimpään maallisessa temppelissä, vaan hän kulki läpi taivaitten itse taivaan kaikkein pyhimpään Isän valtaistuimelle asti.

Paavali kirjoittaa omasta kokemuksestaan näin: *Tunnen miehen, joka on Kristuksessa. Neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen.* (2. Kor. 12:2) Ilmaisu kolmas taivas viittaa Jumalan asumaan taivaaseen. Ensimmäinen taivas on yllemme kaartuva ilmakehä, toinen taas tähtitaivas. Myös ensimmäisessä ja toisessa taivaassa Jumala on ja vaikuttaa. Siksi Jeesus tuli ihmiseksi ja suoritti lunastustyönsä ensimmäisen taivaan alla Golgatan ristillä, niin kuin eläimetkin uhrattiin temppelin esipihassa. Haudasta ylösnoustuaan Jeesus astui lopulta itse taivaaseen mukanaan se veri, jonka hän oli Golgatalla vuodattanut meidän syntiemme sovitukseksi.

Jeesus oli saanut Isältä lupauksen, että jos hän sovittaisi ihmiskunnan synnit, Isä antaisi hänelle Pyhän Hengen annettavaksi koko ihmiskunnan eli kaiken lihan ylle.

Pietari julisti siitä ensimmäisenä helluntaina Pyhän Hengen vuodatuksen tapahduttua näin:

Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme. Koska hänet siis on korotettu Jumalan oikealle puolelle ja hän on saanut Isältä lupauksen Pyhästä Hengestä, hän on vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. (Ap.t. 2:32-33)

Itse Jeesus meni meitä varten suureksi Ylipapiksi taivaalliseen kaikkein pyhimpään, mutta hän vuodatti meille Pyhän Hengen, jonka kautta hän itse on meidän kanssamme, missä ikinä kuljemmekin tämän maan päällä. Jeesus on siis sekä taivaassa että kanssamme maan päällä. Tämä tosiasia kertoo jotain taivaan ja maan välisestä läheisyydestä.

Kaikessa kiusattu Ylipappi

Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi sääliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. (15)

Vaikka Jeesus on suuri ja paljon meitä korkeammalla, hän on kuitenkin ystävällinen ja huolehtii meistä hellästi. Hän tuntee myötätuntoa heikkouksiamme kohtaan tavalla, johon kukaan muu ei pysty, sillä hän itse koki kaikki ne kärsimykset ja vaikeudet, jotka kuuluvat meille luontomme langenneessa tilassa. Hän ei kokenut niitä vain siksi, että hän voisi sovittaa meidän syntimme, vaan myös siksi, että hän voisi tuntea myötätuntoa meitä kohtaan.

Hän on synnitön ylipappi: häntä kiusattiin kaikessa kuten meitäkin, mutta ilman syntiä. Saatana kiusasi häntä, mutta hän selvisi ilman syntiä. Me kohtaamme harvoin kiusauksia, jotka eivät aiheuttaisi meille jonkinlaista järkytystä. Meillä on taipumus perääntyä tai langeta, mutta suuri ylipappimme selvisi puhtaana kohtaamisestaan Saatanan kanssa erämaassa ja monissa muissa tilanteissa. Saatana ei löytänyt hänestä mitään syntiä eikä voinut tahraa häntä millään tavalla. Myös Isä koetteli häntä ankarasti, mutta hän ei silti tehnyt syntiä, ei ajatuksissaan, sanoissaan eikä teoissaan. Hän ei tehnyt väkivaltaa, eikä hänen suussa ollut petosta. Hän oli pyhä, viaton ja tahraton, ja sellainen ylipappi sopii meille.

Heikkous ja synti

Meillä uskovilla on usein taipumus puolustella omia syntejämme viittaamalla omiin heikkouksiimme. Näin teemme varsinkin, kun on kysymys sellaisista helmasynneistä ja riippuvuuksista, joihin helposti lankeamme. Heikkous on kuitenkin eri asia kuin synti tai taipumus syntiin. Heikkous viittaa sekä ruumiilliseen tilaamme tai henkiseen kestävykkyymme. Nälkä, väsymys, unettomuus, sairaus, kivut ja ulkoiset paineet ovat aitoja heikkouksia, jotka Jeesuskin joutui kokemaan ruumiissaan ja sielussaan. Heikkouden tilassa meidän on tietenkin vaikeaa kestää kiusauksia syntiin, väärään lohduttautumiseen tai pakenemiseen vaikeuksista, mutta heikkous itsessään ei ole synnin syy eikä sillä voi puolustaa ainoatakaan lankeemusta. Meille on annettu suuri lupaus: *Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.* (1. Kor. 10:13) Jos siis kuitenkin lankeamme, syy on kokonaan meissä itsessämme ja meidän on silloin kiireesti tehtävä parannus ja Golgatan uhriveressä omistaa uusi armo voidaksemme jatkaa vaellustamme Herran tahdon mukaan.

Jeesus voitti syvimmissäkin heikkoudessa kaikki kiusaukset. Hän teki myös sen meidän hyväksemme ja hän rientää heti meitä auttamaan, kun käännyimme taisteluissamme häneltä apua pyytämään emmekä kiusoissamme luota omiin mahdollisuuksiimme selvitä.

Apu oikeaan aikaan

Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (16)

Armon valtaistuin on paikka, jossa köyhät syntiset voivat kohdata Jumalan ja käsitellä asiansa hänen kanssaan täysin turvallisesti silloinkin, kun he joutuvat katuun suuria syntejään. Jumala olisi voinut perustaa tiukan ja armottoman oikeuden tuomioistuimen, joka jakaisi kuoleman, synnin palkan, kaikille, jotka sen eteen kutsuttaisiin, mutta hän on perustanut armon valtaistuimen. Valtaistuin viestii auktoriteettia ja herättää kunnioitusta ja pelkoa. Armon valtaistuin on suuri rohkaisu jopa suurimmille syntisille. Siellä armo hallitsee ja toimii suvereenilla vapaudella, voimalla ja anteliaisuudella.

Meidän tehtävämme on käydä rukouksessa kaikkine asioinemme armon valtaistuimen eteen. Silloin saamme armon ja löydämme armon avuksi hädän hetkellä. Me saamme armahduksen kaikkien syntiemme anteeksiantamiseksi ja armon sielujemme puhdistamiseksi.

Sen lisäksi, että olemme päivittäin riippuvaisia Jumalasta tarpeidemme tyydyttämisessä, on joitakin aikoja, jolloin tarvitsemme erityisen kipeästi Jumalan armoa ja laupeutta. Me saamme vapaasti tulla Herran eteen rukouksin ja varautua kiusauksen aikoihin joko vastoinkäymisten tai menestyksen vuoksi, ja erityisesti kuoleman hetkeen. Kun silmämme sulkeutuvat ajassa viimeisen kerran, voimme täysin luottavasti käydä armon istuimen luokse, koska sillä istuu Isän oikealla puolella meidän suuri ja ihmeellinen Ylipappimme. Saamme kasvoista kasvoihin katsella ihmeellistä Vapahtajaamme.

Kristus suurena ylipapinamme on perustana luottamuksellemme, kun lähestymme armon valtaistuinta. Ellei meillä ei olisi Välimiestä, emme voisi tulla rohkeasti Jumalan eteen, sillä olemme syyllisiä ja saastuneita olentoja. Kaikki, mitä teemme, on saastunutta. Emme voi mennä omassa varassamme Jumalan eteen. Me saamme pääsyn Välimiehen tähden ja voimme rohkeasti mennä kaikkein pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Hän on meidän Puolustajamme.

Kun on kysymys synneistämme ja lankeemuksistamme, oikea aika käydä Herran armoistuimen luokse on juuri tänään. Meillä ei ole mitään syytä siirtää parannuksen tekoa myöhemmäksi, sillä tänään on armon ovi auki. Jeesuksen veri riittää suurimpiinkin synteihimme juuri tänään. Ajatus siitä, että meidän pitää ensin riittävän syvästi katua syntejämme, ennen kuin uskallamme käydä Herran eteen, tulee pimeydestä, joka haluaa siirtää parannuksen tekoa tulevaisuuteen paaduttaakseen meidät. Nöyrytyminen ja syntien tunnustaminen ei tule olemaan tulevaisuudessa yhtään helpompaa kuin nytkään. Meitä kutsutaan tänään armon istuimelle, tänään on oikea aika.

Ylipapin tehtävät ja laatuvaatimukset

Jokainen ylipappi valitaan ihmisten joukosta ja asetetaan ihmisten puolesta toimittamaan sitä, mikä kuuluu Jumalalle, tuomaan lahjoja ja uhreja syntien tähden. Hän kykenee kohtelemaan säälien tietämättömiä ja eksyviä, koska on itsekkin heikkouden alainen, ja tämän heikkoutensa vuoksi hänen täytyy uhrata niin omien syntiensä kuin kansankin syntien puolesta. (5:1-3)

Ylipapin on oltava ihmisten joukosta valittu. Hänen on oltava ihminen, yksi meistä, meidän luustamme, meidän lihastamme ja meidän hengestämme, meidän luonnostamme osallinen. Siksi Jumalan Pojan piti syntyä ihmiseksi voidakseen toimia meidän ja Isän välillä uhraajana ja uhrina syntiemme sovituksiksi.

Koska ihminen tekee syntiä, Jumala ei salli syntisen tulla suoraan ja yksin hänen luokseen ilman ylipappia. Siksi Jumala valitsi yhden ihmisten joukosta, jonka kautta he voisivat lähestyä Jumalaa toivossa, että hän ottaa heidät vastaan. Samalla annettiin lupaus, että jokainen, joka tulee Jumalan luokse tämän papin kautta, on tervetullut. Siksi emme saa koskaan yrittää mennä Jumalan luo muuten kuin ylipappimme Kristuksen kautta, emmekä odottaa mitään armoa Jumalalta muuten kuin Kristuksen kautta. Ylipappina Kristuskin on asetettu uhraamaan sekä lahjoja että uhreja synnin tähden.

Ylipapin on oltava sellainen, joka voi tuntea myötätuntoa niitä kohtaan, jotka ovat tietämättömiä tai tietämättään ovat syyllistyneet synteihin. Hänen on oltava sellainen, joka voi sydämessään sääliä heitä ja rukoilla heidän puolestaan Jumalan edessä. Hänen tulee olla valmis opettamaan niitä, joiden ymmärrys on hidas. Edelleen hänen tulee olla ymmärtäväinen niitä kohtaan, jotka ovat eksyneet totuuden tieltä. Hänen on oltava tarpeeksi hellävarainen johdattaakseen heidät takaisin virheiden, synnin ja kurjuuden sivupoluilta oikealle tielle. Se vaatii suurta kärsivällisyyttä ja myötätuntoa. Hänen on myös itse koettava heikkoutta, jotta hän voisi ymmärtää meidän tilaamme ja tuntea myötätuntoa meitä kohtaan. Kristus oli tällainen. Hän otti synnittömänä kantaakseen meidän heikkoutemme. Se rohkaisee meitä kääntymään hänen puoleensa kaikissa ahdistuksissa, sillä hän kärsii kaikista kansansa ahdistuksista.

Kuninkaallinen papisto

Uudessa liitossa jokainen uskova kristitty on kutsuttu yleiseksi papiksi:

Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. (1. Piet. 2:9)

Jeesuksen täydellisen ja kertakaikkisen Golgatan uhrin vuoksi meidän ei tarvitse enää uhrata mitään syntien sovituksiksi, sen sijaan tehtävämme on julistaa Herran täytettyä tekoa ja sen kautta tapahtuvaa vapaata pääsyä Jumalan luo. Samalla saamme uhrata kiitosta Jumalalle hänen suunnattomasta armostaan. Muille evankeliumia julistaessamme meidän on kuitenkin osoitettava samaa papillista ymmärtävyysyyttä ihmisten heikkoutta kohtaan kuin hänkin. Hän tuli pelastamaan syntisiä ja siksi meidänkin tulee lähestyä kanssasyntisiä nöyryydellä ja lempeydellä.

Jumalan asettama

Kukaan ei ota tätä arvoa itselleen, vaan Jumala kutsuu hänet niin kuin Aaroninkin. Niinpä ei Kristuskaan korottanut itseään tullakseen ylipapiksi vaan sai kunnian häneltä, joka sanoi: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin." Ja toisessa kohdassa hän sanoo: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan." (4-6)

Vanhassa liitossa papin virka oli suuri kunniatehtävä. Hän toimi välittäjänä Jumalan ja ihmisten välillä. Hän edustaa sekä Jumalaa ja hänen tahtoaan ihmisille että ihmisiä ja heidän asiaansa Jumalalle. Virkaa kukaan ei saisi ottaa itselleen. Jos hän niin tekee, hän on tunkeilija, jota Jumala ei ole kutsunut, kuten Aaronia. Jumala on todellisen auktoriteetin lähde, kutsuipa hän jonkun pappeuteen poikkeuksellisella tavalla, kuten Aaronin, tai tavallisella tavalla, kuten hän kutsui Aaronin seuraajat.

Kristus ei etsinyt omaa kunniaansa. Vaikka hän piti suurena kunnianaan tulla ylipapiksi, hän ei kuitenkaan ottanut itse virkaa itselleen. Hän sanoi: *"En etsi omaa kunniaani"* (Joh. 8:50). Jumaluuden puolesta Jeesus omisti täydellisen kunnian, mutta ihmisyytensä puolesta hän toimi lähetettynä etsien Isälle kunniaa.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja asettaa Kristuksen Aaronin edelle sekä kutsumuksensa tavan että pyhyytensä suhteen. Jumala kutsui Poikansa ylipapiksi sanomalla: *"Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin"* (Ps. 2:7) Sillä hän viittasi hänen ikuiseen syntymäänsä Jumalana, hänen ihmeelliseen hedelmöitymiseen ihmi-

senä ja hänen täydelliseen kelpoisuuteensa välittäjänä. Näin Jumala julisti rakkautensa Kristukseen, hänen virallisen nimityksensä välittäjän virkaan, hänen asettamisensa ja hyväksymisensä siihen virkaan ja kaikkeen, mitä hän oli tehnyt tai tulisi tekemään sen hoidossa.

Toinen ilmaus, jota Jumala käytti Kristuksen kutsusta, löytyy Ps. 110:4:sta: *Sinä olet pappi ikuisesti, Melkisedekin järjestyksen mukaan.* Jumala Isä nimitti hänet Aaronin pappeutta korkeamman järjestyksen mukaiseksi papiksi. Aaronin pappeus oli vain väliaikaista, Kristuksen pappeus oli ikuista. Aaronin pappeus oli periytyvää, se siirtyi isiltä pojille. Kristuksen pappeus Melkisedekin järjestyksen mukaan oli yhteen henkilöön sidottua. Ylipappina hän oli virassaan kuulematon, ilman perimysjärjestystä, ilman elämän alkua tai loppua. Melkisedekin järjestykseen palataan laajemmin seitsemännessä luvussa. Kristus on Aaronia parempi pyhyydessään. Muut papit joutuivat uhraamaan uhreja sekä muiden että itsensä syntien vuoksi, mutta Kristuksen ei tarvinnut uhrata omien syntien vuoksi, sillä hän oli synnitön. Sellainen ylipappi sopi meille.

Vihkimys tehtävään

Lihansa päivinä Kristus voimakkain huudoin ja kyynelin uhrasi rukouksia ja anomuksia Jumalalle, joka voi pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Vaikka hän oli Poika, hän oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi. (7-8)

Jeesus oli hamasta iankaikkisuudesta synnitetty ylipapiksi. Mutta uhrin ja esirukouksen suorittamiseksi hän sai maan päällä Getsemanen puutarhassa vihkimyksen tehtävänsä. Tapahtumaa kuvaa Matteus näin:

Sitten Jeesus tuli opetuslasten kanssa Getsemane-nimiseen paikkaan ja sanoi heille: "Istukaa tässä sillä aikaa kun minä menen tuonne rukoilemaan." Hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa. Hän alkoi murehtia ja joutui tuskien valtaan, ja hän sanoi opetuslapsille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, aina kuolemaan asti. Jääkää tähän ja valvokaa minun kanssani." Sitten hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!" Jeesus palasi opetuslasten luo ja tapasi heidät nukkumasta. Hän sanoi Pietarille: "Ettekö te edes yhtä hetkeä jaksaneet valvoa minun kanssani? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Hän meni pois toisen kerran ja rukoili: "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni minun sitä juomatta, niin tapahtukoon sinun tahtosi." (Matt. 26:36-42)

Joskus kuulee sanottavan, että Isä ei vastannut Jeesuksen pyyntöön Getsemanessa. Mutta se on väärä käsitys. Isä vastasi vahvistamalla Jeesusta lähettämällä enkelin häntä tukemaan. Mutta ennen kaikkea Isä vastasi Jeesuksen pyyntöön: "Tapahtukoon Isä sinun tahtosi!" Isän rakkaustahto oli pelastaa kaikki ihmiset, jotka ottavat uskossa vastaan Golgatan sovituskuoleman hedelmän syntien anteeksiantamuksen ja uuden elämän Pyhässä Hengessä.

Kristus kuultiin, koska hän pelkäsi. Miten? Vastaus tuli tuen muodossa, kun hän kulki tuskissaan ja kuoleman läpi ja vapautuksena siitä riemullisessa ylösnousemuksessa. Häntä kuultiin, koska hän pelkäsi. Hänellä oli kauhea tuska Jumalan vihan ja

synnin painon alla. Hänen ihmisluontonsa oli murtumaisillaan raskaan taakan alle, ja se olisi sortunutkin, ellei hän olisi saanut tukea kuoleman tuskissa. Isä vei hänet kuoleman läpi.

Todellista vapautusta kuolemasta ei ole muuta kuin se, että meidätkin kannetaan sen läpi. Voimme toipua monista sairauksista, mutta emme voi koskaan pelastua kuolemasta, ennen kuin meidät on kannettu sen läpi. Ne, jotka näin pelastuvat kuolemasta, vapautuvat lopulta täysin ylösnousemuksella, josta Kristuksen ylösnousemus on vakuus.

Suostuminen Isän tahtoon merkitsi Jeesukselle sitä, että hän joutui juomaan kokoihmiskunnan syntien rangaistuksen maljan viimeistä pisaraa myöten. Getsemanessa Isä näytti Jeesukselle, miten hirveä hinta se olisi, ja kysyi: "Oletko valmis ylipapin tehtävään, sillä se edellyttää tämän tehtävän suorittamista loppuun asti?" Jeesus vastasi: "Tahdon!" Näin Isä vihki Poikansa meille ylipapiksi, joka uhrasi itsensä meidän sijaiseksemme. Ylipapin tehtävä edellytti täydellistä kuuliaisuutta Isälle. Sen Jeesus oppi myös inhimillisen luontonsa osalta. Jumalallisen luonnon osalta hän oli iankaikkisuudesta asti ikuisesti ollut täydellisen kuuliainen Isälle.

Kuuliaisuus kärsimyksen kautta

Jos Jeesus ihmisenä oppi kuuliaisuuden Isän tahdolle kärsimyksen kautta, niin myös uskovan elämässä aito kuuliaisuus mitataan nimenomaan ahdistusten ja kärsimysten keskellä. Silloin kun kuuliaisuus Jumalan sanalle tuottaa pelkkää siunausta ja hyviä kokemuksia, ei ole kovin vaikeata olla kuuliainen, vaikka silloinkin syntinen liha saattaa panna vastaan. Tusken ja koettelemusten keskellä kuuliaisuus Jumalaa kohtaan voi nousta vain, kun olemme saaneet katsella Jeesuksen kärsimyksen meille tuottaman armon suuruutta ja tajuamme, että Herran tahto on meille paras silloinkin. Kuuliaisuus antaa hedelmänään ikuisuuteen ulottuvan siunauksen.

Suuri esirukoilija

Ylipappina Jeesus rukoilee omiensa puolesta. Hän teki niin jo ollessaan maan päällä omiensa kanssa. Johanneksen evankeliumin 17 lukua sanotaan syystä Jeesuksen ylimmäispapilliseksi rukoukseksi. Nyt Isän oikealla puolella hän jatkaa aivan samanlaista rukousta kuin ajassakin:

Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile vaan niiden, jotka sinä olet antanut minulle, sillä he ovat sinun. ... Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. ... Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista. (Joh. 17:9,14-18,24)

Iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja

Kun hän oli tullut täydelliseksi, hänestä tuli iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaisia. Häntä Jumala kutsuu ylipapiksi "Melkisedekin järjestyksen mukaan". (9-10)

Kärsimiensä kautta Jeesus saattoi päätökseen sen osan virastaan, joka oli suoritettava maan päällä, sovittamalla syntien vääryydet. Siinä mielessä hänen sanotaan tulleen täydelliseksi, täydelliseksi sovituksi. Meille se merkitsee sitä, että ei ole ainoatakaan sellaista syntiä, jota katuva ja armoa anova ihminen ei voisi saada anteeksi.

Tällä tavoin hänestä on tullut ihmisten iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja. Hän on kärsimyksillään ostanut täydellisen vapautuksen synnistä ja kurjuudesta sekä täydellisen pyhyyden ja onnellisuuden hedelmät kansalleen. Pyhässä Hengessä julistettu evankeliumin sana on meille se väline, jolla pääsemme osalliseksi täydellisestä ja ikuisesta pelastuksesta. Me emme itse kykene mitään pelastukseen lisäämään, sen on Jeesus alusta loppuun kokonaan valmistanut. Siksi yksin hän saa kunnian siitä, että saamme iankaikkisen elämän lahjan. Sen yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Tämä pelastus annetaan kuitenkin vain niille, jotka tottelevat Kristusta. Ei riitä, että meillä on jonkinlaista opillista tietoa Kristuksesta tai että tunnustamme uskomme häneen, vaan meidän on kuunneltava hänen sanaansa ja toteltava häntä. Erityisesti meiltä kysytään kuuliaisuutta silloin, kun Herra puhuu omalletunnonlemme meidän synneistämme ja laiminlyönneistämme ja vaatii meitä tunnustamaan ja kääntymään hänen puoleensa saadaksemme syntimme anteeksi ja uuden puhdistuksen hänen veressään.

Hänet on korotettu Herraksi, joka hallitsee meitä, sekä Vapahtajaksi, joka pelastaa meidät. Mutta hän on Vapahtaja vain niille, joiden Herra hän on ja jotka ovat halukkaita antamaan hänen hallita itseään. Muita hän pitää vihollisinaan ja kohtelee heitä sen mukaisesti. Mutta niille, jotka tottelevat häntä, omistautuvat hänelle, kieltävät itsensä, ottavat ristinsä ja seuraavat häntä, hän on heidän pelastuksensa alkuunpanija, sen suuri syy, ja he tunnustavat hänet sellaiseksi ikuisesti.

Entä sinä?

Jeesus on suuri ylipappi, joka uhrillaan Golgatan ristillä vuodatti verensä sinunkin syntiesi sovituksi. Hän kutsuu sinua tänään luokseen. Hän on suuri ylipappi, joka istuu armon valtaistuimella. Sinäkin saat rohkeasti käydä hänen luokseen, tunnustaa kaikki syntisi ja laiminlyöntisi ja saat pyytää häntä elämäsi Herraksi ja Vapahtajaksi. Jos taivut hänen edessään kuuliaisuuteen, pääset osalliseksi iankaikkisesta elämästä, joka alkaa täällä jo maan päällä mutta jatkuu iäti taivaallisessa kirkkautessa. Jeesus Kristus haluaa olla sinun ylipappisi, mutta haluatko sinä hänet Kuninkaaksesi?

Muista, että tänäänkin saat kaikkine tarpeinesi käydä hänen luokseen ja omistaa uuden armon avuksesi. Hän ymmärtää ja lohduttaa ja auttaa sinua myös murheen synkkinä päivinä, myös tänään. Kerro kaikki taakkasi hänelle, sillä hänellä on sinua varten varattu uusi armo tänäänkin.

Hengellinen ravinto Hepr. 5:11-6:3

11. Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska te olette käyneet hitaiksi kuulemaan.

12. Te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita. Te olette maidon tarpeessa, ette vahvan ruoan.

13. Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on pikkulapsi.

14. Vahva ruoka taas on täysi-ikäisille, niille, joiden aistit ovat tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän ja pahan.

1. Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja edetkäämme täysi-ikäisyyteen, ryhtymättä uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista teoista ja uskoa Jumalaan,

2. oppia kasteista, kätten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta tuomiosta.

3. Näin me teemme, jos vain Jumala sallii.

Miksi tuli hiipuu?

Miksi monen uskoon tulleen ja alussa hyvinkin innokkaasti seurakunnan toimintaan ja evankeliointiin osallistuneen kasvu kristittynä alkaa jossain vaiheessa pysähtyä, into alkaa haaletta? Miksi heille Jumalan sanan lukeminen alkaa muuttua kuivaksi tai lähes taakaksi, rukouselämä väljähtyy ja seurakunnan kokoontumisissa käyntien välit pidentyä? He eivät kuitenkaan luovu uskostaan, mutta näyttävät jäävän ikään kuin keskenkasvuisiksi tai kuin kääpiökristityiksi. He tietävät kyllä uskonelämän perusasiat, mutta kasvu on pysähtynyt. Silti heissä alkaa ajan mittaa näkyä myös taantumista, tiettyä halua vetäytyä ikään kuin katsomoon ja tiettyä kyynisyyttä niitä uskovia kohtaan, jotka näyttävät yhä olevan uskossaan palavia. Mistä mahtaa tilanne johtua?

Maitokristityt

Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska te olette käyneet hitaiksi kuulemaan. Te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita. Te olette maidon tarpeessa, ette vahvan ruoan. (11-12)

Kirjeen saaneilta heprealaisilta olisi voinut kohtuudella odottaa, että he olisivat olleet niin hyvin perehtyneitä evankeliumin oppiin, että olisivat voineet olla muiden opettajia. Jumala ottaa näet huomioon sen ajan ja mahdollisuudet, joka meillä on käytettävissämme pyhien kirjoitusten tuntemuksen hankkimiseen. Niiltä, joille on annettu paljon, odotetaan myös paljon. Ne, joilla on hyvä ymmärrys evankeliumista, tulisi olla muiden opettajia, ellei julkisesti, niin ainakin yksityisesti. Toisaalta kenenkään ei tulisi ottaa itselleen tehtävää olla muiden opettaja, ellei hän ole itse edistyneet hengellisessä tiedossa.

Kirjeen kirjoittaja on oikeutetusti pettynyt vastaanottajien hengelliseen tilaan. Jumalan sanassa on joitakin perusperiaatteita, jotka ovat helposti ymmärrettäviä ja jotka on välttämätöntä oppia. Mutta siinä on myös syvällisiä totuuksia, joita niiden, jotka

ovat oppineet perusperiaatteet, tulisi tutkia, jotta he voisivat tuntea ja elää todeksi koko Jumalan tahtoa. Jotkut sen sijaan, että edistyisivät kristillisessä tiedossa, unohtavat ne ensimmäisetkin asiat, jotka he ovat oppineet kauan sitten. Ellei usko-va päivittäin elä evankeliumista, hän voi menettää senkin, mitä hänellä alussa oli. On synti ja häpeä, että ikänsä puolesta aikuiset, ovat ymmärrykseltään lapsia ja vauvoja.

Normaalitila

Millainen on sitten uskovan normaalitila? Ennen Golgatan ristiä ja ylösnousemusta Jeesus tiivistä oman tehtävänsä maailmassa ja syvimmän kaipauksensa seuraaviin sanoihin:

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty! (Luuk. 12:49-50)

Jeesus tuli sovittamaan ihmiskunnan synnit kantamalla ne ruumiissaan ristin puulle ja vuodattamalla oman verensä kärsiessään meidän syntiemme sijaisrangaistusta. Se oli hänen kärsimyskasteensa, jota seurasi ylösnousemuksen voitto. Mutta hän kulki ristin, haudan ja ylösnousemuksen tien astuakseen taivaallisen ylipapin tehtävään ja voidakseen sovitetun ihmiskunnan ylle vuodattaa Pyhän Henkensä.

Jeesus ei mitään niin kaipaa kuin sitä, että Pyhän Hengen tuli pääsisi palamaan niiden ihmisten sydämissä, jotka ovat kuulleet Jumalan sanan kutsun ja katumuksessa kääntyneet hänen puoleensa saadakseen pelastuksen armon ja osallisuuden hänen omaan elämäänsä Pyhässä Hengessä. Herra odottaa omiensa olevan palavia kristittyjä. Se ei tietenkään tarkoita lihallisen ja lainalaisen ponnistelun vuoksi loppuun palamista vaan sellaista tulta, joka sytyttää sydämessä palavan rakkauden Jeesusta kohtaan ja siksi myös innon viedä pelastuksen evankeliumia niille, jotka vaeltavat yhä pimeässä kohti kuolemaa ja ikuista kadotusta.

Masentava tilanne

Mikä siis voi tehdä meistä uskovista hitaita kuulemaan Herran omaa sanaa, vaikka meillä on evankeliumin ilosanoma, joka on annettu uskovan elämän voimaksi ja joka sytyttää sydämemme palamaan? Heprealaiskirjeen saajat olivat juutalaiskristittyjä, jotka olivat olleet jo pitempään uskossa. Voi olla, että Herra olisi antanut heistä saman laisen arvion, kuin hän joutui sanomaan Efesoksen seurakunnalle noin pari kolme vuosikymmentä suuren herätyksen jälkeen:

Minä tiedän sinun tekosi, vaivannäkösi ja kestävyytesi. Tiedän myös, ettet voi sietää pahoja ihmisiä, ja että olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja, vaikka eivät ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi. Sinulla on kestävyyttä, ja paljon olet kärsinyt minun nimeni tähden etkä ole väsynyt. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hylännyt ensirakkautesi. (Ilm. 2:2-4)

Voi olla, että heidän kohtaamansa kärsimykset ja vaino olivat masentaneet heitä ja kääntäneet katseen entisen juutalaisuuden suuntaan, koska sen sisällä ei joutuisi syrjityksi eikä vainotuksi. Voi olla myös, että tämän maailman rikkaus ja houkutukset olivat alkaneet vetoamaan uskovien syntiseen lihaan. He olivat kaltevalla pinnalla ja tarvitsivat ravistelua päästäkseen uudelle kasvu-uralle uskonelämässään. He olivat hylkäämässä ensirakkautensa Herraan.

Pikku synnit

Meilläkin voi olla samansuuntaisia kiusauksia, jotka pysäyttävät uskossa kasvun. Tänään ei maassamme ole mitään etua siitä, että olemme uskovia, pikemminkin haittaa. Meilläkin on kiusauksena mennä ”kaappiin” eli vaieta uskostamme Herraan ja lakata todistamasta Jeesuksen ihmeellisestä armosta.

Usein innon laantumisen taustalla on kuitenkin se, että jossain tietyssä asiassa olemme jatkuvasti tottelemattomia Jumalan sanalle. Kysymys voi olla mielestämme vain ”pikku synnistä” emmekä siksi piittaa Pyhän Hengen ”nalkuttavasta” soimauksesta. Mutta juuri niin sanotut pienet asiat voivat pysäyttää kasvumme. Herra ei nimittäin anna meille mitään uutta kasvua tai uusia virvoittavia armon kokemuksia niin kauan, kuin itsepäisesti kieltäydymme tekemään parannusta siitä, mistä Herra meitä nuhtelee. Emme pääse eteenpäin ennen kuin suostumme parannukseen ehkä juuri siinä yhdessä ”pikku jutussa”.

Erämaataipaleet

Toisaalta Herra voi kyllä ajoittain viedä omansa niin sanotuille ”erämaataipaleille”, joissa meistä riisutaan pois kaikki armon kokemukset, jotta emme luottaisi omiin tunteisiimme vaan yksi Jumalan sanaan. Mutta juuri niissä tehtävämme on entistäkin innokkaammin lukea Raamatun sanaa ja yrittää pureutua sen sisältämiin aarteisiin. Sillä Herran sana on voima, joka kykenee uudistamaan sydämemme ja sytyttämään sen uuteen rakkauteen Jeesusta ja lähimmäisiämme kohtaan.

Paluu alkuun

Jos tilanteemme on sellainen, että vuosien vaelluksenkin jälkeenkään emme ole päässeet kasvamaan Herran tuntemisessa, niin meidän on palattava alkuun, meidän on muistutettava itseämme ja kaltaisiamme Jumalan sanan alkeista, meidän tulee palata niihin perustaviin oppeihin, jotka kirjoittaja jatkossa luettelee. Meidän on silloin otettava onkeen Pietarin kehoitus:

Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen, jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä. (1.Piet. 2:2-3)

Tietenkin nekin, jotka ovat syvemmillä Kristuksen tuntemisessa ja syövät vahvaa ruokaa, ja samalla hörppäävät maitoa palan paineeksi. Silti Jumalan tahto olisi, että kasvaisimme syvemmälle Herran tuntemisessa, sillä hänessä on suunnattoman suuret rikkauden meitä varten eikä Herra halua, että eläisimme köyhää uskonelämää.

Riidat

Paavalikin joutui samasta asiasta korinttilaisia muistuttamaan:

Minä en voinut puhua teille, veljet, niin kuin hengellisille vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pikkulapsille Kristuksessa. Juotin teille maitoa enkä antanut vahvaa ruokaa, sillä sitä te ette olisi kestäneet. Ette kestä sitä vielä nytkään, sillä te olette yhä lihallisia. Kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella niin kuin ihmiset yleensäkin? (1. Kor. 3:1-3)

Uskovien väliset riidat, joita ei ajoissa sovita on usein syy hengellisen elämän kasvun pysähtymiseen. Siksi on tavattoman tärkeää huolehtia siitä, että keskinäiset riitakysymykset käsitellään mahdollisimman nopeasti, ennen kuin niistä kasvaa suurempia esteitä seurakunnan yhteydelle ja kasvullemme:

Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka turmelevat viinitarhoja. (Laul. I 2:15)

Rukiinen leipä

Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on pikkulapsi. Vahva ruoka taas on täysi-ikäisille, niille, joiden aistit ovat tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän ja pahan. (13-14)

Vahvalla ruoalla kirjeen kirjoittaja tarkoittaa juuri niitä asioita Kristuksesta, joista hän tässä kirjeessä kirjoittaa. Keskeisin niistä on syvempi ymmärrys taivaallisesta kirkkaudesta alas astuneesta, sovituksen suorittaneesta Jeesuksesta, jossa Isä ilmestyy ja puhuu meille. Edelleen hän avaa Jeesuksen täydellistä ihmisyyttä ja samanai-kaista täyttä jumaluutta. Ihmisenä kärsinyt Kristus kykenee ymmärtämään kiusattuja ja voi siksi itsensä uhranneena ylipappina rukoilla Isän oikealla puolella taivaassa. Kirjoittaja vie lukijansa myös syvempään Vanhan testamentin ymmärrykseen, avaa uskon olemusta, selittää kärsimyksen ongelmaa ja Jumalan pyhyyttä hänen tuomioissaan. Hän vie meidät myös katselemaan taivaallista kirkkautta ja johtaa meidät tekemään elämässämme johtopäätökset opettamastaan.

Moni vasta uskoon tullut ja Raamatun luvun aloittanut kertoo, että he ymmärsivät helposti Uuden testamentin evankeliumit ja Apostolien teot. Mutta viimeistään Hebrealaiskirjeen kohdalla eivät ymmärtäneet oikeastaan mitään. Heille oli hyväksi, että he saivat maitoruokaa, mutta vahvaksi kristityksi kasvaminen edellyttää rukiisen leivän nauttimista.

Nuori ja kokenut kristitty

Uskossaan nuori kristitty ottaa vastaan opetusta vastaan sen sijaan, että opettaisi muita. Hän pysyttelee uskon perusasioissa ja kokee jatkuvaa syyllisyyttä eikä ymmärrä vielä uskovien yhteyden rakentamisen merkitystä. Hän uskoo herkästi kuulemansa arvioimatta sitä ja ajautuu helposti hengelliseen välinpitämättömyyteen. Hänellä on taipumus tehdä valintoja pelon ja epäilysten pohjalta ja arvioida kokemuk- siaan tunteittensa mukaan. Uskossaan täysi-ikäinen kristitty taas kykenee opetta- maan muita ja pyrkii ymmärtämään hengellisiä asioita syvemmin. Hän osaa arvioida ja muuttaa toimintaansa. Hän pyrkii myös rakentamaan yhteyttä uskovien välille. Hän tutkii ja puntaroi hengellisiä totuuksia ja elää uskoaan todeksi. Hän on luotta- vainen uskossaan ja arvioi tunteitaan ja kokemuksiaan Sanan valossa.

...kokematon vanhurskauden sanassa...

Jokainen uskoon tullut on saanut omakseen Jeesuksen lahjavanhurskauden. Sehän merkitsee sitä, että Jumala katsoo häntä kaiken aikaa omana lapsenaan. Hän omis- taa Kristuksen täydellisen pyhyyden ja puhtauden joka hetki sillä perusteella, että Kristus kärsi hänen kaikkien syntiensä niin menneiden, nykyisten kuin tulevienkin rangaistuksen hänen sijastaan ja lahjoitti hänelle oman täydellisen lain täyttämisen. Uskoon tullessa voi siis aina ja kaikissa tilanteissa olla täysi varmuus ja luottamus siihen, ettei häntä kohtaa milloinkaan Jumalan tuomio, koska Jeesus suoritti sen jo hänen puolestaan. Kuitenkin vasta uskoon tullut joutuu helposti epätoivoon, kun nä-

kee syntisen luontonsa ja lankeaa monenlaisiin kiusauksiin. Pitemmälle päässyt uskova sen sijaan tietää, että kiusoista ja lankeemuksista huolimatta hänen pelastuksensa on varma. Hän on kokemuksesta oppinut turvaamaan Jumalan antamaan lahjavanhurskauteen Kristuksessa.

Toiseksi kokenut kristitty on oppinut soveltamaan Jumalan sanaa. Hän elää jatkuvassa mielensä uudistuksessa ja siksi osaa erottaa, mikä on Jumalan tahto. Paavali kirjoitti siitä näin:

Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:2)

Kokenut uskova antaa Pyhän Hengen Raamatun sanan kautta uudistaa mieltään niin, että hän alkaa entistä syvemmin tajuamaan, miten hyvä, armollinen ja totuudellinen on Jumalan tahto. Jumalan tahto muuttuu hänen sydämessään hänen omaksi tahdokseen, jota hän lähtee sitten toteuttamaan ilolla.

Perustavat opit

Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja edetkäämme täysi-ikäisyyteen, ryhtymättä uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista teoista ja uskoa Jumalaan, oppia kasteista, kätten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta tuomiosta. (6:1-2)

Kasvaakseen kristittyinä kirjoittaja rohkaisee uskovia jättämään Kristuksen opin perustotuudet. Hän antaa ymmärtää, että tässä kirjeessään hän ei niitä nyt käsittele. Niiden jättäminen ei tarkoita, että ne menetettäisiin eikä sitä että niitä vähäteltäisiin tai unohdettaisiin. Heidän on talletettava ne sydämiinsä ja asetettava ne kaiken uskonvakaumuksensa ja odotustensa perustaksi, mutta he eivät saa jäädä lepäämään ja pysähtyä niihin, he eivät saa aina vain rakentaa perustusta, vaan heidän on jatkettava ja rakennettava sen päälle. On oltava ylärakenne, sillä perusta on asetettu tarkoituksella tukemaan rakennusta.

Nyt kirjoittaja määrittelee, millaisten oppien varaan uskoamme tulee rakentaa:

Parannus kuolleista teoista

Kukaan ihminen ei voi pelastua tekemättä parannusta synneistään ja uskomalla Jumalan Kristuksessa valmistamaan evankeliumiin. Moni suomalainen ymmärtää sanan parannus tarkoittavan sitä, että voidakseen kelvata Jumalalle ja selvitäkseen viimeisellä veräjällä, hänen tulee parannella omaa elämäntapaansa. Omassa tunnossaan jokainen tietää, etteivät asiat ole kunnossa Jumalan kanssa ja lähtevät sitten taistelemaan paheitaan ja huonoja ominaisuuksiaan vastaan ja tekemään hyviä tekoja.

Mutta Raamatussa sana parannus ei tarkoita omavoimaista itsensä kehittämistä. Uudemmat käännökset käyttävätkin enimmäkseen sanaa kääntyminen, jota alkukielen *metanoia* sana paremmin vastaa. Parannus merkitseekin siksi sitä, että ihminen kääntyy Jumalan suuntaan ja verratessaan itseään Jeesuksen täydelliseen elämäntapaan havahtuu näkemään oman täydellisen turmeluksensa ja kykenemättömyytensä muuttamaan tai pelastamaan itseään. Kääntyminen on sen tunnustamista,

että hengellisesti kuolleena hän ei kykene muuhun kuin tekemään syntiä synnin orjana, ja sen myöntämistä, että hänen yrityksensä muuttaa itseään paremmaksi ovat täysin hyödyttömiä, kuolleita tekoja Jumalan vaatimusten edessä.

Parannus on siis kääntymistä Jumalan suuntaan, mielen ja suunnan muutos, jossa ihminen joutuu epätoivoon omien mahdollisuuksiensa suhteen. Hän menettää uskonsa itseensä, joka siihen asti oli ollut hänen luottamuksensa ja ylpeytensä aihe.

Usko Jumalaan

Parannusta eli kääntymistä pois omista mahdollisuuksista Jumalan puoleen ei voi erottaa uskosta Jumalaan. Usko Jumalaan voi alkaa vasta sitten, kun ihminen on menettänyt uskon omaan itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Epäusko ei tarkoita uskon puutetta vaan aktiivista uskoa ja luottamusta omaan itseensä. Usko tarkoittaa sitä, että ihminen uskoo itsensä Jumalan haltuun, Jumalan käsiin. Uskon vastakoh- ta on omat ”kuolleet” teot, joilla yritetään ansaita pelastusta.

Uskossa on kysymys siitä, että toinen Persoona tekee sen, mitä tarvitaan pelastukseksemme ja me otamme vastaan hänen tekonsa siunauksen lahjana. Se toinen on Jeesus Kristus. Hän teki sen, mihin kukaan ihminen ei pysty. Hän eli meidän sijastamme sellaisen täydellisen elämän, jota Jumalan laki vaatii. Lisäksi hän otti kantaakseen sen rangaistuksen, joka meille syystä kuuluu. Hän kärsi Jumalan hylkäämänä ristillä kadotuksen tuskat, jotta me pääsisimme vapaaksi tuomiosta. Jeesus on tehnyt kaiken sen, mitä vaaditaan ihmisen pelastamiseksi. Hän teki sen meidän sijastamme ja meidän puolestamme, hän maksoi koko syntivelkamme ja me olemme vapaat. Usko on siis Jeesuksen tekojen varaan jättäytymistä.

Koska hän maksoi pääsylipun taivaaseen, me pääsemme sinne sisälle. Se edellyttää vain yhtä asiaa eli sitä, että otamme vastaan Jeesuksen, pääsylippumme. Usko on siis Jeesuksen valmistaman lahjan vastaanottamista, kun hän kutsuu meitä luokseen evankeliumin sanalla. Kristuksen pelastustekoihin emme voi mitään lisätä emmekä niistä mitään vähentää. Usko on niiden varaan jättäytymistä ja niihin vedoten anteeksiantamuksen anomista ja armon vastaanottamista sulana lahjana.

Uskon synnyttää Jeesus itse meissä tulemalla luoksemme, avaamalla oman puheensa, sanan kautta, millainen hän on. Usko kasvaa sitä suuremmaksi, mitä paremmin opimme tuntemaan ihmeellistä Vapahtajaamme, hänen armoaan, totuuttaan ja rakkauttaan.

Oppi kasteista

Opilla kasteista kirjoittaja ei tarkoita kiistaa lapsikasteen ja uskovien kasteen kannattajien välillä, sillä se alkoi nykyisessä muodossaan vasta 1500 -luvulla uskonpuhdistuksen aikana. Kirjeen kirjoittaja viittaa siihen, että ennen kristillisen kasteen asettamista oli Johanneksen eli parannuksen kaste. Johanneksen kasteen sisältö oli se, että ihmiset tunnustivat omat syntinsä ja pyysivät Jumalan armoa elääkseen Jumalan tahdon mukaan.

Kristillinen kaste asetettiin vasta Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen. Se kyllä sisältää myös parannuksen, mutta on paljon enemmän. Se on kaste osallisuuteen Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemukseensa.

Kasteessa Jeesuksen kuolema tulee kastettavan omaksi kuolemaksi. Siinä Golgatan uhrin siunaus lahjoitetaan kastettavalla. Mutta vielä enemmän siinä uskova ihminen liitetään myös Jeesuksen ylösnousemuselämään. Kastettava saa Pyhän Hengen ja saa alkaa vaelttaa Jeesuksen ylösnousemusvoiman varassa. Paavali kuvaa kastetta ja siitä alkavaa uutta elämää näin:

Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaeltamme uudessa elämässä. Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa. Mehän tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä. Joka on kuollut, on vapautunut synnistä. Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme myös saavamme elää hänen kanssaan. ...Samoin pitäkää tekin itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. Älköön siis synty hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että tottelette sen himoja. Älkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille vaan antakaa itsenne kuolleista eläviksi tullessa Jumalalle ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. (Room. 6:4-8,11-13)

Pietari liittää parannuksen, uskon ja kasteen toisiinsa helluntaisaarnan julistuksessaan näin:

"Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap.t. 2:38-39)

Kaste on kertakaikkinen tapahtuma. Siinä ihminen uskon kautta Kristukseen liitetään liittoon Jumalan kanssa. Liitto on Jumalan puolelta pysyvästi voimassa, vaikka uskova lankeaakin syntiin. Hän on Jumalan lapsi langenneenakin ja saa siksi toistuvasti palata Herran armoistuimen luo omistamaan uutta anteeksiantamuksen armoa.

Kätten päällepaneminen

Kätten päällepanemisella kirjoittaja viittaa alkuseurakunnan tapaan siunata uskova ihminen joko siten, että hän sai Pyhän Hengen sen yhteydessä niin kuin Samarian herätyksessä, tai siten, että hänet siunattiin johonkin tehtävään kuten paimeneksi, lähetyssaarnaajaksi tai diakoniksi. Usein vaan ei kuitenkaan aina ihminen voi saada kätten päällepanemisen myös synnin päästön yhteydessä tai sairaalle paranemista rukoiltaessa. Kaikissa niissä on siis kysymys Jumalan siunauksen ja Pyhän Hengen uudistavan ja voimauttavan työn rukoilemisesta asianomaiselle ihmiselle.

Kuolleitten ylösnousemus

Luodessaan ihmisen Jumala teki hänestä ikuisuusolennon. Hänet luotiin myös ruumiilliseksi olennoksi. Se tarkoittaa sitä, että kerran luotu ihminen tulee olemaan olemassa iankaikkisesti. Synnin seurauksena ihminen kuitenkin kuoli sekä hengellisesti että ruumiillisesti. Jos ihminen torjuu Jumalan Kristuksessa kaikille valmistaman pelastuksen, hän joutuu myös iankaikkiseen kuolemaan eli Jumalan hylkäämänä kuluttavan tulen tuomion alle. Kadotukseen joutuvatkin saavat ylösnousemusruu-

miin, jossa he viettävät ikuisuutensa kärsien omien tekojensa tuottamaa oikeudenmukaista tuomiota. Kadotus on Jumalan tuli. Siellä ei kukaan enää voi tehdä syntiä, sillä se on pelkkää oikeudenmukaisuutta.

Jeesukseen uskovalle pelastetulle ruumiin kuolemassa ei ole enää mitään rangaistusta, koska sen Jeesus kärsi hänen puolestaan ristillä. Se on poisnukkumista ja siirtymistä sieluna paratiisiin, joka on osa taivasta. Kun Jeesus tulee toisen kerran takaisin maan päälle, kaikki pelastuneet sielut tulevat hänen kanssaan ja Jeesus sanallaan herättää heidän ruumiinsa ja ne yhtyvät pelastettujen sieluihin. Pelastetut saavat siten samanlaisen ylösnousemusruumiin kuin Jeesuksella, kun hän nousi kuolleista:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemuksen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)

Iankaikkinen tuomio

Suuressa rakkaudessaan Jumala ei voi jättää maailman historiaa vääryyden valtaan. Hän haluaa, että kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja vääryyden tekijät oikeudenmukaisen tuomion ja rangaistuksen tekojensa mukaan. Siksi hän on määrännyt päivän, jona hän tuomitsee kaikki ylösnousemuksessa hänen eteensä kootut kansakunnat. Niin saatetaan voimaan täydellinen vanhurskaus ja synti hävitetään lopullisesti. Kuolema ja tuonela poistetaan ja Kristuksen lahjavanhurskauden uskossa omistaneet pääsevät uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka täydellisesti ymmärtää jokaisen ihmisen osan ja jakaa pelkkää oikeutta kaikille. Tuomio on ikuinen eikä sitä milloinkaan muuteta toiseksi.

Minä näin suuren valkoisen valtaistuimen ja sillä istuvan. Hänen kasvojaan pakenivat taivas ja maa, eikä niille löytynyt sijaa. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin vielä yksi kirja, elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. Meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja kukin heistä tuomittiin tekojensa mukaan. Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi. Ja jos jonkun nimeä ei löytynyt elämän kirjaan kirjoitettuna, hänet heitettiin tuliseen järveen. (Ilm. 20:11-15)

Paimenen tehtävä

Näin me teemme, jos vain Jumala sallii. (3)

Kirjeen kirjoittaja ilmoittaa olevansa valmis rakentamaan kirjeen saajia näiden perustavien oppien pohjalta, kunnes he saavuttavat täyteen. Samalla hän tunnustaa, että hänen elämänsä on Jumalan käsissä ja Jumala päättää, kuinka pitkään

hän saa palvelustehtävänsä suorittaa. Meidänkin on hyvä pitää kaiken aikaa mielessämme päiviemme määrä ja se, että Jumala päättää mahdollisuksistamme tehdä työtä hänen vainioillaan.

Kirjoittaja haluaa korostaa meillekin, että tarvitaan päättäväisyyttä, jos mielimme kasvaa uskossamme. Siihen ei tarvita vain sydämemme vilpittömyyttä vaan myös nöyrää riippuvuutta Jumalasta, joka antaa voimaa, apua ja vanhurskautta, hyväksynnän sekä aikaa ja tilaisuuksia. Paimenten ja uskossaan kasvaneiden tehtävä ei ole vain opettaa ihmisille, mitä heidän tulee tehdä, vaan heidän tulee kulkea edellä ja näyttää esimerkillään, millaista on seurata Herraa Jeesusta.

Entä sinä?

Kuinka kauan sinä olet ollut uskossa? Kuinka hyvin olet käyttänyt mahdollisuutesi oppia tuntemaan Jeesusta paremmin lukemalla Raamattua ja rukoillen noudattamalla sen kehotuksia ja iloiten sen suurista lupauksista? Vai onko sinunkin kohdalla tapahtunut väsähtämistä ehkä siksi, että kuvittelit kasvun olevan omin voimin ponnistelua? Herra kutsuu sinua palaamaan ensimmäiseen rakkauteen. Herra rakastaa sinua sanomattoman paljon. Avaa Raamattusi ja ihastu ja rakastu häneen uudelleen. Hän on ihaninta, suloisinta ja ihmeellisintä, mitä voit ikinä tässä maailmassa kokea. Hän on pyhä ja puhdas, suunnattoman kaunis laupeudessaan sinua kohtaan. Opettele tuntemaan häntä paremmin. Hän kutsuu sinua myös kuuliaisuuteen, sanan vapaaseen soveltamiseen omaan elämääsi. Herra kutsuu sinua uudelleen parannukseen ja uskoon. Hänessä löydät elämän, ikuisen elämän. Herra kutsuu sinua luokseen!

Pyhän Hengen pilkka Hepr. 6:4-20

4. *Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä,*
5. *maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia*
6. *mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti.*
7. *Maa, joka imee sen päälle usein tulevan sateen ja tuottaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta.*
8. *Se taas, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton. Se on lähellä kirousta, ja lopulta se poltetaan.*
9. *Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin.*
10. *Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette.*
11. *Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti,*
12. *ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu.*

13. Jumala antoi Abrahamille lupauksen ja vannoi itsensä kautta, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, jonka kautta vanna.
14. Hän sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut siunaan ja lisäämällä sinut lisään",
15. ja niin Abraham kärsivällisesti odotettuaan sai sen, mitä oli luvattu.
16. Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman kautta. Vala on heille asian vahvistus ja lopettaa kaikki vastaväitteet.
17. Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla.
18. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta.
19. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti.
20. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut yli-papiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan.

Pyhän Hengen pilkka

Oletko tavannut uskovaa ihmistä, joka pelkää tehneensä synnin Pyhää Henkeä vastaan? Vai oletko ehkä itse pelännyt tehneesi Pyhän Hengen pilkan synnin? Sen tehneellä on kaikki syy olla kauhuissaan, sillä kun Jeesusta syytettiin siitä, että hänen sisä oli paha henki, hän itse vakuutti näin:

Sen tähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta. Jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, se annetaan hänelle anteeksi. Mutta jos joku puhuu Pyhää Henkeä vastaan, sitä hänelle ei anneta anteeksi, ei tässä eikä tulevassa maailmanajassa. (Matt. 12:31-32)

Hyvänä sielunhoidollisena neuvona asiasta huolissaan olevalle kerrotaan yleensä näin: "Kukaan Pyhän Hengen pilkan synnin tehnyt ei voi olla peloissaan siitä, koska hän on niin perusteellisen paatunut, ettei tunne enää mitään syyllisyyttä tekemisestään eikä hänellä ole enää mitään kykyäkään tehdä parannusta." Tätä neuvoa perustellaan yleensä juuri jaksomme jakeiden 4-6 tekstillä, joka ymmärretään juuri Pyhän Hengen pilkaksi.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja palaa asiaan vielä luvussa 10, joissa hän nimenomaan käyttää ilmaisua Pyhän Hengen pilkka:

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)

Pidän kyllä yllä annettua sielunhoidollista ohjetta hyvänä, mutta itse annan pikemminkin seuraavan vastauksen hädissään olevalle: "Hengellisesti kuollut ihminen ei

kykene itseään pelastamaan. Vain Jumala kykenee siihen. Hän valmisti koko maailmaa varten Kristuksen kärsimisessä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa sovituksen, niin että jokainen Herran nimeä avuksi huutava voisi pelastua.”

”Mutta koska hengellisesti kuollut ihminen ei kykene edes siihenkään eli huutamaan Jeesusta avukseen, niin Pyhä Henki ottaa välineekseen Jumalan sanan ja taivuttaa ihmisen sydämen parannukseen. Pelastuakseen ihmiselle ei ole muuta mahdollisuutta, kuin suostua Pyhän Hengen työn kohteeksi. Ilman sitä hän jää hengelliseen kuolemaansa ja lopulta kadotuksen alle. Ihminen ei kykene edes tahtomaan sitä, että tekisi parannuksen, siksi Pyhä Henki taivuttaa hänen tahtoaan.”

”Hengellisessä kuolemassa synnin vallassa oleva ihminen kuitenkin kykenee kaikin tavoin vastustamaan Pyhän Hengen työtä elämässään. Jos hän jatkaa vastustustaan useista Pyhän Hengen antamista etsikkoajoista, kutsuajoista huolimatta, ihminen lopulta paatuu Jumalan sanalle niin, että hän ei enää kykene kuulemaan mitään. Niin tehden hän työntää loppuun asti pelastuksen pois elämästään ja joutuu viimeisellä tuomiolla vastuuseen omista synneistään ja saa rangaistuksena iankaikisen kadotuksen Jumalan pyhässä tuleksa. Pyhän Hengen työn vastustaminen lopulliseen paatumukseen asti lienee tyypillisin Pyhän Hengen pilkan muoto.”

”Koska toinen ihminen ei välttämättä näe toisen sydämen tilaa, on ehkä viisautta lähteä siitä liikkeelle, että hyvin paatuneeltakin näyttävän ihmisen kohdalla lopullista rajaa ei vielä ole ylitetty ja parasta on vielä kehottaa häntä mielenmuutokseen ja Herran armoon pakenemiseen. Jos vielä syyllisyys synnistä painaa sieluasi, sinulla on toivoa, saat kääntyä Jeesuksen puoleen armoa anomaan, sillä Jeesus kuoli kaikkien puolesta, koko maailman, siis myös sinun puolestasi.”

Uskosta luopuminen

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (4-6)

Kirjeen kirjoittaja antaa ymmärtää, että Pyhän Hengen pilkkaan syyllistynyttä ihmistä ei voi enää palauttaa parannukseen. Toisaalta hän tunnustaa jakeessa 9, että kirjeen saajat eivät vielä olleet joutuneet siihen tilaan, mutta antaa kuitenkin varoituksen, ettei se tapahtuisi heillekin, koska vaikuttaa siltä, että he olivat kuin kaltevalla pinnalla masentuneita ja katseet taaksepäin entiseen juutalaiseen temppelipalvelukseen suunnattuna. Hän siis tietää, että jotkut ovat luopuneet uskosta ja pitää vaaraa niin todellisena, että varoittaa siitä toistuvasti.

Maaperät

Maa, joka imee sen päälle usein tulevan sateen ja tuottaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta. Se taas, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton. Se on lähellä kirousta, ja lopulta se poltetaan. (7-8)

Tekstimme puhuu sydänten maaperästä, sateista ja ohdakkeista ja ne vievät ajatuksen helposti Jeesuksen kylväjävertaukseen, jossa Jeesus opettaa näin:

"Kuulkaa siis vertaus kylväjästä: Kun joku kuulee valtakunnan sanan eikä ymmärrä sitä, niin tulee Paha ja tempaa pois sen, mikä on kylvetty hänen sydämeensä. Tätä tarkoittaa se, mikä on kylvetty tien oheen. Kallioperälle kylvetty kuvaa ihmistä, joka sanan kuullessaan ottaa sen heti iloiten vastaan. Koska hänellä ei ole juurta itsessään, hän kestää vain hetken ja luopuu heti, kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden. Orjantappuroihin kylvetty kuvaa ihmistä, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huolet ja rikkauden viettelys tukahduttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi. Mutta hyvään maahan kylvetty tarkoittaa ihmistä, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen ja tuottaa sadon, joku sata, joku kuusikymmentä ja joku kolmekymmentä jyvää." (Matt. 13:18-23)

On siis ihmisiä, jotka ottavat Jumalan sanan iloiten vastaan eli uskovat sen, mutta luopuvat vaikeuksien tullen. On toisia, jotka kestävät hiukan pitempään, mutta maailman houkutukset ja huolet vievät heidät mennessään. Sitten on kärsivällisesti sanassa pysyviä, jotka tuottavat hyvän sadon. Tässä yhteydessä on siis perusteltua väittää, että vain nämä loppuun asti kestävät ovat todellisia uskovia.

Kysymys kuuluu, olivatko tekstimme luopuneet tulleet aidosti uskoon vai eivät. Muualla Raamatussa puhutaan myös uskosta luopumisista kuten Demaksesta, jonka vei maailma tai yleisemmästä luopumisesta, josta Paavali kirjoittaa näin: *Henki sanoo selvästi, että viimeisinä aikoina jotkut luopuvat uskosta ja seuraavat eksyttäviä henkiä ja riivaajien oppeja tekopyhien valehtelijoiden vaikutuksesta, joiden omatunto on merkitty poltinraudalla.* (1. Tim. 4:1-2)

Monet meistä tuntevat ihmisiä, jotka olivat ennen innokkaan uskovan kirjoissa, mutta jotka myöhemmin kielsivät Kristuksen tai nousivat jopa julkisesti vastustamaan evankeliumia.

Tietenkin on nähtävä, että on monen tasoista luopumista. On yleistä raamatullisesta uskosta eli kristillisestä maailmankuvasta luopumista. Sehän suomalaisessa kulttuurissa on hyvin laajasti tapahtunut. Näin kristinuskon taakseen jättäneet eivät tietenkään ole aidosti uskoon tulleet vaan vain kristillisen kulttuurin omaksuneita. Sitten on sellaista hetkellistä tai vähän pitempiaikaistakin aitojen uskovien synnissä tapahtuvaa luopumista Herran seuraamisesta, josta siihen sortuneet kuitenkin tekevät parannuksen niin kuin David aikanaan ja Jeesuksen opetuslapset, jotka kielsivät tai hylkäsivät Jeesuksen ennen ristiä. Nyt kirjeen kirjoittaja puhuu kuitenkin hyvin syvälle Pyhän Hengen antamiin kokemuksiin päässeiden luopumisesta ja jäämisestä tilaan, josta ei ole enää paluuta.

Sanan vaikutus

Kirjeen kirjoittajalla on varmasti ollut mielessään myös Jesajan kirjan sana, joka puhuu Jumalan sanan vaikutuksesta:

Niin kuin sade ja lumi tulevat taivaasta eivätkä sinne palaa vaan kostuttavat maan, tekevät sen hedelmälliseksi ja versovaksi, niin että se antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin käy myös sanani, joka minun suustani lähtee: ei se palaa luokseni tyhjiin toimin vaan toteuttaa sen, mitä minä haluan, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin. (Jes. 55:10-11)

Luemme tämän suurena lupauksena Jumalan sanan pelastavasta voimasta, mitä se tietenkin on. Mutta samalla on kirjeen kirjoittajan mukaan huomioitava, että sama

Jumalan sana lopulta myös paaduttaa sen ihmisen, joka loppuun asti kieltäytyy taipumasta sen totuuden alle. Sana siis pelastaa, mutta hyljättynä sana myös tuomitsee ja paaduttaa. Kun ihminen johdonmukaisesti torjuu sanan, hän ei enää kykene kuulemaan sitä, vaikka sitä toistuvasti ”sataisi” hänen ylleen. Jumalan sana on siis vaikuttava molemmissa toimissaan: sekä pelastavana että kadottavana.

Aidosti luopuneet?

Olivatko tekstimme luopuneet ihmiset aitoja uskovia vai eivät? Raamatun selittäjien käsitykset eroavat selvästi tässä kohden. On niitä, jotka näkevät, että ilmaisu *”...kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia...”* ei voi tulkita muuten kuin, että ne puhuvat aidosta uskovaista ja siis pelastetuista, jotka sitten luopuivat ja lopulta hukkuvat. Asiaa näin näkeville vahvistaa erityisesti se, että luopuneita ei voi *uudistaa parannukseen*. Nämä olivat siis selkeästi tehneet parannuksen synneistään, mutta sitten luopuneet. Jokainen aidosti uskoon tullut tunnistaa juuri nuo asiat pelastumisprosessissaan.

On vaikea kuvitella, että ilmaisu *”osalliset Pyhästä Hengestä”* voisi tarkoittaa vähempää kuin Pyhän Hengen saamista ja näin ollen uudestisyntymistä. Tämän näkemyksen mukaan aidot uskovat voivat menettää pelastuksen ja joutua lopulta kadotetuksi, jos he menevät niin pitkälle, että *he itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti*. Tämän näkemyksen mukaan Jumalan pelastusliitto pysyy kuitenkin tällaisiin nähden voimassa. Siksi sellaiset luopiot, jotka eivät mene niin pitkälle, että julkisesti ristiinnaulitsevat uudelleen Jeesuksen ja häpäisevät häntä julkisesti, voivat vielä palata luopumuksestaan niin kuin tuhlaajapoika isänsä luokse. Luopumuksen tilassakin Isä pitää heitä edelleen poikinaan.

Entä pelastusvarmuus?

Nyt on syytä kysyä, miten aito uskosta luopuminen eli pelastuksesta luopumisen mahdollisuus voidaan sovittaa yhteen esimerkiksi seuraavien Jeesuksen lupauksien kanssa, joiden varaan pelastusvarmuutemme lepää:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. (Joh. 5:25)

Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos.... Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. ...Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. (Joh. 6:37,39,40)

Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:28-29)

Miten aito uskova voisi luopua Herrasta, jos hänellä on iankaikkinen elämä eikä kukaan voi riistää häntä Isän käsistä? Näin ollen on monia raamatunselittäjiä, jotka tulkitsevat jakeet 4-6 seuraavaan tapaan:

Toinen tulkinta

Heidän näkemyksensä mukaan kirjeen kirjoittaja selittää, kuinka pitkälle ihmiset voivat mennä pelastuksen suuntaan, mutta lopulta jäävät silti sen ulkopuolelle, luopuvat siitä, minkä ovat jo saaneet ja hukkuvat ikuisesti:

He voivat olla valaistuneita. He ymmärtävät kristillisen opin käsitteellisenä tietona ja yleisenä valaistuksena. Sitä ihmisillä voi olla paljonkin, mutta se ei silti riitä taivaaseen pääsemiseen. Bileam oli mies, jonka silmät avattiin (4. Moos. 24:3), mutta silmät avattuina hän vajosi täydelliseen pimeyteen.

He voivat maistaa taivaallista lahjaa, tuntee jotain Pyhän Hengen vaikutusta sieluisaan, jotka antavat heille hengellisiä kokemuksia, mutta silti he ovat kuin ihmiset torilla, jotka maistavat sitä, mistä eivät ole valmiita maksamaan hintaa, ja niinpä vain maistavat ja jättävät sen. Ihmiset näyttävät pitävän uskosta, jos he voisivat saada sen helpommilla ehdoilla kuin kieltämällä itsensä, ottamalla ristinsä ja seuraamalla Kristusta.

He voivat saada osallisuuden Pyhästä Hengestä, toisin sanoen hänen poikkeuksellisista ja ihmeellisistä lahjoistaan. He ovat voineet karkottaa riivaajia Kristuksen nimessä ja tehneet monia muita voimatekoja. Tällaisia lahjoja annetaan joskus niille, joilla ei ollut todellista pelastavaa armoa. (Vrt. Matt. 7:21-24)

He voivat maistaa Jumalan hyvää sanaa, he voivat nauttia evankeliumin opeista, kuunnella sanaa mielihyvin, muistaa siitä paljon ja puhua siitä hyvin, mutta eivät silti koskaan anna sen asettua todella sisälleen.

He ovat voineet maistaa tulevan maailman voimia. He ovat voineet saada voimakkaita vaikutelmia taivaasta ja pelätä helvettiin joutumista. He voivat päästä jopa näin pitkälle ja lopulta kuitenkin kääntyä luopioiksi. Nämä asiat sanotaan niistä, jotka voivat luopua, mutta heistä ei sanota, että he olivat todella kääntyneet tai että he olivat vanhurskautettuja, todellisessa pelastavassa armossa.

Tämän tulkinnan mukaan kirjoittaja ei siis puhu aitojen uskovien luopumuksesta. He voivat todellakin langeta usein ja pahasti, mutta he eivät kuitenkaan luovu Jumalasta kokonaan tai lopullisesti. Jumalan armopäätös ja voima, Kristuksen lunastus ja esirukous, evankeliumin lupaus, ikuinen liitto, jonka Jumala on tehnyt heidän kanssaan, Hengen asuminen heissä ja sanan kuolematon siemen, ovat heidän turvansa. Sen sijaan puu, jolla ei ole näitä juuria, ei pysy pystyssä.

Tämän tulkinnan ongelma on siinä, että kirjeen kirjoittaja kuitenkin antaa aidoille uskoville toistuvasti varoituksen luopumisesta ja paluusta entisen juutalaisuuden suuntaan. Jos heillä ei olisi mitään todellista vaaraa ajautua pelastuksen ulkopuolelle, miksi näitä varoituksia sitten tarvitaan? Asiaa on selitetty sillä, että juuri noiden varoitusten kautta Jumala toimii ja huolehtii siitä, että hänen omansa pysyvät tiellä loppuun asti.

Valinta ja vastuu

Eräs tämän jälkimmäisen tulkinnan omaksunut pastori totesikin, että vaikka pelastuksemme on varma Kristuksen täytetyn työn ja armovalinnan tähden, meidän on nöyrästi otettava vastaan varoitukset luopumisesta.

Pelastus on kokonaan Jumalan työ, mutta meidän tulee vaeltaa niin kuin olisimme saman aikaisesti kokonaan vastuussa uskossa pysymisestämme. Ei niin, että meidän pyhityksemme olisi pelastuksen ja varmuutemme syy vaan niin, että pidämme

kiinni evankeliumista, jossa meidän pelastuksemme syy on ilmaistu. Paavali kirjoittaa näin:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. (1. Kor. 15:1-2)

Myös Paavali kirjoitti uskoon tulleeille evankeliumin pelastavasta voimasta, mutta korosti, että lopulliseen pelastumiseen päästäksemme meidän on pidettävä siitä kiinni. Kysymys ei ole siis siitä kuinka hyvin vaelluksessamme onnistumme, vaan siitä, että emme ikinä luota mihinkään muuhun kuin evankeliumiin eli Jeesuksen kuolemaan, hautaamiseen, ylösnousemiseen ja ilmestymiseen. Vain evankeliumi voima ja armo pitää meidät uskon tiellä.

Jokainen aito uskova on Jumalan Kristuksessa pelastukseen valitsema, mutta se ei merkitse sitä, että meillä ei olisi vastuuta vaelluksestamme. Tiedämme Jumalan valinnan meidät Kristuksessa siitä, että evankeliumi tuli luoksemme ja uudestisyntytti meidät. Emme siksi pane pelastusvarmuuttamme iankaikkisuudessa tapahtuneen valintamme varaan (Ef. 2:3-7) vaan sen varaan, että Kristus toteutti tuon armopäättöksen ristillä ja ylösnousemuksen aamussa.

Kristuksessa tapahtuneen valinnan ja vastuamme suhteesta Paavali kirjoittaa:

Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ... ahkeroin peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)

Pelastus on Kristuksessa varma ja juuri siitä syystä meidän tulee vaeltaa aralla mielellä, että pysyisimme pelastuksessa loppuun asti. Tarvitsemme siksi varoituksia luopumisesta. Emme ehkä saa näitä kahta asiaa loogiseen sopusointuun, mutta ne ovat molemmat yhtä aikaa totta.

Siksi kehoitus uskoville

Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin. Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette. Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti, ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu. (9-12)

Vaikka Heprealaiskirjeen sävy on varoittava ja vakava, kirjoittajalla on kuitenkin syvä rakkaus vastaanottajiin, kun hän kutsuu heitä ”rakkaiksi”. Hän pitää heitä edelleen pelastettuina, vaikka onkin joutunut varoittamaan heitä luopumisen vaarasta. Heidän uskostaan Kristukseen kertoo se rakkaus, jota he osoittivat Herraa kohtaan ja joka ilmeni uskovien palvelemisena.

Me voimme siis päätellä toisten uskon laadun siitä tavasta, jolla he osoittavat rakkautta toisiaan kohtaan. Mutta se ei tarkoita, että me voisimme arvioida myös oman uskomme rakkauden tekojemme perusteella. Jos niin teemme, joudumme auttamat-

tomasti epätoivoon, sillä jokaiseen rakkauden tekoommekin sisältyy omaa lihallisuuttamme ja syntiä. Itse asiassa uskovina joudumme parhaimpienkin tekojemme jälkeen tekemään parannuksen ja pyytämään Herran Jeesuksen veren puhdistusta. Emme siksi voi rakentaa pelastusvarmuuttamme sen varaan, kuinka paljon Pyhä Henki vaikuttaa meissä rakkautta.

Pitkään Herran tiellä vaeltaneiden todellinen kiusaus on väljähtyä innossa palvella muita. Meillä on myös kiusaus veltostua ja kääntää mielemme tähän aikaan varsinkin silloin, kun menetämme näköalan Jeesuksen toisen tulon läheisyyteen ja sen mukanaan tuomaan suurenmoiseen toivoon. Siksi meidän on hyödyllistä muistaa, että voidaksemme kantaa hyvää hedelmää tarvitsemme kärsivällisyyttä ja sinnikkyyttä loppuun eli Jeesuksen paluuseen asti. Siihen tarvitsemme toivon varmuuden, josta luvun loppu osa puhuu:

Aabraham esimerkkinä

Jumala antoi Abrahamille lupauksen ja vannoi itsensä kautta, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, jonka kautta vanna. Hän sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut siunaan ja lisäämällä sinut lisään", ja niin Abraham kärsivällisesti odotettuaan sai sen, mitä oli luvattu. (13-15)

Luvussa 11 kirjoittaja luettelee suuren joukon Vanhan liiton uskovia, jotka suuntasivat mielensä Jeesukseen ja edessään olevaan toivoon, pelastaja Messiaan, Kristuksen tuloon. Vanhan liiton usko ja toivo kulkivat käsi kädessä ja suuntautuivat eteenpäin. Uudessa liitossa usko katselee jo Kristuksen täytettyyn työhön Golgatalalla ja ylösnousemuksen voitossa, mutta toivo suuntautuu yhä eteenpäin Jeesuksen toiseen tulemiseen.

Nyt kirjoittaja tuo eteemme Aabrahamin saaman lupauksen, joka koskee myös meitä kaikkia saman uskon omistajia. Kristuksessa pääsemme osalliseksi Aabrahamin saamasta siunauksesta. Hän joutui kuitenkin odottamaan pitkään, ennen kuin lupaus toteutui. Hän vaelsi Jumalan lupauksen varassa. Mekin tarvitsemme kärsivällisyyttä odottaessamme ja jouduttaessamme evankeliumia julistamalla Jeesuksen paluuta.

Myös me ei-juutalaiset uskovat olemme päässeet osaksi luvattua kansaa ja lupauksia niin kuin Paavali asiaa kuvaa:

Muistakaa sen vuoksi ennen te lihanne puolesta pakanat, ... että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. Hän on meidän rauhamme. (Ef. 2:11-14)

Pelastusvarmuus sanan varassa

Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman kautta. Vala on heille asian vahvistus ja lopettaa kaikki vastaväitteet. Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. (16-18)

Jumalan Aabrahamille antama lupauksen sana on muuttumaton ja varma. Sama koskee nyt meille annettuun Vanhan ja Uuden testamentin sanaa. Sanassaan Jumala on ilmaissut meille muuttumattoman lupauksen siitä, että Kristuksessa pääsemme perille Jumalan kirkkauteen. Pelastusvarmuutemme ei perustu siis siihen, kuinka hyvin uskovina vaellamme, vaan siihen, että Jumala pitää voimassa ne lupaukset, jotka hän on antanut. Kristuksen veressä meille on annettu täydellinen puhdistus, vanhurskauden lahja ja kirkkauden lupaus. Varmuutemme lepää sen varassa, että Jumala toteuttaa sen, mitä hän on meille luvannut. Siihen perustuu toivomme:

Kristityn toivo

Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut ylipapiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan. (19-20)

Kristityn toivo ei ole vain hänen sydämessään asuva odotus siitä hyvästä, mitä hän kerran tulee kirkkaudessa saamaan, kun Herra tulee takaisin. Toki toivo sisältää senkin, mutta varsinaisesti se kertoo sen, mikä meitä odottaa tulevaisuudessa. Uskova kristitty lukee Raamattua ja elämää niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on käynyt lukemassa viimeisen sivun ja tietää, että ”sankari on elossa lopussa, vaikka matkalla tapahtuisi mitä tahansa”. Tiedämme, mitä kuolemassa tapahtuu: saamme nähdä Herran kasvoista kasvoihin. Tiedämme, millainen uusi taivas ja uusi maa meitä odottaa ja joka on ollut meitä varten jo valmiina nykyisen maailman luomisesta asti. Tiedämme, mitä tapahtuu Kristuksen toisessa tulemisessa ja ruumiimme ylösnousemuksessa. Nämä asiat muodostavat toivomme sisällön.

Toivo on kuitenkin vielä paljon enemmän. Se on Henkilö Jeesus Kristus ja nimenomaan ylimmäispapillisessa tehtävässään Isän oikealla puolella taivaassa. Kirjeen kirjoittaja liittää kaksi kuvaa yhteen. Toinen on kuva siitä, miten ylimmäinen pappi kerran vuodessa voi suoritetun uhrin verta mukanaan käydä pyhäkön kaikkein pyhimpään, joka on pienoismalli taivaasta. Nyt Jeesus Kristus meidän suuri ylipappimme on oman uhriverensä kautta avannut meille tien itse taivaaseen. Esirippu halkeasi, tie taivaalliseen temppeliin on nyt avoin jokaiselle, joka turvaa Jeesuksen veriuhriin. Mutta sitten kuva vaihtuukin ankkuriksi ja ankkuriköydeksi. Ylipappi Jeesus Kristus on taivaaseen heitetty ankkuri. Ankkuriketjun toisessa päässä meidän sydämessämme siitä pitää kiinni Pyhä Henki. Pyhä Henki ikään kuin ”vinssaa” meidät ylös kaikkein pyhimpään Isän ja Kristuksen luo. Toivomme on yhtä varma kuin se, että Jeesuksen sovitustyö riittää pelastukseemme ja että Pyhä Henki kykenee sen soveltamaan meihin ja koko kristilliseen seurakuntalaivaan, joka on purjehduksella kohti taivaan satamaa. Ankkuriketju on myös niin vahvaa tekoa, että emme pahimmilla yrityksillämme onnistu sitä katkaisemaan. Ylimmäinen pappimme Jeesus lupasi nimittäin, että Pyhä Henki asuu Herran omissa iankaikkisesti:

Ja minä rukoilen Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, Totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, sillä se ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on teissä. (Joh. 14:16-17)

Pelastusvarmuutemme perustuu siis siihen, mitä Jeesus teki vuodattamalla verensä ja mitä Pyhä Henki tekee vetäessään meidät Isän luo lopulliseen kirkkauteen. Siksi

meitä kysytään tänäänkin nostamaan katseemme itsestämme suureen Vapahtajaamme ja Herraamme Jeesukseen Kristukseen. Hän on meidän pelastuksemme ja toivomme.

Entä sinä?

Katseletko sinä yhä vain itseäsi ja omia mahdollisuuksiasi uskon vaelluksessasi? Sana kutsuu meitä jälleen nostamaan katseemme Herraan ja vaeltamaan toivomme varassa suurta taivaallista juhlaa kohti. Matkalla saamme rakkaudessa palvella toinen toistamme ja rohkaista myös muita tarttumaan pelastuksen lupaukseen.

Iankaikkinen ylipappi Hepr. 7:1-28

Mielikuvia pappeudesta

Mikä on papin ja erityisesti ylipapin tehtävä? Luullen, että monelle suomalaiselle käsitys pappeudesta on muodostunut siitä, miten eri kirkkokunnissa papit suorittavat rituaaleja kuten avioliittoon vihkimistä, hautaan siunaamista tai jumalanpalveluksen liturgiaa, ehtoollista ja kastetta. Tähän mielikuvaan saattaa liittyä erilaiset virkapuvut, liperit, sokeripalat kaulalla tai komeat piispalliset kauhtanat. Moni mieltää papin kaiketi tavallisia ihmisiä hurskaammaksi tai uskonnollisemmaksi ihmiseksi, joka on lähempänä Jumalaa kuin muut. Jotkut kokevat ehkä papin myös jonkinlaisena välittäjänä Jumalan ja tavallisten ihmisten välillä tai ihmisenä, jonka rukouksia Jumala kuulee paremmin kuin tavallisten maallikoiden. Näiden mielikuvien ja kirkollisten pukujen taustalla vaikuttaa ehkä se, mitä aikanaan opetettiin koulun uskontotunneilla Vanhan testamentin Aaronin pappeudesta.

Aaronin pappeus on kumottu

Tämän kertainen Heprealaiskirjeen luku 7 korostaa kuitenkin, että Aaronista alkanut pappeus on kumottu. Sen sijaan meille Kristuksessa on annettu taivaallinen täydellinen ylipappi, joka on samalla myös kaikkivaltias Kuningas. Se merkitsee myös sitä, että jokainen Herran pelastama uskova on uuden liiton pappi, jolla on vapaa pääsy ylipapin Jeesuksen kautta Jumalan isänsydämelle asti. Jokaisella uskovalla on siksi myös oikeus ja lupa siunata muita, julistaa syntejä anteeksi tai pidättää anteeksiantamus niiltä, jotka kieltäytyvät tekemästä parannusta synneistään. Yleisen eli yhteisen pappeuden perusteella uskovilla on myös oikeus julistaa Jumalan sanaa, jakaa ehtoollista ja kastaa niitä, jotka haluavat päästä Jumalan tuntemiseen. Uusi testamentti ei tunne muunlaista pappeutta ja tunnustaa vain yhden ylipapin Jeesuksen Kristuksen, joka suorittaa pappispalvelusta Isän oikealla puolella valtaistuimellaan.

Paimenen virka

Uusi testamentti tuntee kyllä seurakunnan paimenen eli vanhimman viran ja armo-lahjan. Sen tehtävänä on huolehtia lauman jäsenistä, niin että uskovat saavat Ju-malan sanasta ravintoa, että seurakunta pysyy raamatullisessa oikeassa opissa ja että harhaoppeja vastaan taistellaan totuuden sanalla. Paimenelle seurakunta saat-taa järjestyksen vuoksi uskoa Sanan julistajan, ehtoollisen jakamisen ja kastamisen tehtävän, vaikka periaatteessa ne kuuluvat jokaiselle uskovalle yleisen pappeuden perusteella. Seurakunnan paimenella, kaitsijalla on tietenkin samat valtuudet kuin muilla yleisen pappeuden omaavilla, mutta he eivät voi toimia minkäänlaisina välit-täjinä Jumalan ja ihmisten välillä, sillä se tehtävä on yksinomaan ylipappi Jeesuksel-la Kristuksella.

Mihin pappeutta tarvitaan?

Mihin sitten pappeutta tarvitaan? Kysymys on siitä, miten syntiin langennut, Juma-lalle selkänsä kääntänyt ja syyllisyytensä tähden kadotustuomion ansaitseva ihmi-nen voisi päästä Jumalan luo tuhoutumatta hänen pyhyytensä ja kirkkautensa edes-sä. Ilman sellaista välittäjää, joka kykenee sovittamaan ihmisen hirvittävän syyllisyy-den, ei ihmisellä ole mitään mahdollisuutta selvitä Jumalan tuomioistuimen edessä.

Vanhan liiton uhrikäytäntö tuhansine eläinuhreineen, joita jatkuvasti toimitettiin il-mestysmajassa ja temppelissä, oli viittaus tulevaan lopulliseen ja kertakaikkiseen uhriin, joka sovitaisi yhdellä kertaa koko maailman kaikkien ihmisten kaikki synnit. Eläimen kannettavaksi pantiin ihmisten tekemien rikkomusten taakka ja ne surmat-tiin ikään kuin ihmisten sijaisina. Mutta tosiasiallisesti yksikään eläinuhri ei voinut ih-miskunnan syyllisyyttä poistaa. Pikemminkin niiden päivittäinen toimittaminen Van-hassa liitossa muodostui ihmisille jatkuvaksi muistutukseksi siitä, että he ovat synti-siä eikä heillä ole omassa varassaan mitään mahdollisuuksia välttää tuomiota tai päästä pyhän, mutta rakastavan Jumalan luo. Samalla ne olivat kuitenkin myös lu-paus ja esikuva siitä sovitukselta, jonka Jeesus Kristus uhraamalla ylipappina itsen-sä Golgatan ristillä kuolemaan toteutti, jotta jokainen häneen uskova voisi päästä vapaaksi synnin syyllisyydestä ja anteeksi saaneena voisi vapaasti lähestyä Juma-laa, tuomiosta vapautuneina päästä yhteyteen Jumalan rakastavan Isän kanssa ja ikuiseen iloon ja riemuun uudessa maassa ja uudessa taivaassa.

Ilman Kristuksen pappeutta ja uhria ei kukaan voi päästä Jumala luo.

Siksi hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo, sillä hän elää aina rukoillakseen heidän puolestaan. (25)

Melkisedekin järjestyksen mukainen pappeus

Heprealaiskirjeen saajat olivat siis juutalaiskristittyjä, jotka olivat vainon alla. Heidän uskonsa oli alkanut horjua ja he alkoivat haikailla entisen uskontonsa suuntaan, jolla oli Rooman valtakunnassa erityisasema ja suojelu. Suuntautuminen entiseen oli muodostunut heille suureksi kiusaukseksi. Siksi kirjeen kirjoittaja haluaa tässä lu-vussa osoittaa, miten voimaton ja kyvytön Aaronin pappeus on pelastamaan ihmisiä Jumalan yhteyteen. Siihen tarvitaan aivan uusi ja parempi pappeus Melkisedekin järjestyksen mukaan. Itse asiassa koko luku 7 on Psalmin 110 jakeen 4 selitystä: *Herra on vannonut eikä muuta mieltään: "Sinä olet pappi ikuisesti, Melkisedekin jär-jestyksen mukaan."*

Kuka Melkisedek on?

Tämä Melkisedek oli Saalemin kuningas ja Jumalan, Korkeimman, pappi. Kun Abraham palasi takaisin voitettuaan kuninkaat, Melkisedek meni häntä vastaan ja siunasi hänet, ja Abraham antoi hänelle kymmenykset kaikesta. Melkisedek on ensinnäkin "vanhurskauden kuningas", mitä hänen nimensäkin merkitsee, sitten myös "Saalemin kuningas" eli "rauhan kuningas". Isättömänä ja äidittömänä, vailla sukuluuettelo, ilman päivien alkua ja elämän loppua hän on Jumalan Poikaan verrattavissa, ja hän pysyy pappina ikuisesti. (1-3)

Melkisedek on arvoituksellinen henkilö, joka kuin yllättäen ilmaantuu historian näytämölle Aabrahamin ja Jobin aikalaisena ja katoaa siltä yhtä salaperäisesti. Kertomus osoittaa, että vaikka Aabraham eli monijumalaisen kulttuurin keskellä, hän ei ollut suinkaan ainoa yhteen elävään Jumalaan uskova.

Aabrahamin ja Melisedekin kohtaaminen kuvataan lyhyesti 1. Mooseksen kirjassa näin:

Kun Abram oli paluumatkalla voitettuaan Kedorlaomerin ja hänen kanssaan olleet kuninkaat, Sodomän kuningas lähti häntä vastaan Saavenlaaksoon eli Kuninkaanlaaksoon. Melkisedek, Saalemin kuningas, toi sinne leipää ja viiniä. Hän oli korkeimman Jumalan pappi, ja hän siunasi Abramia sanoen: "Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan hallitsija. Siunattu olkoon Jumala, Korkein, joka luovutti vihollisesi sinun käsiisi." Ja Abram antoi Melkisedekille kymmenykset kaikesta. (1. Moos. 14:17-20)

Meillä ei ole varmuutta, missä Saalem niminen kaupunki sijaitsi. Se ei kuitenkaan ollut Jerusalem, sillä se sai nimensä vasta paljon myöhemmin. Siihen aikaan sitä kutsuttiin asujiensa jebusilaisten nimellä. Melisedek oli siis kaupungin kuningas ja samalla sen pappi.

Melkisedekiä on tulkittu kahdella eri tavalla, riippuen siitä, mihin suuntaan vertailua "...hän on Jumalan Poikaan verrattavissa, ja hän pysyy pappina ikuisesti" (3) on tullut. On niitä, jotka pitävät häntä tavallisena ihmisenä eli yhtenä esikuvana tulevasesta Jeesuksen ylipappeudesta. Asiaa perustellaan sillä, että Raamatun vaikeneminen on samalla lailla Pyhän Hengen innoituksen tulosta kuin kirjoittaminen. Tulkinnan mukaan kertomus Melkisedekistä ei anna aihetta uskoa, että hän olisi ollut yli-luonnollinen olento. Sen mainitseminen, ettei hänellä ollut sukutaulua tai sukua, korostaa vain sitä, ettei Melkisedekin sukuluuettelo ole Raamatussa eikä hänen pappeutensa niin ollen perustunut maallisiin sukulaisuussuhteisiin. Leeviläisen papin oli puolestaan pystyttävä todistamaan syntyperänsä voidakseen tulla hyväksytyksi virkaan.

Monet tulkitsevat vertailun päinvastaiseen suuntaan niin, että Melkisedek olisi ollut joko ylimaallinen enkelin kaltainen henkilö tai jopa itse Jeesuksen ilmaestyminen Aabrahamille. Tätä tulkintaa tukisi jae 8. *Täällä tosin kuolevaiset ihmiset ottavat vastaan kymmenyksiä mutta siellä se, jonka todistetaan elävän.* (8) Tätä tulkintaa tukemaan on käytetty Jeesuksen sanoja Aabrahamista:

"Abraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi." Niin juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä viidenkymmenen vuoden ikäinen ja olet nähnyt Abrahamin!" Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham syntyi, minä olen (ollut)." (Joh. 8:56-58)

Jos Mekisedek oli tavallinen ihminen, niin jae 8 pitäisi tulkita ehkä niin, että hän jottenkin Elian tapaan nostettiin taivaaseen ilman kuolemaa.

Heprealaiskirjeen kirjoittajan korostus ei ole kuitenkaan siinä, mikä tai kuka Melkisedek oli, vaan siinä, millaisen pappeuden esikuva hän oli. Vertailu kertoo, millainen iankaikkisen papin tulee olla. Samalla se osoittaa Aaronista alkaneen pappeuden riittämättömyyden.

Melkisedekin ja Kristuksen vertailu

- Melkisedek oli kuningas, ja niin on Herra Jeesuskin – Jumalan voitelema kuningas. Hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän hallitsee kaikkea kansansa parhaaksi. Herra Jeesus ei siis ole meille vain Vapahtaja, syntien sovittaja oman uhrikuolemansa perusteella, vaan hän on myös Hallitsija, jolla on oikeus päättää meidän asioistamme ja jolle meidän on oltava kuuliaisia.
- Melkisedek oli vanhurskauden kuningas: hänen nimensä merkitsee vanhurskasta kuningasta. Jeesus Kristus on vanhurskas, täydellisen oikeudenmukainen kuningas. Hän on myös meidän vanhurskaudemme, kun uskossa omissamme hänen elämänsä ja kuolemansa hedelmän, lahjavanhurskauden. Hän on täyttänyt kaiken vanhurskauden ja tuonut iankaikkisen vanhurskauden. Hän rakastaa vanhurskautta ja vanhurskaita ja vihaa vääryyttä.
- Melkisedek oli Saalemin kuningas, eli rauhan kuningas, ensin vanhurskauden kuningas ja sitten rauhan kuningas. Niin on myös meidän Herramme Jeesus. Vanhurskaudellaan hän teki rauhan, vanhurskauden hedelmä on rauha. Kristus puhuu rauhasta, luo rauhan. Hän itse on meidän rauhamme.
- Melkisedek oli Korkeimman Jumalan pappi, pätevä ja voideltu poikkeuksellisella tavalla olemaan hänen pappinsa ihmisten keskuudessa. Niin on Herra Jeesuskin: Hän on Korkeimman Jumalan pappi. Kukaan ei voi tulla Jumalan luo muuten kuin hänen kauttaan. Vain hänen pappeutensa kautta voimme saada sovituksen ja syntien anteeksiannon.
- Melkisedek oli ilman isää, ilman äitiä, ilman sukua, jolla ei ollut päivien alkua eikä elämän loppua. Näin hän oli sopiva esikuva Kristuksesta, joka ihmisenä oli ilman isää, Jumalana ilman äitiä. Hänen pappeutensa on ilman sukua, se ei polveutunut hänelle toiselta eikä häneltä toiselle, vaan se on häneen ikuisesti sidottu.
- Melkisedek tapasi Abrahamin, kun tämä palasi voitettuaan kuninkaat, ja siunasi hänet. Hän toi esiin leipää ja viiniä virkistääkseen Abrahamia ja hänen palvelijoitaan, kun he olivat väsyneitä. Hän antoi ne kuninkaana ja siunasi hänet pappina. Näin Herramme Jeesus kohtaa kansansa heidän hengellisissä taisteluissaan, virkistää heitä, uudistaa heidän voimansa ja siunaa heitä. Sen hän tekee erityisesti myös jakamalla meille leivässä ja viinissä oman ruumiinsa ja verensä siunauksen ehtoollisella.

Abraham antoi Melkisedekille kymmenesosan kaikesta saaliista. Sen Abraham teki ilmauksena kiitollisuudestaan siitä, mitä Melkisedek oli tehnyt hänen hyväkseen. Näin ollen meidänkin tulee osoittaa kaikkea mahdollista rakkautta ja kiitollisuutta vastalahjana Herralle Jeesukselle kaikista armonosoituksista, joita saamme häneltä.

Meidän tulee osoittaa kunnioituksemme ja alamaisuutemme hänelle kuninkaanamme ja antaa kaikki uhrimme hänen käsiinsä, jotta hän voisi esittää ne Isälle oman uhrinsa suitsukkeena.

Melkisedekin suuruus verrattuna Aaroniin

Katsokaa, kuinka suuri hän on. Jopa kantaisä Abraham antoi hänelle kymmenykset saaliinsa parhaimmasta osasta. Myös niillä Leevin pojilla, jotka saavat pappeuden, on käsky ottaa lain mukaan vastaan kymmenyksiä kansalta, veljiltään, vaikka nämä ovatkin lähteneet Abrahamin kupeesta. Mutta Melkisedek, joka ei ole heidän sukuaan, otti vastaan kymmenykset Abrahamilta ja siunasi hänet, jolla oli lupaukset. On täysin kiistatonta, että alempiarvoinen saa siunauksen ylemmältään. Täällä tosin kuolevaiset ihmiset ottavat vastaan kymmenyksiä mutta siellä se, jonka todistetaan elävän. Voidaan sanoa niinkin, että myös Leevi, joka ottaa vastaan kymmenyksiä, on maksanut kymmenykset Abrahamin kautta. Leevihän oli vielä esi-isänsä kupeessa, kun Melkisedek tuli Abrahamia vastaan. (4-10)

Nyt kirjoittaja osoittaa, miten paljon suurempi ja korkeampi Melkisedekin pappeus on verrattaessa sitä leeviläiseen. Melisedek on Aabrahamia korkea-arvoisempi, vaikka Aabraham olikin saanut suuret lupaukset siitä, että hänen siemenessään eli Kristuksessa kaikkikansat tulisivat saamaan siunauksen. Leevi ja hänen jälkeläisensä Aaron ja hänestä polveutuvat papit olivat alempiarvoisia kuin Aabraham, joka taas oli Melkisedekiä alempi. Näin ollen Jeesus, joka on asetettu virkaansa Melkisedekin järjestyksen, on suunnattomasti suurempi kuin aaronilaiset papit ja se tempelipalvelus, jota kirjeen saajat haikailivat.

Pappeuteen kuuluu elämän armon jakamisen lisäksi siunaaminen ja kymmenysten vastaanottaminen. Kymmenykset vanhassa testamentissa ja Uuden testamentin uhraaminen kohdistuvat viime kädessä ylimmäiseen pappiimme Jeesusukseen Kristukseen, jolta olemme kaiken siunauksen saaneet osaksemme. Silloinkin, kun taloudelliset uhrimme kohdistetaan seurakunnan toiminnan ylläpitämiseen tai evankeliumin maailmanlaajaan levittämiseen, uskova ei anna niitä viime kädessä jollekin organisaatiolle vaan Herralle itselleen kiitollisuudesta saamistaan siunauksista. Uhraamisessa on kysymys sellaisen palauttamisesta Herralle, jonka olemme häneltä saaneet. Kaikki omamme kuuluu näet hänelle. Emme ole itsemme omia vaan Herran.

Miksi tarvittiin uusi pappeus?

Jos siis täydellisyys olisi saavutettu leeviläisen pappeuden kautta, johon laki satoi kansan, miksi sitten oli vielä tarpeen, että nousi toinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan eikä häntä nimitetty Aaronin järjestyksen mukaan? Pappeuden vaihtuessa vaihtuu välttämättä myös laki. Se, josta näin sanotaan, kuuluu toiseen heimoon, josta ei kukaan ole hoitanut alttaritointia. Onhan tunnettua, että meidän Herramme on noussut Juudasta, jonka heimon papeista Mooses ei ole puhunut mitään. Tämä asia käy vielä paljon selvemmäksi, kun nousee toinen, Melkisedekin kaltainen, pappi, joka ei ole tullut papiksi maallista perimystä koskevan lain käskyn mukaan vaan katoamattoman elämän voimasta. Hänestä näet todistetaan: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan." Näin kumotaan entinen säädös, koska se oli voimaton ja hyödytön - eihän laki tehnyt mitään täydelliseksi - mutta sen tilalle tulee parempi toivo, jonka kautta me lähestymme Jumalaa. (11-19)

Miksi Vanhan testamentin edellyttämä uhripalvelus, joka oli kuitenkin Jumalan itsensä asettama, ei riittänyt? Kysymys on aiheellinen siksin, että yhä tänään on ihmisiä, jotka väittävät, että juutalaisille riittää Vanhan testamentin lain noudattaminen eikä heidän tarvitse uskoa Jeesukseen Messiaanaan pelastuakseen. Vastaus on se, että lain tehtävä ei missään vaiheessa ollutkaan se, että sen kautta pelastuttaisiin. Lain ja uhripalveluksen tarkoitus oli paljastaa meille synti. Mutta kummallakaan ei ole voimaa pelastaa ihmistä:

Mitä me siis sanomme? Onko laki syntiä? Ei tietenkään! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta. En olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse." ...Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä. Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksi? Ei tietenkään! Mutta että synti paljastuisi synniksi, se on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman. Näin synti tuli lain käskyn kautta ylen määrin synnilliseksi. (Room. 7:7,12-13)

Tarvittiin sellainen iankaikkinen Ylipappi, jolla oli myös voima, jolla ihminen voidaan pelastaa synnin syyllisyydestä ja vallasta ja joka kykeni antamaan ikuisen elämän. Siksi Vanhan testamentin uhrisäädökset, joiden tehtävä oli vain viitata Jeesuksen lopulliseen uhriin, voitiin kumota. Kymmenen käskyn siveellinen laki pysyy tietenkin voimassa, koska se kertoo, millaista on rakkauden sisältö. Mutta sen noudattaminen tuli mahdolliseksi vain Uudessa liitossa, kun ihminen on saanut Pyhän Hengen kautta Jumalan rakkauden omaan sydämeensä.

Aina kun ateistit ja muut kristinuskon vastustajat vetoavat siihen, että uskovat eivät noudata tiettyjä Vanhan testamentin käskyjä ja kieltoja, he osoittavat vain sen, etteivät he ymmärrä Raamattua ollenkaan. Vanhan liiton uhrit ja seremonialait kumosi se sama Jumala, joka ne oli antanutkin. Hän teki se antamalla sijalle suunnattomasti enemmän ja parempaa. Hän antoi meille toivon, jonka kautta pääsemme Jumalan luo. Sitä toivoa kirjeen kirjoittaja edellisen luvun lopussa kuvasi näin:

Koska Jumala tahtoi lupauksen perillisille vieläkin vakuuttavammin osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, hän vakuutti sen valalla. Näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei voi valehdella, me näin saamme voimakkaan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ja se ulottuu esiripun sisäpuolelle asti. Sinne Jeesus meni edelläjuoksijana meidän puolestamme, kun hän oli tullut ylipapiksi ikuisiksi ajoiksi, Melkisedekin järjestyksen mukaan. (6:17-20)

Ylipapin virkaan asettaminen ja pappeuden luonne

Tämä (pappeuden ja lain muuttaminen) ei tapahtunut ilman valaa. Nuo toiset ovat tulleet papeiksi ilman heistä vannottua valaa mutta tämä sen valalla, joka sanoi hänelle: "Herra on vannonut eikä kadu: sinä olet pappi iankaikkisesti." Näin on myös se liitto parempi, jonka takaajaksi Jeesus on tullut. Noita toisia pappeja on ollut useampia, koska kuolema on estänyt heitä pysymästä tehtävässään. Mutta tällä on katoamaton pappeus, koska hän pysyy iäti. Siksi hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo, sillä hän elää aina rukoillakseen heidän puolestaan. (20-25)

Isä vannoi hamassa iankaikkisessa menneisyydessä valan siitä, että Poika saisi toimia iankaikkisena pappina ihmisten ja Jumala välillä. Se edellytti Pojalta kuuliaisuutta kulkea Gogatan tie, mutta kun kertakaikkinen ja täydellinen uhri oli annettu, pääsy Isän sydämelle on Jeesuksen kautta auki. Ja se tulee pysymään auki koko tulevan iankaikkisuudenkin. Vielä kun me pääsemme kirkastettuina taivaalliseen kirkkauteen, Jeesus pysyy meidän ylipappinamme, jonka kautta yhteytemme Isään jatkuu keskeytyksettä. Hänen kauttaan Pyhän Isän siunaukset virtaavat pelastettuihin ja iankaikkisuuden ajan Jeesus myös puhuu meidän puolestamme ja rukoilee Isää. Hän on tae siitä, että Jeesuksen veressä solmittu liitto pysyy loputtomasti voimassa Herran omien ja Isän välillä, siis myös taivaassa. Pelastuksemme Jeesuksessa on täydellinen ja se pysyy sellaisena. Mikään ei voi sitä milloinkaan muuttaa tai kumota. Uusi liitto onkin Heprealaiskirjeen keskeinen teema, johon palataan usein jatkossa.

Millainen ylipappi Jeesus on?

Sellainen ylipappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut. Hänen ei tarvitse noiden ylipappien tavoin joka päivä uhrata ensin omien syntiensä ja sitten kansan syntien vuoksi, sillä sen hän teki yhdellä kerralla uhratessaan itsensä. Lakihan asettaa ylipapeiksi ihmisiä, jotka ovat heikkoja, mutta valan sana, joka tuli lain jälkeen, asettaa ylipapiksi Pojan, joka on tullut iankaikkisesti täydelliseksi. (26-28)

Mikään pappi ei voisi olla sopiva tai riittävä sovittamaan meidät Jumalan kanssa, paitsi sellainen, joka oli täysin synnitön omassa persoonassaan. Hänen täytyy olla vanhurskas itsessään, muuten hän ei voisi olla sovitusuhri synneistämme tai puolustajamme Isän luona. Herra Jeesus on juuri sellainen ylimmäinen pappi kuin tarvitsemme, sillä hänellä on ehdottoman täydellinen henkilökohtainen pyhyys.

Jeesus Kristus on pyhä, täysin vapaa kaikista syntisistä tavoista tai haluista, eikä hänellä ole luonteessaan pienintäkään taipumusta niihin. Hänessä ei asu syntiä, hän on viaton, täysin vapaa kaikista rikkomuksista:

Hänelle annettiin hauta jumalattomien joukossa, mutta rikkaan luo hän tuli kuoltuaan, sillä hän ei ollut tehnyt vääryyttä eikä hänen suussaan ollut petosta. (Jes. 53:9)

Hän oli ja on saastumaton, hän ei ole koskaan ollut osallisena muiden ihmisten syn-teihin. Vaikka hän otti kantaakseen syntiemme syyllisyyden, hän ei kuitenkaan koskaan osallistunut syn-teihimme. Hän oli eläessään maan päällä myös täysin vapaa perisynnistä ja sen seurauksista. Kristus oli neitseestä sikiämisensä kautta erillään syntisistä, vaikka hän otti todellisen ihmisluonnon.

Se, että hän on tullut taivaita korkeammalle, viittaa siihen, että hän oli se ainoa ylipappi, jolla oli pääsy taivaalliseen kaikkein pyhimpään oman verensä kautta. Keneläkään muulla ei sitä mahdollisuutta voinut olla, sillä hän oli ainoa synnitön. Mutta nyt hänen täydellisen ja kertakaikkisen uhrinsa kautta jokainen häneen turvautuva pääsee Isän luokse kaikkein pyhimpään. Siitä osoitus oli se, että Jeesuksen kuollessa Jerusalemin temppelin kaikkein pyhimmän esirippu repesi ylhäältä alas ja tie Jumalan läsnäoloon avattiin kaikille.

Herra rukoilee sinun puolestasi

Herra rukoilee sinun puolestasi, joka olet hänen omansa. Jotta tietäisimme, mitä Jeesus tänään Isän luona rukoilee puolestamme, meidän kannattaa lukea hänen ylimmäispapillinen rukouksensa Johanneksen evankeliumin 17. luvusta:

Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, että he olisivat yhtä niin kuin me. ... En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta... Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. ..."Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Rukoilen, että hekin olisivat yhtä meissä, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut. Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, minä olen antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä - minä heissä ja sinä minussa - jotta he olisivat täydellisesti yhtä ja maailma tietäisi, että sinä olet lähettänyt minut ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet rakastanut minua. Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista." (Joh. 17:11,15,17,20-24)

Muista, että sinä pääset kerran samaan kirkkauteen hänen kanssaan siksi, että hän valmistanut sinulle täydellisen pelastuksen. Rukoilemalla puolestasi hän varmistaa, että pääsysi taivaan poteista on sinulle avoin. Hän tahtoo ja haluaa sinut sinne luokseen Isän kotiin katselemaan hänen kasvojaan. Siksi hän myös rukoilee, että me pyhittyisimme totuuden sanan kautta, jotta meistä uskon kautta vanhurskautetuista tulisi myös olemuksemme puolesta sopivia tulevaan kirkkauden valtakuntaan. Odottaessamme sitä päivää Herra odottaa, että täytämme sen tehtävän, jota varten hän on lähettänyt meidät maailmaan. Se on evankeliumin jakamisen niille, jotka kulkevat yhä kohti kadotusta. Herra pelastaa jokaisen, joka huutaa avukseen hänen nimeään.

Entä sinä?

Oletko sinä valmis lähtemään kirkkauteen todelliseen kotiisi taivaallisen Isän luona? Onko sinulla rauha siitä, että pääsy kirkkauteen on sinulle varma? Ellet vielä ole, käänny tänään Herran Jeesuksen puoleen. Hän kutsuu sinua sanassaan luokseen. Hän haluaa sinut taivaaseen luokseen, kun tehtäväsi täällä ajassa on suoritettu. Tunnusta hänelle syntisi ja vetoa siihen, että hän on niiden rangaistuksen Golgatalla kärsinyt sinun sijaisnasi. Pyydä sitten häntä tulemaan sydämeesi sen kuninkaaksi ja rauhan antajaksi. Herra lupaa, että hän ei heitä ketään sellaista ulos, joka tulee hänen luokseen. Avaa sydämesi hänelle.

Kiitä sitten ja ylistä häntä tänään siitä, että hän on valmistanut sinulle täydellisen ja iankaikkisen pelastuksen ja siitä, että hän herkeämättä rukoilee sinun puolestasi. Suuntaa tänäänkin mielesi suureen ylipappiisi ja lähde kertomaan hänen armostaan myös muille.

Uuden liiton Välimies Hepr. 8:1-13

1. Sanomamme pääkohta on siis tämä: Meillä on sellainen ylipappi, joka istuu Majesteetin valtaistuimen oikealla puolella taivaissa.
2. Hän palvelee pyhäkössä, siinä oikeassa ilmestysmajassa, jonka on pystyttänyt Herra eikä ihminen.
3. Jokainen ylipappi asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja. Sen vuoksi on välttämätöntä, että myös meidän ylipapillamme on jotakin uhrattavaa.
4. Jos hän olisi maan päällä, hän ei olisikaan pappi, koska on jo olemassa niitä, jotka lain mukaan uhraavat lahjoja.
5. He palvelevat Jumalaa pyhäkössä, joka on taivaallisten kuva ja varjo, kuten Mooselle ilmoitettiin, kun hänen oli määrä valmistaa ilmestysmaja. Hänelle sanottiin: "Katso, että teet kaiken sen mallin mukaan, joka sinulle näytettiin vuorella."
6. Mutta meidän ylipappimme on saanut niin paljon jalomman viran kuin on parempi se liitto, jonka välittäjä hän on ja joka on perustettu paremmille lupauksille.
7. Jos tuo ensimmäinen liitto olisi ollut moitteeton, ei olisi etsitty tilaa toiselle.
8. Mutta moittien kansaansa Jumala sanoo: "Kuulkaa! Päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton.
9. Se ei ole samanlainen liitto kuin se, jonka tein heidän isiensä kanssa sinä päivänä, jona tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta. Koska he eivät pysyneet minun liitossani, en minäkään heistä välittänyt, sanoo Herra.
10. Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän mieleensä ja kirjoitan ne heidän sydämeensä. Niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.
11. Silloin ei kukaan enää opeta lähimmäistään eikä veli veljeään sanoen: 'Tunne Herra', sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan.
12. Ja minä annan anteeksi heidän vääryytensä enkä enää muista heidän syntejään."
13. Kun hän sanoo "uuden", hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi. Mutta mikä vanhenee ja on aikansa elänyt, on lähellä häviämistään.

Ihminen liitoissa

Monet elämämme tärkeimmistä asioista liittyvät käsitteeseen "liitto". Sanahan tarkoittaa tietenkin kahden tai useamman asian sitomista yhteen tavalla, jossa kukin osapuoli sopii ehdoista, joiden vallitessa keskinäinen yhteys, yhteistyö, yhteiselämä voi jatkua ja myös tavoista, joilla solmittu liitto voidaan purkaa tai todeta puretuksi. Joihinkin liittoihin pääsyn ehtona voi olla panos tai uhri, jolla ikään kuin maksetaan pääsy liittoon. Esimerkiksi osakas pääsee yhteisomistajaksi yritykseen maksamalla osakkeiden hinnan, avioliittoon astuminen taas merkitsee normaalisti koko omaisuutensa ja ruumiinsakin jakamista toisen kanssa. Usein liitot solmitaan sopimusasiakirjoilla, joilla sitoudutaan tietynlaiseen toimintaan. Sopimuksen ehtopykälää voitaisiin nimittää sen liiton laiksi. Joidenkin liittojen alkamiseen liittyy myös julkinen suullinen vala, jolla sitoudutaan noudattamaan ehtoja. Näin tapahtuu avioliiton avioliittoon vihkimisen lisäksi esimerkiksi sotilasvalassa, jolla sitoudutaan puolustamaan isänmaata, tai todistajan valassa oikeusistuimissa, joilla sitoudutaan rehellisiin vastauksiin ja lain kunnioittamiseen. Työsuhteet, opiskelu eri oppilaitoksissa edellyttävät myös tiettyä liittosuhdetta. Jäsenyys kristillisessä seurakunnassa perustuu myös

liittoon, kasteen liittoon. Emme selviä elämästä yksinään, joten elämme aina samanaikaisesti monissa eritasoisissa liitoissa.

Jumala-suhde on liitto

Suhteessa Jumalaan on mitä suurimmassa määrin kysymys myös liitosta. Itse asiassa Vanha ja Uusi testamentti ovat liittoasiakirjoja, jotka kuvaavat ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta. Ne ovat testamenttiliittoja. Testamenttikin on liitto kahden osapuolen välillä, mutta sikäli erikoinen, että sen solmimiseen riittää vain toinen osapuoli ja se tulee voimaan vasta laatijansa kuoltua. Siksi sekä Vanhassa että Uudessa liitossa on veri, joka varmistaa liiton laatijan kuoleman ja liiton voimaan tulon. Suhteessa Jumalaan on olemassa kaksi mahdollista liittomallia. Toinen on lakiliitto ja toinen on armoliitto.

Lakiliitto

Jumala solmi luomansa Aadamin kanssa lakiliiton. Siihen ei tarvittu mitään veriuhrin, riitti, että ihminen noudatti Jumalan antamaa lakia, joka antoi suunnattoman suuren vapauden toimia Jumalan valmistamassa maailmassa ja Hänen valmistamillaan resursseilla, luonnon rikkailla antimilla Jumalan rakkaudesta nauttien, sikäli kuin ihminen pysyi alamaisena Jumalalle. Laissa oli vain yksi rajoite: ”Hyvän ja pahantiedon puun hedelmää ei saanut syödä kuolemantuomion uhalla.” Sen rikkomisen merkitsisi nimittäin asettamista itsensä Jumalan yläpuolelle, nousemista kapinaan Jumalaa vastaan ja moraalin määrittelyn siirtämistä Jumalalta omalle sydämelle. Tätä lakiliittoa Adam ja Eeva eivät pitäneet eikä sitä ole sen jälkeenkään kuukaan muu kyennyt pitämään kuin Jeesus Kristus suuri ylipappimme ja uuden liiton Asettaja ja Välimies.

Armoliitot

Myöhemmin Jumala solmi armoliitoja ihmiskunnan kanssa. Ensimmäisen hän solmi Aadamin ja Eevan kanssa syntiinlankeemuksen jälkeen pukemalla heidät uhraamansa eläimien nahasta valmistettuihin asuihin ja antamalla lupauksen tulevasta Messiaasta, joka murtaisi Saatanan vallan. Siitä alkoi samalla ihmisten uhripalvelu, jossa he uhrasivat eläimiä syntiuhreiksi Jumalalle. Sitten tuli Nooan liitto, jossa Jumala sitoutui olemaan hukuttamatta koko ihmiskuntaa uudelleen vedenpaisumuksella. Sitä seurasi Jumalan uskonliitto Aabrahamin kanssa, joka sisälsi lupauksen hänen jälkeläisessään Messiaassa kaikille kansoille tulevasta siunauksesta.

Mooseksen liitto

Heprealaiskirje keskittyy kuitenkin vertaamaan ennen kaikkea Mooseksen kautta annettua vanhaa liittoa Jeesuksessa meille annettuun uuteen. Molemmat ovat armoliittoja, vaikka molempiin liittyikin laki. Laki ei kummassakaan tarkoita keinoa päästä pelastuksesta ja Jumala-suhteen palauttamisesta osalliseksi vaan sen tehtävä on ilmoittaa käytännöllisesti, millaista on elää rakkaudessa. Rakkaus täyttää lain.

Mooseksenkaan välittämää kymmenen käskyn lakia ei annettu Egyptin orjuudessa, missä ihmisten oli pakko totella egyptiläisiä tyranneja vaan vasta vapautetulle kansalle. Kansa kyllä sitoutui vapaasti noudattamaan lakia, mutta epäonnistui siinä surkeasti. Mooseksen liitossa ihmisen sydän ei muuttunut ja siksi siinä syntiuhrein etsittiin Jumalan armoa ja anteeksiantamusta. Jumala todella armahti kansaansa, koska myöhemmin Jeesuksen Golgatan uhri maksoi senkin syntivelan, joista vanhan liiton uhrin olivat vain muistutus:

Kristus on siis uuden liiton välimies. Hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikaisista rikkomuksista, jotta kutsutut saisivat luvattua iankaikisen perinnön. (9:15)

Paavali kirjoittaa samasta asiasta:

Hänet (Jeesuksen) Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit. Tämän Jumala teki osoittaakseen vanhurskautensa nykyajassa: hän on itse vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen. (Room. 3:25-26)

Vasta uudessa liitossa ihmisen sydän vapautetaan synnin syyllisyydestä ja orjuudesta. Vasta Jeesuksen veressä syntinsä anteeksi saanut ja Pyhässä Hengessä Jumalan rakkauden sydämeensä saanut ihminen kykenee rakastamaan ja lähtee siksi myös pelastuneena täyttämään lakia. Ei Mooseksen vanha liitto eikä myöskään uusi liitto Kristuksessa ole lakiliitto, vaan armoliitto. Mooseksen liitto ei ollut vain esikuva vaan myös valmistus uutta varten, kun se paljasti ihmisten syntisyyden ja ajaa häntä etsimään apua Kristuksen täytetystä teosta Golgatalla.

Pääkohta

Sanomamme pääkohta on siis tämä: Meillä on sellainen ylipappi, joka istuu Majesteetin valtaistuimen oikealla puolella taivaassa. Hän palvelee pyhäkössä, siinä oikeassa ilmestysmajassa, jonka on pystyttänyt Herra eikä ihminen. Jokainen ylipappi asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja. Sen vuoksi on välttämätöntä, että myös meidän ylipapillamme on jotakin uhrattavaa. (1-3)

Tähän asti Heprealaiskirjeen kirjoittaja on kuvannut, millainen suuri ylipappimme Jeesus Kristus on. Hän lähti liikkeelle hänen jumaluudestaan ja osoitti sitten, miten täydellisen ihmisyyden perusteella hän on kykenevä toimimaan sekä välimiehenämme että ylipappinamme. Vanhassa liitossa Mooses oli välittäjä kansan ja Jumalan välillä ja Aaron oli ylipappi, mutta Jeesus on sekä Välimies että Ylipappi. Jeesus on Melkisedekin järjestyksen mukainen Aaronia ja Moosesta suurempi, myös enkeleitä suunnattomasti korkeampi virassaan. Edelleen kirjoittaja kuvasi millaisella tavalla Isä asetti Jeesuksen pappeuteen ja myös millaisella vihkimyksellä hän Getsemanen puutarhassa astui tehtävänsä uhrata itsensä meidän syntiemme sovituksi. Kaiken aikaa kirjoittaja on korostanut, miten pelastuksemme lepää kokonaan Ylipappimme työn varassa ja miten tärkeää on siksi kuunnella Jeesusta ja ottaa vaarin hänen puheestaan.

Kaikkivaltias Ylipappi taivaassa

Nyt olemme saapuneet kirjeen pääkohtaan eli siihen, millaista työtä Jeesus ylipappinamme suorittaa Isän oikealla puolella alati meidän omiensa hyväksi. Ensiksi kirjoittaja korostaa uudelleen, että Isän Majesteetin oikealla puolella istuvalla Ylipapillamme on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän ei voi vain heikon Aaronin tavoin todeta, miten kansa villiintyy epäjumalanpalvelukseen kultaisen vasikan ympärillä, vaan hänellä on kyky puuttua asioiden kulkuun ei vain taivaassa vaan yhtä lailla myös maan päällä.

Jeesuksen ylipapillinen toiminta tapahtuu itse taivaassa, jota ilmestysmajan ja tempelin kaikkein pyhin edusti maan päällä. Ylipappimme ja Isän välissä kirkkaudessa

ei ole mitään erottavaa, hänellä on kaikessa välitön pääsy ja yhteys Isän kanssa. Siksi meillä on suora pääsy Jeesuksen kautta Isän sydämelle. Mitään muita maallisia välittäjiä, pyhimyksiä tai enkeleitä ei siinä tarvita, sillä ne muodostavat vain esteen vapaalle pääsyllemme Isän luo:

Minä, Johannes, kuulin ja näin tämän kaiken. Kun olin sen kuullut ja nähnyt, minä heittäydyin maahan kumartuakseni sen enkelin jalkojen juureen, joka oli tämän minulle näyttänyt. Mutta hän sanoi: "Varo, ettet tee sitä! Minä olen sinun ja veljesi, profeettojen, palvelustoveri, sekä niiden, jotka ottavat varteen tämän kirjan sanat. Jumalaa sinun tulee kumartaen palvoa!" (Ilm. 22:8-9)

Esirukoileva Ylipappi

Edellisessä luvussa kirjoittaja viittasikin siihen rukouspalveluun, jota Jeesus alati suorittaa omiensa hyväksi Isälle: *Mutta tällä on katoamaton pappeus, koska hän pysyy iäti. Siksi hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan luo, sillä hän elää aina rukoillakseen heidän puolestaan. (7:24-25)*

Uskovan ihmisen rukouksen olemus on se, että Pyhä Henki synnyttää pyynnöt ja kiitoksen ja ylistyksen, jotka Jeesus ylimmäisenä pappina välittää Isälle, joka ottaa ne vastaan ja kuulee ne sillä perusteella, että Jeesuksen veri on puhdistanut ei vain rukoilijat vaan myös heidän rukouksensa ja Jeesus antaa oman arvovaltansa "puumerkin" jokaiseen rukouksemme. Koska Pyhän Hengen synnyttämiin rukouksiin sotkeutuu paljon lihallisuutta ja epäilyjämme, Jeesus karsii ne pois ja välittää Isälle vain täysin puhtaat Pyhän Hengen tahdon mukaiset rukoukset. Siksi Isä myös vastaa niihin.

Jopa aidon parannuksen tekijän rukoukseen saattaa sisältyä epäilyjä ja itsekkäitä motiiveja, mutta Jeesus ottaa nekin vastaan ja puhdistaa niin, että epäilijä saa anteeksi syntinsä ja pelastuksen lahjan. Hyvä esimerkki oli samarialaisen naisen uskoon tulo Sykarin kaivolla. Jeesus oli tehnyt hänelle tarjouksen: *"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."* Vastaväitteitä esittäen ja epäillen nainen lopulta pyysi: *"Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa."* (Joh. 4:10,15) Hän kaipasi sydämen tyydyttävää elävää vettä, mutta epäili ja toivoi edes pääsevänsä raskaasta ruumiillisesta työtaakastaan. Jeesus sivuutti epäilyn ja auttoi hänet pelastukseen ja yhteyteen elävän Jumalan kanssa.

Taivaassa enkelit pitävät suurta juhlaa, kun yksi syntinen kääntyy, tunnustaa syntinsä ja saa Jeesuksen veressä osakseen anteeksiantamuksen ja uuden elämän. Mutta pysymisemme Herran omina aina lopulliseen voittoon asti on myös Jeesuksen esirukouspalvelun varassa. Taivaallinen rukouspalvelu tapahtuu suuren ylistyksen keskellä. Sitä kuvaa Ilmestyskirja näin:

Kun hän oli ottanut kirjan, ne neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyivät Karitsan eteen. Heillä oli kullakin harppu ja kultainen malja täynnä suitsukkeita, pyhien rukouksia. He lauloivat uutta laulua: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi osta-

nut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (Ilm. 5:8-10)

Rukouspalvelu liittyy myös Jeesuksen maailmanhallintaan, jossa Jumala vie pelastussuunnitelmansa loppuun asti. Jumala toteuttaa suvereenisti oman suunnitelmansa myös pyhissä ja oikeudenmukaisissa tuomioissaan, mutta hän tekee senkin yhdessä Kristuksen seurakunnan ja Jeesuksen rukouspalvelun kanssa. Siitä kirjoitetaan näin:

Vielä tuli yksi enkeli ja asettui alttarin ääreen. Hänellä oli kultainen suitsutusastia, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeiden savu nousi enkelin kädestä pyhien ihmisten rukousten mukana Jumalan eteen. Enkeli otti suitsutusastian, täytti sen alttarin tulella ja heitti maan päälle. Silloin tuli ukkosenjylinää, ääniä, salamoita ja maanjäristys. (Ilm. 8:3-5)

Jumalan tahto on, että hänen kansansa rukoilisi, niin itse asiassa eläisi rukouksessa suunnaten kaikessa ja kaiken aikaa mielensä suureen esirukoilijaamme ja Ylipappiimme Jeesukseen. Herra odottaa meiltä myös ylistystä ja rukoustemme kiitosuhria.

Uhraava Ylipappi

Ylipapin tehtävä on suorittaa myös uhreja. Jeesus suoritti kertakaikkisen uhrin luovuttamalla itsensä Golgatan ristille ja kantamalla sen tuskien keskellä koko sen rangaistuksen, joka jokaiselle ihmiselle ihmiskunnan alusta sen loppuun asti olisi kuulunut. Isän hylkäämänä hän kärsi helvetin tuskat. Hänen kärsimyksensä syvyys oli iankaikkisen syvä, niin että pelastetulta seurakunnalta menee koko ikuisuus siinä ilmenneen Jumalan rakkauden syvyyden luotaamisessa ja ylistämisessä.

Jeesuksen kärsimys ja kuolema ei vain valmistanut anteeksiantamusta, joka riittää koko ihmiskunnalle vaan hän hyvitti myös Isälle kaiken sen pahan, millä ihmiskunta on loukannut hänen pyhää nimeään. Herättämällä Jeesuksen kuolleista Isä hyväksyi Jeesuksen sijaissovituksen ja avasi sen kautta kaikkein syntisimmällekin ihmiselle pääsyn iankaikkiseen elämään hänen yhteydessään. Jeesus kärsi maan päällä, mutta niin kuin Aaron ylipappina vei kerran vuodessa suurena sovituspäivänä uhrin verta ilmestysmajan kaikkein pyhimpään, Jumalan läsnäolon ja ilmoituksen paikkaan, samalla tavalla Jeesus astui taivaaseen oma sovitusveri mukanaan.

Vaikka Jeesuksen sovintoveri riittää jokaisen ihmisen pelastukseksi, kaikki eivät silti pelastu, koska he torjuvat Jumalan valmistaman lahjan epäuskossa. Vain ne, jotka ottavat vastaan Jeesuksen sovintoveren uhrissa ansaitun armon, voivat pelastua. Vaikka siis menneet, nykyiset ja tulevat synnit pois ottanut kertakaikkinen sovitus on täydellinen ja valmis, Jeesus ylipappina soveltaa taivaalliselta istuimeltaan sitä niihin, jotka häntä avukseen huutaen tulevat parannuksessa hänen luokseen. Isä lukee Jeesukseen turvaavan vanhurskaaksi, yhtä pyhäksi ja puhtaaksi kuin Jeesus itse.

Koska vanhurskautetut uskovat ovat edelleen syntisiä, he tarvitsevat jatkuvaa Jeesuksen veren puhdistusta. Juuri sitä veren puhdistavaa papillista palvelusta Jeesus

jatkaa omiinsa aina siihen asti, kunnes he ruumiin ylösnousemuksessa pääsevät lopulta vapaaksi kaikesta syntisyydestä:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7-9)

Jeesuksen ylimmäispapillinen palvelu on syy siihen, että uskovat voivat täysin luottaa siihen, että he pääsevät perille lopulliseen kirkkauteen. Seuraavassa luvussa Hephrealaiskirje palaa vielä Jeesuksen uhripalveluun verraten sitä vanhaan.

Taivaan pienoismalli

Jos hän olisi maan päällä, hän ei olisikaan pappi, koska on jo olemassa niitä, jotka lain mukaan uhraavat lahjoja. He palvelevat Jumalaa pyhäkössä, joka on taivaallisten kuva ja varjo, kuten Moosekselle ilmoitettiin, kun hänen oli määrä valmistaa ilmestysmaja. Hänelle sanottiin: "Katso, että teet kaiken sen mallin mukaan, joka sinulle näytettiin vuorella." (4-5)

Vanhan ja Uuden liiton suhde on sama kuin varjon suhde todellisuuteen. Varjo kyllä viittaa todellisuuteen ja sen perusteella voidaan tietää yhtä ja toista taivaasta aivan samoin kuin Jumalan kuvaksi luotu ihminen syntiin langenneenakin heijastaa jotain Jumalan olemuksen ominaisuuksista. Ilmestysmajan kaikkein pyhin oli kuution muotoinen ja Ilmestyskirja kuvaa Jumalan taivaan myös suurena kuutiona, jonka keskellä on Jumalan valtaistuini. Uusi Jerusalemi, joka laskeutuu uuden maan ylle ja joka on pelastettujen lopullinen ihana koti, kuvataan myös kuutiona, jonka sivut ja korkeus ovat yli 2000 kilometrin kokoisia.

Vanhan liiton heikkous

Mutta meidän ylipappimme on saanut niin paljon jalomman viran kuin on parempi se liitto, jonka välittäjä hän on ja joka on perustettu paremmille lupauksille. Jos tuo ensimmäinen liitto olisi ollut moitteeton, ei olisi etsitty tilaa toiselle. Mutta moittien kansaansa Jumala sanoo: "Kuulkaa! Päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton. Se ei ole samanlainen liitto kuin se, jonka tein heidän isiensä kanssa sinä päivänä, jona tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta. Koska he eivät pysyneet minun liitossani, en minäkään heistä välittänyt, sanoo Herra. (6-9)

Mooseksen liitto eli Vanha liitto oli kaksipuolinen. Jumala lupasi siinä suuren siunauksen Egyptistä vapautetulle kansakunnalle, mutta edellytti, että kansa pysyisi liitossa tunnustamalla elämässään Jumalan omaksi Herrakseen ja Kuninkaakseen. Jumala ei vahassakaan liitossa edellyttänyt ihmisiltä synnittömyyttä. Anteeksiantamisen vastaanottamista varten hän asetti toistuvan uhrijärjestelmän. Mutta Israelin kansa kääntyi pois Jumalasta epäjumaliin ja joutui liittoon kirjattujen kiurosten alle. Pian Siinain liiton solmimisen jälkeen kansa kapinoi Herraa vastaan ja lopulta joutui uudelleen orjuuteen pakkosiirtolaisuudessa. Vanha liitto osoittautui kykenemättömäksi pelastamaan ihmisiä siksi, että se jäi ulkoiseksi eikä kyennyt muuttamaan

ihmisten sydämiä. Siksi profeetta Jeremia jo 600 vuotta ennen Jeesuksen syntymää julisti Herran sanana vanhan liiton kelpaamattomaksi ja uuden liiton tuloa.

Uusi liitto

Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän mieleensä ja kirjoitan ne heidän sydämeensä. Niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei kukaan enää opeta lähimmäistään eikä veli veljeään sanoen: 'Tunne Herra', sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan. Ja minä annan anteeksi heidän vääryytensä enkä enää muista heidän syntejään.' (10-12)

Jeesuksen kolmas ylipapillinen tehtävä on toimia uuden liiton takaajana. Jos vanha liitto oli kaksipuolinen armoliitto, niin uusi on yksipuolinen siinä merkityksessä, että Jumala solmi liiton oman Poikansa kanssa, jonka tehtävänä on taata liiton pysyvyys siten, että sovitusuhrin jälkeen Jeesus sai Isältä Pyhä Hengen vuodatettavaksi ihmissydämiin. Uusi liitto on siksi testamenttiliitto, jonka vakuutena on Jeesuksen kuolema.

Ylösnoussut ja taivaalliseen ylipapilliseen tehtävään astunut Herra Jeesus itse takaa liiton pysyvyyden ja kestävyuden. Pyhä Henki asuu pelastetun sydämessä ja vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, niin että Jumalan hyvä tahto tapahtuu heidän elämässään. Ulkoinen laki piirretään ihmisen sydämeen niin, että Jumala tahto muuttuukin ihmisen tahdoksi. He pääsevät henkilökohtaiseen Kristuksen tuntemiseen ja sitä kautta Isän yhteyteen niin, ettei mikään eikä kukaan kykene enää erottamaan heitä Jumalan rakkaudesta Kristuksessa Jeesuksessa. Uusi liitto takaa sen, että pelastetuista tulee Herran omaisuutta. Niin kuin avioliitossa toisen tunteminen perustuu siihen, että puoliset omistavat toisensa, samoin Isän ja Pojan tunteminen perustaa siihen, että kuulumme hänelle, olemme hänen omansa.

Ordo salutis eli pelastusjärjestys

Lainattu Jeremian kirjan 31:31-32 kertoo myös niin sanotun pelastusjärjestyksen eli sen, missä järjestyksessä Herra pelastaa omansa. Tosin meidän tulee lukea jakso lopusta alkuun. Pelastus alkaa aina siitä, että syntinen ihminen taipuu tunnustamaan syntinsä, kääntyy anomaan armoa Jeesuksen uhrin tähden ja saa kaikki syntinsä anteeksi.

Jumalan anteeksiantamus Jeesuksen tähden on niin perusteellinen, ettei hän muista eikä muistele mitään niitä syntejä, jotka hän on antanut anteeksi. Me, jotka olemme armon saaneet, saatamme kyllä muistaa entiset syntimme, mutta meille on erittäin tärkeätä muistaa ne nimenomaan anteeksi saatuina, ettemme juuttuisi pyöriskelemään sellaisessa, minkä Jumala on ajat sitten unohtanut. Pietari varoittaa siitä näin:

Jos teillä on nämä (hyveet) ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimitettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. Hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään. (2. Piet. 1:8-9)

Kristuksen tähden syntinsä anteeksi saanut oppii tuntemaan Jumalan persoonallisella tavalla, koska pelastuksessa hän saa osallisuuden Pyhään Henkeen, joka Raamatun sanan kautta alkaa kirkastaa hänen sydämelleen Kristuksen pyhyyttä ja

rakkautta. Tässä Jumalan tuntemisessa Kristuksen kautta ei ole mitään erotusta lasten ja vanhempien välillä, koska liiton perustalla molemmat ovat samalla tavalla Herran omaisuutta.

Kristuksen tunteminen johtaa lopulta siihen, että Pyhä Henki alkaa vaikuttaa uskossa Jumalan tahdon tekemistä, rakkautta, iloa, rauhaa ja kärsivällisyyttä. Se taas merkitsee, että hän omaehtoisesti tai paremminkin pyhähenkiehtoisesti alkaa halukkaasti noudattaa Jumalan lakia, joka on hänen rakkaustahtonsa.

Vanha häviää uuden tieltä

Kun hän sanoo "uuden", hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi. Mutta mikä vanhenee ja on aikansa elänyt, on lähellä häviämistään. (13)

Heprealaiskirje on kirjoitettu ennen vuonna 70 tapahtunutta Jerusalemin hävitystä, koska vanhan liiton temppelipalvelus oli vielä toiminnassa. Sen häviäminen oli kuitenkin lähellä, joten ilmeisesti 66 alkaneet juutalaissodat olivat jo menossa.

Israelin kansa sai Jeesuksen taivaaseen astumisen jälkeen vielä 40 vuoden pituisen uuden etsikkoajan, kun Jerusalemin seurakunta julisti sille evankeliumia. Kansakuntana se kuitenkin hylkäsi oman Messiaansa ja joutui hajotetuksi kaikkialle maailmaan ja raskaalle tielle, jolta sitä Herra on nyt kokoamassa omaan maahansa ja saamme odottaa, että lupaus kansakunnan kääntymisestä Jeesuksen puoleen on lähestymässä.

Vanha liitto on vanhentunut, vaikka Vanhan testamentin lukeminen onkin meille edelleen tärkeää, sillä siitä voimme oppia paljon vaelluksesta Herran kanssa myös uuden liiton aikana. Vanhaa testamenttia on kuitenkin aina luettava täyttymyksensä Uuden testamentin valossa ymmärtääksemme sitä oikein.

Entä sinä?

Uuden liiton ylipappi Jeesus Kristus on sovittanut maan päällä kaikki sinun syntisi ja on nyt Isän luona taivaassa ja rukoilee puolestasi. Hän kutsuu sinua luokseen. Hän haluaa ottaa sinut liittoon, jossa pääset osalliseksi ikuisesta elämästä ja taivaan kirkkaudesta. Sitä varten hän haluaa myös puhdistaa sinut omalla kalliilla verellään, kun tunnustat hänelle kaikki syntisi, jotka mieltäsi painavat ja pyydät häntä tulemaan sydämesi valtiaaksi. Hän vastaa sinulle lahjoittamalla sydämeesi anteeksiantamuksen rauhan ja vuodattamalla sydämeesi Jumalan rakkauden Pyhän Hengen astuessa elämäsi.

Hän kutsuu sinua edelleen kiinnittämään sydämesi häneen. Suuntaa katseesi suureen Ylipappiisi, joka rakastaa sinua syvästi ja lähde hänen Pyhän Henkensä voimalla toteuttamaan hänen tahtoaan rakastamalla lähimmäisiäsi niin, että hekin voisivat oppia tuntemaan Jeesuksen.

Liiton veri Hepr. 9:1-22

Veren evankeliumi

Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksiantoa ole ilman verenvuodatusta. (22)

Monelle tämän päivän suomalaiselle puhe Jeesuksen verestä ja siinä tapahtuvasta syntien anteeksi saamisesta kuulostaa ei vain vieraalta vaan jopa vastenmieliseltä. Jotkut liberaalit moittivat raamatullista kristinuskoa jopa "vanpyyri teologiaksi". Mutta evankeliumi Jeesuksesta on veripunaista armon sanomaa. Syy siihen, miksi veren evankeliumia ei ymmärretä tai sitä halveksitaan, johtuu siitä, ettei tämän päivän suomalainen tajua omien kauheiden syntiensä syvyyttä. Jeesuksen sovitustyö Golgatalla oli se verinen uhri, jolla veriruskeat synnit puhdistetaan ja pyyhitään pois. Juuri omaa pyhää vertaan Jeesus pitää kaiken aikaa taivaassa esillä Isälleen ja sen perusteella vakuuttaa sovituksen riittävyttä meillekin.

Taivaallinen ylistyslaulu teurastetulle Karitsalle, ylipapillemme soi näin:

Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. (Ilm. 5:9)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja jatkaa nyt kuvausta Jeesuksen toiminnasta ylipappina Isän oikealla puolella. Edellä hän on jo puhunut Herran suorittamasta rukouspalvelusta ja uhripalvelusta sekä hänestä liiton takaajana. Nyt hän vertaa Jeesuksen pappilista palvelua vanhan liiton pappeuteen ja korostaa, miten keskeistä molemmissa on liiton veri. Jeesuksen maahan vuotanut veri on tae Jumalan armon riittävydestä.

Vanhan liiton esikuvallisuus

- 1. Ensimmäisellä liitolla oli siis jumalanpalvelusta koskevat säädökset ja maallinen pyhäkkö.*
- 2. Ilmestysmaja oli valmistettu niin, että siinä oli etumainen osa, jossa oli sekä lampunjalja että pöytä ja Jumalan eteen asetetut leivät. Sitä kutsuttiin "pyhäksi".*
- 3. Toisen esiripun takana oli se osa, jonka nimi on "kaikkeinpyhin".*
- 4. Siellä oli kultainen suitsutusastia ja kauttaaltaan kullalla päällystetty liitonarkku, jossa oli kultainen mannaa sisältävä astia ja Aaronin versonut sauva sekä liiton taulut.*
- 5. Arkun päällä olivat kirkkauden kerubit varjoamassa siivillään armoistuinta. Näistä ei nyt ole syytä puhua yksityiskohtaisesti.*
- 6. Kun nyt kaikki on näin järjestetty, papit käyvät joka päivä ilmestysmajan etumaisessa osassa toimittamassa jumalanpalvelusta.*
- 7. Mutta majan toiseen osaan menee ainoastaan ylipappi kerran vuodessa mukanaan verta, jonka hän uhraa itsensä ja kansan tahattomien syntien tähden. (1-7)*

Mooses valmistutti Ilmestysmajan aivan tarkasti niiden piirustusten mukaan, jotka Jumala antoi hänelle Siinain vuorella. Vaikka siinä suoritettiin pappispalvelusta kansan syntien sovittamiseksi eläinuhrien muodossa, eläinuhrit eivät anteeksiantamusta olisi välittäneet, ellei Jeesus olisi tullut ja omalla uhrillaan Golgatalla saattanut ne voimaan:

15. Kristus on siis uuden liiton välimies. Hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikaisista rikkomuksista, jotta kutsutut saisivat luvattun iankaikkisen perinnön. (15)

Mooseksen laissa asetetut pappispalvelus ja uhrit olivat siis lupaus tulevasta lunastuksesta. Vanhan liiton hurskaat pääsivät osallisiksi pelastuksesta uskomalla lupaukseen tulevan Kristuksen veren uhrista.

Ilmestysmajan rakenne

Ilmestysmaja muodostui kolmesta osasta. Ensin oli esipiha, jolla suoritettiin uhrit, sitten olivat varsinaiset telttamajan pyhäosa ja sen takana kuution muotoinen kaikkeinpyhin. Samalla kun Ilmestysmaja oli kuvausta maan ja taivaan suhteesta, se kuvasi myös, millainen on ihmisen rakenne Jumalan kuvaksi luotuna.

Esipihaa vastaa ihmisen ruumis ja sen kautta tapahtuva toiminnallisuus. Pyhää vastaa ihmisen sielu, johon kuuluvat äly, tahto ja tunne. Kaikkeinpyhintä vastaa ihmisen henki, johon kuuluvat omatunto ja uskon yhteys Jumalaan. Syntiin lankeemuksessa kaikki kolme turmeltuivat ihmisen joutuessa eroon Jumalasta. Kristuksessa nämä kolme osaa ovat kuitenkin täydellisenä. Pyhä ja kaikkeinpyhin edustivat myös Kristuksen kahta luontoa, inhimillistä ja jumalallista. Jeesus opetti, että varsinainen temppeli, johon Ilmestysmaja ja myöhempi temppeli viittasivat, oli hänen ruumiinsa.

Jeesus vastasi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentäkuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu. Sinäkö pystyttäisit sen kolmessa päivässä?" Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. (Joh. 2:19-21)

Vastaavasti uskovan ihmisen ruumis on Pyhän Hengen temppeli:

Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, hänen, joka asuu teissä ja jonka olette saaneet Jumalalta? Te ette ole itsenne omat, teidät on kalliilla hinnalla ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne. (1. Kor. 6:19-20)

Esineet kuvina Kristuksen työstä

Ilmestysmajan esineillä oli myös esikuvallinen merkitys. Ulommassa osassa oli kynttilänjalka, jossa lamput paloivat aina. Ihmisen järjen valo on vain kynttilänvaloa verrattuna siihen valon täyteyteen, jonka Kristus, vanhurskauden aurinko, toisi mukanaan ja välittäisi kansalleen. Jeesus sanoo: *"Minä olen maailman valo"*. Pöydällä olevat "näkyleivät" kertovat, että Jeesus on "Elämän leipä". Ne viittaavat myös ehtoollisleipään, jossa saamme nauttia Kristuksen ruumiin elämäksemme.

Pyhän ja kaikkeinpyhimmän välinen esirippuverho oli kuva Kristuksen ruumiista. Temppelin esirippu repesi kahtia Jeesuksen kuollessa Golgatalla. Se viestitti, että Jeesuksen veri avasi kaikille uskoville tien taivaaseen. Kaikkeinpyhinhän edusti tästä, sillä sen sisältä Jumala puhui kansalleen. Jeesuksen sana on Isän Jumalan sanaa.

Suitsutusalttari

Sana, joka on käännetty suitsutusastiaksi, voidaan kääntää myös suitsutusalttariksi.

Vaikka suitsutusalttari sijaitsi fyysisesti etummaisessa osassa, toiminnallisesti se osoitti kaikkeinpyhimpään. Suitsutus merkitsi rukousten lähettämistä esiripun toiselle puolelle. Ilmestyskirja kuvaa miten rukoukset ja suitsutus vaikuttavat yhä taivaassa:

Kun hän (Karitsa) oli ottanut kirjan, ne neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyivät Karitsan eteen. Heillä oli kullakin harppu ja kultainen malja täynnä suitsukkeita, pyhien rukouksia. (Ilm. 5:8)

Vielä tuli yksi enkeli ja asettui alttarin ääreen. Hänellä oli kultainen suitsutusastia, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeiden savu nousi enkelin kädestä pyhien ihmisten rukousten mukana Jumalan eteen. (Ilm. 8:3-4)

Suitsutusastia oli suitsutusalttarista erillinen pieni ehkä kauhan tapainen astia, jolla suitsuketta voitiin viedä kaikkein pyhimpään asti. Molemmat ovat kuitenkin vertauskuvia Kristuksesta, hänen esirukouksestaan, jota hän harjoittaa taivaassa. Se perustuu hänen uhrinsa ansioon. Siihen luottaen me saamme Jumalan hyväksynnän ja siunauksen.

Liitonarkki

Liitonarkki oli laatikko, jossa sijaitsi lain taulut ja sen kansi oli armoistuin, Jumalan ilmestymisen ja puheen paikka. Liitonarkki symboloi Kristusta, hänen täydellistä kuuliaisuuttaan laille ja hänen täyttämistään kaikkea vanhurskautta meidän puolestamme. Kaikkeinpyhimässä oli myös manna-astia, joka viittasi siihen, että Jeesus tulee kirkkaudessa täyttämään kaikki meidän tarpeemme. Siinä oli myös Aaronin sauva, joka versosi. Se viittasi Jeesuksen ylösnousemukseen, joka sinetöi hänen ylipappautensa ikuiseksi.

Liitoarkin kantta kutsutaan armoistuimeksi, kirjaimellisesti ”sovituksen välineeksi”. Nimitys nousee heprean sanasta ”peittää”. Kun ylipappi pirskotti armoistuimelle uhririkaritsan verta, niin kansi peitti alleen kaikki laatikon sisässä olevan lain vaatimukset. Kristus toi oman verensä taivaalliselle istuimelle asti, jolloin kaikki lain vaatimusten meihin nähden poistettiin ja meille avautui pääsy Isän valtaistuimelle asti. Kristuksen veri peittää niin meidän syntimme kuin häpeämmekin, saamme vapaasti ja rohkeudella käydä nyt armoistuimen eteen:

Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (4:16)

Armoistuinta varjostavat kerubit edustivat Jumalan pyhiä enkeleitä, jotka iloitsevat katsellessaan Kristuksen suurta lunastustyötä ja riemuitsevat jokaisesta syntisestä, joka tekee maan päällä parannuksen. Lunastajan alaisuudessa enkelit suorittavat myös palvelua niille, jotka ovat pelastuksen perillisiä. (1:14) Enkelit olivat Kristuksen mukana hänen syntyessään, kiusauksessaan, tuskissaan, ylösnousemuksessaan ja taivaaseenastumisessaan, ja he ovat mukana myös hänen toisessa tulemisessaan.

Vanha ei riittänyt

8. Näin Pyhä Henki osoittaa, että tie kaikkeinpyhimpään on ilmoittamatta niin kauan kuin majan etumainen osa on vielä olemassa.

9. Tämä on nykyistä aikaa tarkoittava vertauskuva. Sen mukaisesti kyllä uhrataan lahjoja ja uhreja, mutta ne eivät voi tehdä uhraajaa omassatunnossaan täydelliseksi.

10. Nämä menot, kuten ruoat, juomat ja erilaiset pesutkin, ovat vain lihan sääntöjä, jotka ovat voimassa uuden järjestyksen aikaan asti. (8-10)

Vanhan liiton uhripalvelus oli kyllä muistutus ihmisten syntisyydestä ja tarpeesta saada sovitus ja lunastus synneistään voidakseen päästä pyhän Jumalan yhteyteen. Tarkkana ja monipuolisena esikuvana Kristuksesta sen tutkiminen Vanhasta testamentista avaa kyllä syvällisiä näkökulmia Kristuksen lunastustyöhön ja hänen taivaalliseen esirukouspalveluunsa. Kuitenkaan vanha liitto ei koskaan kyennyt takaamaan ihmisille omantunnon rauhaa. Vasta sitten, kun Jeesuksen pyhä ja kallis sovintoveri pesee ihmissydämen puhtaaksi synnistä ja syyllisyydestä, löytyy rauha Jumalan kanssa ja myös omantunnon rauha sekä pelastusvarmuus.

Kristuksen iankaikkinen lunastus

- 11. Mutta Kristus ilmestyi tulevan hyvän ylipappina. Suuremman ja täydellisemmän majan kautta, jota ei ole käsin tehty ja joka ei ole tätä luomakuntaa,*
12. hän meni, ei pukkien eikä mullikoiden veren kautta vaan oman verensä kautta kertakaikkisesti kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen.
13. Jos kerran pukkien ja härkien veri ja hiehon tuhka saastuneiden päälle vihmottuna pyhittää ulkonaiseen puhtauteen,
14. kuinka paljon enemmän Kristuksen veri - hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle - puhdistakaan meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!
15. Kristus on siis uuden liiton välimies. Hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikaisista rikkomuksista, jotta kutsutut saisivat luvattun iankaikkisen perinnön.

Kristus on ”tulevan hyvän ylipappi”. Hänessä täyttyi kaikki se hyvä, mitä vanhan liiton hurskaat odottivat ja rukoilivat. Tänä päivänä Herra lupaa omilleen kaikkea hyvää, mitä he tarvitsevat tehtävässään levittää evankeliumin pelastussanomaa tähän maailmaan. Mutta hänen toinen tulemisensa takaa meille täydellisen hyvän, kun saamme katsella häntä kasvoista kasvoihin.

Jeesuksen taivaaseen astuminen tapahtui oman verensä kautta. Historiallisesti valta osa Jeesuksen verestä valui Golgatan ristiltä maahan samoin kuin ilmestysmajan esipihassa suoritettujen uhrieläinten veri enimmäkseen valutettiin maahan ja vain pienen osan ylipappi vei kaikkein pyhimpään ja pirskontti sen armoistuimen päälle. Nyt Jeesus meni taivaallisen Isän istuimelle oman uhriverensä kanssa. Ilman hänen vuodatettua vertaan kenelläkään ei ole pääsyä taivaan kirkkauteen. Hänen veressään meillä on nyt iankaikkinen ja kertakaikkinen lunastus, meidät on ostettu vapaaksi Saatanan ja synnin ja kuoleman vallasta. Kristuksen solmiman armoliiton ansiosta meillä on iankaikkinen perintö, saamme omaksemme kaiken sen, mitä hänellä on ja hänet itsensä, kun Karitsan häissä meistä morsiusseurakunnasta tulee hänen taivaallinen vaimonsa.

Jae 14 on sikäli merkittävä, että se on ainoa kohta Uudessa testamentissa, missä todetaan, että Jeesuksen Golgatan uhri tapahtui Pyhässä Hengessä. Koko pyhä Kolminaisuus oli Golgatan tuskissa mukana, kun Jeesus kärsi lihassaan syntiemme rangaistuksen ja vuodatti pyhän verensä puolestamme. Hänen veriuhrinsa tähden saamme omantunnon puhtauden ja vapauden lähteä elämään uudessa elämässä Pyhän hengen voimassa.

Vanhan liiton välimies oli Mooses ja ylipappi Aaron, mutta uudessa liitossa Jeesus Kristus on sekä välimies että pappi. Hänen veressään lunastettuina meillä on vapaa pääsy Isän valtaistuimelle asti.

Liittosopimus

16. Missä on testamentti, siinä on sen tekijän kuolema näytettävä toteen.

17. Testamentti astuu voimaan vasta kuoleman jälkeen. Se ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä. (16-17)

Kun joku kysyy minulta, mitä Raamattu oikein opettaa, lähden usein liikkeelle sen nimestä. Sana Raamattu ei ole oikeastaan nimi, vaan kirjan luonnehdinta. Varsinainen nimi on Raamatun molempien osien yhteinen osa eli Testamentti. Herra on solminut meidän kanssamme sopimuksen. Se on testamentti muotoinen liittoasiakirja. Testamentti toisin kuin tavanomaiset kahden osapuolen sopimusasiakirjat, ei tarvitse muuta kuin toisen osapuolen allekirjoituksen. Mutta tullakseen voimaan on sen laatijan kuolema voitava näyttää toteen. Se on sopimus jälkeen jäävien ja kuolevan välillä. Ja niin kuin vanhoissa suomalaisissa asiakirjoissa oli punainen vahasinetti ja kaikissa japanilaisissa asiakirjoissa on yhä punainen leimasinetti, niin Jeesuksen laatima testamenttikin on hänen pyhällä ja kalliilla verellään sinetöity. Ajatushan on se, että sopimusrikkomusta seuraa kuolemantuomia. Uuteen testamenttiin on kirjatut Jeesuksen valmistaman liiton sisältö.

Testamentin sisältö

Lyhyesti kuvattuna Jeesuksen meille valmistama testamentti sisältää kaksi puolta. Ensiksikin siinä annetaan erittäin perusteellisen luettelon synnistä ja synneistä. Siinä ovat ylpeys, epäusko, kateus, viha, mustasukkaisuus, rahanhimo, ihmispelko, varkaus, ahneus, petos, haureus, aviorikos, epäjumalanpalvelus, puoluemieli, ryhmäitsekkyys, väkivaltaisuus, valehtelu, murha, välinpitämättömyys, itserakkaus, kerskailu, halveksunta, hyvän laiminlyönnit, pahanpuhe, syrjintä, kiittämättömyys, nurina, kapinamieli, teeskentely, ilveily, kunnianhimo, epätoivo, itsesääli, katkeruus, juoppous, turhamaisuus, tottelemattomuus, veropetokset jne. Lista on todella pitkä. Kaikki ne ovat syntejä ei vain ihmisiä vastaan, vaan ennen kaikkea Jumalaa vastaa. Sitten Jeesus ottaa koko vastuun noista synneistä ja ne tehneiden ihmisten koko syntisyydestä ja menee heidän sijastaan kuolemaan ja Jumalan pyhän vihan alaiseina Jumalan hyljättäväksi. Hän maksaa ne kuolemallaan. Hän ottaa niiden rangaistuksen kärsittäväkseen loppuun asti.

Testamentin toisessa osassa Jeesus lupaa: "Minä annan koko omaisuuteni jälkeen jääville, joiden synnit vien ristille. He saavat kaiken, mitä minulla on, niin saavat jopa minut itseni. He saavat Jumalan lapseuteni, pyhyteni, vanhurskauteni, kirkkauteni, taivaan, rakkauteni, iloni, toivoni, Isäni, Pyhän Henkeni, iankaikkisen elämäni, Sanaani, vallan julistaa synnit anteeksi, vallan parantaa ja ajaa ulos riivaajia, armolahjat, läsnäoloni, kärsivällisyyteni, kiitollisuuteni, elämäni, ylösnousemukseni, rukousten kuulemiseni, tehtäväni jne." Ja lista jatkuu vielä pitkään.

Voimassa oleva asiakirja

Tämä testamentti tuli voimaan noin 2000 vuotta sitten Jeesuksen antaessa henkensä meidän puolestamme ja se on yhä voimassa. Tuon testamentin sisältö on nyt meille kouriintuntuvasti tarjolla armovälineiden Jumalan Sanan, Raamatun, kasteen

ja ehtoollisen kautta. Koska testamentti koskee uskovaan kristittyä, siinä on muuttumaton perusta hänen pelastuksensa varmuudelle. Niin kauan kuin testamentti on voimassa, hän on sopimussuhteessa Jeesuksen kautta Isään. Jos siis tuo sopimus on voimassa häneen nähden, hän voi olla turvassa. Hän ei todellakaan joudu kadotustuomion alaiseksi. Kristuksessa Jeesuksessa olo on tuon testamentin nojalla voimassa olevaa Jumalan lapseutta. Testamentin voimaan tulon sinetöi Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus pääsiäisenä. Tämä Jeesuksen valmistama pelastus syntistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta on tänäänkin vastaanotettavissa.

Jeesus itse asetti uuden liiton kärsimistään edeltävänä iltana ehtoollisella:

Heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsilleen sanoen: "Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini." Sitten hän otti maljan, kiitti Jumalaa, antoi heille ja sanoi: "Juokaa tästä, te kaikki. Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monien edestä syntien anteeksiantamiseksi. Minä sanon teille: tästedes en juo viinipuun antia ennen kuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa." (Matt. 26:26-29)

Keitä varten?

Keitä sitten testamentti koskee? Saadakseen tavanomaisella testamentilla omakseen sen, mitä siinä on luvattu, asianomaisen tulee siirtää testamentattu omaisuus omiin nimiinsä. Sitä varten hänen tulee todistaa henkilöllisyytensä ja suorittaa lainhuudatus. Vastaavasti Jeesuksen testamentti koskee kaikkia niitä, jotka tunnustavat omikseen ne synnit, jotka Jeesus kantoi Golgatan ristillä. Pelastukseen riittää siis se, että ihminen todista henkilöllisyytensä Jeesukselle tunnustamalla, että juuri hän on niin syntinen ja kadotustuomion ansaitseva, kuin Raamattu osoittaa. Niin tekevä saa pysyväksi omaisuudekseen kaiken sen, minkä Jeesuksen testamentti lupaa. Hän ei saa vain osaa siitä, vaan aivan kaiken. Vaikka hän ei ole vielä taivaassa, hän on jo taivaan omistaja, koska hän on Jeesuksen perijä. Kaikki mikä on Jeesuksella, annetaan sille, joka ottaa testamentissa luvattun armo uskossa vastaan.

Liiton veri

18. *Sen tähden ei myöskään ensimmäistä liittoa vihitty ilman verta.*

19. *Kun Mooses oli lukenut koko kansalle kaikki lain käskyt, hän otti sonnimullikoiden ja pukkien verta sekä vettä, helakanpunaista villaa ja iisopinkorren ja vihmoi sekä itse kirjant että koko kansan*

20. *sanoen: "Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säättänyt."*

21. *Samoin hän vihmoi verellä myös ilmestysmajan ja kaikki jumalanpalvelukseen kuuluvat esineet.*

22. *Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksiantoa ole ilman verenvuodatusta. (18-22)*

Miksi siis sekä Vanha että Uusi testamentti puhuvat paljon nimenomaan verestä? Se viittaa tietenkin kuolemaan ja toki Raamattu käyttää veri sanan synonyyminä kuolema sanaa esimerkiksi Paavali tekee niin:

*Kun olimme vielä heikkoja, **Kristus kuoli** oikeaan aikaan jumalattomien puolesta.... Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä. Paljon enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurskautettuja **hänen veressään**, pelastumme hänen kauttaan vihasta. (Room. 5:6,8-9)*

Vanha testamentti puhuu verestä *huutavana*. Kun Kain oli surmannut Aabelin, Herra sanoi: *"Mitä oletkaan tehnyt! Veljesi veri huutaa minulle maasta! Nyt sinä olet kirottu, ja sinut karkotetaan tältä maalta, joka avasi suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi."* (1. Moos. 4:10-11) Uusi testamentti yhtyy siihen:

Te sitä vastoin olette tulleet ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (12:22,24)

Jumalalle maahan vuodatettu veri puhuu vaatien rangaistusta, mutta Jeesuksen vihmontaveri puhuu armosta ja anteeksiantamuksesta.

Veri merkitsee siis enemmän kuin kuolema, se on varsinainen elämän lähde.

Älkää kuitenkaan syökö lihaa, jossa sen sielu (sana merkitsee myös *elämää*), *sen veri, on. (1. Moos. 9:4)* Ihminen pysyy elossa vain sikäli, kuin veri virtaa hänen suonissaan niin, että päivittäin sydämen läpi kulkee 2-3000 litraa verta. Vastaavasti ehtoollisella nautittu Kristuksen veri ei vain poista syntejämme vaan siitä vuotaa meille Kristuksen omaa elämää.

Edelleen kun Herra vapautti Israelin Egyptin orjuudesta, se tapahtui siten, että hän jätti rankaisematta kaikkien niiden ihmisten hengen, jotka olivat merkinneet oman talonsa uhratun karitsan verellä.

Veri on merkinä taloissa, joissa te olette. Kun näen veren, minä menen ohitsenne, eikä tuhoava vitsaus osu teihin, kun minä rankaisen Egyptin maata. (2. Moos. 12:13)

Johannes kuvaa, miten Jeesuksen veri vaikuttaa jatkuvasti uskovan sydäntä puhdistaan ja syntejä anteeksi antaen:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7-9)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja tiivistää sanomansa Jeesuksen verestä seuraavassa luvussa näin:

Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihansa, kautta. (10:19-20)

Samalla meidän on muistettava, että Jeesuksen veri on ainoa tie Isän luokse:

Jeesus sanoi: *"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani."* (Joh. 14:6)

Entä sinä?

Herra haluaa sinut luokseen lopulliseen taivaalliseen kirkkauteen, hän on verellään valmistanut sinulle avoimen tien luokseen. Käänny siksi hänen puoleensa, tunnusta kyvyttömyytesi elää ilman häntä ja pyydä häntä puhdistamaan sydämesi ja antamaan sinulle uuden elämän veren voimalla. Hänen omanaan pääset hänen perilliseksi, sillä hänen laatimansa testamentti on voimassa jokaiselle, joka nöyrytyy tunnustamaan syntinsä ja huutaa rukouksessa häntä avukseen. Hän jakaa armoaan

runsaana ei kitsaana. ”Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on ylenpalttinen” lupaa Herran sana. Käy sitten puhdistettuna keromaan muillekin, mistä löytyy uutta elämää pulppuava puhdistuksen lähde.

Kuolema ja tuomio Hepr. 9:23-28

23. On siis välttämätöntä puhdistaa taivaallisten kuvat tällä tavoin, mutta itse taivaalliset on puhdistettava paremmilla uhreilla kuin nämä.

24. Siksi Kristus ei mennyt käsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme.

25. Eikä hän mennyt uhratakseen itseään monta kertaa, niin kuin ylipappi menee kerran vuodessa kaikkeinpyhimpään mukanaan vierasta verta;

26. muutoinhan hänen olisi pitänyt kärsiä monta kertaa maailman perustamisesta asti. Mutta nyt hän on ilmestynyt vain kerran, maailman aikojen lopulla, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä.

27. Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio,

28. samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.

Mitä kuolemassa tapahtuu?

Miksi ihmisen on kuoltava? Jokainen ihminen tietää, että hän jonain päivänä kuolee ja moni pelkää, mutta harva todella uskoo omaan kuolemaansa. Jos uskoisimme, ottaisimme selvän siitä, mitä kuolemassa tapahtuu ja tekisimme sitä varten välttämättömät valmistelut. Jumalan sanan valossa saamme vastauksen kuoleman jälkeisytyteen ja vastauksen, miksi kuolema on meille välttämätön ja miten siihen voi valmistautua.

Raamattu osoittaa, että kuolema on synnin palkka. Ennen syntiinlankeemusta kuolemaa ei ollut. Syntiinlankeemus merkitsi ensinnäkin hengellistä kuolemaa, jossa yhteys Jumalaan katkesi. Se taas johtaa ruumiin kuolemaan ja sen jälkeen tulee ikuinen kuolema eli helvetti, Jumalan pyhä tuli, jossa ihminen joutuu kärsimään loputtomasti omien syntiensä rangaistusta. Jokaisella synnissä elävällä ja Jumalan valmistaman pelastuksen torjuvalla ihmisellä on kaikki syy pelätä kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota.

Mutta Jeesus tuli pelastamaan meidät Jumalan pyhältä tulelta uhraamalla itsensä ja kärsimällä meidän sijastamme meille kuuluvan ikuisen rangaistuksen tulen ristin

puulla Jumalan hylkäämänä. Siksi jokainen, joka uskossa turvaa Jeesuksen uhriin, saa syntinsä anteeksi eikä hänen enää tarvitse pelätä myöskään ruumiin kuolemaa.

Tietysti voi kysyä, miksei Jumala heti annettuaan meidän syntimme anteeksi poistanut myös ruumiillista kuolemaa omiltaan. Nyt Heprealaiskirjeen kirjoittaja selittää 9. luvun tiivistelmässään, millainen merkitys kuolemalla on uskovan elämässä.

Välttämätön puhdistus

On siis välttämätöntä puhdistaa taivaallisten kuvat tällä tavoin, mutta itse taivaalliset on puhdistettava paremmilla uhreilla kuin nämä. (23)

Luvun alkuosassa kirjoittaja selitti, miten vanhan liiton pyhäkkö ja siinä käytetyt esineet, siinä toimivat papit ja koko kansa puhdistettiin verta vihmomalla, jotta ihmiset syntinsä anteeksi saaneina ja kultillisesti puhtaina saattoivat päästä ilmestysmajan kautta Jumalan eteen kuulemaan Jumalan puhetta ja saamaan osallisuuden hänen siunauksestaan. Todelliseen taivaalliseen kirkkauteen mikään vanhan liiton uhri ei kuitenkaan riittänyt. Siihen tarvitaan se, että kaikki ne, jotka mielivät päästä lopulliseen taivaalliseen kirkkauteen, on puhdistettava Jeesuksen kalliilla Golgatalla vuotaneella sovintoverellä. Sana "taivaalliset" viittaa siksi käsittääkseni niihin ihmisiin, jotka pääsevät sinne, sillä muilta osin Jumalan asuttama taivas on itsessään täydellinen ja puhdas.

Siksi Kristus ei mennyt käsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme. (24)

Ne, jotka uskossa turvaavat Jeesuksen uhrivereen, Jumala lukee vanhurskaiksi eli hänelle kelpaaviksi Jumalan lapsiksi. Mutta koska heissä edelleen asuu syntinen liha, Pyhän Hengen tulee pyhittää heitä Jeesuksen veren voimalla, niin että heissä asuva syntisyys lopulta puhdistetaan kokonaan pois. Pyhä Henki muuttaa uskovaan Kristuksen kaltaisuutta kohti, kun tämä Jumalan sanan peilistä katselee Kristuksen kasvoja. (2. Kor. 3:18)

Mutta lopulta täydelliseen puhdistukseen tarvitaan nykyisen ruumiin poisriisuminen ja uuden ylösnousemusruumiin saaminen. Jeesuksen täytyy suorittaa taivaallista uhri- ja rukouspalvelua meidän puolestamme, jotta tämä pelastusprosessi voisi edetä ja päättyä täydelliseen puhdistukseen. Siksi on myös välttämätöntä meidän kulkea kuoleman ja tuomion kautta Kristuksen kirkkauteen.

Taivaaseen astuttuaan Jeesus ylipappinamme ilmestyi Jumalan eteen meidän puolestamme, hän esittelee Isälle persoonamme ja tekemme, nuhtelee vastustajaamme ja syyttäjäämme, puolustaa meitä, turvaa etumme, saattaa kaikki asiamme päätökseen ja valmistaa meille sijan taivaallisessa kodissa. Jeesus sanoi:

Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. (Joh. 14:2-3)

Lopullinen ja riittävä uhri

Eikä hän mennyt uhratakseen itseään monta kertaa, niin kuin ylipappi menee kerran vuodessa kaikkeinpyhimpään mukanaan vierasta verta; muutoinhan hänen olisi pitänyt kärsiä monta kertaa maailman perustamisesta asti. Mutta nyt hän on ilmestynyt vain kerran, maailmanaikojen lopulla, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä. (25-26)

Jeesuksen suorittama uhri Golgatalla tapahtui ”maailmanaikojen lopulla” vuosituhsia syntiinlankeemuksen jälkeen, mutta se riittää yhdellä kertaa annettuna täydellisenä uhrina sovittamaan koko ihmiskunnan synnit aivan Aadamin synnistä viimeiseen ihmiseen asti. Siksi siihen turvaava uskova saa anteeksi kaikki entiset, nykyiset ja tulevat syntinsä. Kaikki synnit on sovitettu, jokaisen ihmiskunnan jäsenen tekemät vääryydet, laiminlyönnit ja kaikki ihmisissä asuva syntisyys on saanut rangastuksensa Golgatan ristillä ja Jumala on saanut täydellisen hyvityksen sitä vastaan kapinaan nousseen ihmissuvun synneistä. Synnit on poistettu kaikilta ihmisiltä, jotka olisivat itsessään ansainneet kadotustuomion. Mitään muuta ei enää tarvita. Syntikysymys on ratkaistu. Pelastus on valmistettu jokaisen ihmisen vastaanotettavaksi.

Niin kuin siis yhden ihmisen (Aadamin) rikkomus on koitunut kaikille ihmisille kadotustuomioksi, niin myös yhden ihmisen (Jeesuksen) vanhurskas teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi. (Room. 5:18)

Kuitenkaan kaikki ihmiset eivät pelastu. Se ei johdu siitä, etteikö Jeesuksen uhri riittäisi jokaiselle vaan siitä, että jokaisen ihmisen on myös otettava vastaan se armo, jonka Jumala Pojassaan meille valmisti. Usko ottaa lahjan vastaan ja pääsee osalliseksi ikuisesta pelastuksesta, mutta epäusko luottaa enemmän itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa ja torjuu siksi Jeesuksen valmistaman pelastuksen tarpeettomana. Ne, jotka torjuvat ja hylkäävät ainoan mahdollisen pelastuksen, joutuvat sitten itse vastaamaan omista synneistään viimeisellä tuomiolla ja saavat kadotustuomion.

Jumalan määräykset

Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio, samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (27-28)

Syntiin langenneelle ihmiselle Jumala määräsi, että hänen on kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio. Omalle Pojalleen Isä taas määräsi suuressa rakkaudessaan meitä ihmisiä kohtaan, että hänen piti suorittaa syntiuhri kaikkien ihmisten puolesta ja että hänen pitää vielä toisen kerran tulla maan päälle keräämään luokseen kaikki ne, jotka ottivat uskossa vastaan hänen valmistamansa uhrin ja siksi myös odottavat hänen paluutaan.

Poisnukkuminen ja kuolema

Johdannossa puhuin kuolemasta synnin palkkana sen kolmessa eri muodossa hengellisenä, ruumiillisena ja iankaikkisena. Nyt keskitymme kuitenkin ruumiin kuolemaan, joka on siis osa synnin tuomaa kirousta. Sanotaan, että kuolema ei ole piste vaan kaksoispiste. Se, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, määräytyy siitä, millainen

ihmisen elämä oli ennen kuolemaa. Niille, jotka saivat syntinsä anteeksi turvautumalla Jeesuksen Golgatalla vuodatettuun kertakaikkiseen uhrivereen, kuolemasta Uudessa testamentissa käytetään toista nimitystä kuin muiden ihmisten kuolemasta. Sitä kutsutaan useimmiten poisnukkumiseksi tai joskus kuolemiseksi Herrassa.

*Sitten Jeesus sanoi opetuslapsille: "Ystävämme Lasarus **nukkuu**, mutta minä menen herättämään hänet unesta". Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi". Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he taas luulivat hänen puhuneen unessa nukkumisesta. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on kuollut,..."(Joh. 11:11-14)*

Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus sekä ajallisessa, hengellisessä että iankaikkisessa merkityksessä kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatalla. Poisnukkumista edeltävät taistelut eivät siis ole pelastetulle rangaistusta, vaan ne kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa pyhitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi. Paavali kuvaa uskovan valmistautumista poisnukkumiseen näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisutua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota. Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiistamme kotiin Herran luo. (2. Kor. 5:1-8)

Uskova ei odota kuolemaa vaan sitä, että hän saa kasvoista kasvoihin katsella Jeesusta. Hänelle ruumiin kuolema merkitsee samaa kuin niille, jotka ovat vielä täällä maan päällä Jeesuksen toisessa tulemisessa: ... *hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (28)*

Jeesus kuvaa uskovan poisnukkumista näin:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa. (Joh. 8:51) Hän ei näe eikä maista kuolemaa, vaan näkee kirkastetun Jeesuksen kasvot. Parasta valmistautumista tuota hetkeä varten on elää nyt yhteydessä Herraan päivittäisessä veren puhdistuksessa, anteeksiantamuksen armossa ja käyttämällä päivänsä Herran tahdon toteuttamiseen ja armon evankeliumin levittämiseen.

Tuomio

On kuitenkin huomattava, mitä Paavali jatkaa yllä lainaamaani jaksoa:

Siksi pidämme kunnia-asianamme olla hänelle mieliksi, olimmepa kotona tai poissa kotoa, sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin

saisi sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, hyvää tai pahaa. (2.Kor. 5:9-10)

Joku saattaa hiukan ihmetellä, onko Paavali ristiriidassa Jeesuksen kanssa, joka sanoo: *Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. (Joh. 5:24)*

Mitään ristiriitaa ei kuitenkaan ole, sillä Jeesus tarkoittaa tuomiolla kadotustuomiota, jota ei yhdellekään Jeesukseen turvaavalle tule, Paavali taas viittaa viimeisellä tuomiolla tapahtuvaan oikeuden jakamiseen ja kaikkien vääryyksien oikaisemiseen ja kaiken hyvän palkitsemiseen.

Kuoleman ja tuomion välillä

Ruumiillinen kuolema kohtaa siis yhtä lailla pelastettua uskovaa kuin Jeesuksen elämästään pois torjunuttakin. Edelliselle siinä ei siis ole mitään rangaistusta ja siksi hän voi syvä rauha sydämessään levätä Jeesuksen haavojen armossa ja odottaa ihanaa kohtaamista Herran kanssa. Jälkimmäisen kuolemassa on taas rangaistusta ja moni jo kuolinvuoteellaan on joutunut hirvittävän kauhun valtaan, kun hänelle on selvinnyt se, että hän joutuu tuomiolle pyhän Jumalan kasvojen eteen.

Sekä uskovan että epäuskoisen iankaikkinen kohtalo määräytyy siis jo ajassa eläessä. Sitä ei siis päätetä vasta viimeisellä tuomiolla. Välittömästi ruumiin kuoleman jälkeen ihmisen sielu siirtyy täysin tietoisessa tilassa joko tuonelaan tai paratiisiin. Tuonela on ikuisen kadotuksen odotushuone ja luonteeltaan tuskallinen olotila. Paratiisi taas on osa taivasta sijaiten Jumalan valtaistuimen alapuolella.

Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. (Ilm. 6:9) Paikkaa kutsutaan Uudessa testamentissa myös Aabrahamin helmaksi.

Kummassakaan näistä paikoissa sielulla ei ole ruumista vaan ne ovat enkelien kaltaisessa hahmossa, jossa kukin on selkeästi oma persoonansa ja toisten tunnistettavissa. Tätä välitilaa Jeesus kuvaa rikkaan miehen ja Lasaruksen kertomuksessa, joka ei suinkaan ole vertaus vaan kuvaus todellisuudesta. Uusi testamentti nimittäin ilmoittaa, milloin Jeesus puhui vertauksia. Nyt mainintaa ei ole pelkkä tapahtumien kuvaus. Pelastuneen Lasaruksen nimikin mainitaan osoituksena tapahtuman historiallisuudesta:

"Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoon pellavaan ja vietti iloista elämää loisteliaasti päivästä toiseen. Mutta hänen porttinsa pieleen oli jätetty virumaan köyhä mies, nimeltään Lasarus, täynnä paiseita. Hän halusi ravita itseään niillä muuruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitaan. Sitten köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin. Kun hän tuonelassa tuskissaan kohotti katseensa, hän näki kaukana Aabrahamin ja Lasaruksen hänen helmassaan. Hän huusi: 'Isä Abraham! Armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormenpäänsä veteen ja vilvoittamaan kieltäni, sillä minä kärsin tuskaa tässä liekissä.' Mutta Abraham sanoi: 'Poikani, muista, että sinä sait eläessäsi osaksesi hyvää, Lasarus sen sijaan pahaa. Nyt hän saa täällä lohdutusta, mutta sinä kärsit tuskaa. Kaiken tämän lisäksi teidän ja meidän välillem-

me on asetettu suuri kuilu, etteivät ne, jotka tahtovat, voisi tulla täältä teidän luokseenne eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.' Rikas mies sanoi: 'Pyydän siis sinua, isä, että lähettäisit hänet isäni taloon - onhan minulla viisi veljeä - varoittamaan heitä, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.' Abraham vastasi: 'Heillä on Mooses ja profeetat, kuulkoot heitä.' Mies sanoi: 'Ei, isä Abraham, mutta jos joku kuolleista menisi heidän luokseen, niin he kääntyisivät.' Mutta Abraham sanoi: 'Jos he eivät kuuntele Moosesta ja profeettoja, eivät he suostu uskomaan, vaikka joku kuolleista nousisi ylös.'" (Luuk. 16:19-31)

Välitila ruumiin kuoleman jälkeen jatkuu Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Silloin Paratiisissa olevat sielut tulevat yhdessä Jeesuksen ja suuren enkelijoukon kanssa taivaan pilvissä. Tapahtumaa Paavali kuvaa näin:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuullessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herra vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)

Tätä valtavaa tapahtumaa, jossa pelastetut sielut saavat uudet ylösnousemusruumiit, nimitetään Uudessa testamentissa ensimmäiseksi ylösnousemukseksi tai vanhurskasten ylösnousemukseksi. Muut kuolleet ruumiit eivät vielä silloin nouse ylös. Pilvet, joihin ylösnousemusruumiit temmataan ja missä ne saavat yhtyä Kristuksen kanssa taivaasta tullesiin sieluihinsa, on Jumalan kirkkauden pilveä ja siellä vietetään Jumalan Karitsan suurta hääateriaa.

Sen jälkeen Kristus laskeutuu yhdessä seurakunnan kanssa maan päälle Öljymäelle ja ottaa valtansa alle koko maapallon ja vielä elossa olevan ihmiskunnan eli ne, jotka eivät vielä olleet ottaneet vastaan pelastusta. Siitä alkaa niin sanottu tuhatvuotinen valtakunta, jonka aikana maapallo palautetaan alkuperäiseen paratiisiin kaltaiseen tilaansa. Tuhatvuotista valtakuntaa Ilmestyskirja kuvaa näin:

Sitten minä näin enkelin tulevan alas taivaasta kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Paholainen ja Saatana, sitoi sen tuhanneksi vuodeksi ja heitti sen syvyyteen, jonka hän sulki ja lukitsi sinetillä lohikäärmeen jäljestä, ettei se enää eksyttäisi kansoja, kunnes ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun. Tämän jälkeen se on päästettävä irti vähäksi aikaa. Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuai-

ta ja pyhiä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsivat hänen kanssaan tuhat vuotta. (Ilm. 20:1-6)

Jesaja kuvaa tätä aikaa seuraavasti:

Silloin susi asuu karitsan kanssa ja pantteri makaa vohlan vieressä. Vasikka, nuori leijona ja syöttöhärkä kulkevat yhdessä, ja pieni poika paimentaa niitä. Lehmä ja karhu käyvät samalla laitumella, niiden vasikat ja pennut makaavat vierekkäin. Leijona syö rehua kuin härkä. Imeväinen leikkii kobran kolon luona, ja vieroitettu lapsi kurottaa kätensä kyyn onkaloon. Missään minun pyhällä vuorellani ei tehdä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemista, niin kuin vedet peittävät meren. Sinä päivänä seisoo lisain juurivesa kansojen viirinä. Kansat etsivät häntä, ja hänen asumuksensa on täynnä kunniaa. (Jes. 11:6-10)

Ei siellä ole enää lasta, joka eläisi vain muutaman päivän, ei vanhusta, joka ei täyttäisi päiviensä määrää. Sillä nuorin kuolee satavuotiaana, ja vasta satavuotiaana synnintekijä joutuu kiroukseen. He rakentavat taloja ja asuvat niissä, istuttavat viinitarhoja ja nauttivat niiden hedelmät. He eivät rakenna toisten asuttavaksi, eivät istuta toisten syötäväksi, sillä niin kuin ovat puiden päivät, niin ovat elinpäivät minun kansani keskuudessa. Minun valittuni kuluttavat itse kätensä työn. He eivät tee työtä turhaan eivätkä synnytä lapsia äkkikuoleman omiksi, sillä he ovat Herran siunaamien siemen, ja heidän vesansa pysyvät heidän luonaan. Ennen kuin he huutavat, minä vastaan; heidän vielä puhuessaan minä kuulen. Susi ja karitsa käyvät yhdessä laitumella, leijona syö rehua kuin nauta, ja käärmeen ruokana on maan tomu. Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo Herra. (Jes. 65:20-25)

Elämä maan päällä on suurenmoista, kun Saatana sidotaan ja ihmisten on noudatettava Kristuksen tahtoa. Näissä paratiisinomaisissa olosuhteissa elävät ihmiset joutuvat lopulta tekemään saman valinnan kuin Adam paratiisissa täysin tietoisina, millainen Herra Jeesus on ja millaisen pelastuksen hän on heitä varten valmistanut Golgatalla. Se tapahtuu, kun Saatana päästetään vapaaksi. Monet lähtevät seuraamaan sitä:

Kun ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun, päästetään Saatana vankeudestaan. Hän lähtee eksyttämään maan neljällä kulmalla asuvia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen ne sotaan, ja joukkoja on paljon, kuin hiekkaa meren rannalla. Ne nousevat yli koko maan ja piirittävät pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta taivaasta lankeaa tuli ja tuhoaa ne. Paholainen, niiden eksyttäjä, heitetään siihen tulijärven rikki, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja niitä piinataan yötä päivää, aina ja ikuisesti. (Ilm. 20:7-10)

Yleinen ylösnousemus ja viimeinen tuomio

Vasta tässä vaiheessa tapahtuu kaikkien muiden ruumiillinen ylösnousemus, jota Jeesus kutsuu "tuomion ylösnousemuksi":

Isä on antanut Pojalle myös vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta pahaa tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:27-29)

Tuonelan tuskissa viimeistä tuomiota odottavat ihmiset saavat myös ylösnousemusruumiin ja siinä he joutuvat kohtaamaan tuomion ja siinä kärsimään ikuisen tuskan rangaistusta omista teoistaan:

Minä näin suuren valkoisen valtaistuimen ja sillä istuvan. Hänen kasvojaan pakenivat taivas ja maa, eikä niille löytynyt sijaa. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin vielä yksi kirja, elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. Meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja kukin heistä tuomittiin tekojensa mukaan. Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi. Ja jos jonkun nimeä ei löytynyt elämän kirjaan kirjoitettuna, hänet heitettiin tuliseen järveen. (Ilm. 20:11-15)

Uskovalle kristitylle vääryyden valta ei ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys saa tuomitaan ja rangaistaan. Sanoma tuomiosta on paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat siis lopullisen voiton. Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintäkään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus.

Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus. Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Heidänkin on pakko antaa kunnia Jeesukselle Kristukselle:

Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:9-11)

Kadotus on Jumalan pyhää tulta ja oikeudenmukaisuutta, kun ihmiset saavat vain ja ainoastaan sitä, mitä heidän tekonsa vaativat. Kadotuksessakaan kukaan ei voi enää tehdä syntiä. Näin synti lopullisesti hävitetään.

Tuomio uskoville

Uskovatkin joutuvat viimeiselle tuomiolle, mutta heidän ei tarvitse pelätä mitään rangaistusta, sillä he saivat eläessään maan päällä kaikki syntinsä anteeksi. Mutta koska he joutuivat eläessään monenlaisen vääryyden jopa vainonkin kohteeksi, heille maksetaan nyt hyvitys kaikesta. Toisaalta heille maksetaan myös palkka kaikesta siitä hyvästä, minkä he Jumalan armon vaikutuksesta ovat saaneet aikaan. He palvelivat sillä rakkaudella, jonka uskon kautta saivat Herraltaan. Heidän rakkautensa ilmeni mitä käytännöllisimmällä tavalla karsivien ihmisten palveluna. Heidän palvelunsa kohdistui itse asiassa Herraan Jeesukseen itseensä, koska kaiken mitä he elämässään tekivät, suuntautui Herraan päin, siihen Herraan joka oli heidät omakseen ottanut kalliin Golgatan uhrin hinnalla.

Näille Jeesus julistaa ihanan tuomion: *Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti.* (Matt. 25:34)

Uusi valtakunta

... on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (28)

Jeesuksen paluu ja sen jälkeinen tuomio merkitseekin siis häneen uskoneille pääsyä ihmeelliseen uuteen maahan ja uuteen taivaaseen, joita Ilmestyskirja kuvaa näin:

Minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta enää ollut. Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuiltelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:1-4)

Enkeli näytti minulle myös elämän veden virran, joka hohtavana kuin kristalli kumpusi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä kaupungin pääkatua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät antaen hedelmänsä joka kuukausi. Puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Mitään kirousta ei enää ole. Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuin, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Yötä ei enää ole, eivätkä he tarvitse lampun valoa eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä. Ja he hallitsevat aina ja ikuisesti. (Ilm. 22:1-5)

Kaikki tuo suuri ja ihmeellinen, jonka pelastetut saavat lahjana omakseen, on Jeesuksen meille pyhällä ja kalliilla verellään hankkimaa. Se on Jeesuksen uhrin siunaus. Se on käsittämättömän suurta armoa meille, jotka olisimme ansainneet pelkkää kuolemaa ja kadotusta. Ylistys Herralle Jeesukselle ja kunnia Isälle, joka rakasti meitä niin, että antoi Jeesuksen meidän sijastamme Golgatan ristille!

Entä sinä?

Kummalle puolelle sinä joudut viimeisellä tuomiolla? Asia ratkaistaan jo täällä eläessä. Voi olla, että monetkin yllättyvät viimeisellä tuomiolla sitä, mitä heille tapahtuu, mutta uskovan ei tarvitse. Hän tietää, että hän on saanut Jeesuksen kalliin uhrivien kautta kaikki syntinsä anteeksi. Hän tietää, että kuolema ei ole hänelle rangaistus vaan nukahtaminen Herran syliin ja silmien avautuminen näkemään Herran ihmeelliset kasvot. Hän tietää, että Jeesus ylipappina on uhrannut verensä omansa syntien sovituksiksi ja Herra on tuleva saattamaan täydellisen oikeuden voimaan saapuessaan kirkkaudessaan.

Ellet tiedä kummalle puolelle joudut, Herra kutsuu sinua nyt luokseen. Hänen verensä riittää sinunkin syntiesi sovituksiksi. Käänny siksi hänen puoleensa, tunnusta syntisi ja se, että olet kääntänyt selkäsi häneen päin ja pyydä anteeksiantamuksen armoa ja Herraa tulemaan sinun sydämesi valtiaaksi.

Yhdellä uhrilla pyhitetyt Hepr. 10:1-18

1. Laissa on siis tulevan hyvän varjo, ei itse asioiden olemusta. Siksi se ei voi koskaan samoilla jokavuotisilla uhreilla, joita jatkuvasti uhrataan, tehdä täydellisiksi niitä, jotka lähestyvät Jumalaa.
2. Eikö näitä uhreja olisi lakattu uhraamasta, jos niillä, jotka Jumalaa palvelevat, jo kerran puhdistettuina ei olisi enää ollut mitään syntejä tunnollaan?
3. Mutta uhreissa on jokavuotinen muistutus synneistä.
4. Mahdotontahan on, että härkien ja pukkien veri voi ottaa pois syntejä.
5. Siksi Kristus sanoo maailmaan tullessaan: "Uhria ja lahjaa sinä et tahtonut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit.
6. Polttouhreihiin ja syntiuhreihiin sinä et mieltynyt.
7. Silloin minä sanoin: katso, minä olen tullut - kirjakkääröön on minusta kirjoitettu - tekemään sinun tahtosi, Jumala."
8. Ensin hän sanoo: "Uhreja ja lahjoja, polttouhreja ja syntiuhreja sinä et tahtonut etkä niihin mieltynyt", vaikka niitä lain mukaisesti uhrataankin.
9. Sitten hän sanoo: "Katso, minä olen tullut tekemään sinun tahtosi." Hän poistaa ensimmäisen asettaakseen toisen.
10. Tämän tahdon perusteella meidät on pyhitetty Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kertakaikkisesti.
11. Jokainen pappi seisoo päivittäin palvelemassa ja uhraa toistuvasti samoja uhreja, jotka eivät koskaan voi poistaa syntejä.
12. Kristus sen sijaan on uhrannut yhden ainoan uhrin syntien vuoksi ja istuutunut ikuisiksi ajoiksi Jumalan oikealle puolelle.
13. Tästä lähtien hän odottaa, kunnes hänen vihollisensa pannaan hänen jalkojensa astinlaudaksi,
14. sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhittään.
15. Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki. Sillä ensin hän sanoo:
16. "Tämä on se liitto, jonka minä teen heidän kanssaan näiden päivien jälkeen, sanoo Herra: minä panen lakini heidän sydämeensä ja kirjoitan ne heidän mieleensä."
17. Ja sitten: "Heidän syntejään ja laittomuuksiaan minä en enää muista."
18. Missä nämä on annettu anteeksi, siellä ei enää tarvita uhria synnin edestä.

Opillisen osan tiivistelmä

Mikä ja millainen on Jumalan tahto meihin nähden? Mikä on Jumalan tahto Kristukseen nähden? Miten Kristus suhtautui Isän tahtoon? Millainen siunaus on Jeesuksen täydellisestä uhrista? Millaisessa asemassa Jeesus pysyy ikuisesti? Millaisen liiton hän takaa ikuisesti? Miksi täydellisten pitää vielä pyhittyä? Millaisia vihollisia Kristuksella on ja mikä on niiden osa? Näiden kysymysten käsittelyyn Heprealaskirjeen kirjoittaja päättää opillisen osan, jossa hän keskittyy Jeesuksen ylimmäisapilliseen rukous- ja uhripalveluun uuden liiton takaajana.

Aidon pelastuksen ehdot

Laissa on siis tulevan hyvän varjo, ei itse asioiden olemusta. Siksi se ei voi koskaan samoilla jokavuotisilla uhreilla, joita jatkuvasti uhrataan, tehdä täydellisiksi niitä, jotka lähestyvät Jumalaa. Eikö näitä uhreja olisi lakattu uhraamasta, jos niillä, jotka Jumalaa palvelevat, jo kerran puhdistettuina ei olisi enää ollut mitään syntejä tunnollaan? Mutta uhreissa on jokavuotinen muistutus synneistä. Mahdotontahan on, että härkien ja pukkien veri voi ottaa pois syntejä. (1-4)

Vanhan liiton uhripalvelus oli vain varjokuva tulevasta todellisesta uhrista. Jumala kyllä hyväksyi eläinuhrit syntien anteeksiantamiseksi, koska ne viittasivat siihen uhriin, jonka hän oli jo hamasta iankaikkisuudesta asti päättänyt antaa oman Poikansa kärsimyksessä ja kuolemassa koko ihmiskunnan kaikkien aikojen syntien sovitukseksi. Eläinuhreissa itsessään ei ollut voimaa tai syytä ihmisten pelastamiseksi synnin syyllisyydestä ja rangaistuksesta. Vanhan liiton uskovat pelastuivat siksi, että he uskoivat Jumalan lupauksen tulevasta Messiaasta, joka murskaisi kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan synnin, kuoleman ja Saatana vallan ja avaisi tien Jumalan sydämelle.

Jeesuksen täydellisen uhrin jälkeen ei ole mitään syytä palata entiseen uhrikäyttöön, joka ei kyennyt takaamaan ihmiselle sitä, mikä pelastukseen tarvitaan: Vain täydellinen voi lähestyä Jumalaa. Vain täydellisellä voi olla vapaus synnin syytöksistä sydämessään. Mikään vähempi ei riitä ihmisen pelastukseen. Mutta juuri sen Jeesus hankki meitä varten ensin elämällä täydellisen ja synnittömän elämän meidän sijastamme ja hyväksemme ja sitten ottamalla meidän syntiemme rangaistuksen loppuun asti kärsiäkseen sijaisenamme Golgatan ristin tuskissa. Jokainen jumalaton ja syntinen, joka turvautuu Jeesukseen, saa hänen ansionsa omikseen, hänet luetaan vanhurskaaksi eli täydelliseksi Jumalan silmissä ja hänelle lahjoitetaan syntien anteeksiantamuksessa täysi omantunnon rauha. Kristuksen tähden uskovala on pääsy rakastavan Jumalan yhteyteen, hänen suosionsa ja laupeutensa alle.

Jumalan pelastustahto

Siksi Kristus sanoo maailmaan tullessaan: "Uhrin ja lahjaa sinä et tahtonut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit. Polttouhreihin ja syntiuhreihin sinä et mieltynyt. Silloin minä sanoin: katso, minä olen tullut - kirjakkääröön on minusta kirjoitettu - tekemään sinun tahtosi, Jumala." Ensin hän sanoo: "Uhrin ja lahjoja, polttouhreja ja syntiuhreja sinä et tahtonut etkä niihin mieltynyt", vaikka niitä lain mukaisesti uhrataankin. Sitten hän sanoo: "Katso, minä olen tullut tekemään sinun tahtosi." Hän poistaa ensimmäisen asettaakseen toisen. Tämän tahdon perusteella meidät on pyhitetty Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kertakaikkisesti. (5-10)

Jotkut ihmiset pitävät Jumalaa julmana, jopa sadistina, kun hän lähetti oman viattoman Poikansa hirvittäviin ristin kärsimyksiin. Heidän mielestään rakastava Jumala voisi ilman noin hirveää kidutustakin antaa ihmisille anteeksi heidän pahuutensa. Samalla he pitävät puhetta ikuisen tulen kadotuksesta "hengellisenä väkivaltana" ja "kammottavana vallankäyttönä".

Niin ajattelevat eivät ymmärrä toisaalta Jumalan täydellistä pyhyyttä ja kirkkautta, joka ei voi sietää pienintäkään syntiä, pahaa tai vääryyttä, eivätkä toisaalta ihmisen synnin hirvittävyttä ja ihmisen täydellistä kyvyttömyyttä pelastaa itseään tai muuttaa itseään Jumalan mitan täyttäväksi. Jumala ei voi hyväksyä mitään pahaa tai

vääryyttä. Synnin ja pahan voi poistaa vain oikeudenmukainen rangaistus. Jos Jumala antaisi synnit noin vain anteeksi, se tarkoittaisi sitä, että hän hyväksyisi lopullisesti vääryyden ja pahuuden vallan. Samalla se merkitsisi sitä, että Jumala ei olisi enää Jumala vaan Saatana pahan alkuunpanija saisi lopullisen voiton. Samalla se merkitsisi myös sitä, että Jumala ei olisikaan rakkaus, sillä rakkaus, joka jättää vääryyden kärsineet vaille hyvitystä ja vääryyden tekijät ilman oikeudenmukaista rangaistusta, on todellisen rakkauden irvikuva.

Tapahtukoon sinun tahtosi

Jumala on rakkaus ja hänen tahtonsa on rakkaustahto. Jumala kohdistaa täydellisen rakkautensa ennen kaikkea omaan Poikaansa ja Pyhään Henkeensä. Mutta samalla rakkaudella, jolla hän rakastaa Poikaansa, hän rakastaa myös luomiaan ihmisiä. Hän haluaa heidätkin luokseen samaan kirkkauteen, missä hänen Poikansakin on hänen vierellään valtaistuimella.

Kun rukoilemme "Isä, tapahtukoon sinun tahtosi!" saatamme ajatella Jumalan kymmentä käskyä, joiden tulisi toteutua meidän elämässämme samalla täydellisellä tavalla kuin taivaassakin. Sinänsä tuossa ajatuksessamme ei ole mitään väärää, mutta ajatus on paljon syvempi. Herra syvin tahto on meidän iankaikkinen pelastuksemme, jossa hän saa kunnian täydellisestä rakkaudesta.

Isän ja Jeesuksen tahdon suunnassa ei ole mitään eroa. Isä halusi pelastaa häntä vastaan kapinaan nousseen ihmiskunnan. Ainoaksi keinoksi siihen osoittautui se, että hän itse omassa Pojassaan sovittaisi ihmisten synnit. Poika rakastaa samalla rakkaudella syntisiä ihmisiä ja siksi hän tahtoi samaa kuin Isäkin. Sekä Isällä että Pojalla on erillinen oma tahto, mutta saman Jumalan persoonina se on täysin yhteinen tahto.

Jo iankaikkisuudessa ennen maailman ja ihmisen luomista Isä ja Poika kävivät neuvonpidon, miten ihmiset voidaan pelastaa takaisin Jumalan yhteyteen, kun he tulisivat lankeamaan syntiin. Keskustelua kuvaa Septuagintan kreikkalaisen käännöksen mukaan lainattu Psalmi 40:7-9, jonka hepreankielinen teksti kuuluu:

Teurasuhria ja ruokauhria sinä et halua – korvani sinä avasit – polttouhria ja syntiuhria sinä et vaadi. Silloin minä sanoin: "Katso, minä tulen, kirjakkääröön on minusta kirjoitettu. Sinun tahtosi, Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun opetuksesi on sisimmässäni."

Mielenkiintoinen ero on siinä, että heprealaisen alkutekstin ilmaus "korvani sinä avasit" on käännetty "ruumiin sinä minulle valmisti". Eroa on yritetty selittää monella tavalla, mutta meille riittää se, että molemmat ovat Jumalan Hengen inspiroimassa tekstissä ja siis Jumalan sanaa. Isä todellakin valmisti Marian kohdussa Pyhän Hengen voimalla inhimillisen mutta synnittömän ruumiin Pojalleen. Poika koko sydämensä tahdosta halusi sen ja toteutti samalla Raamatun kirjoitusten lupaukset. Koko ajallisen elämän ajan Jeesus tietoisesti toteutti Vanhan testamentin kirjoituksissa luvattua. Todellisena ihmisenä Jeesus, Jumalan Poika, voi samaistua täysin ihmiskuntaan ja kykeni sitten ottamaan kantaakseen myös ihmiskunnan koko syntikuorman sovittaakseen sen Golgatan ristillä.

Jumala valmisti ruumiin Kristukselle (eli ihmisluonnon), jotta hän olisi pätevä olemaan Lunastajamme ja Puolustajamme. Yhdistämällä kaksi luontoa omassa persoonassaan hän on Jumalan ja ihmisen välinen Välittäjä, joka panee kätensä molempien päälle. Hän on rauhantekijä sovittamaan Jumalan ja ihmisen yhteen ja ikuisen liitto Jumalan ja luodun välillä. *"Korvani sinä avasi"* viittaa siihen, että Isä opetti täysin Poikaa, valmisti hänet työhön ja otti hänet siihen mukaan.

Kun mikään muu uhri ei olisi sopiva tyydytys Jumalan oikeudenmukaisuudelle kuin Kristuksen itsensä uhri, silloin Kristus astui siihen vapaaehtoisesti: "Katso, minä tulen! Minä tulen mielelläni tekemään sinun tahtosi, oi Jumala! Anna kirouksesi langeda minun päälleni, mutta anna näiden mennä. Isä, minä täytän mielelläni sinun neuvosi ja liittoni kanssasi heidän hyväkseen. Minä täytän mielelläni kaikki lupauksesi, täytän kaikki profetiat." Tämän pitäisi tehdä Kristus ja Raamattumme meille rakkaiksi, sillä Kristuksessa meillä on pyhien kirjoitusten täyttymys.

Kertakaikkisesti pyhitetty

Tämän tahdon perusteella meidät on pyhitetty Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kertakaikkisesti. (10)

Jokainen Jeesuksen Kristuksen uskossa vastaan ottanut on kertakaikkisesti pyhitetty, täydellisesti ja pysyvästi pyhitetty (14). Siinä ei ole vähääkään kysymys meidän omasta tahdostamme, vaan siitä, Isä tahtoi sitä ja että Isälle kuuliaisena Poika tahtoi sen ja myös toteutti sen. Ylimmäispapillisessa rukouksessa ennen ristiä Jeesus rukoili omiensa puolesta näin:

"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa." (Joh. 17:19)

Kun Isä katselee meitä Herran omia, hän näkee meidät Kristuksen uhriveren läpi. Hän näkee meissä vain oman Poikansa täydellisen pyhyiden ja puhtauden. Pelastettuna me olemme siksi täydellisesti Jumalan pyhyteen kelpaavia, vanhurskautettuja, Jumalalle kokonaan ja täysin erotettuja, hänen käyttöönsä omistettuja. Kysymys on täysin muuttumattomasta asemastamme ja suhteestamme Jeesuksen kautta Isään. Sen perusteella meillä on joka hetki täysi pääsy omistamaan hänen armoaan kaikissa elämämme tilanteissa. Mikään tai kukaan ei voi Herran omaa tästä ihanasta suhteesta erottaa. Paavali kuvaa tätä ihanaa uskovan osaa näin:

Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirjastanut. Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut, onpa hänet vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme ... Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:29-34,38-39)

Täydelliset pyhitetään

Jokainen pappi seisoo päivittäin palvelemassa ja uhraa toistuvasti samoja uhreja, jotka eivät koskaan voi poistaa syntejä. Kristus sen sijaan on uhrannut yhden ainoan uhrin syntien vuoksi ja istunut ikuisiksi ajoiksi Jumalan oikealle puolelle. Tästä lähtien hän odottaa, kunnes hänen vihollisensa pannaan hänen jalkojensa astinlaudaksi, sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään. (11-14)

Kristuksen Golgatan ristillä antama uhri, hänen maahan vuotanut verensä, hänen joutumisensa Isän hylkäämänä kantamaan iankaikkisen tulen rangaistuksen ja kuoleman ruumiissaan, ovat se ainutkertainen uhri, jonka tuottama siunaus riittää koko ikuisuudeksi ja on koko ikuisuuden pelastetun seurakunnan yhä syvenevän ylistyksen syy. Kirkastetussa ruumiissa nyt ylösnoussut Kristus edelleen todellisena ihmisenä ja todellisena Jumalan istuu ikuisesti Isän oikealla puolella. Mikään ei tule häntä erottamaan ylipapillisesta ja kuninkaallisesta asemastaan ja tehtävästään oman seurakuntansa hyväksi.

Tulee vielä se päivä, jona hän tulee kukistamaan kaikki vihollisensa. Synti hävitetään lopullisesti, niin ettei uudessa maassa ja uudessa taivaassa kukaan tee syntiä. Kadotetut sielutkaan eivät voi enää tehdä syntiä, kun he kärsivät oikeudenmukaista tuomiotaan Jumalan tulen polttaessa heitä ikuisesti. Tuonela ja kuolema hävitetään, Saatana ja kaikki pimeyden enkelit joutuvat kärsimään helvetin tulessa ikuista tuomiotaan. Lopullinen ja ikuinen voitto on Kristuksen.

...sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään. (14)

Jae 10 osoitti, että meidät on pyhitetty täydellisesti Kristuksen uhrilla. Joku voi nyt kysyä, miten täydellistä voi enää pyhittää. Mutta me olemme täydellisiä Kristuksessa eli kun Isä katselee meitä, hän näkee meissä Kristuksen täydellisyyden, meille aivan omaksi annetun lahjavanhurskauden ja lahjapyhyiden.

Mutta suhteessamme Kristukseen, me olemme edelleen syntisiä ja syntinen liha, joka synnyttää meissä kaikkinaisia himoja ja kiusauksia sekä langettaa meitä niihin, asuu yhä meissä. Jumalan Pyhä Henki kuitenkin asuu meissä uskoon tultuamme ja alkaa vaikuttamaan meissä Jumalan sanalle kuuliaisuutta ja synnit kuolettavaa pyhitystä sekä rakkauden, rauhaan, ilon ja kärsivällisyyden hedelmiä. Pyhitys tapahtuu siten, että katselemalla Jumalan sanan peilistä Kristuksen kasvoja alamme muuttua hänen kaltaisuuttaan kohti:

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Pyhitys päättyy vasta ruumiin ylösnousemuksessa, jolloin olemme täysin vapaat synnistä ja saamme Jeesuksen ylösnousemusruumiin kaltaisen olemuksen, joka vastaa täysin sitä kuvaa, jonka Isä näkee meissä jo nyt, kun olemme Kristuksessa.

Liitto

Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki. Sillä ensin hän sanoo: "Tämä on se liitto, jonka minä teen heidän kanssaan näiden päivien jälkeen, sanoo Herra: minä panen lakini heidän sydämeensä ja kirjoitan ne heidän mieleensä." Ja sitten: "Heidän synnejään ja laittomuuksiaan minä en enää muista." Missä nämä on annettu anteeksi, siellä ei enää tarvita uhria synnin edestä. (15-18)

Jälleen kerran Raamattu todistaa oman syntymänsä. Koko Vanha testamentti, Jeremian kirja mukaan lukien, on Pyhän Hengen antamaa Jumalan puhetta. Aina kun lainaamme Raamattua voisimme myös sanoa: "Näin sanoo Pyhä Henki". Siksi Raamatun lukemisemme tulee tapahtua nöyryydessä ja katseemme itse puhujaan suunnattuna.

Jeesuksen kertakaikkinen uhri takaa yksipuolisen testamenttiliiton, jonka Jumala meidän kanssamme solmi. Kirjeen kirjoittaja palaa tässä yhteenvedossa samaan Jeremian lupaukseen 31:31-32, jota hän käsitteli jo luvussa 8. Siksi meidänkin on syytä toistaa uuden liiton ihanaa evankeliumia omalle sydämellemmme aivan päivittäin samalla kuin saamme jakaa hyvää uutista niillekin, jotka eivät sitä vielä ole ottaneet vastaan tai jotka eivät ole vielä edes kuulleet sitä:

"Jumala ei muista meidän syntejämme, jotka hän Jeesuksen veren tähden on antanut anteeksi!" Vaikka me usein kyllä muistamme vielä entiset lankeemuksemme, meidän on syytä muistaa ne anteeksi saatuina ja kiittää saamamme armon suuruutta ja Golgatan uhriveren riittävyttä.

Pietari varoittaa entisissä synneissä märehimisestä näin:

*Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimeettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. **Hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään.** (2. Piet. 1:5-9)*

Kehotusosa alkaa

Heprealaiskirje jatkuu tästä eteenpäin kehotusosalla, jossa on kysymys nimenomaan pyhityksestämme. Kehotukset voi helposti tulkita väärin jonkinlaisena uutena lakina, jota meidän pitää omalla voimallamme toteuttaa. Mutta siitä ei ole kysymys. Pyhitys on Jumalan Hengen vaikutusta. Se perustuu sille, että Kristuksessa olemme jo täydellisen pyhät. Jumalan solmima liitto ja hänen antamansa lupaukset tekevät pyhityksen mahdolliseksi, vaikkei se olekaan aina helppoa:

Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon. Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoan turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (2. Piet. 1:3-4)

Vanhurskauttaminen ja pyhitys

Sekä vanhurskauttaminen että pyhitys ovat Jumalan työtä Kristuksen uhrin perusteella ja Jeesuksen veren jatkuvan vaikutuksen seurausta. Molemmissa on kysymys samasta Jumalan käsittämättömän suuresta armosta, jonka hän osoitti meitä kohtaan Kristuksessa. Molempia tarvitaan, mutta on tärkeää nähdä, että pelastusvarmuutemme ei perustu siihen kuinka hyvin kasvamme pyhityksessä vaan pelkästään Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen pyhyyteen eli lahjavanhurskauteen.

Vanhurskautuksen ja pyhityksen suhdetta kuvaa seuraava kaavio:

Jumalan	anteeksiantamus
Tuomarina	Isänä
Vanhurskaana tuomiona	Voidakseen kasvaa pyhityksessä
iankaikkisen kadotuksen ansaitsevan	ajallisen kurituksen ansaitsevan
synnin tehneelle syylliselle	synnin tehneelle syylliselle
tuomarina toimivalta	Isänä toimivalta
Jumalalta	Jumalalta
tulee sana	tulee sana
tuomiona.	nuhteluna.
Se synnyttää syyllisyyden tunteen.	Se synnyttää syyllisyyden tunteen.
Tuomion kauhun vallassa	Isän murehduttamista katuen
Jumalan vihollisena hän antautuu ja	Hän tekee lapsena parannuksen ja
tunnustaa syntinsä.	tunnustaa syntinsä.
Kristuksen ristin tähden	Kristuksen ristin tähden
hän saa syntinsä anteeksi.	hän saa syntinsä anteeksi.
Hän vapautuu kadotuksen uhasta ja	Hän vapautuu ajallisesta kurituksesta ja
Jumalan kanssa syntyy	Jumalan kanssa syntyy
uusi	entistä syvempi
suhde.	suhde.

Uskoon tulossa vanhurskaana tuomiona iankaikkisen kadotuksen ansaitsevan

synnin tehneelle syylliselle tulee tuomarina toimivalta Jumalalta sana tuomiona. Se synnyttää syyllisyyden tunteen. Tuomion kauhun vallassa Jumalan vihollisena hän antautuu ja tunnustaa syntinsä. Kristuksen ristin tähden hän saa syntinsä anteeksi. Hän vapautuu kadotuksen uhasta ja Jumalan kanssa syntyy uusi liittosuhde.

Pyhityksessä uskova kohtaa Isän. Voidakseen kasvaa pyhityksessä ajallisen kurituksen ansaitsevan synnin tehneelle syylliselle Isänä toimivalta Jumalalta tulee sana nuhteluna. Se synnyttää syyllisyyden tunteen. Isän murehduttamista katuen Hän tekee lapsena parannuksen ja tunnustaa syntinsä. Kristuksen ristin tähden hän saa syntinsä anteeksi. Hän vapautuu ajallisesta kurituksesta ja Jumalan kanssa syntyy entistä syvempi suhde.

Sekä vanhurskauttamisessa että pyhityksessä on kysymys syntien anteeksi saamisesta. Molemmissa on vaikuttavana syynä Kristuksen vuodattama uhriveri. Edellinen on kertakaikkinen tapahtuma ja se pysyy voimassa iankaikkisuuteen asti. Jälkimmäinen on toistuva prosessi, jossa ihminen saa kasvaa Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Molemmissa ihmisen kokema syyllisyyden tunne on samanlainen samoin kuin anteeksiantamuksen ilokin. Molemmissa vaikuttava voima tulee Jumalan sanan kautta Pyhältä Hengeltä. Mutta pelastusvarmuus voi levätä vain vanhurskauttamisen varassa. Siksi uskon vaelluksessa meidän on toistuvasti palattava siihen ja nostettava katseemme ristillä kärsineeseen ja ylösnousseeseen Vapahtajaan. Niin tehden saamme päivittäin uuden voiman taistella syntiä vastaan ja elää kuuliaisena Jumalan tahdolle.

Entä sinä?

Oletko sinä jo oppinut tuntemaan sellaisen Jumalan, joka Kristuksen täydellisen uhrin vuoksi antaa anteeksi kaikki sinun syntinsä ja antaa sinulle elämän yhteyden itsensä kanssa? Herra kutsuu sinua taipumaan tunnustamaan sen, että ansaitset tuomion ja kadotuksen. Hän on valmis antamaan sinulle kaiken anteeksi Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden, kun huudat häntä avuksi: "Pelasta minut, armahda minua syntistä, ota minut omaksesi ja tule minun elämäni Herraksi!"

Herra kutsuu sinut tänään uudelleen tunnustamaan kaiken sen, mikä on tahrannut omantuntosi, ja omistamaan uuden puhdistuksen ja armon hänen täydellisen uhrinsa perusteella. Herra iloitsee sinusta ja haluaa puhdistaa sinut, jotta voisit kantaa enenevää hedelmää hänen nimensä kunniaksi.

Seurakunta marssilla Hepr. 10:19-25

19. Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään

20. uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihan-sa, kautta.

21. Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana,

22. astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä.

23. Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen.

24. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin.

25. Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän.

Seurakunta marssilla

Millaista on uskovan ihmisen ja kristillisen seurakunnan vaellus? Mihin hän on matkalla? Mikä on hänen ja seurakunnan tehtävä matkan varrella? Kuka on tien päämäärään valmistanut? Kuka matkan tekoa viitoittaa ja matkaseuruetta hallitsee? Miten usko, toivo ja rakkaus nivoutuvat matkantekoon? Näihin aiheisiin siirtyy nyt Hepralaiskirjeen kirjoittaja, kun hän lähtee kuvaamaan kohti taivaallista kaikkeinpyhintä kohti vaeltavaa seurakuntaa ja soveltaa siihen edelleen kuvaa ilmestysmajasta ja temppelistä, joissa on esipiha, pyhä ja kaikkeinpyhin kuitenkin sillä erotuksella, että väliverho pyhän ja kaikkeinpyhimmän väliltä on reväisty auki. Näköala pääväärään ja pääsy Isä Jumalan luo on avoin.

Seurakunta – Jumalan temppeli

Kristillinen seurakunta on Jumalan temppeli. Sen pää Jeesus Kristus istuu Isän oikealla puolella. Perille on päässyt jo suuri joukko pelastettuja niin vanhan liiton kuin uudenkin puolelta. Jokaisessa tiellä vaeltajassa asuu Pyhä Henki, ja siksi yksittäinen uskova samalla kuin koko pelastettujen seurakunta on Jumalan temppeli Kristuksessa. Seurakunta on maailmasta ulos kutsuttujen joukko, he ovat siirtyneet maailman esipihalta sisälle temppelin pyhään osaan. Sen läpi eli tämän ajallisen matkansa loppuun kulkeneina tai Kristuksen toisen tulemisen hetkellä he pääsevät lopulliseen päämääräänsä Jumalan kirkastettuun kotiin, jossa Herra Jeesus heitä odottaa.

Papisto pyhässä palveluksessa

Täällä ajassa uskova ja seurakunta kulkee siis temppelin pyhän sisällä. Sehän oli se paikka, jossa vanhan liiton papit suorittivat pappispalvelustaan. Pietari kuvaa tätä pelastettujen uskovien pappispalvelusta seuraavasti:

Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhra-taksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. ... Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja

omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. (1. Piet. 2:5,9)

Vastaavasti Ilmestyskirja kuvaa, miltä taivaasta katsottuna näyttää yhä maan päällä kohti päämäärää vaeltava seurakunta ja miksi se on sellainen kuin on. Perille päässeet laulavat Kristuksen, Teurastetun Karitsan kunniaa:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (Ilm. 5:9-10)

Pappispalvelus sisältää siis Herran tekojen julistamista sekä toinen toisillemme mutta erityisesti niille, jotka ovat vielä maailmassa esipihan puolella. Kuninkaallisten pappien eli uskovien tehtävä on myös uhrata kiitoksen ja ylistyksen sekä rakkauden palvelun uhreja Herralle. Myöhemmin heillä tulee olemaan kuninkaallinen hallintavalta yhdessä Kristuksen kanssa, kun hän tulee takaisin.

Vapaa pääsy Isän sydämelle

Täällä maan päällä taisteleva seurakunta ei ole vielä perillä, mutta rukouksessa ja palvonnassa sillä on Jeesuksen veren tähden täysin vapaa pääsy Isän luokse ja seurakunnan Pään Jeesuksen luokse kaikkeinpyhimpään. Uskova ei ole tässä maailmassa vaeltaessaankaan enää tästä maailmasta vaan kulkee kaiken aikaa pyhän sisällä. Sen pyhyys on Kristuksen verellä hankittua täydellistä, iankaikkista ja kertakaikkista pyhyyttä, joka ympäröi sitä niin kuin ilmestysmajan pyhän telttakangas sen sisällä palvelevia pappeja. Vaeltaessaan pyhän telttakankaan alla uskova ja seurakunta haluaa myös Jeesuksen veren puhdistavan vaikutuksen alla pyhittyä kohti Kristuksen kuvan kaltaisuutta.

Nyt kirjeen kirjoittaja haluaa opettaa, millaista tuo seurakunnan vaellus pyhän sisällä tulee olla. Hän osoittaa, millä tavalla Pyhä Henki omiaan ja koko taistelevaa ja perille kurottautuvaa seurakuntaa käsittelee saadakseen siitä itselleen käyttökelpoisen, hyödyllisen myös muiden pelastukseksi ja Jumalan nimen kunniaksi.

Valmistettu tie

Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihansa, kautta. (19-20)

Tuntemattomassa maastossa kulkeva ihminen tarvitsee kartan ja kompassin löytääkseen oikean tien ja päästäkseen perille. Usein meille opetettiin lapsena, että Raamattu on kartta ja omatunto on kompassi. Niitä seuraten löytää perille! Tosi-asiaassa karttaa ja kompassia paljon turvallisempi ja varmempi tapa löytää on se, että joku joka tuntee tien entuudestaan opastaa meitä ja kulkee vierellämme.

Tämä jälkimmäinen tapa on uskovan kristityn tapa, sillä Jeesus sanoo: *"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani."* (Joh. 14:6) Herra ei ikään kuin lyö käteemme karttaa ja kompassia ja sano: "Yritä selvitä näillä perille!" Ei, hän itse lähtee ja kulkee koko matkan kanssamme, lahjoittaa voimansa ja viisautensa Jumalan sanan kautta Pyhässä Hengessä sydämiimme ja vie meidät

takuuvarmasti perille. Ei olekaan mitään muuta tietä, hän on ainoa vaihtoehto päästä perille. Toisaalta hän on avoin tie jokaiselle, joka haluaa sitä kulkea. Tielle päästäkseen jokaisen on kuljettava ensin ahtaasti portin läpi eli hänen on suostuttava tunnustamaan Jumalan osoittama totuus omasta syntisyydestään ja huudettava Jeesusta avuksi pelastajakseen.

Uusi pelastustie Jeesuksessa korvasi Vanhan testamentin vanhentuneen armotalouden. Se on viimeinen tie, joka koskaan avataan ihmisille. Ne, jotka eivät mene tätä tietä pitkin, sulkevat itsensä pois ikuisiksi ajoiksi. Se on aina vaikuttava, elävä tie. Moni kyllä yrittää tulla Jumalan luo omiin suorituksiinsa luottaen, mutta vain Jeesus-tiellä voimme tulla Jumalan luo ja elää. Vapahtaja, joka kuoli mutta nousi kuolleista, on elävä tie. Hän antaa elämän ja elävän toivon niille, jotka tielle astuvat. Taivaaseen kuljemme ristiinnaulitun Vapahtajan kautta, hänen kuolemansa on meille elämän tie.

Jeesuksen läsnäolo on meille syy siihen, että voimme olla aivan rohkeat ja tietää pääsevämme turvallisesti perille, vaikka reitti ei välttämättä ole mitenkään helppo. *"Monen ahdistuksen kautta meidän on mentävä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Ap.t. 14:22) Ahtaalta portilta eli mielenmuutoksen ja uskossa Jeesukseen turvautumisen portilta alkaa kapea tie. Joku on sanonut jopa niin, että "itse nuo ahdistukset ovat tie" tarkoittaen sitä, että jokaiseen vaikeuteen ja ahdistukseen sisältyy myös Herran läsnäolon suoma apu. Jeesus on avannut tien meitä varten ja siksi joudumme kulkemaan samoin kuin hänkin kuoleman, haudan ja ylösnousemuksen kautta perille kaikkeinpyhimpään eli katselemaan kasvoista kasvoihin Herraa ja Isää todellisessa kodissamme.

Kulku Jeesuksen kanssa tiellä edellyttää sitä, että joka päivä joudumme tunnustamaan syntisyytemme ja lankeemuksemme mutta saamme myös hänen Golgatalla vuotaneen sovintoverensä tähden kaikki syntimme runsain määrin anteeksi. Niin kuin vanhan liiton teurasuhrin lihan saivat papit syödä, samoin Jeesuksen veri ja ruumis on matkaravintona tiellä kohti päämäärää. Seurakunta nauttii ehtoollisen leivässä ja viinissä Jeesuksen veren ja ruumiin yhteys- ja kiitosateriana, anteeksiantamuksen ja ikuisen elämän lähteenä. Vaellus Jeesuksen kanssa tapahtuu kokonaan hänen oman voimansa varassa. Sitä ja lopullista päämääräämme kaikkeinpyhimässä Paavali kuvaa näin:

Tällä voimallaan hän (Jumala) vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. Jumala on alistanut kaiken hänen jaljojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (Ef. 1:20-23)

Usko toivo ja rakkaus

*Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä **uskon** varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta **toivon** tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi **rakkauteen** ja hyviin tekoihin.* (21-24)

Uudessa testamentissa toistuu kolmikko usko, toivo ja rakkaus. Tässä kirjeessä se löytyy jaksomme jakeissa 21-24 hiukan pitempänä kuin esimerkiksi Paavalin kirjeissä:

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (1. Tess. 1:3) ja Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (1. Tess. 5:8)

Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistysvirressä se on muodossa:

Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme. Mutta suurin niistä on rakkaus. (1. Kor. 13:13)

Kolossalaiskirjeessä Paavali myös hiukan laajentaa samaa teemaa:

Me kiitämme aina Jumalaa, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, kun rukoilemme teidän puolestanne. Olemmehan saaneet kuulla teidän uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja rakkaudesta, joka teillä on kaikkia pyhiä kohtaan sen toivon perusteella, joka on talletettuna teille taivaissa. Tästä toivosta te olette kuulleet jo aiemmin siinä totuuden sanassa, evankeliumissa, joka tuli teidän luoksenne. (Kol. 1:3-6)

Ei erillään Jeesuksesta

Missään yhteydessä uskosta ja rakkaudesta ja toivosta ei kuitenkaan puhut erillisinä asioina, vaan ne ovat aine sidottuja Jeesuksen Kristuksen persoonaan ja työhön Hänen omissaan. On siis vain uskoa Jeesukseen ja Jeesuksessa, rakkautta Jeesukselta ja Jeesukseen, toivoa Jeesuksen ilmestymisestä.

Tänä päivänä näyttää olevan aika yleistä, että uskosta, rakkaudesta ja toivosta puhutaan jonkinlaisina hyvinä ominaisuuksina tai hyveinä, joita ihmisten pitäisi kehittää itsessään. Jotenkin kuulostaa siltä, kuin jotenkin hävettäisiin Jeesus-nimeä ja se pyrittäisiin korvaamaan sanalla usko. Mutta mistään noissa kolmessa ei ole kysymys irrallisina asioina. Niitä on vain suhteessa Jeesukseen. Jos Jeesus irrotetaan niistä, kysymys on vain ihmisen omasta uskonnollisuudesta, yrityksistä tehdä toisille hyvää ja toiveajattelusta. Jeesuksesta irrallaan usko ei vaikuta mitään, se jää pelkäksi aivouskoksi ja on täysin voimaton synnin valtaa vastaan. Aitoa rakkautta ei myöskään synny muuten kuin Jeesuksessa ilmestyneen Jumalan rakkauden vastaanottamisella, Jumalan armosta elämisellä. Toivo ilman tarrautumista Jeesuksen paluun toisiaan, on perusteetonta optimismia, joka romahtaa kuoleman hiipiessä ihmiselämään.

Uskon varmuus

Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. (21-22)

Uskon varmuus ei ole varmuutta oman uskomme lujuuteen tai kestävyYTEEN. Jos se olisi sitä, usko olisi uskoa itseensä eli uskon irvikuva, itse asiassa epäuskoa. Epäuskon olemushan on vahva usko itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa ja siksi Herran armon hylkäämistä. Uskon varmuus on varmuutta ylipappi Jeesuksen tekojen riittävydestä, kun hän vuodatti oman uhriverensä puolestamme ja astui Isän oikealle

puolelle ja sieltä käsin hallitsee omaa huonettaan eli seurakuntaa. Se on täällä alhaalla temppelin pyhässä osassa marssilla kohti kaikkeinpyhintä ja taivaassa jo perille päässeiden riemuitsevassa joukossa.

Koska joka askeleella edessämme aukeaa avoin tie suoraan Isän sydämelle Jeesuksen poistettua väliverhon pyhän ja kaikkienpyhimmän välillä, meidän tulee vaeltaa valossa ja tunnustaa rehellisesti lankeemuksemme, laiminlyöntimme ja kaikki syntimme sitä mukaan kuin totuuden valo ne paljastaa. Välittömästi saamme myös turvata Jeesuksen veren puhdistavaan voimaan omistaen hyvän omantunnon. Saamme olla täysin varmat, että Jeesuksen veri riittää syvimpiin lankeemuksiimme.

Uskovan vaellus on toistuvaa, päivittäistä astumista Isän Kaikkivaltiaan ja Herran Jeesuksen Kristuksen kasvojen eteen. Vaikka emme ole vielä taivaassa vaan tähyämme kohti sitä, jokaisella askeleella pääsemme silti uskon silmin jo nyt katselemaan esiripun toiselle puolelle. Saamme kuulla Herran puheen sanassa ja saamme avata rukouksessa koko sydämemme suurelle Ylipapillemme.

Ruumis puhtaalla vedellä pestynä

Mitä tarkoittaa ilmaisu ”ruumis puhtaalla vedellä pestynä”? Herra on toki kiinnostunut meidän henkilökohtaisesta hygieniastamme ja siitä, että riittävällä peseytymisellä pidämme siitä huolen. Mutta viittaus ruumiin pesemisestä puhtaalla vedellä koskee ennen kaikkea sitä, että ennen temppelin tai ilmestysmajan pyhään osaan astumista pappien tuli peseytyä huolellisesti. Näin ollen se on yleensä ymmärretty viittaamaan kristilliseen kasteeseen, jossa syntinsä ensi kertaa tunnustanut saa armon ja puhtauden sekä osallisuuden uuteen elämään Pyhässä Hengessä niin kuin Pietari helluntaina julisti:

"Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap.t. 2:38-39)

Joka kerta kun Jeesuksen veren armosta saamme syntimme ja matkavikamme anteeksi palaamme kasteessa uskon kautta saamaamme lahjaan, Jeesuksen lahjavanhurskauteen ja varmuuteen siitä, että vaellamme kaiken aikaa Kristuksen kerta-kaikkisella uhrilla täydellisesti pyhitettyinä kohti päämääräämme.

Toivon tunnustus

Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. (23)

Kristityn toivo ei ole toiveajattelua siitä, että ”kaikki kuitenkin lopulta järjestyy”. Kristityn toivolla on aivan selkeästi määritelty sisältö, jonka Jumala on meille ilmoittanut Sanassaan. Se sisältää Jeesuksen paluun maan päälle kokoamaan oman seurakuntansa luokseen, viimeisen tuomion, jossa kaikki synti käsitellään, vääryyttä karsineet saavat oikeutta, väärintekijät rangaistaan ja jo ajassa pelastuksen saaneille avautuu uusi taivas ja uusi maa ikuisesti Isän ja Kristuksen ihmeellisessä valtakunnassa. Uskova kristitty tietää, että niin tulee tapahtumaan ja hän tarttuu Jumalan antamiin lupauksiin, koska tietää aiempien Jeesuksen suorittamien pelastustekojen perusteella, että Herra on uskollinen.

Nyt kirjeen kirjoittaja haluaa meidän tarttumaan lujasti toivomme tunnustukseen, sillä matkanteko täällä ajassa voi helposti lannistaa myös uskovan. Tunnustuksemme on kiteytetty esimerkiksi apostoliseen uskontunnustukseen, joka kuuluu näin:

*Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiin-
naulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivaisiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.*

Uskontunnustuksestamme kiinni pitäminen sisältää sen, että omaksumme kaikki evankeliumin totuudet, tartumme niihin ja säilytämme niistä otteen kaikkia kiusauksia ja vastustusta vastaan. Hengelliset vihollisemme tekevät kaikkensa riistääkseen käsistämme uskomme, toivomme, pyhyitemme ja lohdutuksen, mutta meidän on pidettävä kiinni uskostamme parhaana aarteenaamme.

Meidän on tehtävä tämä niin, ettemme lähde epäilemään, kiistelemään ja pyöriskelemään luopumuksen kiusauksen kanssa. Kun olemme kerran päässet armoliittoon Jumalan ja sielujemme välillä, meidän on oltava järkkymättömiä. Ne, jotka alkavat epäroidä kristillisen uskon ja käytännön asioissa, ovat vaarassa luopua. Herran uskollisuus innostaa ja rohkaisee meitä olemaan uskollisia. Saamme luottaa enemmän hänen meille antamiinsa lupauksiin kuin lupauksiimme hänelle. Siksi saamme taisteluissamme pyytää hänen armonsa apua, jonka hän on uskollisesti luvannut meille antaa oikealla ajalla avuksemme.

Tunnustus sisältää myös sen, että sanallisesti kerromme niin Herralle itselleen kuin ympärillä oleville ihmisillekin, mitä sydämessämme uskomme. Uskontunnustus on sekä Jumalan suurien pelastustekojen ylistystä että evankeliumin julistusta. Paavali kirjoittaa siitä:

Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. (Room. 10:9-10)

Rohkaisu rakkauteen

Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin. (24)

Uskovan elämä ei ole yksityinen projekti. Sitä on tarkoitus elää yhdessä seurakunnan kanssa. Meillä on kaikilla suuri kiusaus itsekkääseen elämään ja siksi tarvitsemme toinen toistemme rohkaisua ja Jumalan sanan kehotuksia osoittaa rakkautta.

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!” Omista tarpeistamme käsin tiedämme sen, millaisia ovat toisten ihmisten tarpeet. Kun esimerkiksi meille tulee nälkä, tiedämme hyvin, miltä muistakin tuntuu heidän ollessaan nälissään. Silloin tehtävämme on käydä täyttämään toisten tarpeita. Se ei tarkoita, ettemme itse saisi myös syödä, vaan sitä, että rakkaudessa annamme ensin toisten nälkäisten saada osan-

sa ja syömme sitten heidän kanssaan. Niinhän esimerkiksi äidinrakkaus toimii lapsiinsa nähden: Lapset saavat ensin ja vasta sitten äiti syö. Itsekäs toimii päin vastoin, ottaa ensin ja muuta saavat sen, mikä sattuu olemaan vielä jäljellä.

Seurakunnassa meidän tulee ottaa toisemme huomioon ja rohkaista esimerkillämme rakkautta ja hyviä tekoja. Kristuksen rakkaudesta osallisina meidän etuoikeutemme on osoittaa hellästi huomiota ja välittää toinen toisistamme. Tiedämme omasta kokemuksestamme, että meillä kaikilla on heikkouksia ja kiusauksia. Siksi rohkaistun tulee tapahtua hellästi, ei moittien, eikä herättäen vihaa.

Rakkaudessa ja hyvissä teoissa on aina kysymys omastaan pois antamista, ja siihen liittyy aina taistelu omaa itsekästä luontoa vastaan. Siksi aito rakkaus ja puhtaila motiiveilla suoritettavat hyvät työt ovat Jumalan lahja meille eikä oma suorituksiamme. Hyvät työt eivät lisää pelastukseemme mitään, se on kokonaan ja vain Jumalan täydellinen lahja. Mutta rakkautta osoittamalla ja hyvillä teoilla voimme kirkastaa Jumalan meihin kohdistuvaa rakkautta muille. Paavali kirjoittaa näin:

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:10)

Seurakunnan kokoontumiset

Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän. (25)

Korona-aikana monet seurakunnat Suomessa ja muualla maailmassa sulki ovensa ajatellen sillä tavalla torjuvansa epidemian leviämistä ja osoittaa vastuullisuuttaan toisten ihmisten elämästä. Myöhemmin on kyllä myönnetty, että toimenpiteet olivat yliampuvia. Oli kuitenkin seurakuntia, jotka taistelivat kokoontumisvapauden puolesta aina siihen asti, että joutuivat viranomaisten hampaisiin myös ”vapaassa lännessä”. Ovensa auki pitäneet seurakunnat perustelivat päätöstään sillä, että Jumalan sana selkeästi kehottaa ja käskää uskovia kokoontumaan yhteiseen jumalanpalvelukseen. Lisäksi ihmisille on tärkeämpää päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä evankeliumin sanan kautta kuin pysyä pelkästään terveenä tässä ajallisessa elämässä. Kokoontumisen tärkeys näkyy myös siinä, että niissäkin maissa, missä evankeliumin julistaminen on kielletty ja joissa kristittyjä vainotaan, he haluavat tulla kokoon jopa keskiyöllä saadakseen kuulla Jumalan sanaa ja rohkaistuakseen uskossa.

Jo alkuseurakunnan aikana oli niitä kristittyjä, jotka vainon pelosta pyrkivät välttämään yhteisiä kokoontumisia. Siksi jo silloin ja yhtä lailla nyt on tarpeen korostaa sitä, ettemme hylkäisi oman raamatullisen seurakuntamme kokoontumista. Kristuksen tahto on, että hänen opetuslapsensa kokoontuisivat yhteen, joskus yksityisemmin keskustelemaan ja rukoilemaan ja säännöllisesti osallistumaan jumalanpalveluksiin. Kristillisiä kokoontumisia tarvitaan Jumalan palvontaa ja keskinäistä rakentumista varten. Pyhien yhteys on suuri apu ja etuoikeus ja keino pysyä lujana ja sinnikkäänä.

Yhteen tullessamme saamme kehottaa itseämme ja toisiamme, varoittaa itseämme ja toisiamme luopumuksen synnistä ja vaarasta. Keskinäinen rohkaisu ja myös nuhtelu rakkauden hengessä on välttämätöntä pysyäksemme uskollisena Herran seuraajina matkalla kohti lopullista kotia.

Yhteisten kokoontumisten syvin merkitys on kuitenkin siinä, että Jeesus Kristus tulee pian takaisin. Herran päivä lähestyy askel askeleelta. Silloin kaikki uskovat kaikilta maailman kulmilta kootaan yhteen yhdeksi iankaikkiseksi Kristuksen morsiameksi. Alkavat Teurastetun Karistan ihmeelliset häät. Kirkastettu seurakunta saa yhtyä Isän edessä Jeesukseen Kristukseen. Temppelin kaikkeinpyhin levittäytyy koko uuden maan ja uuden taivaan suuruiseksi. Saamme viettää Herran kanssa koko ikuisuuden hänen temppelissään ja hänen temppelinään.

Jokaisen paikallisseurakunnan jumalanpalvelus on tarkoitettu ikään kuin Jeesuksen toisen tulemisen kenraaliharjoitukseksi. Saamme kuulla jo nyt Herran rakastavaa puhetta Sanan kautta Pyhässä Hengessä. Herra lohduttaa ja parantaa ja puhdistaa meitä synnistä lopullista kirkastumista varten ja saamme opetella ylistämään Herää. Saamme jo ennakoiden maistaa tulevan hääjuhlan ateriala ehtoollisessa. Yhteinen kokoontuminen on tarkoitettu juhlaa Herran edessä odottaessamme lopullista riemua.

Entä sinä?

Kuulutko sinä pyhään ja kuninkaalliseen papistoon, joka Kristuksen veren puhdistaman ja hänen täydellisen pyhyytensä turvaamana kulkee kohti suuren toivon täyttymistä, taivaallista kaikkeinpyhintä? Herra kutsuu sinua sanassaan. Avaa sydämesi totuudelle, jonka hän paljastaa sydämesi tilasta ja huuda häneltä armoa sillä perusteella, että Jeesus on jo Golgatan ristillä sovittanut syntisi. Pyydä häntä tulemaan Herraksesi hallitsemaan sydäntäsi. Saat silloin osaksesi elämän Pyhässä Hengessä ja pääsyn kirkkauden valtakuntaan.

Sinua kutsutaan pitämään kiinni edessäsi olevasta toivosta ja antamaan tunnustuksesi siitä Herrasta, jonka tunnet. Herra kutsuu sinua suorittamaan tänäänkin pappistehtävääsi julistaa hänen suuria tekojaan ja osoittaa veljesrakkautta ja tehdä hyviä tekoja hänen nimensä kunniaksi.

Varoitus ja rohkaisu Hepr. 10:26-39

26. Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden
27. vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat.
28. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla.
29. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä!
30. Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava",
ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa."
31. Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin.
32. Muistakaa menneitä päiviä, jolloin te valoon päästyänne kestitte monet kärsimysten aiheuttamat kamppailut.
33. Toisaalta teitä häpäistiin ja ahdistettiin kaikkien katsellessa, toisaalta taas olitte niiden kohtalotovereita, jotka kokivat samaa.
34. Te kärsitte yhdessä vankien kanssa ja iloiten hyväksyitte omaisuutenne ryöstön, sillä te tiesitte, että teillä on parempi omaisuus, joka pysyy.
35. Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, jonka palkka on suuri,
36. sillä te tarvitsette kestävyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu.
37. Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele.
38. Minun vanhurskaani elää uskosta, mutta jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielly häneen.
39. Me emme ole kuitenkaan niitä, jotka vetäytyvät pois ja joutuvat kadotukseen, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.

Myönteisyys ja kielteisyys

Elämme Suomessa aikaa, jossa kaikki asiat pitäisi esittää mahdollisimman myönteisellä tavalla, jotta viesti menisi perille. Japanilaisessa kulttuurissa asia on viety vielä hiukan pidemmälle, niin että kielteisetkin asiat pitää ilmaista myönteisesti, tosin niin että kuuliija ymmärtää asian kielteiseksi. Suomalaisia saattaa siellä harmittaa suoruden puute. Tietyllä alueella maassamme osataan olla töksähtävänkin suorapuheisia. Sosiaalisessa mediassa tosin nykyään ja lisääntyvässä määrin muuallakin suora kielteisyys jopa häpeämättömän ruma kielenkäyttö on tullut ongelmaksi.

Jeesus oli julkisessa toiminnassaan erittäin suorapuheinen ja käytti usein jopa enemmän kielteistä puhetta kuin myönteistä. Hän esimerkiksi varoitti enemmän ihmisiä joutumasta iankaikkiseen kadotukseen kuin rohkaisi heitä tavoittelemaan ikuista elämää, vaikka hän ennen kaikkea halusi ihmisten uskomalla evankeliumin pelastuvan. Mutta kun se edellytti totuuteen tulemistä, syntiensä tunnustamista, Jeesus ei kaihtanut käyttää hyvinkin kielteisiä ilmaisuja.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja seuraa Jeesuksen tapaa sekä varoittaen että rohkaisten hyvin suoralla tavalla. Toisaalta kirje kuvaa silmiemme eteen Kristuksen ylipappina ja kuninkaana, syntimme sovittajana ja puolestapuhujanamme, mutta toisaalta se toistuvasti varoittaa uskossaan penseyden valtaan ajautunutta seurakuntaa kauheista seurauksista, mitkä luopuminen ja palaaminen entiseen elämään tulisivat tuomaan mukanaan. Varoitus alkaa heti toisesta luvusta, voimistuu kuudennessa ja täsmentyy tämänhetkisessä jaksossamme ja huipistuu lopulta 12. luvun lopussa. Kaikkiin varoituksiin sisältyy samalla kuvausta siitä, miten pyhä Jumala kunniassaan on ja miten syvästi hän vihaa kaikkea syntiä vaikka haluaakin pelastaa jokaisen syntisen, joka syntinsä tunnustaen kääntyy häneltä armoa anomaan Jeesuksen uhriviereen vedoten.

Tahallinen synnin harjoittaminen

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. (26-27)

Vuoden 1938 käännös ”*jos me tahallamme teemme syntiä*” on ajanut aika monia uskovia epätoivon partaalle, kun he ovat nähneet oman syntisen luontonsa jatkuvasti kiusaavan heitä kaikenlaisiin synteihin ja he tajuavat kuin usein he aivan tahallaan lankeavat niihin ja joutuvat katumaan syvästi tekojaan ja laiminlyöntejään. Käyttämäni Raamattu Kansalle ”*tahallamme jatkamme synnin tekemistä*” käännös huomioi kuitenkin kreikankielen verbimuodon, joka tarkoittaa jatkuvaa tekemistä eikä yksittäisiä lankeemuksiamme. Jokainen uskova ”saa kaikki syntinsä runsain määrin joka päivä anteeksi” niin kuin Luther kirjoittaa edellyttäen, että hän langettuaan tunnustaa syntinsä ja Jeesuksen veressä pyytää niitä anteeksi. Ehdoin tahdoin tapahtuva synnin harjoittaminen ilman halua tehdä synnistä parannusta, kun on sen tajunnut Jumalan sanan perusteella, johtaa uskovan ihmisen paatumuksen tilaan. Siitä Jumala sanallaan pyrkii häntä herättelemään, jotta hän palaisi uskon tielle.

Asiasta on hyvinä esimerkkeinä muun muassa se, mitä Herra Jeesus kirjoitti Ilmestyskirjassa seurakunnille, jotka olivat syntyneet väkevän herätyksen keskellä, mutta jotka 30 vuotta myöhemmin olivat osin vaipuneet penseyteen tai jopa lähes kuolleen tilaan ulkoisen toiminnan edelleen pyöriessä:

Herää valvomaan ja vahvista jäljelle jääneitä, niitä, jotka olivat jo kuolemaisillaan, sillä minä en ole havainnut tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, noudata sitä ja tee parannus. Jos et valvo, minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä tulen luoksesi. (Ilm. 3:2-3)

Hirveä tuomio

Nyt on syytä muistaa, että kirje on lähetetty nimenomaan seurakunnille, jotka olivat tulleet tuntemaan totuuden. Uskovat siis tunsivat totuuden omista synneistään ja totuuden Jeesuksen valmistamasta Golgatan sovitustyöstä. He olivat myös ottaneet armon vastaan. Mutta käännettyään takaisin maailmaan ja alettuaan tietoisesti harjoittaa syntejä, joita ennen olivat tehneet parannusta, he joutuivat käsittämättömän suureen vaaraan, sillä tällaisten syntien puolesta ei ole enää uhria, ei ole toista Kristusta, joka tulisi pelastamaan sellaisia syntisiä, koska he tekevät syntiä sitä viimeistä ja ainoa parannuskeinoa vastaan, joka ihmisille on tarjolla.

On huomattava, että edellisessä jakeessa kirjoittaja puhuu niistä, jotka ovat jättäneet oman seurakuntansa kokoontumisissa käymisen pois. Vaikka hän ei ajattele, että kirjeen saajat olisivat joutuneet jo tähän kauheaan paatumuksen tilaan, hän varoittaa koko seurakuntaa. Seurakuntayhteydestä pois vetäytyneet olivat osaksi jo palailleet entisen juutalaisen temppelipalvelun puoleen ehkä siksi, että siten he välttivät vainoa, koska juutalaisilla oli vielä silloin Rooman valtakunnassa erityisoikeus harjoittaa uskontoaan ja kieltäytyä palvomasta keisaria jumalan. Vanha suola oli alkanut maistua. Vastaavassa tilanteessa olivat Galatian seurakunnat, joille Paavali joutui kirjoittamaan kovat sanat:

Vakuutan vielä jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään koko lain. Te olette joutuneet eroon Kristuksesta, te, jotka yritätte lain avulla tulla vanhurskaiksi. Te olette langenneet pois armosta. Mutta me odotamme Hengessä uskon kautta sitä vanhurskautta, jota toivomme. (Gal. 5:3-5)

Niin Paavali kuin Heprealaiskirjeen kirjoittaja näkivät sen hirvittävän vaaran, mihin seurakunnat olivat joutuneet ja siksi molemmat halusivat palauttaa ne takaisin aidon parannuksen ja armossa elämisen tielle.

Kirjoittaja varoittaa siitä täydellisestä tuhosta, joka odottaa kaikkia itsepäisiä luopioita kuoleman ja tuomion hetkellä, kun Tuomari suuntaa heitä vastaan tulisen vihan, joka kuluttaa vastustajansa. Heidät tuomitaan kuluttavaan tuleen ja ikuiseen piinaan. Tästä kauheasta kohtalosta Jumala antaa joillekin luopioille jo maan päällä ollessaan pelottavan aavistuksen omassatunnossaan, kauhistuttavan odotuksen sitä kohtaan ja epätoivon siitä, että he koskaan pystyisivät kestäämään tai välttämään sitä.

Tuomio saadun valon mukaan

Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitsekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! (28-29)

Viimeinen tuomio, joka kohdistuu pelastuksen hylänneisiin syntisiin, perustuu siihen valoon, jonka ihmiset ovat eläessään maan päällä saaneet. Ne, jotka tietämättään tekevät syntiä saavat pienemmän rangaistuksen kuin ne, jotka tietoisesti rikkovat Jumalaa vastaan.

Pakanat, jotka eivät koskaan saaneet kuulla evankeliumia, tuomitaan yleisen ilmoituksen valon mukaan:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Jokainen ihminen tietää omantuntonsa todistuksen perusteella ansaitsevansa tuomion kuoleman jälkeen ja siksi ihmiset pelkäävät kuolemaa ja monet yrittävät vakuutella itselleen, että kuoleman on kaiken loppu, koska tuomio pelottaa.

Juutalaiset, joilla on Vanha testamentti ja Mooseksen laki, mutta eivät sitä noudattaneet, saavat kovemman tuomion teoistaan kuin pakanat, joiden saama valo oli himmeämpi kuin heidän: *Jumala ei katso henkilöön. Kaikki, jotka ovat tehneet syntiä ilman lakia, myös hukkuvat ilman lakia, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat tehneet syntiä, tuomitaan lain mukaan. Eiväthän lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat julistetaan vanhurskaiksi.* (Room. 2:11-13)

Kaikkein kauhein osa on kuitenkin niillä entisillä kristityillä, jotka olivat päässeet maistamaan Jumalan armoa Kristuksen sovitustyön tähden, mutta jotka sen jälkeen kääntyvät Herraa vastaan tahallisessa synnin harjoittamisessa ja polkien jalkoihinsa liiton veren ja pilkanneet Pyhää Henkeä.

Tavallisen ihmisen jalkoihin tallaaminen osoittaa sietämätöntä röyhkeyttä, kunniallisen henkilön kohtelevaaminen tuolla halpamaisella tavalla on sietämätöntä, mutta tällainen kohtelu Jumalan Pojalle, joka itse on Jumala, on oltava suurin vihastumisen aihe, hänen persoonansa jalkoihin tallaaminen, kieltämällä hänen olevan Messias, hänen jalkoihin tallaaminen likana, sopimattomana. Mikä rangaistus voi olla liian suuri sellaisille ihmisille?

Luopiot pitävät epäpyhänä Kristuksen verta, jolla luopio pyhitettiin eli kastettiin, näkyvästi vihittiin uuteen liittoon kasteen kautta ja päästettiin Herran ehtoolliselle. Luopiot olivat aiemmin näyttäneet pitävän Kristuksen verta suuressa arvossa, mutta alkavatkin pitää sitä epäpyhänä, ei sen parempana kuin pahantekijän verta, vaikka sen jokainen pisara on äärettömän arvokas.

On huomattavaa, että nyt Jumalan kolmannesta persoonasta käytetään ilmaisua *"armon Henki"*. Pyhä Henki tuo evankeliumin sanan kautta ihmisyydämeen Jumalan armon. Pyhä Henki puhuu ihmiselle evankeliumin sanan kautta ja tarjoaa Kristuksen veressä pelastusta. Joka pilkkaa Henkeä torjuu lopullisesti Jumalan tarjoaman armon ja pelastuksen, hän sulkee ja paaduttaa sydämensä siltä ainoalta pelastustieltä, joka on ihmiselle valmistettu. Niin hän jää ikuisen tuomion alle.

Jumala vihollisena

Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (30-31)

Sanalla kosto on suomenkielessä erittäin vahva kielteinen tunnesisältö, mutta Raamatussa se, tarkoittaa oikeudenmukaista rangaistusta palkkaa pahuudesta. Rangaistus on ainoa tapa sovittaa synti ja poistaa vääräys. Oikea rangaistus on siksi oikeuden toteuttamista. Kadotus on oikeudenmukainen rangaistus eikä siellä kukaan voi enää tehdä syntiä. Se on Jumalan pyhä tuli, jossa sinne joutuva saa täydellisesti ansaitsemansa rangaistuksen tekemistään synneistä ja laiminlyönneistään. Jumalan antama tuomio on täydellinen.

Ihmisen pelastuksessa ei ole kysymys vain vapautumisesta synnin syyllisyydestä Kristuksen sovitustyön tähden vaan myös ja jopa ennen kaikkea pelastumisesta Jumalan vihan alta. Synnissä syntyneiden ihmisten päällä lepää Jumalan viha, jonka voi poistaa vain Jeesuksen sovitustyö ristillä:

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)

Usein kuulee sanottavan, että Jumala vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä ihmistä. Ajatukseen sisältyy kuitenkin sellainen harha, että synti olisi ikään kuin syöpäkasvain tai tauti, joka on erillinen ihmisestä ja joka siksi voidaan myös poistaa ja parantaa. Vaikka synti ei ole alkuperäistä ihmisen luomisessa, se on tunkeutunut niin sydämeemme ja elämäämme, että me itse teemme syntiä omalla persoonallamme ja olemme kokonaan vastuussa siitä mitä teemme. Siksi synnin tekijä on Jumalan vihan alla.

Oikeampi tapa olisi sanoa, että Jumala vihaa syntiä ja ihmistä, joka tekee syntiä, mutta saman aikaisesti hän Kristuksen tähden rakastaa syntistä ihmistä ja tahtoo pelastaa hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ja oman vihansa alta armon alle, rakkauden ja totuuden valtakuntaan. Jumalan viha syntiä ja syntistä ihmistä kohtaan juontaa hänen pyhästä rakkaudestaan. Jos hän jättäisi synnin ja vääryyden tuomitsematta ja rankaisematta, kukaan vääryyden uhri ei voisi saada oikeutta ja koko maailmanhistoria päättyisi synnin, kuoleman ja Saatanan riemuvoittoon.

Kauheinta mitä ihmiselle voi tapahtua on jäädä Jumalan vihan alle hänen pyhyytensä tulen liekkien keskelle. Jeesus varoittaa:

Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)

Mikä rangaistus voi olla ankarampi kuin kuolla ilman armoa? Vastaan: Kuolla pois armosta, armosta ja laupeudesta, halveksimalla niitä. Kuinka kauhea onkaan tilanne, kun ei vain Jumalan oikeudenmukaisuus, vaan myös hänen väärinkäytetty armonsa ja lapeutensa vaativat kostoja!

Muistele menneitä!

Muistakaa menneitä päiviä, jolloin te valoon päästyänne kestitte monet kärsimysten aiheuttamat kamppailut. Toisaalta teitä häpäistiin ja ahdistettiin kaikkien katsellessa, toisaalta taas olitte niiden kohtalotovereita, jotka kokivat samaa. Te kärsitte yhdessä vankien kanssa ja iloiten hyväksyitte omaisuutenne ryöstön, sillä te tiesitte, että teillä on parempi omaisuus, joka pysyy. (32-34)

Japanissa on eräs hengellinen laulu, joka alkaa: "Laskekaamme kaikki saamamme Herran armon osoitukset!" Vaikka uskova katsoo ensi sijassa ylöspäin Herraan ja eteenpäin odottaen hänen paluutaan kirkkaudessa, meille on myös tarpeen ajoittain muistella, miten ja mistä Herra meidät kutsui pelastukseen ja millaista oli ensirakkaus Jeesukseen. Samalla on hyvä tarkistaa, olemmeko edelleen tekemässä niitä sanoja asioita, joita ensirakkaudessa ilolla teimme. Rukoilemmeko Herraa koko sydämemme jakaen, kuuntelemmeko Herran ääntä Sanassa, onko seurakunta meille sen kaikista puutteistaan huolimatta yhä rakas ja onko meillä rakkautta niitä kohtaan, jotka eivät tunne Herraa ja viemmekö heille evankeliumin hyvää sanomaa sanoin ja teoin.

Kirjeen saajat juutalaiskristityt olivat heti uskoon tulon jälkeen joutuneet vainon kohteeksi. Asia oli sikäli ymmärrettävää, että luonnollisessa pimeässä tilassa ihmiset eivät kohtaa hyökkäyksiä Saatanalta ja maailmalta. Mutta niin pian kuin tulemme uskoon, pääsemme osallisiksi armosta, pimeyden voimat alkavat vastustaa meitä jopa väkivaltaisesti. Niiden, jotka elävät jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, täytyy kärsiä vainoa.

Kirjeen saajat olivat kokeneet henkilökohtaista häpäisyä katseenvangitsijoina, maailman spektaakkeleina. Heidän maineensa oli tahrattu ja se satutti, sillä heihin kohdistettu häpäisy osui myös Herraan Jeesukseen. Heiltä vietiin omaisuutta, he joutuivat kärsimään sakkoja ja menetyksiä. Jotkut joutuivat myös vankeuteen. Tässä vaiheessa kirjeen saajista ketään ei ollut vielä surmattu, vaikka he olivat saaneet kuulla muualta marttyyrikuolemista.

Kun ajattelen sitä, miten uskovana lukiolaisena katkeroiduin siitä, että työmaalla minulta 5 euron verran rahaa vipannut mies ei velkaansa koskaan maksanut, saatan kuvitella, miten kokonainen omaisuuden ryöstö olisi synnyttänyt syvää vihaa ja katkeruutta. Mutta niin ei käynyt, koska ensirakkaudessa Herraan ilo hänestä ja tulevisista iankaikkisista aarteista painoi niin paljon, että ajallisille menetyksille ei painoa annettu.

Toisaalta he olivat kärsineet siksi, että rakastivat toisia uskovia, jotka olivat joutuneet vankilaan. He olivat käyneet viemässä näille ruokaa, mutta jotkut heistä oli jopa viety samaan vankilaan, jonka vangittuja uskonveljiä he olivat tulleet auttamaan. Heille veljien ja sisarien tuska oli omaa ahdistusta.

Paavalikin käski Galatian uskovia muistelemaan uskoon tuloa ja sen jälkeistä iloa, kun hän kirjoitti: *Ruumiillinen tilani oli teille koettelemus. Ette kuitenkaan halvenneet ettekä inhonneet minua vaan otitte minut vastaan kuin Jumalan enkelin, kuin Kristuksen Jeesuksen. Missä teidän onnenne nyt on? Todistan teistä, että te, mikäli mahdollista, olisitte silloin kaivaneet vaikka silmät päästänne ja antaneet minulle.* (Gal. 4:14-15)

Poisantamisen ilo, rakkauden into näytti hiipuneen niin Galatiassa kuin Heprealaiskirjeen saajien joukossa. Molemmat tarvitsivat nyt uuden rohkaisun palaamalla katselemaan Kristusta, joka oli valmis antamaan heille uudelleen saman ilon ja rakkauden kuin uskonelämän alussa. Mikä oli synnyttänyt alkuajan innon ja palavuuden? Se, että he osasivat verrata kaikkea sitä, mitä maailma tarjoaa, siihen ihmeelliseen Herraan, joka oli antanut heille jo testamentissaan ikuisen perinnön ja josta he Pyhässä Hengessä saivat jo nyt iloita ja maistaa hänen hyvyttään.

Rohkaisua ja kärsivällisyyttä tarvitaan

Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, jonka palkka on suuri, sillä te tarvitsette kestävyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu. Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivytttele. (35-36)

Suurin osa Herran omien onnesta lepää hänen sanansa lupausten varassa. Heidän on ensin tehtävä Jumalan tahto muun muassa siinä, että päivittäin tunnustavat rikkomuksensa ja palaavat yhä uudestaan Armahtajansa luokse luottaen Jeesuksen pyhään sovintovereen. Kun he pitävät kiinni evankeliumin sanan lupauksista, he

saavat voiman, sillä evankeliumissa on Jumalan voima. Tehtyään niin he tarvitsevat kärsivällisyyttä odottaakseen aikaa, jolloin kirkkauden lupaus täyttyy. He tarvitsevat kestäväisyyttä vaeltaakseen uskollisina, kunnes Jumala kutsuu heidät luokseen tai Herra palaa kirkkaudessaan.

Vaikka kaikki uskovan elämässä on armoa, silti Jeesus lupaa palkan niille, jotka pysyvät uskollisina palvellessaan häntä: *"Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valehdellen puhuvat teistä kaikkea pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän **palkkanne** on suuri taivaissa. Samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä."* (Matt. 5:11-12) Tai:

"Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden on luopunut talostaan, veljistään tai sisaristaan, äidistään, isästään tai lapsistaan tai pelloistaan mutta ei saisi satakertaisesti taloja, veljiä ja sisaria, äitejä ja lapsia ja pelloja nyt, tässä ajassa vainojen keskellä, ja tulevassa ajassa iankaikkista elämää." (Mark. 10:29-30)

Pelastus on Jumalan armoa ja Jumala itse valmistaa ne hyvät teot, joissa uskova saa vaeltaa, silti Herra palkitsee niitä, jotka pysyvät uskollisina loppuun asti. Tietysti sekin on olemukseltaan armopalkkaa. Se on armoa armon päälle. Se sisältää nykyisen palkinnon, rauhan ja ilon, ja Jumalan läsnäolon, kun hänen voimansa lepää heidän päällään. Suurinta on kuitenkin se, mitä kirkkaudessa saamme osaksemme katsellessamme Jeesuksen kasvoja ja riemuitessamme hänestä.

Jeesus tulee takaisin

Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele. (37)

Sanotaan, että odottavan aika käy pitkäksi. Sanonta pitää paikkansa, jos odottaja ei tee mitään ja vain istuu ja odottelee. Sen sijaan ahkerasti Herran työtä tekevän aika suorastaan lentää. Hän tulee yllättymään, kun Herra palaa takaisin kirkkaudessaan. Toki Herran omallekin aika voi muodostua pitkäksi, kun hän saattaa joutua kärsimään sairauksia, kipuja ja vainoa. Silloin tiivistyy hänen rukoushuutonsa: "Tule Herra Jeesus!"

Pietari osoittaa kirjeessään, että meidän aikakäsityksemme "pian" saattaa olla aika toisenlainen kuin Jumalan:

Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttelevän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät. Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:8-13)

Vanhurskas elää uskosta

Minun vanhurskaani elää uskosta, mutta jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielly häneen. Me emme ole kuitenkaan niitä, jotka vetäytyvät pois ja joutuvat kadotukseen, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi. (38-39)

Vanhurskautta on kahta lajia. Molemmat ovat Jumalan lahjaa, joka otetaan uskossa vastaan. Ensimmäinen on luettu vanhurskaus. Siinä on kysymys sellaisesta täydellisen oikeamielisestä ja hurskaasta elämästä, jonka Jumala lukee jokaiselle, joka uskossa turvaa Jeesukseen Kristukseen. Jeesuksen synnitön elämä luetaan syntisen ihmisen elämäksi. Sitten on toinen vanhurskauden muoto: vuodatettu vanhurskaus. Se on Pyhän Hengen vaikuttamaa muutosta uskovan elämässä niin, että hän alkaa käytännön elämässä vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan. Edellinen on täydellistä ja pysyvää ja sen varassa ihminen pääsee taivaaseen. Jälkimmäinen on puolittaista, vajavaista ja kasvavaa, kun uskovan syntistä luontoa kuoletetaan ja Pyhä Henki pääsee kantamaan rakkauden hedelmää uskovassa. Vuodatettu vanhurskaus ei ole pelastuksen syy vaan sen seuraus. Se on tarkoitettu Jumalan hyväksi, niin että ihmiset näkisivät Jumalan vaikuttavat hyvät työt uskovassa ja antaisivat niistä kunnian Jumalalle.

Vanhurskas elää uskosta eli usko on hänen elämänsä vanhurskaana. Usko ottaa vastaan ja omistaa itselleen sen Jumalan vanhurskauden, joka on valmistettu meille Jeesuksessa Kristuksessa. Usko iloitsee nähdessään, miten Jeesus tuli ihmiseksi, miten Hän noudatti kaikessa lakia meidän hyväksemme. Usko iloitsee nähdessään Jeesuksen antavan itsensä uhriksi, täydelliseksi sovitusuhriksi kuolemassaan. Usko iloitsee, kun se näkee Jeesuksen sovitustyön täyttävän kaiken Jumalan pyhyiden vaatimuksen. Usko panee luottamuksensa Jeesuksen henkilöön, elämään ja Hänen kuolemaansa. Usko huutaa: *"Rangaistus oli Hänen päällään, että meillä rauha olisi."* *"Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut."*

Se ihminen, joka uskoo Jumalan menetelmään tehdä ihminen vanhurskaaksi Jeesuksen vanhurskauden kautta ja joka ottaa vastaan Jeesuksen ja nojaa Häneen, on vanhurskas. Jumala itse lukee ja katsoo vanhurskaaksi sen, joka panee ainoaksi turvakseen Jeesuksen elämän ja sovitusuhrin. Usko luetaan vanhurskaudeksi, koska usko tarttuu Jeesuksessa Kristuksessa olevaan vanhurskauteen. Jeesus itse on uskovan vanhurskaus.

Usko, jonka Pyhä Henki antaa, vaikuttaa elämän vanhurskautta, se synnyttää oikeutta, hyvyyttä ja totuutta. Usko Jeesukseen suoristaa ihmisen mielen. Hänen arvostelukykynsä, halunsa, sydämensä kääntyy vanhurskauden suuntaan. Synnit on annettu hänelle vapaasti anteeksi, mutta nyt kiusausten tullen hän huutaa: "Kuinka voisin tehdä näin suuren vääryyden Jumalaa vastaan?" Kristuksen rakkaus pakottaa häntä etsimään totta, oikeaa, hyvää, rakastettavaa ja kunnioitettavaa Jumalan kasvojen edessä.

Uskossa hän on saanut Jumalan lapsioikeuden, nyt sama usko vaikuttaa, että hän haluaa elää lapsen lailla uudessa elämässä. Pyhän Hengen vaikuttama usko tappaa eli kuolettaa syntiä. Jumala armon avulla usko muuttaa halumme ja tekee meistä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa.

Vanhurskaalla on usko Jumalaan, koska Jumala ansaitsee tulla uskotuksi. Jumala on totinen ja Hänen epäilemisensä on vääryyttä. Jumala on uskollinen ja epäluottamus häntä kohtaan on syntiä. Se, joka ei usko Jumalan todistusta omasta Pojastaan, tekee mitä suurinta vääryyttä Jumalan ääretöntä rakkautta kohtaan, rakkautta, joka ansaitsee saada meidän palvontamme, ylistyksemme ja kiitoksemme. Vain hänen rakkautensa voi tyydyttää Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen ja antaa omalletunnonle rauhan. Ellei ihmisellä ole uskoa, hän ei voi olla vanhurskas, hän on väärä.

Ahtaasti ilmaistuna emme voi elää vanhurskaasti millään muulla tavalla kuin uskolla Jumalaan. Kaikki itseriittoisuus, luottamus omaan on suljettu pois, sillä itseriittoisuus johtaa itsetuhoon. Tunteisiin ja aisteihin perustuva elämä tie vie levottomuuteen ja toivottomuuteen. Älyyn perustuva elämä vie kuivuuden erämaahan. Mielikuvitususkonto vie tyhjyyteen.

Laajassa merkityksessä "vanhurskas elää uskosta" kertoo sen, että vasta sillä hetkellä, kun uskot, alat **elää**, Pyhä Henki antaa todellisen elämän. Siitä alkaa jatkuva elämän prosessi, joka ilmenee jatkuvana kasvuna. Mutta se tapahtuu kaiken aikaa vain sen varassa, mitä Jeesus teki Golgatan ristillä.

Elämisessä vanhurskautettuna ei kysytä kuinka suuri usko on. Ajoittain saattaa tuntua siltä, kuin sitä ei olisi ollenkaan. Usko on kuin suu, jonka kautta elämme. Ravinto saadaan suun kautta. Usko liittää meidät Kristukseen, jossa meillä on kaikki, mitä elämään tarvitaan.

Elämä uskossa on yltäkylläistä, niin kuin Jeesus lupaa. Ilman uskoa ei ole mitään hengellistä elämää. Usko on elämän ydin ja se tekee elämän elämisen arvoiseksi. Koska usko liittää meidät kaikkivaltiaan Jumalan yhteyteen, se takaa elämän voiman. Siinä voimassa usko voittaa myös pimeyden vallat niin kuin Johannes sanoo: *Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman: meidän uskomme. Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? (1. Joh. 5:4-5)*

Pois vetäytyminen

Uskon vastakohta on tietenkin epäusko, mutta se ei tarkoita uskon puutetta vaan vastauskoa. Epäusko vetäytyy pois luottamasta Jumalan lupauksiin ja panee turvansa omaan itseensä, omaan älyynsä, omiin kykyihinsä tai itse luomiinsa turvallisuusrakenteisiin eli epäjumaliinsa. Kirjeen kirjoittaja on vakuuttunut siitä, että saajat eivät olleet vetäytyneet Herran luota vaan halusivat kilvoitella uskossa. Näin minäkin haluan uskoa lukijastani. Seuraavassa luvussa kirjoittaja antaa pitkän luettelon niistä Vanhan testamentin ihmisistä, jotka monenlaisten taistelujen keskellä pysyivät Jumalan yhteydessä uskon kautta ja saivat olla Jumalan käytössä.

Entä sinä?

Riemuitsetko siitä, että saat olla uskon kautta Jumalalle kelpaava, saat olla vanhurskas. Oletko jo ymmärtänyt, että Jeesuksen veri Golgatalla riittää sinuakin varten? Jos olet, kiitä ja kerro muillekin se evankeliumi Jeesuksen ristin kuolemasta ja ylösnousemuksesta, jonka perusteella sait uuden elämän.

Jeesus itse lähestyy sinua Raamatun sanassa ja seurakunnan julistamassa sanassa. Anna sanan osua sydämeesi, anna sen tutkia sen syvyydetkin! Vaikka sana tekee kipeää, totuuden paljastuminen hävettää, Herra haluaa viedä sinut näkemään, että Hän kärsi ristillä juuri sinun sydämesi syvimpienkin syntien tähden. Hän haluaa sinut pelastaa. Huuda siksi Häntä koko sydäimestäsi avuksi. Hän haluaa antaa sinullekin uskon ja sen mukana uuden elämän Jumalan vanhurskauttamana.

Mitä usko on? Hepr. 11:1

1. Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.

Määritelmä

Mitä usko on? Miten sen voi saada? Mitä se vaikuttaa? Mihin se perustuu? Näitä kysymyksiä olen nuoruudesta asti paljon pohtinut ja niistä myös puhunut. Syy on siinä, että minulla oli rippikouluiässä suuri halua tulla uskoon, mutta en ymmärtänyt, mitä kristillinen usko on enkä siksi tietenkään myös sitä, miten sen voi saada omakseen.

Uskonnollinen usko

Suomen kielessä sanalla usko on monia merkityksiä. Arkikielessä se asetetaan usein vastakohtaksi tiedolle, eli sillä tarkoitetaan sellaisten asioiden totena pitämisenä, joista ei ole varmaa tietoa. Sanaristikissa sille tarjotaan synonyymiksi sanaa luulla.

Edelleen sanalla voidaan tarkoittaa niin sanottua uskonnollista uskoa, jota esiintyy kaikissa uskonnoissa. Silloin se merkitsee tarrautumista johonkin, johon voi turvautua, oli se sitten jonkun uskonnon jumaluus tai mikä tahansa asia tai ajatusrakennelma, jonka varassa ihminen pyrkii elämään ja jolta apua saamaan.

Tässä yhteydessä esitetään usein kysymys, synnyttääkö usko kohteensa vai kohde uskon. Edellisessä olisi kysymys itsesuggestiosta, jossa ihminen alkaa uskoa oman mielikuvituksensa tuotteeseen ja pyrkii toteuttamaan sen käytöksellään. Tästä hyvin tyypillinen esimerkki ovat transihmiset, jotka ovat tavalla tai toisella päätyneet uskomaan olevansa väärässä ruumiissa vastoin ulkoisia tosiasioita ja lähtevät tämän uskonsa varassa muuttamaan joko käytöstään tai jopa muokkaamaan ruumistaan toisenlaiseksi. Ihmisen subjektiivisia kokemuksia korostava psykologisoiva aikamme on yllättävän altis pitämään sellaista uskoa oikeana.

Päinvastainen uskon muoto on taas se, että uskon kohteena oleva henkilö tai asia on niin vakuuttava ja toimii sillä tavalla, että ihminen alkaa seurata häntä tai sitä ja toimia sen mukaan.

Visionäärinen usko ja perususkomukset

Uskolla voidaan myös tarkoittaa vahvaa suuntautumista jonkin vision toteutumiseen ja sen seurauksena ponnistelua päämäärään luottaen siihen, että se voidaan toteuttaa. Se voi olla itseluottamusta tai vahvaa uskoa oman ryhmän tai yhteisön kykyyn päästä tavoitteeseen.

Sana voi myös tarkoittaa lähes samaa kuin poliittinen, yhteiskunnallinen tai tieteellinen uskomus. Kaikkeen tiedon hankkimiseen liittyy joukko perusoletuksia eli perususkomuksia, joiden perusteella arvioidaan muita asioita. Esimerkiksi kaiken tieteen harjoittamisen perususkomuksia on se, että havaintomme ovat suurin piirtein luotettavia ja että ympäröivä luonto on ymmärrettävissä. Tiedämme toki, että esimerkiksi idän hindulais-buddhalainen uskonnollisuus pitää havaintojamme harhoina eikä siksi tiede voinut syntyä niiden keskuudessa. Kukaan ihminen ei voi elää ilman perususkomuksia, joiden varaan hän maailmankuvansa rakentaa. Siinä mielessä usko ja tieto eivät ole vastakohtia eivätkä sulje pois toisiaan.

Kristillinen usko

Kristillisessä kielenkäytössä uskolla on kaksi päämerkitystä. Sanalla voidaan tarkoittaa sitä opillista järjestelmää, johon usko kohdistuu. Silloin uskon sisältö voidaan ilmaista esimerkiksi uskontunnustuksilla kuten ”apostolinen tai Nikean uskontunnustus”.

Toinen päämerkitys on ihmisen sisäinen usko, joka kohdistuu nimenomaan uskontunnustuksen sisältöön eli Pyhään Kolminaisuuteen, Isään ja Poikaan, Jeesukseen Kristukseen ja Pyhään Henkeen. Tässäkin käytössä on vielä eri tasoja.

Kun ihminen sanoo, että hän uskoo Jumalaan, se voi merkitä hänelle Jumalan olemassaolon tunnustamista älyllisellä tasolla ilman että se vaikuttaisi hänen käyttökseen juuri millään tavalla. Vanhastaan sitä on nimitetty ”aivouuskoksi”, joka on toki osa syvempää persoonallista Jumalaan turvautuvaa uskoakin. Jos taas sanomme, että uskomme Jumalaa, tarkoitamme sitä, että otamme hänen puheensa todesta ja olemme valmiit ojentamaan elämämme sen mukaan.

Luottamus

Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.(1)

Jae on hiukan tulkinnallisesti vaikea, mitä kuvaa se, miten sitä on eri käännöksissä suomennettu:

*”Mutta usko on **luja luottamus** siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.”*(1938) *”Usko on sen **todellisuutta**, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.”* (1992) ja *”Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.”* (RK2012) Kreikan sana *hypostasis*, joka on käännetty lujaksi luottamukseksi tai todellisuudeksi, tarkoittaa olemusta, luottamusta, todeksi muuttumista ja todellisuutta.

Tätä lausetta on usein kuvattu kristillisen uskon määritelmänä, mutta pikemminkin se on kuvaus siitä, millä tavalla usko vaikuttaa. Heprealaiskirje on edellä avannut syvällisesti uskon perustaa ja uskon kohdetta kuvaamalla, millainen on Jumala, miten hän puhuu ja lähestyy ihmisiä, miten Kristuksessa hän tuli ihmiseksi, sovitti ihmiskunnan synnit Golgatan uhriverellä ja miten hän istuu nyt Isän oikealla puolella

meidän välittäjänämme ja ylipappinamme ja on tuleva pian kirkkaudessaan takaisin maan päälle. Noihin meidän silmiltämme vielä salattuihin tosiasioihin usko tarttuu ja suuntautuu.

Usko ja toivo liittyvät toisiinsa niin, että usko turvautuu Jeesuksen historiassa tapahtuneeseen sovitustyöhön ja hänen ylösnousemuksensa voittoon ja toivo suuntautuu edessä olevaan varmaan Jeesuksen paluuseen sen perusteella, mitä menneessä tapahtui. Tässä hetkessä, uskon ja toivon välisessä jännitteessä vaikuttaa rakkaus, joka suuntautuu sekä Jumalaan että lähimmäisiin. Toivo ei ole perusteetonta toiveajattelua, että "kaikki kyllä jotenkin järjestyy", vaan se näkee uskon silmillä Jeesuksen paluun yhtä varmana kuin menneisyydenkin pelastusteot.

Usko on toivottujen asioiden todellisuus. Usko ja toivo kulkevat käsi kädessä, samat asiat, jotka ovat toivomme kohdetta, ovat uskomme kohdetta. Se on luja vakaumus ja odotus siitä, että Jumala täyttää kaiken, mitä hän on meille luvannut Kristuksessa. Tämä vakaumus on niin voimakas, että ihminen omistaa ne itselleen ja se synnyttää nyt havaittavan vaikutuksen ja hedelmän. Uskovat, jotka harjoittavat uskoa, täyttyvät kirkkauden täyttämällä ilolla. Kristus asuu ihmisessä uskon kautta ja uskova täyttyy Jumalan Hengellä ja kohtaa uskon kohteen todellisuutena.

Usko on todistus näkymättömistä asioista. Usko osoittaa sydämen silmälle niiden asioiden todellisuuden, joita ruumiin silmä ei voi havaita. Usko on luja hyväksyntää Jumalan ilmoitukselle ja jokaiselle sen osalle. Se sinetöi Jumalan totuuden. Se on täysi hyväksyntä kaikelle, minkä Jumala on ilmoittanut pyhäksi, vanhurskaaksi ja hyväksi. Se auttaa ihmistä soveltamaan saamansa ilmoituksen elämäänsä. Se palvelee uskovan sielun näkökykynä näkymättömään eli on sitä, mitä aistit ovat ruumiille. Usko, joka ei vaikuta elämän muutosta on vain mielipidettä tai kuvitelmaa.

Uskon olemus

Väärä käsitys uskosta syntyy, kun irrotamme uskon kohteestaan Jeesuksesta Kristuksesta jonkinmoiseksi erilliseksi asiaksi. Ajattelemmme, että joillakin ihmisillä on sellaista ominaisuutta kuin usko paljon ja toisilla sitä on päässyt kehittymään vasta kovin vähän, ja sitten noilla epäuskoisilla ei sitä ole yhtään. Mutta Raamattu osoittaa aivan selvästi, että uskoa voi esiintyä vain suhteessa Herraan Jeesukseen. Uskohan on hänen tuntemistaan ja siihen perustuvaa luottamusta häneen. Ilman Jeesusta ei voi esiintyä mitään "ainetta" nimeltä usko. Epäusko ei ole liioin uskoaineen puutetta, vaan enemmän tai vähemmän tietoista Jumalan ja Jeesuksen työntämistä pois luotaan. Epäusko sanoo: "En tarvitse sinua Jeesus". Usko sanoo: "En voi elää ilman sinua Jeesus." Usko on siis selkeätä Jeesuksen vastaanottamista, kun hän tulee sydämemme ovelle ja kolkuttaa päästäkseen sisälle. Epäusko on sydämen sulkemista häneltä.

Usko vastauksena

Kukaan ihminen ei voi omilla päätöksillään tai ponnistuksillaan saada Jeesusta tulemaan luokseen, mutta kun hän oman tahtonsa mukaan tulee ja kutsuu meitä, voimme pyytää häntä tulemaan elämäämme. Se on uskoa. Kun hän sitten astuu sydämeemme, hän antaa kaikki syntimme anteeksi, lahjoittaa meille uuden elämän, tekee meistä Jumalan lapsia ja liittää meidät seurakuntansa yhteyteen. Usko on siis suunnattoman lahjan vastaanottamista, lahjan, joka ei ole vähempää kuin Herra Jeesus Kristus itse. Hänen mukanaan saamme sitten kaiken muun.

Oma uskon tieni

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun." (Joh. 14:1)

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt, mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuksen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekevän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät, vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. "Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta." Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeet 38:

Mitä Raamattu sanoo? "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi." Töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta. Mutta joka ei tee töitä, vaan uskoo Häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, hänelle luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Daavidkin ylistää autuaaksi ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaita ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:38)

Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinähan ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävyYTEEN, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: "Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja." Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: "Olet kunnon poika, mutta

sinulta puuttuu Jeesus sydämestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämäsi.” Nyökkäsin ja hän rukoi ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vieri pois sydämeiltäni ja suuri lepo sielussani nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kauniilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saanut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa kolmannen uskonkappaleen selityksessään näin:

”Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa.”

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämeistämme käsin, vaan se annetaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta toiseen henkilöön, Jeesukseen Kristukseen. Ellei tuo toinen henkilö tule luokseni, ellei hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Kun Jeesus lähestyy meitä, olemme etsikkoajassa. Vain silloin voimme oppia tuntemaan hänet ja löytää uskon ja sen mukana uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Jos tajuat, että nyt Jeesus lähestyy sinua sanassaan, pyydä häntä elämäsi! ”Herra anna syntini anteeksi ja tule sydämeeni asumaan ja hallitsemaan!”

Miten usko syntyy?

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pysytyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes vaistomaisesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomaisen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota henkilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lähestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Luokiessamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti myös ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjumme ko luotamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herra ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan hän alkaa puhua meille varsin maallisia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käytämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia

himoja sydämissämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehdellemme ja suuretelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla, kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, hän kuitenkin muistuttaa, että hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä hän ei anna ikään kuin irrallaan itsestään.

Kysyin eräiltä ystäviltäni, ottaisivatko he minulta vastaan 10 000 euroa, jos minä tarjoisin sitä. Yllättävän moni vastasi kielteisesti selittäen, että minulla täytyi olla joitakin taka-ajatuksia, joilla pyrin heitä sitomaan. Moni suhtautuu Jeesuksen tarjouksiin vähän samaan tapaan. Olisi ihan mukava saada sisimpään rauha, ilo ja mielekkyys, mutta pelkää menettävänsä vapauden ja kyvyn hallita omaa elämäänsä.

Siksi on syytä tiedostaa, että Jeesus ei meitä lähestyessään toimi ikään kuin lahjojen jakajana saadakseen sitten meidät hallintaansa. Ei, Hän menettelee niin kuin neitoon rakastunut nuorukainen. Hän ei tarjoa rakkautensa kohteelle lahjoja saadakseen hänet omakseen, vaan hän tarjoaa oman itsensä, oman rakkautensa. Jos vastapuoli suostuu hänen kosintaansa, morsian saa sulhasen mukana kyllä myös kaiken, mitä sulhanen omistaa.

Usko Jeesukseen syntyy siis hänen sanojensa perusteella. Kun otamme hänen sanansa vastaan, otamme hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen henkilö, Herra Jeesus, jonka olen hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapahtajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis hänen sanansa ääreen. Usko syntyy hänen ääntään kuunnellen.

Mihin usko johtaa?

Jeesus sanoo: "Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa? Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä

tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. "
(Joh. 14:13)

Usko on kahden henkilön välistä luottamusta, joka syntyy heidän keskinäisessä kanssakäymisessään. Usko ei siis ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Jeesuksen käsiin. Jeesus lupaa Sanassa, että kun meidän uskomme ja kristillisyytemme romahtaa, niin sen jälkeen hän hoitaa "homman". Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoaista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Kun siis tällainen Jeesus Kristus lähestyy meitä sanassaan ja haluaa käydä pysyvään suhteeseen kanssamme, me joudumme kohtaamaan sen, että hän on pyhä ja oikeudenmukainen, hänessä ei ole mitään pimeyttä vaan ainoastaan puhtautta ja kirkkautta. Hänen valonsa paljastaa meidän elämämme pimeyden ja salatut kätköt. Emme voi kulkea yhtä matkaa hänen kanssaan, ellei hän saa omalla kalliilla ja pyhällä Golgatalla vuodattamallaan verellä puhdistaa meitä. Siksi uskoon sisältyy aina myös parannus, joka ei siis tarkoita sitä, että me jotenkin onnistuisimme parantamaan ensin tilaamme keltavaksemme Jeesuksen seuraan, vaan sitä että tunnustamme avoimesti Herralle kaiken sydämemme pimeyden, synnin, saastaisuuden ja syyllisyytemme ja pyydämme häntä antamaan kaiken anteeksi ja puhdistamaan sydämemme hänelle soveliaaksi.

Aidon uskovon tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: *”Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.”*

Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Paavali toteaa, että myös taivaassa tarvitaan uskoa. Usko ei ole näkemisen vastakohta. Ihminen voi nähdä ja luottaa, mutta voi luottaa myös näkemättä. Taivaassa perille päässeet saavat katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta silti sielläkin usko jatkuu. Usko merkitsee nimittäin myös sitä, että pidämme kaiken aikaa sydämemme auki Jeesuksesta vuotavalle elämän virralle. Saamme häneltä elämää jo nyt ja lopulta iankaikkisessa kirkkaudessa. Nyt elämän virta vuotaa sydämiimme, kun katselemme Raamatun sanasta Jeesuksen kasvoja, silloin täyteydessään.

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaiseksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Usko ja epäusko

Jeesus huusi: ”Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virta.” (Joh. 7:37-38)

Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat häneen ja tulevat hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee hänen luokseen ja saa hänen tuntemisensa sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää häneen uskovalle.

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. ”Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan hyvähän asia se näyttää monelle olevan, se ei vai minulta onnistu.” Ei, epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoi-sella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun hän lähestyy sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu sinulle ja tekee sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Tänään Jeesus esittää sinulle kutsun. *"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."* Jeesus kutsuu sinua luokseen. Voit rukouksessa käydä hänen eteensä ja pyytää häntä tyydyttämään janosi.

Uskon taistelu

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadutukseen, ja monta on, jotka menevät siitä sisälle. Mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat sen löytävät. (Matt. 7:1314)

Jeesus kuvaa uskoon tuloa käymisenä ahtaasta portista sisään. Hän puhuu myös taistelusta, joka siinä yhteydessä käydään. Usko itsessään on maailman yksinkertaisin asia. Se on turvautumista toisen antamiin lupauksiin. Se on siihen luottamista, että toinen hoitaa lupaamansa asian. Viime kädessä usko on siis jäämistä toisen persoonan luotettavuuden ja kyvykkyyden varaan. Sen, joka uskoo, ei tarvitse tehdä mitään. Toinen huolehtii hänestä.

Kuitenkin Jeesukseen uskomiseen sisältyy aina uskon taistelu. Ihmisen oma lihallisuus, syntisyys, maailma ja Saatana pyrkivät kaikin keinoin tekemään tuosta yksinkertaisesta asiasta mahdollisimman monimutkaisen, jopa ylivoimaisen vaikean asian. Uskon taistelu käydään aina silloin, kun Jeesus tulee ihmisen luo, alkaa puhua hänelle ja esittää hänelle kutsun jättää elämänsä hänen varaansa.

Oikean raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoin kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimenomaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyökkäykset pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että hänen sanansa mukaan tapahtuu. Evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Jeesuksesta on Jumalan voima, joka vaikuttaa uskovan sydämessä. Siksi vaikka taistelu uskosta on ajoittain rajua ja raskasta, viime kädessä uskova on turvassa. Jeesus on hänen kanssaan joka hetki ja hän vastaa siitä, että pääsemme perille. Paavali tiivistää asian näin:

Kiitän häntä teidän osallisuudestanne evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, luottaen siihen, että Hän, joka on teissä alkanut hyvän työn, on saattava sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (Fil. 1:56)

Entä sinä?

Oletko sinä saanut uskon lahjan Jumalta? Itse et voi uskoa itsellesi synnyttää, mutta kun kuulet Herran kutsun omassatunnossasi, älä torju häntä pois vaan huuda Jeesusta avuksesi. Hän kantoi syntiesi taakan Golgatan ristille ja haluaa siksi sinutkin armahtaa. ”Jokainen joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.” Jos sinulla on usko ja luottamus Herraan, kiitä siitä ja anna uskon näkyä rakkauden tekoina ja evankeliumin jakamisena niille, jotka eivät vielä tunne Herraa.

Todistus uskosta Hepr. 11:1-7

1. Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy.
2. Sen kautta saivat isät todistuksen.
3. Uskon kautta me ymmärrämme, että maailmat on tehty Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyvästä.
4. Uskossa uhrasi Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain. Uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan. Uskonsa kautta hän puhuu vielä kuoltuaankin.
5. Uskonsa perusteella otettiin Hanok pois, eikä hän nähnyt kuolemaa. "Häntä ei enää löydetty, koska Jumala oli ottanut hänet pois." Ennen poisottamistaan hän näet oli saanut todistuksen, että hän oli kelvollinen Jumalalle.
6. Mutta ilman uskoa on mahdotonta olla kelvollinen, sillä sen, joka tulee Jumalan luo, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.
7. Uskon kautta rakensi Nooa pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi, kun hän oli saanut ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt. Uskon kautta hän tuomitsi maailman ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka tulee uskosta.

Oletko vaikeroinut uskon puutetta?

Jokainen kristinuskosta kiinnostunut ihminen ennemmin tai myöhemmin törmää kysymykseen, mitä usko on ja miten sen voisi saavuttaa. Jos hän sitten Jumalan armosta on saanut uskon lahjan – usko on siis Jumalan antama, Jumalan omalla lähestymisellään meihin synnyttämä – moni tuskailee myöhemmin uskonelämässään uskonsa heikkoutta tai jopa sen puutetta. Jeesuksen opetuslapsetkin kipuilivat saman asian kanssa, kun pyysivät Jeesukselta: "Lisää meille uskoa!" Usein kysymys on kuitenkin väärästä käsityksestä itse uskon luonteesta. Sitä pidetään usein ihmisessä itsessään olevana ominaisuutena, mutta niin kuin edellisessä saarnassa korostettiin, usko ei ole ominaisuus vaan suhde toiseen henkilöön, joka perustuu siihen, millainen toinen on. Kristillinen usko ei ole irrallinen ominaisuus vaan tarrautumista siihen, mitä Jumala Kristuksessa on hyväksennyt. Siksi se voi lisääntyä sitä mukaan, mitä paremmin opimme tuntemaan ihmeellistä Vapahtajaamme ja armollista Isäämme Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Miten usko vaikuttaa?

Edellisen luvun lopussa Heprealaiskirjeen kirjoittaja oli lainannut Habakukin kuuluisaa sanaa: *"Vanhurskas elää uskosta."* Nyt 11. luvun ensimmäisessä jakeessa hän pyrki kuvaamaan, millaista kristillinen usko on luonteeltaan. Se usko kohdistuu siihen Jumalaan, jonka ainosyntyinen Poika Jeesus Kristus istuu yhdessä Isän kanssa taivaallisella valtaistuimella Ylipappina puhumassa pelastamiensa puolesta vetoamalla täydelliseen ja kertakaikkiseen veriuuhriinsa Golgatan ristillä. Koko luvun jatko on sitten kuvausta siitä, miten usko vaikutti Vanhan testamentin hurskaissa.

Avoin sydän

Meidän on uskosta puhuttaessa jatkuvasti pidettävä mielessämme, että siinä ei ole kysymys meidän ominaisuudestamme tai saavutuksestamme, johon voisimme vedota. Kristillinen usko on suhdetta Jeesuksen Kristuksen kautta Isään Jumalaan. Vain silloin kun se on Pyhän Hengen antamassa yhteydessä Jeesukseen ja Isään, se on pelastavaa uskoa. Usko itsessään ei ole mitään, vain Herra ja hänen tekonsa

ovat jotain. Usko on avoin sydän, joka kaiken aikaa ottaa vastaan sitä, mitä Pyhä Henki sille Jumalan sanan kautta tarjoaa ja ottaa sen vastaan uuden elämän voimaksi. Se on avoin "putki", jonka läpi vuotaan jatkuvasti Pyhässä Hengessä Jumalan armo sydämeen. Se on pysyvää minä-sinä suhdetta Vapahtajan kanssa.

Pistei

Alkukielellä uskoa *pistis* ilmaiseva sana on lukumme jokaisessa jakeessa samassa datiivimuodossa *pistei*. Silti se on käännetty usealla eri ilmaisulla kuten "uskon avulla", "uskon vuoksi", "uskon kautta", "uskon perusteella", "uskossa", "uskosta". Ne ovat kaikki kielipöydästä mahdollisia käännöksiä tuolle datiiville, mutta voivat antaa väärän kuvan siitä, että usko olisi se syy tai perusta, jonka vuoksi ihmiset pelastuvat tai kykenevät elämään Jumalan mielen mukaisesti. Tätä väärää käsitystä voidaan edelleen tukea sillä, mitä Paavali puhuu esimerkiksi Aabrahamin uskosta:

Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekevä ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:2-8)

Pelastuksen perusta

Aabrahamia ei luettu vanhurskaaksi eli Jumalalle kelpaavaksi sillä perusteella, että hän uskoi, vaan sillä perusteella, että hän itsessään täysin jumalattomana ja kadotuksen ansainneena *uskoi Jumalaa*. Hän siis avasi sydämensä Jumalan yksipuoliselle armolle ja otti sen vastaan, kun Jumala puhui hänelle ja antoi lupauksensa. Pelastuksen peruste ja kristityn vaelluksen peruste ei ole usko vaan Jumalan armo ja Jeesuksen Kristuksen pelastusteko, jonka perusteella synnit annetaan anteeksi ja Jumala jakaa sulasta hyvyydestään ja laupeudestaan uutta elämää, voimaa vaeltaa ja vakuutuksia oman rakkautensa suunnattomasta suuruudesta.

Usko ei ole siis peruste saada Jumalan armo ja kaikki sen vaikutukset, vaan pelkkä avoin sydän, joka ottaa kiittolisena vastaan ilmaisen lahjan Herran kädestä. Koko kristityn elämä on uskossa vaeltamista eli sitä, että kaiken aikaa hänen sydämeensä vuotaa yhä uutta elämän vettä, Pyhän Hengen elämää. Meidän uskossamme ei siis ole mitään ansiollisuutta ikään kuin me uskollamme ostaisimme Jumalan hyvyyden ja lahjat elämäämme. Usko on vain kuin tyhjä käsi, joka avautuu ottamaan Jumalan lahjan. Se annetaan uskolle vain ja yksinomaan Herran yksipuolisen ja ihmeellisen armon tähden, joka kohdistuu itsessään jumalattomaan ihmiseen.

Epäusko – hirvein synti

Vaikka usko itsessään ei ole mitään, vaan kaikki on Jumalan armossa, se on silti käsittämättömän tärkeää. Sillä sen vastakohta on epäusko, synneistä hirvein. Sen olemushan on sulkea sydämensä siltä ainoalta pelastukselta, mikä ihmiselle on tarjolla ja turvautuu omaan suureen minäänsä korottaen se epäjumalakseen, nostaen ylpeydessään itsensä Jumalan yläpuolelle.

Jumalan todistus

Sen (uskon) kautta saivat isät todistuksen.(2)

Jae on käännetty myös näin: *Uskoon perustuu se todistus, jonka Jumala on isistä antanut. (1992) Sillä sen kautta saivat vanhat todistuksen.(1938)*

Me puhumme usein siitä, että annamme todistuksen uskoon tulostamme eli pelastumisestamme. Mutta nyt on kysymys aivan päinvastaisesta. Jumala antaa todistuksensa meistä. Tämä todistus ei vähimmässäkään määrin perustu meidän kykyymme elää Jumalan tahdon mukaista elämää, sillä siihen emme mitenkään itsessämme pysty. Jumalan antama todistus tarkoittaa sitä, että hän hyväksyy ihmisen omasta suuresta rakkaudestaan, antaa hänen kaikki syntinsä anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin tähde ja lukee hänet vanhurskaaksi eli ihmiseksi, joka ei milloinkaan elämänsä aikana ole tehnyt ainoatakaan syntiä ja kelpaa siksi Jumalalle lapseksi ja saa omakseen ikuisen kirkkauden. Jumala todistaa siis uskovalle, että tämä on hänelle otollinen eli kelvollinen.

Aabrahamista sana totesi, että hän oli jumalaton, siis syntiensä tähden Jumalan vihan alainen eikä hänen elämässään ollut mitään sellaista, mikä olisi riittänyt pelastamaan hänet tai vapauttamaan hänet synnin syyllisyydestä ja tuomiosta. Mutta siten sanotaan ihmeellinen totuus: *Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. (Room. 4:3)* On tärkeätä, että ei sanota, että hän uskoi Jumalaan vaan että hän uskoi Jumalaa. Kysymys oli siitä, että Aabraham uskoi sen, mitä Jumala sanoi hänelle. Hän otti vastaan avoimella sydämellä Jumalan suurenmoisen lupauksen. Siis Jumala lahjoitti Kristuksessa itse valmistamansa vanhurskauden Aabrahamille vain siksi, että tämä otti sen vastaan hänen sanansa lupauksessa.

Tietenkin Aabraham uskoi myös Jumalaan, hänen olemassaoloonsa, jonka hän tiesi ja tunsu sen perusteella, että Jumala alkoi puhua hänelle ja ilmestyi hänelle. Mutta Jumalan olemassaoloon uskovat Jeesuksen mukaan myös riivaajat ja pelkäävät. Ihminen voi joutua Jumalan hyvinkin voimakkaan puhuttelun kohteeksi, tajuta olevansa pyhän Jumalan kasvojen edessä, mutta silti sulkea sydämensä oven sekä Herran totuuden sanalle että hänen armonsa sanalle.

Usko, joka ottaa avoimesti vastaan Jumalan sanan, on ihmeellinen todellisuus. Se ei ole mikään ansio eikä ominaisuus, johon voisimme vedota. Kuitenkin juuri se, että otamme vastaan Herran puheen, avaamme sille sydämemme, on sekä tie pelastukseen että elämään Jumala yhteydessä. Usko on Jumalan lahja, koska vain Pyhä Henki voi synnyttää sen hengellisesti kuolleessa ihmisessä, se on suurta armoa jo itsessään, ja silti se eräässä mielessä ole mitään, ellei se kohdistu kaiken aikaa ainoastaan ja vain elävään Jumalaan ja liity siihen.

Usko – Jeesuksen luo tulemista

Uskosta voidaan käyttää myös ilmaisua ”tuleminen Jeesuksen luo”. Jeesus sanoi epäuskoisista:

Te tutkittte Kirjoituksia, koska luulette, että teillä on niissä iankaikkinen elämä, ja juuri ne todistavat minusta. Silti te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän. (Joh. 5:39-40)

Samalla Jeesus osoittaa, että tie hänen luokseen, hänen tuntemiseensa ja pelastuksen lahjan omistamiseen tapahtuu juuri Kirjoitusten eli Jumalan kirjoitetun Sanan, Raamatun välityksellä. Sitä lukiessamme tai kuullessamme olemme Jumalan kasvojen edessä. Niin tehdessämme Pyhä Henki voi avata sydämemme oven ottamaan sanan vastaan ja siis uskomaan sen ja siinä ottamaan vastaan itse Herran Jeesuksen Kristuksen.

"Vanhat" tai "isät" viittaa kaikkiin niihin Vanhan testamentin miehiin ja naisiin, jotka saivat vanhurskauttavan uskon aivan samalla tavalla kuin myös uuden liiton uskovat. Molempien saama pelastus perustuu samaan Kristuksen lopulliseen uhriin Golgatalla, jonka Jumala lupasi jo heti syntiinlankeemuksen tapahduttua. Vanhassa liitossa sitä odotettiin ja annetun lupauksen varassa siihen uskottiin, uudessa saamme katsella ja omistaa sen jo tapahtuneena täydellisenä ja lopullisena sovituksena koko ihmiskunnan syntien sovituksiksi. Ne, jotka uskossa turvaavat siihen saavat osakseen pelastuksen, vanhurskauden ja ikuisen elämän. Ne, jotka torjuvat sen ja sulkevat sydämensä Jumalan sanalle, joutuvat itse kantamaan syntiensä rangaistuksen ikuisessa kadotuksessa.

Uskon ja ymmärrys

Uskon kautta me ymmärrämme, että maailmat on tehty Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyvästä. (3)

Moni etsivä esittää Jumalalle vaatimuksia ja ehtoja, joiden täytyessä he suostuisivat uskomaan. Tyypillinen vaatimus on se, että ihminen haluaa riittävän hyvin ymmärtää voidakseen uskoa. Jumala ei kuitenkaan meidän ehtoihimme suostu, hän sen sijaan asettaa ehdot: "Käänny, tunnusta syntisi ja anna kastaa itsesi Jeesuksen nimeen, niin saat syntisi anteeksi, saat Pyhän Hengen ja hänessä myös uskon lahjan." Herran edessä taipuva ja armon vastaan ottava saa uskon, joka liittää hänet Jumalaan ja hänen viisauteensa. Sen seurauksena hän alkaa vihdoinkin ymmärtää. "Uskon, siksi ymmärrän."

C.S. Lewisin sanotaan sanoneen: "Jumala on valo, jota en kykene näkemään, mutta hänen valossaan näen kaiken muun." Kun usko liittää meidät siihen Jumalaan, joka Jeesuksen kautta loi maailman, kaikki luonnossa ja maailmankaikkeudessa näkyvä mitä ihmeellisin järjestys, käsittämättömän hienot järjestelmät ja universumin valtavuus näyttäytyvät meille osoituksina Jumalan viisaudesta ja kaikkivaltiuudesta. Kun ateisti nähdessään luomakunnan toiminnan suunnitelmallisuuden ja elämän äärimmäisen monimuotoisuuden ja rikkauden, hän joutuu havaintonsa synnyttämän kokemuksen vastaisesti yrittämään ylläpitää "epäuskoaan". Itse asiassa hän tarvitsee siihen enemmän "uskoa" kuin se, joka näkee kaikessa Jumalan käsialan jäljen. Epäuskonsa tueksi hän joutuu rakentamaan evoluutioteorian, joka ei kuitenkaan kestä tieteellisen tutkimuksen vääjäämättömien tulosten edessä.

Sanallaan luovan Jumalan uskossa sydämeensä vastaanottaneelle avautuu aidon tiedon ja tutkimuksen maailma. Jumala antoi luomalleen ihmiselle tehtävän tutkia hänen luomistekojaan ja oppia niiden kautta tuntemaan Jumalan ajatuksia voidakseen sitten soveltaa oppimaansa luomakunnan hallinta ja varjelutehtävässään. Tampereen Klassillisen Lyseon seinässä lukee: "Kaiken opin alku on, pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä." Uskosta käsin voimme ihmetellen ymmärtää Jumalan suuria tekoja.

Kun usko liittää meidät elävään Jumalaan, meille avautuu luomakunnan ihmeellinen salaisuus, että kaikki luotu näkyvä sisältää suunnattoman määrän informaatiota. Kaiken biologisen DNA informaation lähde on Jumalan sana. Kaikki Jumalan asettamat luonnon lait ja ihmiselämän moraaliset lait kuvaavat sitä, että hän on järjestyksen Jumala. Viime kädessä uskon yhteys Pyhään Henkeen avaa meille myös Jumalan kirjoitetun ilmoituksen eli Raamatun sanoman:

Ennen kaikkea teidän tulee tietää, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta. (2. Piet. 1:20-21)

Usko ja tiede

Väitteet, joiden mukaan usko ja tiede ovat ristiriidassa keskenään, ovat kestäättömiä. Jumala antoi heti luomisessa paratiisissa ihmiselle tehtäväksi harjoittaa tutkimusta. Sen sijaan usko on kyllä ristiriidassa sellaisen tieteen nimitetyn uskomuksen kanssa, joka väittää, että tiedettä tehtäessä ei saa ottaa huomioon Jumalan olemassaoloa ja toimintaa.

Länsimainen tiede on syntynyt siitä peruslähtökohdasta, että Jumala loi maailman ja myös ihmisen sellaiseksi, että hänen havaintonsa luonnosta vastaavat todellisuutta. Ilman tuota perususkoa ei nimittäin ole mielekästä harjoittaa tutkimusta. Hindulais-buddhalaisessa kulttuurissa ei voinut syntyä tiedettä, koska siellä havaittua maailmaa pidettiin harhana, josta piti päästä vapautumaan korkeammalla tietoisuuden tasolla.

Usko ja uhri

Uskossa uhrasi Abel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain. Uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan. Uskonsa kautta hän puhuu vielä kuoltuaankin. (4)

Antropologian yksi ratkaisematon kysymys on, miksi kaikissa kulttuureissa ja kaikissa uskonnoissa harjoitetaan uhraamista. Vastaus löytyy kyllä Raamatun ensilehdiltä. Heti syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala lupasi, että hän antaisi Eevan siemenestä syntyvän Messiaan, joka tulisi kukistamaan synnin ja Saatanan. Sen, että Kristus tulisi tekemään sen uhrinsa kautta, Jumala osoitti pukemalla alastomuuteensa häpeään havahtuneet Aadamin ja Eevan nahkapukuihin. Niiden valmistamiseen tarvittiin eläimiä, jotka uhrattiin. Vastaavasti meidät puetaan uskon kautta tänään Kristuksen lahjavanhurskauden pukuun, jonka Jeesus valmisti meille täydellisellä elämällään ja uhrikuolemallaan. Ilman veriuhria ei ole anteeksiantamusta.

Aabel noudatti Jumalan osoittamaa uhrin mallia. Hän toi alttarille syntiuhriksi parhaitten lampaistensa esikoisista. Hän tiesi, että tarvitaan veriuhri, jotta hänen syntinsä voitaisiin antaa anteeksi. Uhri oli osoitus siitä, että hän uskoi Jumalaa, jolta oli saanut oikean uhraamisen mallin. Kain sen sijaan piti parempana uhrata oman mielensä mukaisella tavalla. Omatekoinen uskonnollisuus ei kuitenkaan kelpaa Jumalan edessä. Aabel sai Jumalalta todistuksen, että hän oli vanhurskas. Jumala antoi Aabelille synnit anteeksi, koska hänen uhrinsa liitti hänet uskossa tulevan Messiaan lopulliseen uhriin.

Kainissa asia synnytti syvän kateuden ja vihan. Uskonnollinen kateus voi muuttua mitä hirvittävimmiä teoiksi aivan samalla tavalla kuin Jeesuksen ajan fariseusten uskonnollinen kateus vei heidät surmaamaan Jeesuksen.

Surmatusta Aabelista sanotaan, että hän puhui vielä kuoltuaankin. Keskustelin ker-
ran erään Jehovan-todistajan kanssa siitä, miten Raamattua on luettava kirjaimelli-
sesti. Hän totesi siihen, että emmehän mitenkään voi ottaa kirjaimellisesti esimerkik-
si sitä, mitä Herra sanoi Kainille Aabelin verestä:

"Mitä oletkaan tehnyt! Veljesi veri huutaa minulle maasta!" (1. Moos. 4:10) Vastasin
siihen, että voi olla, että sinun ja minun korvamme eivät sitä huutoa kuule, mutta Ju-
mala sen kyllä kuulee. Heprealaiskirjeen kirjoittaja palaa asiaan jatkossa näin:
*Te sitä vastoin olette tulleet.... uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmonta-
veren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.* (Hepr. 12:24)

Aabelin veri huutaa yhdessä lukemattomien marttyyrien veren kanssa Jumalalta oi-
keudenmukaista rangaistusta eli kosto (sana kosto tarkoittaa Raamatussa Juma-
lasta puhuttaessa oikeudenmukaista rangaistusta):

*Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu
Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. He huusivat kovalla äänel-
lä: "Kuinka kauaksi aikaa sinä, pyhä ja tosi Valtias, jätät tuomitsematta ja kostamat-
ta meidän veremme niille, jotka asuvat maan päällä?" Jokaiselle heistä annettiin pit-
kä, valkea vaate ja heille sanottiin, että pysyisivät vielä vähän aikaa levollisina, kun-
nes täytyisi heidän palvelustoveriensä ja veljiensä lukumäärä, niiden jotka joutuisi-
vat tapettaviksi niin kuin hekin.* (Ilm. 6:9-11)

Lopulta Aabel ja myös kaikki muuta vääryyden uhreiksi joutuneet marttyyrit tulevat
saamaan oikeutta. Heidän ei tarvitse pelätä rangaistusta omista synneistään, koska
ne on annettu Jeesuksen uhriveren tähden anteeksi. Toisin kuin Aabelin veri Jee-
suksen Golgatalla maahan vuotanut uhriveri ei kuitenkaan huuda meille Jumalan
edessä nyt rangaistusta vaan armoa ja laupeutta. Se julistaa: "Kaikki on täytetty!
Olet vapaa, syntisi on pyyhitty pois!"

Aivan niin kuin Aabel sai Jumalalta todistuksen siitä, että hänet luettiin vanhurskaak-
si, koska hän uskoi Jumalaa ja osoitti uskonsa uhrissaan, mekin saamme Jumalalta
sanallisen todistuksen Raamatussa uskonvanhurskaudestamme, kun panemme tur-
vamme Jeesuksen maahan vuotaneeseen vereen. Pyhä Henki vakuuttaa sen Sa-
nassa meille, jotka olemme tunnustaneet syntimme ja uskomme Jeesukseen: "Ole
turvallisella mielellä, sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi!"

Suoraan taivaaseen

*Uskonsa perusteella otettiin Hanok pois, eikä hän nähnyt kuolemaa. "Häntä ei enää
löydetty, koska Jumala oli ottanut hänet pois." Ennen poisottamistaan hän näet oli
saanut todistuksen, että hän oli kelvollinen Jumalalle.* (5)

Hanokista eli Eenokista sanotaan näin: *Hanok vaelsi Jumalan yhteydessä. Sitten
häntä ei enää ollut, sillä Jumala otti hänet pois.* (1. Moos. 5:24) Profeetta Eliaksen
ohella Hanok oli toinen niistä Vanhan testamentin uskovista, jotka eivät kulkeneet
kuoleman kautta vaan pääsivät suoraan Jumalan kirkkauteen. Molemmat olivat mie-
hiä, joista Jumala todisti, että he kelpasivat hänelle. Kummankaan kelvollisuus ei
perustunut siihen, miten hyvin he olivat onnistuneet vaelluksessaan, vaan siihen,

että he elivät uskossa Jumalaan, joka vanhurskauttaa jumalattoman. Usko liitti heidät Jumalaan ja siksi he vaelsivat Jumalan yhteydessä. Uskossa vastaanotettu Jumalan pelastava vanhurskaus kantoi heidän elämässään myös monenlaista hedelmää. Mutta syy Jumalan mielisuosiioon oli heidän uskonsa kautta omistamassaan vanhurskaudessa, joka perustui uhrivereen.

Jumalalle kelpaaminen

Mutta ilman uskoa on mahdotonta olla kelpollinen, sillä sen, joka tulee Jumalan luo, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät. (6)

Jumalan olemassaoloon uskominen perustuu siihen, että hän itse on ilmoittanut meille, kuka ja millainen hän on. Hän on tehnyt sen kahdella tavalla. Jokainen maan päällä elävä ihminen on saanut osakseen hänen yleisen ilmoituksensa, joka sisältää Jumalan luomisteot, Jumalan puheen omassatunnossa ja Jumalan kaitsennan sekä kansojen että yksityisten ihmisten elämässä. Viimeksi mainittu sisältää muun muassa sen, että Jumala antaa ihmiselle elämän, ravinnon ja monenlaista luonnollista iloa. Seuraavat kolme tekstiä kuvaavat tätä Jumalan itsensä paljastavaa toimintaa, joka kohdistuu poikkeuksetta jokaiseen ihmiseen. Viimeisellä tuomiolla kukaan ei voi nousta Jumalaa vastaan väittäen, ettei hän tiennyt Jumalasta.

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. Siksi he eivät voi mitenkään puolustautua. (Room. 1:19-20)

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Me julistamme teille evankeliumia, että kääntyisitte näistä turhanpäiväisistä jumalista elävän Jumalan puoleen, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on. Menneiden sukupolvien aikana hän on sallinut kaikkien pakanakansojen kulkea omia teitään. Kuitenkaan hän ei ole jättänyt antamatta todistusta itsestään vaan on tehnyt teille hyvää. Hän on antanut taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja on ravinnut teidän sydämenne ruoalla ja ilolla. (Ap.t. 14:15-17)

Tietenkin tänä päivänä on monia, jotka kieltäytyvät uskomasta Jumalan olemassaoloon yleisestä ilmoituksesta huolimatta. Syy ei ole se, että Jumalaan uskominen olisi jotenkin vaikeata tai että heillä on mielestään hyvät niin sanotut tieteelliset väitteet Jumalan olemassaoloa vastaan, vaan se, että ihminen rakastaa syntiä eikä halua nöyryä parannukseen siitä pahasta, jonka yleisen ilmoituksen perusteella tietää vääräksi. Ellei ihminen suostu ottamaan vastaan Jumalan yleistä ilmoitusta, hän ei myöskään hyväksy erityistä ilmoitusta, jonka Jumala antoi ensin Israelin kansalle Vanhan testamentin historiassa ja sitten kaikelle maailmalle Jeesuksen sovitustyössä ristillä ja hänen ylösnousemuksessaan. Erityinen ilmoitus on meille talletettuna Raamatussa, joka on Jumalan sanaa.

Ihminen, joka johdonmukaisesti hylkää Jumalan ilmoituksen eikä usko Jumalan olemassaoloon ei voi kelvata Jumalalle. Mutta pelkkä Jumalan olemassaolon hyväksyminen ei vielä merkitse elävää kristillistä uskoa, joka liittää meidät Jeesuksen yhteyteen. Johannes kirjoittaa Jumalan pelastusilmoituksesta evankeliumista näin:

*Paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kirjoitettu tässä kirjassa, Jeesus teki ope-
tuslastensa nähden. Mutta nämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan
Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimessään.*
(Joh. 20:30-31)

Yleisen ja erityisen ilmoituksen perusteella ihmisen on mahdollista päätyä sellaiseen vakuuttuneisuuteen, että Jeesus on Jumalan poika. Mutta siitä on sitten etsijän otettava uskon askeleet ja käytävä Herran luokse omat syntinsä tunnustaen ja armoa anoen Jeesuksen uhrivereen vetoamalla. Silloin yhteys Jumalaan syntyy ja ihminen saa armopalkkana kokea sen, että Pyhän Hengen elämä alkaa virrata häneen.

Usko vaikuttaa toimintaa

Uskon kautta rakensi Nooa pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi, kun hän oli saanut ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt. Uskon kautta hän tuomitsi maailman ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka tulee uskosta. (7)

Vaikka uskon kautta ihminen ilman mitään omia tekoja saa ottaa vastaan Jeesuksen valmistaman syntien anteeksiantamisen Golgatan uhriveren ansiosta ja Kristuksen täydellisen elämän omaksi vanhurskaudekseen, siitä alkaa kuitenkin uskonelämä, jossa usko vaikuttaa monenlaisia tekoja. Tosin usko itsessään ei niitä vaikuta, vaan se Herra, johon usko ihmisen liittää. Paavali kuvaa asiaa näin:

Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:8-10)

Jakeesta 7 eteenpäin luku 11 käy lävitse esimerkkejä siitä, millaisia tekoja uskon kautta Jumalaan liitetyt ihmiset vanhan testamentin aikana tekivät. Aivouskolle riittää Raamatun sanan totena pitäminen, mutta sydämen usko avaa ihmiselle Jumalan elämän virrat, jotka eivät voi pitää ihmistä toimeettomana tai hedelmättömänä.

Nooassa samoin kuin kaikissa elävissä uskovissa yhteys Herraan synnytti pyhän pelon Jumalan kirkkauden edessä ja samalla vihan maailmassa vallitsevaa syntielämää kohtaan. Jumalan rakastaminen ilmenee aina myös synnin vihaamisena. Yritys elää puoliksi maailman mukaan ja puoliksi Jumalan tahdon mukaan on tuhoon tuomittu. Herran tahdon tekeminen, maailman arvomaailman ja synnin tuomitseminen ovat uskon hedelmää, kun sydän on auki Herralle ja ottaa vastaan häneltä myös tarvittavan voiman kuuliaisuuteen.

Jumalan lapsi saa aina turvallisesti lähestyä taivaallista Isää, mutta samalla hänelle on äärimmäisen tärkeää, ettei hän rikkomalla Herran tahtoa murehduta Isän sydäntä. Pyhä pelko kuuluu uskovien turvallisuustilaan. Siitä käsin hän haluaa kuuliaisena kulkea niissä Jumalan valmistamissa teoissa, jotka Herran sana hänelle osoittaa.

Voi olla, että ympäröivä maailma pitää Herran tahdon tekemistä mielettömänä, mutta usko katsoo vielä edessä olevaan näkymättömään, joka kuitenkin tulee lopulta toteutumaan.

Jos usko vie Herran oman pyhään arkuuteen Isän edessä, maailman ihmisen tulee taas pelätä Jumalan vihaa, josta Nooan vedenpaisumus viestittää. Se oli ennakko siitä, mitä syntiselle maailmalle tapahtuu viimeisellä tuomiolla:

Ei Jumala säästänyt enkeleitäkään, jotka tekivät syntiä, vaan syöksi heidät pimeyden kahleissa syvyyteen ja jätti heidät säilytettäväksi tuomiota varten. Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka hän varjeli Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ja seitsemän muuta, kun hän antoi vedenpaisumuksen peittää jumalattomien maailman. (2. Piet. 2:4-5)

Kun näin on, usko Jeesukseen ei ole jonkinlainen vaihtoehto muiden joukossa vaan ainoa mahdollisuus selvitä pyhän Jumalan edessä.

Entä sinä?

Herra haluaa antaa sinulle elävän uskon. Hän etsii sinua sanan kautta. Hän puhuu omalletunnollesi. Avaa sydämesi siitäkin huolimatta, että sinulle voi olla kipeää kohdata oma pahuutesi ja syntisyys. Herra haluaa vapauttaa sinut, antaa sinulle elämän yhteydessään. Etsi siksi sinäkin häntä sieltä, missä hänen sanaansa julistetaan puhtaasti.

Herra kutsuu omaansa yhä syvempään yhteyteen kanssaan. Herra haluaa osoittaa, kuinka syvä on hänen rakkautensa sinua kohtaan ja kuinka hyvä se tie, jonka hän on sinua varten valmistanut. Vaella hänen valmistamissaan teoissa tänäänkin!

Isänmaan etsijät Hepr. 11:8-22

Uskon vaikutus

Kun isä tai äiti sanoo vastoin saamaansa opetusta toimineelle lapselleen, joka joutui siksi hankalaan tilanteeseen: "Mikset uskonut minua!" ymmärrämme helposti, että usko ei ole vain persoonallista luottamusta toiseen henkilöön sen perusteella, miten hänet tuntee, vaan myös kuuliaisuutta uskon kohteelle. Näin varsinkin kun uskon ja luottamuksen kohde on auktoriteettiasemassa uskovaan. Asia koskee erityisesti suhdettamme Jumalaan.

Kristillinen usko on se avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan sanan lupaukset ja nojaa koko painollaan niihin. Pelastavan uskon vastakohta on siis omiin voimiin luottaminen ja Jumalan pelastavan lahjan torjunta. Omilla lain teoilla eli yrityksellä omavoimaisesti keltava Jumalalle kukaan ei voi päästä ikuista kadotuksen tulta pidemmälle. Mutta niin pian kuin usko liittyy Jumalaan meidät Kristuksen tähden syn-

timme anteeksi saaneet ja uuden Pyhän Hengen elämän saaneet, se alkaakin vaikuttaa kuuliaisuutta Jumalan tahdolle, jonka uskova lukee Raamatusta, Jumalan sanasta. Nyt ei kuitenkaan ole kysymys omavoimaisesta yrittämisestä vaan Pyhän Hengen synnyttämästä vapaudesta saada iloisin mielin seurata Herran tahtoa.

Koska usko ei vielä näe kaikkien saamiensa suurenmoisten lupauksen toteutumista, siihen sisältyy myös tulevaisuuteen suuntautuva toivo. Se perustuu siihen, mitä Jumala Kristuksessa on menneisyydessä tehnyt sovittaessaan syntimme Golgatan ristillä ja kukistaessaan kuoleman ja avatessaan meille vapaan pääsyn taivaallisen Isän valtaistuimelle asti. Tulevaisuuden toivo ei myöskään jätä uskovaa toimettomaksi, vaan hän alkaa toimia se mukaan, mitä hän jo uskon silmin näkee tulevan täyttymyksen. Usko näkee vähä samaan tapaan kuin talon rakentajat toteuttavat arkkitehdin näkemystä valmiista rakennuksesta myös perustusta laskiessaan.

Uskon kuuliaisuus

Uskon kautta oli Abraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, joka hänen oli määrä saada perinnöksi. Hän lähti tietämättä, minne saapuisi. (8)

Aabraham sai kohdata elävän Jumalan Mesopotamiassa vanhan pakanallisen kulttuurin läpikäymässä Uurin kaupungissa. Hän hylkäsi epäjumalat ja omistautui seuraamaan Herraa saatuaan kutsun lähteä täysin itselleen tuntemattomaan maahan. Hän lähti matkaan vaimonsa, isänsä ja veljenpoikansa Lootin kanssa turvallisuudesta kaupunkilaiselämästä paimentolaiselämäänsä tietämättä, minne oli matkalla. Sen hän kyllä tiesi heti kutsusta, että hän saisi perinnökseen uuden maan, mutta vasta perille päästyään Jumala ilmoitti, että nyt oltiin siellä.

Herra sanoi Abramille: "Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinua ja teen nimesi suureksi, ja sinä tulet olemaan siunauksena. Minä siunaan ne, jotka siunavat sinua, ja kiroan sen, joka kiroaa sinua, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki maailman sukukunnat." (1. Moos. 12:1-3)

Jumalan menettelytapa on tänäänkin sellainen, että kun hän kutsuu omansa johonkin tehtävään, hän ei ilmoita lopputulosta vaan osoittaa tien, jota uskovien tulee päivittäin vaeltaa. Näin hän pitää omiaan jatkuvasti riippuvaisena omasta johdustaan ja siitä, että uskovat pysyvät kuuliaisena hänen ohjaukselleen. Sitä mukaan kuin askel askeleelta seuraamme Herran sanaa, uskomme ja luottamuksemme Herraan myös syvenee. Samalla tiedostamme, ettemme selviä hetkeäkään eteenpäin ilman Herran itsensä läsnäoloa elämässämme.

Muukalaisuus

Uskossa hän eli muukalaisena lupauksen maassa niin kuin vieraassa maassa. Hän asui teltoissa lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä. (9)

Vaikka uskova saa Herraa seuratessaan tehtävän julistaa evankeliumia ja levittää sen voimalla Jumalan valtakuntaa tässä ajassa, hän joutuu kokemaan muukalaisuutta tässä maassa. Maa on kyllä Herran omaisuutta ja sen hän uudessa muodossa tulee seurakunnalleen lopulta antamaan. Nyt vielä ympärillämme ja lihallisessa

luonnossamme riehuu taistelu syntiä ja pimeyttä vastaan. Olemme tässä maailmassa "telttaretkellä" niin kuin eräässä laulussa osuvasti todetaan. Meillä on kyllä lupaus lopullisesta uudesta maasta ja uudesta taivaasta, olemme Jeesuksen kanssa niiden perillisiä, mutta yhä olemme vieraita ja muukalaisia. Kuitenkin Herra Jeesus haluaa meidän vaeltavan ja täyttävän tehtävämme juuri nyt siellä, minne hän on meidät johtanut ja asettanut. Jeesus rukoili Isää omiensa puolesta näin:

Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. (Joh. 17:14-17)

Paavali kirjoittaa omasta ja myös meidän telttarekkestämme näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmista asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota. Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiistamme kotiin Herran luo. Siksi pidämme kunnia-asianamme olla hänelle mieliksi, olimmepa kotona tai poissa kotoa, sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin saisi sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, hyvää tai pahaa. (2. Kor. 5:1-10)

Matkalla kohti kaupunkia

Abraham näet odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka suunnittelija ja rakentaja on Jumala. (10)

Luvatusta maasta Aabraham sai pysyväksi omaisuudekseen vain hautapaikan. Koko elämänsä hän kierteli eri puolilla nykyistä Israelia ja sai nähdä se maan, jonka Jumala lupasi hänen jälkeläisilleen. Kun hän pääsi sinne, Jumala teki Aabrahamin kanssa liiton:

Sitten Herra vei Abramia ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja laske tähdet, jos voit ne laskea." Herra sanoi vielä hänelle: "Yhtä paljon on sinulla oleva jälkeläisiä." Abram uskoi Herraa, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi. (1. Moos. 15:5-6)

Tästä Paavali kirjoitti:

Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä. Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. (Room. 4:2-5)

Itsessään jumalaton Aabraham sai uskon kautta pelastuksen ja sellaisen suhteen Jumalaan, että häntä nimitettiin Jumalan ystäväksi. Vastaavasti Jeesus kutsui opetuslapsiaan ystävikseen, koska heidätkin Jumala luki kelpoiksi ei oman hyvyytensä tähden vaan uskon kautta Jeesukseen. Jokainen Herran oma saa tänään vaeltaa "Jumalan ystävä".

Raamattu alkaa kuvauksella Jumalan luomasta paratiisista, puutarhasta, mutta se päättyy kuvaukseen puutarhakaupungista, uudesta Jerusalemissa, joka laskeutuu taivaasta alas uuden maan päälle. Taivas ja uusi maa yhtyvät ihmeelliseksi Jumalan ystävien asunnoksi. Muukalaisuuden vastakohtana kaupunki on lopullisen turvan paikka.

Ylhäältä alas

Koko Jumalan Kristuksessa valmistama pelastus tapahtuu ylhäältä alas. Herra itse tuli meidät pelastamaan, hän tuli ihmiseksi voidakseen ottaa meidän osamme ja kantaaksemme meidän syntimme ristin puolelle. Meidän ei tarvinnut yrittää kurottautua pelastukseen, Herra lahjoitti sen uskon kautta sydämiimme Pyhässä Hengessä. Myös lopullinen ihmeellinen kaupunki, jota Aabraham tähyili ja jota jokainen uskova saa odottaa, laskeutuu meidän luoksemme, meidän ei tarvitse kiivetä sinne. Meillä on Jumala, joka tukee lähellemme. Ilmestyskirja kuvaa uutta Jerusalemiä näin:

Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyynelät heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:2-4)

Vaikka uusi Jerusalem on vielä ylhäällä odottamassa laskeutumistaan, Raamattu kertoo, että jo nyt olemme sen kanssa kosketuksessa, sen voimat vaikuttavat jo meissä. Heprealaiskirje kuvaa sitä näin:

Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhlejoukon luo, esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydelliseksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (12:22-24)

Paavali viittaa samaan näin:

Mutta ylhäällä oleva Jerusalem on vapaa, ja se on meidän äitimme. Onhan kirjoitettu: "Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä. Riemuitse ja huuda, sinä, jolla ei ole synnytyskipuja! Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies." Veljet, te olette lupauksen lapsia, niin kuin lisä oli. (Gal. 4:26-28)

Jo nyt saamme omistaa uskon kautta sen vapauden ja ilon uskon varmuudessa, josta täytenä pääsemme nauttimaan uudessa Jerusalemissa.

Voima uskon kautta

Uskon kautta sai Saarakin, vaikka oli hedelmätön, voimaa suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä, koska hän piti lupauksen antajaa luotettavana. Sen tähden syntyikin yhdestä miehestä, jopa kuoleutuneesta, jälkeläisiä niin paljon kuin on taivaalla tähtiä ja meren rannalla hiekkaa, lukematon määrä. (11-12)

Kun enkelit ilmoittivat Aabrahamille, että ikääntynyt Saara saisi lapsen, hän nauroi eikä heti kyennyt tarttumaan uskossa lupaukseen. Herra auttoi hänet kuitenkin epäilystä uskoon ja teki sen ihmeen, että hän sai lisäkin ja lisäkissa lukemattomien ihmisten esi-isän. Ennen kaikkea lisäkin sai olla Jeesuksen esi-isä. Mekin voimme oppia luottamaan Jumalan sanassa antamiin lupauksiin, vaikka joudummekin ajoittain kamppailemaan epäilysten kanssa. Saara sai oppia, että Jumalan lupauksiin voi luottaa ja niiden varaan voi jäädä silloinkin, kun olemme mahdottomuuksien edessä.

Uskonyhteys Herraan kykenee tekemään itsessään voimattomasta vahvan ja kykenevän sellaiseen, mihin hän ei omista lähtökohdistaan mitenkään pystyisi. Herran kuuluisa sana Paavalille: *"Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa."* (2. Kor. 12:9) ei tarkoita sitä, että heikkous itsessään takaisi meille Jumalan voiman. Herran voima annetaan meille silloin, kun me heikkoudessamme panemme luottamuksemme Herran antamiin lupauksiin ja suostumme niiden alla vaeltamaan. Kysymys on Jumalan armon vaikutuksesta, joka kanavoituu meidän sydämiimme uskon kautta. Paavali jatkaa: *Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas.* (2. Kor. 12:10) Voima saadaan sikäli kuin kuljemme Kristuksen viitoittamaa tietä kuuliaisena sanalle ja luottaen lupausten antajaan.

Isänmaan etsijät

Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä saaneet sitä, mikä oli luvattu. Kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Ne, jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata. Jos he olisivat muistelleet sitä maata, josta he olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut mahdollisuus palata takaisin. Nyt he kuitenkin pyrkivät parempaan maahan, nimittäin taivaalliseen. Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (13-16)

Vanhan liiton hurskaat tiesivät, että he eivät voisi päästä osallisiksi taivaallisesta isänmaastaan, ellei tulisi Jumalan lupaama Pelastaja Messias, joka lunastaisi heidät vapaaksi synnin syyllisyydestä ja tuomion alta. He kuitenkin uskossa pitivät kiinni siitä, että tuleva Messias valmistaisi heille pelastuksen synnistä ja avaisi heille tien taivaalliseen isänmaahan, jossa "isä" sana kirjoitetaan isolla kirjaimella. Heidä varten Jumala itse oli Messiaassa valmistamassa "Isänmaata". He eivät saavuttaneet luvattua siinä mielessä, että he olisivat saaneet nähdä itse Pelastajan Jeesuksen Kristuksen tulevan maan päälle heitä pelastamaan. He olisivat halunneet nähdä sen mitä vanha Simeon vihdoin korkeassa iässä sai kokea:

Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle, ettei hän näe kuolemaa, ennen kuin on nähnyt Herran Voidellun. Hän tuli Hengen vaikutuksesta temppeliin, ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle niin kuin lain mukaan oli tapana, hän

otti lapsen syliinsä, ylisti Jumalaa ja sanoi: "Herra, nyt sinä päästät palvelijasi rauhassa menemään, sanasi mukaan, sillä minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähtäväksi, valoksi, joka ilmestyy pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille." (Luuk. 2:26-32)

Vaikka vanhan liiton uskovat eivät vielä päässeet näkemään sitä, mitä Simeon, he tiesivät Jumalalta saamansa todistuksen perusteella, että heidän uskonsa tulevaan Messiaaseen luettiin heidän vanhurskaudekseen ja pääsivät kuollessaan Herran luokse kirkkauden valtakuntaan odottamaan lopullista ruumiin ylösnousemusta Jeesuksen toisessa tulemisessa.

Matin, Jarkon ja Kalervon Jumala

Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (16)

Kun ajattelemme kuinka pyhä, täynnä kirkkautta ja kunniaa kaikkivaltias Jumala on ja kuinka perin juurin syntisiä ja turmeltuneita ja monella tavalla langenneita myös vanhan liiton patriarkatkin olivat, on hämmästyttävää, että Jumala tuli kuitenkin niin alas heidän luokseen, että sallii jopa senkin, että häntä itseään kutsuttaisiin *"Abrahamin, Iisaakin ja Jaakobin Jumalaksi"*. Miten Jumala saattoikin alentua niin alas, että suostui heidän Jumalakseen. Meille ensimmäinen käsky on vaatimus rakastaa Jumalaa koko sydämeistämme, mutta jatkuvasti epäonnistumme siinä. Silti Jumala suuressa armossaan ja laupeudessaan tulee meidän luoksemme. Hän tekee sen kokonaan oman armonsa tähden ja siksi, että hän lukee uskon Kristuksen sovintovereen meidän vanhurskaudeksemme. Golgatan sovintoveren tähden hän pitää meitä yhtä synnittöminä ja pyhinä kuin omaa Poikaansa Jeesusta. Siksi hän sallii jopa sen, että voimme kutsua omalla nimellämme häntä Jumalaksemme. Hän on uskovien Matin, Jarkon ja Kalervon Jumala. Mikä ihmeellinen etuoikeus!

Rakkaimman uhraaminen

Uskon kautta Abraham uhrasi Iisakin, kun hänet pantiin koetukselle. Hän uhrasi ainoan poikansa, hän, joka oli vastaanottanut lupaukset ja jolle oli sanottu: "Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset". Hän näet päätteli, että Jumala kykenee kuolleistakin herättämään, ja sen vertauskuvana hän sai Iisakin takaisin. (17-19)

Usko Isään Jumalaan ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen takaa meille ikuisen elämän kirkkaudessa, mutta se ei takaa helppoa elämää maan päällä. Pikeminkin Herra itse vie meidät ajoittain syviin ja koviin koetuksiin, jossa uskomme laatu ja luonne paljastuu mutta joissa myös meille annetaan mahdollisuus oppia tuntemaan Jumalaa aivan uudella syvyydellä. Usko kasvaa silloin entistäkin lujemmaksi.

Uskon koetukset ovat samalla Jumalan luottamuksenosoitus meitä kohtaan. Koetuksissa mitataan myös sitä, mikä on elämässämme tärkeää ja mikä tärkeintä. Herra saattaa asettaa meidät tilanteeseen, missä hän pyytää meitä luovuttamaan itselleen sen, mikä on meille kaikkein rakkainta.

Olin seurustellut jo jonkin aikaa Leani kanssa. Meillä oli yhteinen usko ja myös yhteinen näky sielujen voittamisesta Herralle sekä halu lähteä myös ulkolähetystyöhön. Mutta viimeksi mainittua asiaa minun osaltani näytti estävän se, että olin sairastanut vakavan sydänsairauden ja pelkäsin, että se voisi uusia ja että sen vuoksi

en pääsisi lähtemään lähetystyöhön. Lea oli taas täysin terve ja valmistumassa sairaanhoitajadiakonissaksi. Jos menisin naimisiin hänen kanssaan, estäisin hänen pääsyä kutsumustehtäväänsä Jumala valtakunnassa. Rukoustaistelussa sekä minä että Lea päätimme lopettaa seurustelun, jotta Jumalan tahto pääsisi tapahtumaan. Luovutin Lean Jumalalle. Pari viikkoa myöhemmin Herran Henki vakuutti minulle, että minäkin pääsisin lähtemään ulkolähetykseen. Herra antoi Lean minulle takaisin ja menimme pian sen jälkeen kihloihin ja myöhemmin naimisissa lähdimme Japaniin työhön.

Moorian vuori

Aabrahamille lisäkin luovutus Herralle oli tavattoman syvä taistelu. Saatuaan yöllä käskyn lähteä Jumalan osoittamalle Moorian vuorelle hän heti aamulla lähti Beersebasta vuorta kohti. Paikka oli sama, jolle 2000 vuotta myöhemmin pystytettiin risti Jumalan Pojan uhraamiseksi meidän syntiemme tähden. Matka kesti kolme päivää, ehkä Aabrahamin elämä kolme kaikkein raskainta päivää. Ne muistuttavat siitä, että taivaalliselle Isälle Jeesuksen haudassa lepääminen kesti myös kolme päivää. Niiden aikana Aabraham jatkuvasti kyseli, mistä oikein oli kysymys, miksi hänen piti uhrata rakas poikansa lisä, josta Jumala itse oli antanut lupauksen, että hänestä tulisi suuri kansa ja ennen kaikkea, että hänen jälkeläisestään tulisi Messias, Pelastaja kaikkia ihmisiä varten. Taistelussaan hän päätyi ylösnousemususkoon:

Jumala ei voi valehdella. Jumala lupasi lisäkin kautta Messiaan. lisäkillä ei ollut vielä lasta. Nyt lisä uhrataan Herralle. Mikään ei ole sen kamalampaa kuin oman poikansa surmaaminen Herralle uhrina. Kuuliaisena Herran tahdolle Aabraham päätti totella ja lisäkin suostui siihen. Jumalan lupaus ja käsky eivät voi olla ristiriidassa keskenään. Siksi Jumala herättäisi lisäkin kuolleista.

Meidän kannattaa kysyä itseltämme, millaisina näemme Jumalan mahdollisuudet omassa elämässämme. Osaammeko tehdä oikeat johtopäätökset Jumalan antamista lupauksista silloinkin, kun näyttää siltä, että olemme elämässämme umpikujassa. Herra on suunnattomasti suurempi kuin vähäinen uskomme, mutta hän toivoo, että koetuksissa se voisi kasvaa ja että näkisimme, mitä Herra voi tehdä.

Vaikka Jumala estikin lisäkin uhraamisen ja antoi sen sijaan oinaan, sydämensä syvyydessä Aabraham luovutti lisäkin Herralle ja sai maistaa pienen annoksen siitä taivaallisen Isän tuskasta, kun hän luovutti oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kuolemaan ihmiskunnan syntien tähden. Aabraham, Jumalan ystävä, pääsi omassa tuskassaan rakkaan poikansa tähden niin lähelle Jumalan sydäntä, kuin ihmiselle on tässä ajassa mahdollista.

Jaakob ja Paavali vanhurskauttamisesta

Jaakob kirjeissään osoittaa, miten Aabrahamin usko ilmeni tässä tapahtumassa:

Eikö isämme Abraham tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän vei poikansa lisäkin uhraltarille? Sinä huomaat, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa ja teoista usko tuli täydelliseksi. Niin toteutui Raamatun sana: "Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi. (Jaak. 2:21-23)

Jaakob jatkaa: *Te siis näette, että ihminen vanhurskautetaan teoista eikä yksin uskosta. (Jaak. 2:24):*

Paavali taas kirjoittaa: *"Katsomme siis, että ihminen tulee vanhurskaaksi, kun hän uskoo, ilman lain vaatimia tekoja."* (Room. 3:28)

Nämä ensi lukemalta vastakkaiset toteamukset toimivat kumpikin sitä edeltävän esityksen tiivistelmänä ("näette / katsomme siis"). Molempien kirjeissä yhtäläisyyksiä on monia. Ihminen ei kykene itse hankkimaan uskoa. Jumala lahjoittaa uskon luovalla sanallaan. Elävä usko luetaan vanhurskaudeksi. "Lain teot" eli ihmisen omat yritykset pelastaa itsensä torjutaan. Paavali tekee sen selvin sanoin, Jaakob pitää asiaa itsestään selvänä. "Hyvien tekojen" kohdalla on pikkuinen ero: Jaakob niitä vaatii, Paavalin mukaan ne ovat uskon hedelmiä, jotka kasvavat vaatimatta – mutta eivät ihan ilman kehottelua.

Jaakobin kirjeen saajilla lienee ollut ilmeinen vaara sortua aivouskoon. Paavalin kirjeen saajilla taas oli vaara joutua lain tekojen taakan alle. Mitään todellista ristiriitaa heidän välillään ei kuitenkaan ole.

Siunaus uskon kautta

Uskon kautta antoi lisä Jaakobille ja Eesaulle siunauksen, joka koski tulevaisuuttakin. Uskon kautta siunasi Jaakob ennen kuolemaansa Joosefin molemmat pojat ja rukoili sauvansa päähän nojaten. (20-21)

Koska usko on avoin sydän Jumalan lupauksille, se suuntautuu tulevaisuuteen. Kun uskossa Herraan siunaamme toisia, puhumme heistä hyvää, rukoilemme heille Jumalan varjelevaa ja johdattavaa työtä, saamme olla varmat, että Jeesuksen tähden rukouksemme kuullaan. Vakuutena siitä on lupaus:

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Uskossa kuoleminen

Uskon kautta muistutti Joosef loppunsa lähetessä Israelin lasten lähdöstä ja antoi määräyksen luistaan.(22)

Uskovan toivona on kirkastaa Kristusta ei vain elämällään vaan myös kuolemallaan. Tapa, jolla uskova kuolee, voi olla suureksi todistukseksi jälkeen jääneille. Uskovalla ruumiin kuolemassa ei ole enää mitään rangaistusta, koska Jeesus kantoi sen Golgatan ristillä. Kysymys on poisnukkumisesta, jossa heti silmiemme sulkeuduttua saamme nähdä Jeesuksen. Joosefin luut oli muistutus siitä, että Aabrahamille oli luvattu maa Israel, joka kuvaa meille lopullista uutta maata. 400 vuotta myöhemmin kansa sai palata Egyptin orjuudesta ja luut vietiin sinne. Uskovalle luut hänen haudassaan on muistutus siitä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa haudasta nousee uusi ylösnousemusruumis, joka yhtyy Jeesuksen luona paratiisissa odottavaan sieluun. Saamme omaksemme samanlaisen kirkastetun ylösnousemusruumiin kuin mikä Jeesuksella on nyt Isän oikealla puolella taivaallisella valtaistuimella.

Uskon esikuvia Hepr. 11:23-40

Jumalan näytöt uskoville

Millä tavalla usko Jumalaan näkyy uskovien ihmisten elämässä? Kysymys ei ole vain siitä, millaista rauhaa ja iloa syntien anteeksi saaminen Jeesuksen Golgatalla vuodattaman uhriveren tähden vaikuttaa pelastetussa ihmisessä. Koska usko on avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan sanan lupaukset ja kiitollisena saamaan armosta haluaa olla kuuliainen Herralle, se samalla yhdistää meidät Jumalaan. Se taas merkitsee sitä, että Herra ottaa uskovan, hänessä riippuvan ihmisen käyttöönsä. Herran sanan mukaa uskossa ja kuuliaisuudessa vaeltava saa nähdä hämmästyttäviä Jumala tekoja. Ne ovat Jumalan antamia todisteita ja näyttöjä siitä, että Herra on heidän kanssaan ja toimii heidän kauttaan oman nimensä kunniaksi ja monien ihmisten pelastukseksi. Kysymys ei ole siitä, että uskova antaisi näytön omasta uskostaan, vaan siitä, että Jumala osoittaa omalla toiminnallaan, miten hän arvostaa avointa uskovaa ja kuuliaista sydäntä. Kaikki nuo todisteet ja näytöt ovat Jumalan työtä. Niitä ei saa aikaan ihmisen uskonnollinen usko vaan yksin Jumala vastauksena uskovan sydämen avoimuudelle ottaa armo vastaan ja olla kuuliainen Herran sanalle.

Heprealaiskirje jatkaa pitkää luetteloa näistä Jumalan todistuksista. On tärkeätä nähdä, että jokaisen vanhan liiton uskovan elämässä nämä todisteet ja näytöt ovat erilaisia. Ne saattoivat merkitä ihmeitä, suuria voittoja mutta myös ihmeellistä kestämistä vainon ja pilkan keskellä.

Vapautus pelosta

Uskon kautta pitivät Mooseksen vanhemmat poikaansa heti syntymästä lähtien piilossa kolme kuukautta. He näkivät, että lapsi oli ihana, eivätkä pelänneet kuninkaan määräystä. (23)

Ihmisessä on luontainen taipumus miellyttää muita ja sopeutua vallitsevaan kulttuuriin ja yhteiskunnalliseen järjestykseen. Siinä sinänsä ei ole mitään pahaa, jos yhteiskunta haluaisi toimia kymmenen käskyn lain mukaisesti eli niin kuin Jumala sen tarkoitti. Nyt kuitenkin elämme monella tavalla synnin kierouttamien ideologioiden ja niiden vaikutuksesta vääristyneiden lakien muovaamassa yhteiskunnassa. Uskon kuuliaisuus Jumalan sanaa kohtaan vie meidät eräissä tilanteissa kansalaistottelemattomuuteen.

Kun esimerkiksi laki vaatii lääkäriä suorittamaan pienen, äidin kohdussa olevan vauvan murhaamista, uskova lääkäri kieltäytyy tekemästä niin. Se voi merkitä hänelle virasta pidättämistä tai muita sanktioita. Mutta uskova toimii niin, koska Jumalan sana ajaa aina ohi maallisen lainsäädännön silloin, kun jälkimmäinen on ristiriidassa kymmenen käskyn kanssa. Vastaavasti uskova on valmis salakuljettamaan Raamattuja ja hengellistä kirjallisuutta maihin, joissa ne on kielletty. Syy on siinä, että Herra käski viedä evankeliumin kaikkialle maailmaan. Yhteiskunnalliset kiellot eivät saa sitä estää.

Mooseksen vanhemmat näkivät lapsen ihanuuden uskon silmin. Toki he näkivät niin kuin kaikki vanhemmat oman pienokaisensa suloisuuden, mutta he näkivät lapsuuskaisen Jumalan silmin äärimmäisen arvokkaana ja olentona, jonka Jumala oli luonut ja jonka Jumala halusi pelastaa ikuiseen elämään ja jolle Jumala antaisi tehtävän myös tässä ajassa. Luottamus Herraan näkyi siinä, että he eivät pelänneet itsevaltiaan kuninkaan määräystä, jonka rikkominen normaalisti merkitsi kuolemantuomiota. Jumala vastasi heidän "kansalaistottelemattomuuteensa" säästämällä Mooseksen hengen ja tekemällä tästä Faaraon tyttären ottopojan. Vanhemmat varmasti enemmän kuin hämmästyivät Jumala ihmeellistä tapaa toimia, kun he olivat itse kuuliaisia siinä, minkä näkivät Jumalan tahdoksi.

Kristuksen pilkka

Uskon kautta Mooses kieltäytyi suureksi tultuaan kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. Hän piti parempana kärsiä yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saada synnistä hetkellistä nautintoa. Hän piti Kristuksen pilkkaa suurempana rikkautena kuin Egyptin aarteita, sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti. (24-26)

Faaraon tyttären poikana Moosekselle olisi tarjoutunut mahdollisuus päästä jopa koko valtakunnan kuninkaaksi. Jumalan suunnitelmaan kuului se, että hän sai 40 vuoden ikään asti koulutusta kansan hallitsemiseen ja korkean koulutuksen, voidakseen sittemmin kirjoittaa viisi Mooseksen kirjaa. Egyptin epäjumalanpalvelus ja hovin synnillinen elämä ei vetänyt häntä puoleensa, koska hän oli vanhempiensa kodissa ollessaan saanut oikean opetuksen elävästä Jumalasta ja näki isiensä Jumalan palvelemisessa ainoan todellisen merkityksen elämälleen. Hän uskoi tulevaan Messiaaseen, Kristukseen ja tiesi, että Herran seuraaminen merkitsisi pilkatuksi maailman taholta. Hän valitsi Kristuksen tuntemisen ilon synnillisten nautintojen sijaan. Uskossa Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumalaan hän näki tulevan kirkkauten ja sen rikkauten ja suuntautui siihen.

Usko Jeesukseen merkitsee myös meille valintaa helpon ja vaikean tien välillä. Meiltä kysytään, suostummeko pilkattavaksi Jeesuksen tähden. Jeesus ei lupaa seuraajilleen helppoa tietä mutta todellisen elämän ja iankaikkisuuden kanssaan. Jeesus sanoo:

"Menkää sisään ahtaasta portista, sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadtukseen, ja monet menevät siitä portista sisään. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja harvat löytävät sen!" (Matt. 7:13-14)

Kestäminen vaikeuksissa

Uskossa Mooses jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa. Hän kesti, koska hän ikään kuin näki sen, joka on näkymätön. (27)

Kun Mooses pakeni Midianin maahan, hän joutui tekemään niin pelästyttyään, että kuningas olisi tuominnut hänet kuolemaan egyptiläisen miehen murhasta. Nyt kirjeen kirjoittaja osoittaa, että syvimmiltään ei ollut kysymys kuninkaan vihan pelkäämisestä. Kysymys oli pikemminkin siitä, että Herra johdattaa häntä eteenpäin saamaan 40 vuotta koulutusta erämaassa vaeltamista varten ja ennen kaikkea Jahve Jumalan uudenlaiseen kohtaamiseen. Kovan paimentolaiselämän keskellä hän oppi nöyryyden ja kärsivällisyyden, koska hän näki uskon silmillä sen, minkä Jumala oli luvannut Aabrahamille ja että siksi koittaisi kansalle myös vapautus Egyptin orjuudesta.

Veren sively

Uskossa hän pani toimeen pääsiäisen vieton ja veren sivelyn, ettei surmaaja koskisi kansan esikoisiin. (28)

Uskon kautta israelilaiset tottelivat Jumalan käskyä ja sivelivät teurastetun pääsiäislampaan veren ovenpäälliseen ja pihtipieliin (2 Moos 12:18-23). Se oli osoitus heidän uskostaan ja siitä, että he olivat Jumalan kansa. He elivät hänen suojeluksensa. Ne, jotka eivät uskoneet, eivät myöskään sivelleet verta ohjeiden mukaan, ja silloin Jumalan tuomio kohtasi perheen esikoista. Jokainen pääsiäisen vietto muistutti Israelin kansaa siitä, että ilman verenvuodatusta ei ole syntien anteeksiantamusta. Myös meille pääsiäisen vietto merkitsee, että ilman Jeesuksen uhria Golgatan ristillä kukaan ei voi saada armoa ja uutta elämää.

Esikoisten surmaaja oli Herran enkeli. Tapahtumassa oli kysymys synnin rangaistuksesta. Egyptiläiset ja israelilaiset olivat yhtä syntisiä. Molempien esikoisten oli määrä kuolla. Vain ne pelastuivat, jotka uskoivat Herran sanan ja hakeutuivat veren suojaan. Myös osa egyptiläisistä ja sekakansasta hakeutui veren turviin. Viime kädessä kauheinta mitä ihmiselle voi tapahtua on se, että hän jää Jumalan vihan alle. Vain Jeesuksen veren alla olemme turvassa:

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojal-le, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)

Me tarvitsemme jatkuvasti suostumista Jumalan sanan totuuden valaisuun ja Jeesuksen veren puhdistukseen sydämellemme ja omalletunnonllemme:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1. Joh. 1:7)

Läpi meren

Uskossa kansa kulki Punaisenmeren poikki aivan kuin kuivaa maata myöten, mutta samaa yrittäessään egyptiläiset hukkuivat. (29)

Mooses ja kansa olivat epätoivoisessa tilanteessa, kun edessä oli merenlahti ja takana lähestyi Egyptin sotavoima. (2 Moos 14). He eivät pystyneet taistelemaan takaa ajavia egyptiläisiä vastaan, eikä heillä ollut pakomahdollisuutta. Heille tilanne oli toivoton, mutta ei Jumalalle. He uskoivat häneen, ja hän valmisti heille tien meren poikki. Usko suuntasi heidät Jumalaan ja kohotti heidät heidän omien mahdollisuuksiensa tai niiden puuttumisen yläpuolelle. Herra vastasi siihen poistamalla esteet ja vei heidät läpi meren kuivaa maata myöten.

Meitäkin Herra kutsuu nostamaan kaikissa elämämme tilanteissa silmämme Kristukseen ja hänen kaikkivaltiuteensa. Ratkaisevaa on myös se, että noudatamme Herran sanaa, kun hän ohjaa meitä toimimaan lupauksiensa mukaan. Usko ei itsessään vaikuta ihmeitä, vaan Herra. Israelille riitti kävely kuivaa maata myöten, kun he uskoivat Herran sana. Herra avasi meren heidän edellään ja hukutti heitä ajaneen Egyptin armeijan.

Muurien sortuminen

Uskon kautta sortuivat Jerikon muurit, kun niiden ympäri oli kuljettu seitsemän päivää. (30)

Luvattuun maahan lopulta päässeellä Israelin kansalla ei ollut Jerikon muurien murtamiseen vaadittavaa sotilaallista voimaa. Mutta Joosua sai Herralta merkillisen käskyn kiertää kaupunki seitsemän kertaa ja lopulta päästää sotahuudon. Joku varmaan ajatteli, että touhussa ei ollut mitään järkeä. Mutta Herra osoitti kansalle, että on viisautta uskoa ja luottaa Herran lupaukseen silloinkin, kun sen noudattaminen näyttää järjettömältä. Jumalan ajatukset ovat paljon meidän teitämme korkeammat. Muurit sortuivat ja maan valloitus pääsi alkuun Jumalan erityisenä vaikutuksena, jolla Herra halusi osoittaa kansalle, että häneen luottaminen on tie voittoon.

Portto Jeesuksen sukupuussa

Uskon kautta pelastui portto Raahab tuhoutumasta yhdessä tottelemattomien kanssa, kun hän oli ottanut vakoilijat luokseen rauha mielessään. (31)

Majataloa pitänyt ja porttona toiminut Raahab otti vastaan Israelin vakoojat, koska oli kuullut Herran teoista sen parissa, ja piti huolen siitä, ettei kukaan vahingoittanut heitä. Hän uskoi, että Israelin Jumalalle piti kunnioittaa. Usko koitui hänen ja hänen perheensä pelastukseksi hänen maanmiestensä saadessa surmansa.

Uskon tärkein siunaus on se, että Jumala lukee Kristuksen tähden uskon vanhurskaudeksi. Vanhurskaus merkitsee täydellistä syntien anteeksiantoa, pääsyä Jumalan lapseksi ja taivaan perilliseksi. Pelastuksessa ei kysytä kuinka suuret synnit ihmisellä on ollut menneisyydessään. Riittää hukkuvan avunhuuto Jeesuksen puoleen. Se on uskoa ja se liittää armahdetun Jumalaan. Mutta aito uskonyhteys Herraan vaikuttaa toimintaa ja hyviä tekoja. Ei siksi että ihminen pelastuisi vaan siksi, että hän on jo pelastettu.

Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettiläät luokseen ja päästi heidät pois toista tietä? Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin ilman tekoja kuollut. (Jaak. 2:25-26)

Raahab meni myöhemmin naimisiin Salmonin kanssa ja synnytti Booaksen. Hänestä tuli Jeesuksen sukuun jäsen: ... *Salmonille (syntyi Booas), jonka äiti oli Raahab. Booakselle syntyi Oobed, jonka äiti oli Ruut. Oobedille syntyi lisai ja lisaille Daavid, kuningas...* (Matt. 1:5-6) Herra ei muistele uskon kautta pelastuneen ihmisen menneisyyttä eikä hänen kansallisuuttaan ottaessaan hänet käyttöönsä.

Jumalan vaikuttamat uskon urotyöt

Mitä vielä sanoisin? Minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista ja Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista sekä profeetoista. Uskon kautta he kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupausten toteutumista, tukkivat leijonien kidat. He sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoön, vahvistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa ja ajoivat pakoön muukalaisten sotajoukot. (32-34)

Joku saattaa ihmetellä, että tuomareiden joukossa uskon sankarina mainitaan myös Simson, joka oli syntymästään asti luvattu koko elämäkseen Herran käyttöön nasiiriksi, Herralle pyhitetyksi. Nasiirilupauksen tehneen oli pidätyttävä viinistä ja väkevistä juomista. Hiusten piti antaa kasvaa vapaasti, partaveitsi ei saanut koskettaa hänen päätä. Kuolleen luo hänen ei ollut lupa mennä, vaikka tämä olisi ollut läheinen sukulainen. Hänen oli oltava Herralle pyhitetty. Nyt kuitenkin Simson rikkoi kaikki nasiirilupauksen ehdot yksi toisensa jälkeen. Hän sotkeutui pahasti myös nais-suhteissaan.

Missä sitten monessa suhteessa langenneen Simsonin uskon kautta Herra pääsi toteuttamaan suunnitelmaansa. Se tapahtui hänen dramaattisen kuolemansa kautta, kun hän sokaistuna, vangittuna ja pilkattuna huusi avukseen Herran nimeä ja toteutti Jumalan tuomion filistealaisille:

Silloin Simson huusi avukseen Herraa ja sanoi: "Herra Jumala, muista minua ja vahvista minua vielä tämän kerran, oi Jumala, että saisin kostetuksi filistealaisille molemmat silmäni yhdellä kertaa!" Sitten Simson tarttui molempiin rakennusta kannattaviin keskipylväisiin, toiseen oikealla ja toiseen vasemmalla kädellään, ja nojautui niitä vasten. Simson sanoi: "Menköön oma henkeni yhdessä filistealaisten kanssa!" Ja hän taivutti pylväitä niin voimakkaasti, että rakennus luhistui ruhtinaiden ja kaiken sisällä olevan kansan päälle. Niitä, jotka hän surmasi kuollessaan, oli enemmän kuin niitä, jotka hän oli surmannut eläessään. (Tuom. 16:28-30)

Kaikilla elämän alueilla

Kirjoittajan luettelemat esimerkit osoittavat, ettei ole sellaista elämänaluetta, millä usko ei voisi tuottaa hyötyä ihmiselle ja kunniaa Jumalalle. Riippumatta ihmisen asemasta kaikki on mahdollista sille, joka uskoo (Mark 9:23). Luetteloiduilla uskon ihmisillä oli mahtavia vihollisia, mutta he saavuttivat uskon kautta suuria voittoja. Joosua ja Daavid ovat erityisen hyviä esimerkkejä ihmisistä, jotka "kukistivat valtakuntia". Johtajina ja tuomareina he osoittivat vanhurskautta myös monilla muilla alueilla. Uskon ihmiset tarttuvat Jumalan lupauksiin eivätkä tyydy vain kuulemaan siitä, mitä hän on toisille tehnyt. Usko osoittaa voimansa, ei vain sen kautta, mitä se saa aikaan, vaan myös sillä, mitä se panee alttiiksi ja mitä se uhraa.

Sadrak, Meesak ja Abednego olivat tulisessa pätsissä vahingoittumatta, Elia ja monet muut "pääsivät miekanteriä pakoon". Kuningas Hiskia oli yksi niistä, jotka parainivat sairaudestaan. Gideon tuli "väkeväksi sodassa ja ajoi pakoon muukalaisten sotajoukot".

Lukiessamme luetteloa meille herää kysymys, millaisia urotekoja Herra on voinut meidän kauttamme vaikuttaa? Voi olla, että meidän uskonelämämme on ollut varsin vaatimatonta. Jeesus muistuttaakin meitä, että ratkaisevaa ei ole tekojemme suuruus tai pienuus, vaan se olemmeko olleet uskollisia niissä vähissä tehtävissä, jotka Herra on meille uskonut yhteydessä hänen kanssaan. Herra antaa isompia haasteita sitä mukaan kuin pysymme uskollisina pienemmissä. Lopulta Herra lupaa aivan tavallisille uskoville tehtävän hallita hänen kanssaan, kunhan pysymme uskossa hänen yhteydessään loppuun asti:

Joka voittaa ja loppuun asti ottaa vaarin minun teoistani, sille minä annan vallan hallita pakanoita. Hän on paimentava heitä rautaisella sauvalla, hän särkee heidät kuin saviastiat. (Ilm. 2:26-27)

Uskon kautta vainoissa kestäneet

On ollut naisia, jotka saivat kuolleet omaisensa takaisin henkiin herätettyinä. Jotkut antoivat kiduttaa itseään eivätkä ottaneet vastaan vapautusta, että saavuttaisivat paremman ylösnousemuksen. Toiset taas saivat kokea pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeutta. Heitä kivitettiin, sahattiin kappaleiksi ja surmattiin miekalla. He kuljeksivat lampaan- ja vuohennahoissa, olivat puutteenalaisia, ahdistettuja ja pahoinpideltyjä, nuo, joiden arvoinen maailma ei ollut. He harhailivat autiomaissa, vuorilla, luolissa ja maakuopissa. (35-38)

Nyt kirjoittaja siirtyy uskon kautta toimineiden henkilöiden sijasta niihin, jotka kärsivät uskon kautta. Muutamat palasivat uudelleen elämään, mutta toiset kävivät ruumiilliseen kuolemaan odottamaan "parempaa ylösnousemusta, siis" iankaikkista elämää. "Vapautusta" tarjottiin palkaksi siitä, että he kieltäisivät uskonsa, mutta siihen he eivät suostuneet. Se ylösnousemus, jota he odottivat, oli parempi kuin vain elämän jatkumista maan päällä.

Sitten on toinen uskonsa tunnustavien ryhmä, joita ei surmattu. Jeremia oli yksi esimerkki heistä. Heprealaikirjettä lukivat näitä vainon muotoja kokeneet uskovat. Heidän oli siksi syytä tietää, että eivät he olleet suinkaan ensimmäisiä, jotka joutuivat tätä tietä kulkemaan.

"Kivittäminen" oli juutalaisten keskuudessa tavallinen teloitusmenetelmä. Sakarja surmattiin tällä tavalla. Perimätieto kertoo, että Jesaja "sahattiin" poikki kuningas Manassen aikana, kun hän oli piiloutunut onttoon puuhun. Profeetta Uuria oli yksi niistä, jotka surmattiin "miekalla". Antiokos Epifaneen aikana riehuneissa vainoissa monet juutalaiset saivat kokea tässä kuvattuja kauheuksia. Teloitusmenetelmien joukossa on maininta niistä, joita "kiusattiin". Heitä kohtaan harjoitettiin varmasti aivan tavatonta painostusta, kun heitä yritettiin saada luopumaan uskosta.

Usko ei takaa menestystä tässä maailmassa. Se ei ole myöskään mikään vakuutus tämän maailman vaikeuksia ja koetuksia vastaan. Juuri tätä kirjoittaja tahtoi painaa lukijoidensa ja meidän mieleemme. Maailma ajoi heidät pois ja piti heitä arvottomina elämään täällä, mutta totuus oli se, että maailma ei ollut heidän arvoisensa! Kun maailma sysäsi heidät pois luotaan, se hylkäsi samalla siunaukset.

Moni uskova pelkää tänään, kun painostus raamattu-uskoisia vastaan kiristyy Suomeksi, miten he kestävätkin, jos joudumme todellisten vainojen keskelle. Nyt meille vakuutetaan, että uskon kautta pääsemme osalliseksi sellaisesta Jumalan erityiskohtelusta, että jopa kidutuskammiossa voimme kokea Jumalan kirkkauden läsnäolon:

Kansakin nousi heitä (Paavaliala ja Silastalaa) vastaan, ja päälliköt repivät heiltä vaatteet ja käskivät ruoskia heitä. Kun heidät oli perin pohjin piesty, heidät heitettiin vankilaan. Vanginvartijan käskettiin vartioida heitä tarkasti, ja sellaisen käskyn saatuaan hän heitti heidät sisimpään vankityrmään ja varmuudeksi pani heidät jalkapuuhan. Keskiyön aikaan Paavali ja Silas rukoilivat ja lauloivat ylistystä Jumalalle, ja vangit kuuntelivat heitä. (Ap.t. 16:22-25)

Herra ympäröi omansa kidutustenkin keskellä. Ei ole meidän omista voimistamme kysymys.

Yhteinen täydellisyys

Vaikka nämä kaikki olivat uskon kautta saaneet todistuksen, he eivät silti saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu. Jumala oli näet varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he pääsisi täydellisyyteen ilman meitä. (39-40)

Vaikka kaikki nämä ihmiset elivät uskon kautta, he eivät kokeneet sen lupauksen täyttymistä, mitä he olivat aina Aadamista ja Eevasta alkaen odottaneet, sitä lopullista pelastusta, joka oli luvattu Messiaan tullessa. Hänen oli määrä murskata Saatana kärsimisellään ja ylösnousemuksellaan. Hänen oli määrä tulla siunaukseksi koko ihmiskunnalle.

Aabraham koki osittain sen, mitä oli luvattu (6:15), ja oli niitä, jotka saivat kokea lupauksen toteutumisesta (33), mutta kukaan heistä ei nähnyt "sen suurimman ja tärkeimmän lupauksen" täyttymistä. He elivät ja kuolivat odottaen täyttymystä, jota kukaan heistä ei maan päällä ehtinyt kokea. Mutta nyt on lupaus täyttynyt. Uusi liitto on astunut voimaan. Tämä Kristus, jota "vanhat" odottivat, on tullut tehdäkseen täydellisiksi niin heidät kuin meidätkin. Sen hän teki uhrinsa ja ylipapillisen virkansa avulla. Nyt meillä on vapaa pääsy Jumalan tykö Kristuksen kautta. Tämä "parempi" on jakeen lopussa mainittu "täydellisyys". Se on parempi liitto (7:22), parempi toivo (7:19), parempi uhri (9:23). Uskon kautta Kristukseen saamme osaksemme täydellisen vanhurskauden, lahjavanhurskauden, Kristuksen pyhyiden ja puhtauden omaksemme, koska hän otti meidän syntimme itselleen ja kantoi niiden rangaistuksen viimeistä pisaraa myöten. Lopulta pääsemme yhdessä vanhan liiton uskovien kanssa laulamaan yhdessä teurastetun Karitsan ylistystä kirkkaudessa.

Entä sinä?

Usko tulee Jumalan sanan kuulemisesta ja kuuliaisuudesta sille, kun se vaatii sinua tunnustamaan totuuden omasta elämästäsi, tunnustamaan syntisi ja huutamaan Kristusta pelastajaksesi. Niin sinäkin saat uskon Pyhän Hengen tullessa sydämeesi ja avatessa sinulle Jeesuksen Kristuksen kasvot ja taivaallisen Isä armon suuruuden. Saat kaikki syntisi anteeksi Jeesuksen uhrin perusteella ja pääset vaeltamaan uskon kautta yhdessä Jeesuksen kanssa.

Herran omana käy sitten rohkeasti tänäänkin Jeesuksen kasvojen eteen. Pyydä, että saisit syvemmin tuntea totuutta itsestäsi ja täydellisestä riippuvaisuudestasi hänen armostaan. Pyydä myös, että Herra voisi sinun kauttasikin antaa todistuksen muillekin ihmisille siitä, millaista on elää Jumalan lapsena niin hyvinä kuin pahoina päivinä.

Uskon kilparata ja Herran kuritus Hepr. 12:1-11

1. Koska meillä on ympärillämme näin suuri todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo. Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme,
2. katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesusukseen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.
3. Ajatelkaa häntä, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne.
4. Ette te vielä ole tehneet verille asti vastarintaa taistellessanne syntiä vastaan.
5. Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän nuhtelee sinua.
6. Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa huomaansa."
7. Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita?
8. Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette äpäriä ettekä laillisia lapsia.
9. Meillä oli kurittajina maalliset isämme, ja heitä me kunnioitimme. Emmekö paljoa ennemmin olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme?
10. Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään.
11. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu.

Uskon kilparadalla

Mikä on uskonelämän salaisuus? Millaisen rohkaisun edesmenneet uskovat voivat antaa meille? Mikä oli Jeesuksen silmien edessä, kun hän kävi ristin tielle? Miten Jeesuksen ajattelu vaikuttaa uskovaan? Mistä kumpuaa kestävyys, kun joudumme vaikeuksiin? Miksi uskovalle on tarpeen saada kasvatusta ja kuritusta? Miten Jumala kohtelee omia lapsiaan? Millaista hedelmää kuritus voi kantaa? Jaksomme Hepralaikirjettä käsittelee muun muassa näitä kysymyksiä.

Katsomo

Koska meillä on ympärillämme näin suuri todistajien pilvi, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä painaa, ja synti, joka niin helposti kietoo.(1)

Kirjoittaja käyttää jaksossamme kahta urheiluun liittyvää kuvaa. Ensimmäinen on kuva kilpajuoksijoista, jotka suuntaavat kohti maalia samalla, kun valtaisa joukko ihmisiä katsomossa kannustaa heitä. Toinen kuva on nyrkkeilystä jakeessa 4. Uskovan elämää ja vaellusta kohti lopullista kirkkautta kuvaa ilmaisu kilvoittelu. Se on sekä kilpajuoksua kohti maalia että painia synnin voittamiseksi omassa elämässä.

Edellisessä luvussa meille annettiin pitkä luettelo vanhan liiton uskovista, jotka elivät sellaisessa uskonyhteydessä Jumalaan, että he kykenivät suuriin saavutuksiin tai kestämaan äärimmäistäkin vainoa. Listaa lukiessa meille saattoi tulla ajatus, että me emme ikinä moiseen pysty. Mutta eivät nuo menneet uskon sankaritkaan omassa varassaan mihinkään kyyneleet. Kysymys oli kokonaan siitä, että he avasivat sydämensä Jumalalle, ottivat vastaan lupauksen sanan ja sen rohkaisemana ottivat uskossa askeleita. Herra itse sitten vaikutti ihmeelliset ja hyvät tulokset. Luku on tarkoitettu meille rohkaisuksi. Herra ei ole muuttunut, hänen armonsa ja rakkautensa on sama tänäänkin. Hänen voimassaan mekin voimme uskossa vaeltaa ja pääsemme perille siihen lupauksen maahan, mihin hekin.

Mitä pelastetut taivaasta näkevät?

Nyt meille kerrotaan, että nämä vanhan liiton hurskaat eivät ainoastaan rohkaise meitä esimerkillään, vaan he jopa seuraavat meidän kilvoitteluamme maan päällä. He toimivat todistajinamme jo voittajina ja haluavat olemassaolollaan rohkaista meitä jatkamaan uskon kilpaa aina maaliin saakka.

Tässä yhteydessä nousee tietenkin kysymys, missä määrin uskossa Jeesukseen perille päässeet näkevät meidän vielä ajoittain syntiemme tähden kompastelua vaelluksessamme. Pelastuneiden sielujen varsinainen mielenkiinto keskittyy tietenkin Jumalan ja Kristuksen ylistämiseen ja katseluun, mutta jotkut raamatunkohdat viittaavat heidän rooliinsa myös meidän suhteen.

Kertomuksessa rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta (Luuk. 16:19-31, joka ei ole vertaus vaan tapahtumakuvaus) tuonelassa kärsivä on huolissaan veljiensä vaarasta joutua samaan paikkaan. Aabraham vastaa tälle paratiisista (osa taivasta, missä pelastetut sielut odottavat Jeesuksen paluuta maan päälle ja ruumiin ylösnousemusta) ja osoittaa, että paratiisiin pääsemiseksi on kuunneltava Jumalan sanaa ja tehtävä parannus ja uskottava Jeesukseen täällä maan päällä.

Edelleen Ilmestyskirja kuvaa marttyyrien sielujen rukousta näin:

Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. He huusivat kovalla äänellä: "Kuinka kauaksi aikaa sinä, pyhä ja tosi Valtias, jätät tuomitsematta ja kostamatta meidän veremme niille, jotka asuvat maan päällä?" Jokaiselle heistä annettiin pitkä, valkea vaate ja heille sanottiin, että pysyisivät vielä vähän aikaa levollisina, kunnes täytyisi heidän palvelustoveriensa ja veljiensä lukumäärä, niiden jotka joutuisivat tapettaviksi niin kuin hekin. (Ilm. 6:9-11)

Marttyyrien varsinainen pyyntö ei ole se, että he saisivat hyvitystä vaan se, että vanhurskas tuomio toteutuisi pian Jumalan kunniaan kirkastamiseksi ja täydellisen oikeuden toteuttamiseksi. Joka tapauksessa heille selitetään myös, mitä maan päällä tapahtuu.

Yksi seurakunta

Kristillinen seurakunta on yksi ruumis, jonka pää on Kristus. Nyt seurakunta on kuitenkin jakautunut taistelevaan osaan ja kirkastettuun osaan. Me täällä ajassa maan päällä olemme siis vain osa Jumalan seurakuntaa. Me rukoilemme samaa Jumalaa Kristuksen kautta kuin kirkastettu seurakuntakin. Joskus kuulee sanottavan, että "menetimme jälleen yhden esirukoilijan", kun joku hurskas uskova nukkui pois ja

pääsi katselemaan Herra kasvoista kasvoihin. Mutta kyllä seurakunta rukoilee ja kiittää ja ylistää kaiken aikaa taivaassakin. Uskovan perille pääsy ei pienennä seurakuntaa eikä vähennä sen rukouksia. Samalla on kuitenkin huomautettava, että Jumalan sana ei anna meille pienintäkään lupaa rukoilla perille päässeitä, ei pyhimystä, ei Mariaa eikä myöskään enkeleitä. Rukoukset tulee aina kohdistaa pyhälle kolmiyhteiselle Jumalalle.

Minä, Johannes, kuulin ja näin tämän kaiken. Kun olin sen kuullut ja nähnyt, minä heittäydyin maahan kumartuakseni sen enkelin jalkojen juureen, joka oli tämän minulle näyttänyt. Mutta hän sanoi: "Varo, ettet tee sitä! Minä olen sinun ja veljesi, profeettojen, palvelustoveri, sekä niiden, jotka ottavat varteen tämän kirjan sanat. Jumalaa sinun tulee kumartaen palvoa!" (Ilm. 22:8-9)

Taakat ja synti pois

Jotta uskova voisi päästä kilvoituksessaan maaliin asti, hänen on pantava pois kaikenlaiset sellaiset painot, jotka hidastavat hänen etenemistään ja ennen kaikkea synti, joka jatkuvasti pyrkii kampittamaan juoksijan. Painot eivät itsessään ole syntiä, mutta ne imevät meiltä voimavaroja vaelluksessamme. Voi olla, että olemme haalineet itsellemme liikaa erilaisia tehtäviä sekä yhteiskunnassa että seurakunnassa, niin että lopulta väsymme ja stressaannumme niiden alla. Sana kehottaakin meitä miettimään, mikä tehtävissämme ja harrastuksissamme tai ajankäytössämme on sellaista, mikä vie ajan ja voimat parhaimmalta. Usein hyvä on parhaimman pahin vihollinen. Kaikessa tekemisessämme ja vastuunkantamisessamme tulee polttopiste olla se, miten niiden kautta pelastuksen evankeliumi pääsee leviämään ja Kristus tulee kirkastetuksi parhaiten. Herran palvelemisessa meidän kannattaa keskittyä niihin tehtäviin, joita varten Herra on antanut meille armolahjoja.

Kaikkein tärkeintä kilvoituksessa on kuitenkin päivittäinen parannus. Meidän tulee joka päivä rehellisesti tunnustaa Herralle syntimme ja laiminlyöntimme ja pyytää niitä Jeesuksen Golgatan ristillä vuodattaman uhriveren tähden anteeksi ja uskossa omistaa myös täysi armo omantuntonne puhdistamiseksi. Samalla saamme pyytää, että emme lankeaisi samoihin synteihin ja voisimme kantaa parannuksen hedelmää Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Katse Jeesukseen

*Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan **ilon vuoksi** (tai ilon sijasta) kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (1-2)*

Sekä *ilon vuoksi* että *ilon sijasta* ovat kieliopillisesti oikeita käännöksiä. Voi olla, että kirjoittaja halusi sisällyttää ne molemmat samaan ajatukseen. Itse olen kuitenkin vakuuttunut siitä, että "ilon vuoksi" vastaa paremmin Raamatun kokonaisilmoitusta.

...uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen...

Herran omat ovat uskossa siksi, että Jeesus itse tuli heidän luokseen puhutellen heidän omaatuntoaan sanassaan ja kutsuen heitä parannukseen. Kutsu on Jumalan työtä, jolla hän vetää ihmisiä puoleensa. Jeesuksen luokse tuleminen on uskoa. Jeesus ei hylkää eikä torju ainoatakaan, joka kutsun kuultuaan tulee hänen luok-

seen syntinsä tunnustaen ja armoa anoen. Usko ei ole vain ihmisen käymistä Herran luokse, vaan ennen kaikkea sitä, että Jeesus tulee ihmisen luokse. Hän antaa uskon, mutta hän huolehtii myös siitä, että uskomme ei vain säily vaan kasvaa ja lopulta saavuttaa täydellisyyden, kun pääsemme katselemaan häntä kasvoista kasvoihin.

Uskonelämän salaisuus on siinä, että kaiken aikaa kiinnitämme katseemme Jeesukseen. Silloin kun puhumme Jeesuksen seuraamisesta, sisällytämme siihen ajatuksen, että Herra on joka hetki kanssamme ja voimallaan ja armollaan tukee meitä ja tekee taipaleemme mahdolliseksi myös siinä suhteessa, että kykenemme kieltämään itsemme ja ottamaan ristin häneen sidottuna yhteisellä ikeellä. Tällöin katselemme Jeesusta ikään kuin takaa päin tai vierellämme.

Kirjeen kirjoittaja nostaakin nyt ristillä kärsineen ja ylösnousseen Jeesuksen kirkkauteen Isän oikealle puolelle. Hän on siellä ja hallitsee jokaista elämämme tilannetta. Siksi saamme katsella häntä jo nyt aivan hänen kirkastetut kasvonsa meihin päin suuntautuneena. Olemme jo nyt kasvokkain Jeesuksen kanssa, vaikka olemme vielä matkalla. Katselemme häntä tosin vielä ”kuvastimen” läpi (Raamatun ajan kuvastin ei ollut lasinen peili vaan kiillotettu pronssilevy, jonka kuva oli vielä vähän epäselvä, mutta vastasi kuitenkin todellisuutta.)

Paavali kirjoittaa Herran katselemisesta näin:

Nyt näemme kuin kuvastimesta, himmeän heijastuksen tavoin, mutta silloin (perillä taivaassa) kasvoista kasvoihin. Nyt tunnen vajavaisesti mutta silloin täydellisesti, niin kuin minut itsenikin tunnetaan täydellisesti. (1. Kor. 13:12)

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Kun katselemme vaikka vielä himmeästi Herran kasvoja sanan kautta Pyhä Henki muuttaa meitä, kasvamme Herran tuntemisessa ja muutamme kohti lopullista täyteyttä. Hetket sanan ja rukouksen ääressä ovat siksi uskovalle äärettömän tärkeitä. Niin kuin syvästi rakastuneet nuoret haluavat katsella toisiaan ja puhua toisilleen, uskova ei voi tulla toimeen, ellei hän saa katsella Kristusta.

Jeesuksen ilo

Jeesus iloitsi nähdessään, että kärsimyksillään hän hyvittäisi Jumalan loukatun oikeudenmukaisuuden ja että hän tekisi rauhan Jumalan ja ihmisen välille. Hän iloitsi saadessaan sinetöidä armonliiton, olisi sen välittäjä ja avaisi pelastuksen tien suurimmalle syntiselle. Hän iloitsi jo etukäteen, että hän näkisi sinut pelastettuna Isän lapsena kerran kirkkaudessa. Hän iloitsi voidessaan pelastaa kaikki ne, jotka Isä oli hänelle antanut. Hän riemuitsi siitä, että hän saisi olla esikoinen monien veljien joukossa.

Hänen kärsimyksensä palkintona hän on istunut Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Kristus, välimiehenä, on korotettu korkeimman kunnian asemaan, suurimpaan voimaan ja vaikutusvaltaan. Hän on Isän oikealla puolella. Mikään ei kulje tai vaan ja maan välillä muuten kuin hänen kauttaan. Hän elää aina rukoillakseen kansansa puolesta.

Millaisen katseen me siis kohtaamme katsoessamme kirkastetun Jeesuksen kasvoja? Niistä loistaa sanomattoman suuri ilo ja rakkaus. Syy, miksi hän kulki tien häpeälliseen ristinkuolemaan, oli se ilo, minkä hän tiesi saavansa hirvittävän tuskansa palkkana. Hän tiesi saavansa sinut ikuiseksi omaisuudekseen, sinut, joka turvaat hänen Golgatalla vuotaneeseen sovintovereensä syntiesi anteeksiantona ja varmuna vakuutena siitä, että olet Jumalan lapsi. Pelastettujen seurakunta on Jeesuksen morsian ja hänen suuri ilonsa. Jokainen Jumalan lapsi saa vaeltaa Herran Jeesuksen armokatseen ja lempeyden alla:

Herra näki hyväksi ruhjoa häntä, lyödä häntä kärsimyksellä. Jos sinä asetat hänen sielunsa vikauhriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttaan. Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä työnsä hedelmän ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani vanhurskauttaa monet, ja hän kantoi heidän pahat tekonsa. (Jes. 53:10-11)

Ajattele Jeesusta!

Ajatelkaa häntä, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne. (3)

Parhaimmillakin uskovilla on vaara väsyä ja menettää rohkeutensa koettelemusten ja ahdistusten alla, varsinkin kun ne osoittautuvat raskaiksi ja pitkäaikaisiksi. Meissä asuva lihallinen mieli nostaa silloin helposti synnillistä päätään. Paras tapa estää tämä on katsoa Jeesukseen ja miettiä häntä. Usko ja mietiskely tuovat uuden voiman, lohdun ja rohkeuden, sillä Herra itse vakuuttaa meille, että jos me kärsimme hänen kanssaan, me myös saamme hallita hänen kanssaan. Tämä toivo on meidän kypärämme kiusaavia ajatuksia vastaan.

Kärsimyksissämme meidän tulee erityisesti ajatella, millaisia ahdistuksia Jeesuksella oli, sillä sen perusteella tajuamme, että hän ymmärtää meitä täysin omissamme. Hän kesti kun syntiset vastustuvat häntä sekä sanoillaan että käytöksellään. He jatkuvasti kiistelivät hänen kanssaan. Vaikka hän olisi helposti voinut joskus antaa heille näytteen voimastaan, hän kuitenkin kesti kärsivällisesti. He kohdistivat hyökkäyksensä Kristusta, hänen persoonaansa todellisena Jumalan ja todellisena ihmisenä, hänen auktoriteettiaan ja hänen saarnaamistaan vastaan. Hän kesti kaiken. Hän ei välittänyt siitä, miten häntä häväistiin sekä elämässä että kuolemassa. Hän oli kaiken yläpuolella. Hän tiesi oman viattomuutensa ja kesti halveksijoidensa tietämättömyyden ja pahuuden.

Lopulta hänet naulittiin ristille ja kärsi tuskallisen, häpeällisen ja kirouksen alaisen kuoleman. Hänet luettiin ilkeimpien pahantekijöiden joukkoon. Kaiken tämän keskellä hän kulki tien Golgatalle äänettömänä kuin lammas, joka viedään teuraaksi. Hän kantoi ristiään Kuninkaana ja teki sen päättäväisen kuuliaisena Isän pelastustahdolle. Ei ole mitään sellaista kipua tai tuskaa, jota hän ei olisi kokenut. Siksi hän voi ymmärtää ja tukea omiaan, kun he joutuvat kärsimyksiin.

Me emme pysty Herran kärsimyksiin ja Jumalan hylkäämänä olon tuskan syvyyteen samaistumaan eikä meidän tarvitsekaan, koska hän kärsi syntiemme rangaistuksen, jotta meidän ei sitä tarvitsisi kärsiä. Mutta kun kiitollisina muistellemme hänen tuskiansa tuottamaa armon suuruutta, saamme voimaa omissa kiusoissamme ja kärsimyksissämme. Hänen kanssaan, hänen tuellaan kestämmekin.

Taistelu syntiä vastaan

Ette te vielä ole tehneet verille asti vastarintaa taistellesanne syntiä vastaan. (4)

Kirjeen kirjoittaja myöntää, että saajat olivat jo joutuneet kärsimään paljon taistellessaan syntiä vastaan. Synnin vastustaminen on taistelua hyvän asian puolesta, sillä synti on sekä Jumalan että ihmisen pahin vihollinen. Siinä puolustamme itseämme sitä vastaan, mikä tuhoaisi meidät, taistelemme elämämme puolesta. Uskova on värvätty Herran armeijaan taistelemaan syntiä vastaan sekä itsessään että muissa. Siinä meidän tulee olla kärsivällisiä ja päättäväisiä.

Heprealaisina kirjeen saajat olivat saaneet vielä jonkin verran nauttia juutalaisille suotuja etuoikeuksia eivätkä olleet vielä joutuneet kärsimään marttyyrikuolemia niin kuin monet pakanakristityt. Mutta heidän tuli varautua samaan kuin muutkin uskonveljensä. Tämän päivän uskovienkin on syytä tiedostaa, että edessämme voi olla vainotuksi tulemisen tie. Sitä ei kuitenkaan tarvitse kauhistua, sillä Herra on kanssamme loppuun asti ja avaa meille lopulta kirkkauden oven.

Herramme Jeesus ei vie meitä aluksi vaikeimpiin koettelemuksiin, vaan viisaasti kouluttaa vähemmillä kärsimyksillä valmistautumaan suurempiin. Hän on lempeä paimen, joka lupaa antaa voimansa, kun sitä tarvitsemme. Meidän ei tule myöskään liioitella ahdistuksiamme pikemminkin hävetä uupumista jo pientenkin koettelemusten alla, vaikka näemme toisten kestävän suurempia.

Herran kuritus

Te olette unohtaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: "Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä menetä toivoasi, kun hän nuhtelee sinua. Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa. Hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa huomansa." Kärsimys on teille kasvatusta; Jumala kohtelee teitä kuin lapsiaan. Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette äpäriä ettekä laillisia lapsia. (5-8)

Kärsimystä on monenlaista. Sitä voi tulla omien syntiemme tai toisten ihmisten syntien seurauksena. On sairautta, onnettomuuksia, eroja, hylätyksi tuloa, kuoleman surua, omaisuuden menetystä, luonnonkatastrofeja, sotia, rikosten uhreiksi joutumista, vammaisuutta, vainoa Kristuksen tähden. Mutta on myös kärsimystä, joka johtuu siitä, että rakastamme ihmisiä. Koemme tuskaa, kun nämä kulkevat väärää tietä tai kohti ikuista kadotusta.

Uskova kohdalla on kuitenkin muistettava, että hänelle tuleva kärsimys ei ole koskaan rangaistusta vaan ainoastaan kuritusta. Rangaistuksen Jeesus kärsi meidän puolestamme ristillä ja siksi uskova on saanut kaikki syntinsä anteeksi. Silti hän joutuu kokemaan eri uskonelämän vaiheissa Herran antamaa kuritusta. Joskus se tulee suorana sydämeen osuvana nuhteluna, joskus karvaana ruumiin kipuna tai sielun tuskana. Usein välittömänä syynä voi olla omat hairahduksemme ja niiden seuraukset. Syntimme saamme aina Jeesuksen veressä anteeksi, kun parannukseen taivumme, mutta syntien seurakusena meille jäänyt kipu ja kärsimys muuttuu meille pyhittäväksi kuritukseksi. Kurituksen tarkoitus on motivoida meitä taistelussa syntiä vastaan voittaaksemme sen.

Ne kärsimykset, jotka voivat näyttää vainolta ihmisten silmissä, ovat isällisiä nuhteita ja kuritusta Jumalan silmissä. Uskonvaino koituu usein uskovien syntien ojennukseksi ja nuhteeksi. Ihmiset vainoavat heitä, koska heillä on usko, mutta Jumala kurittaa heitä, koska heidän uskonsa on liian heikko. Ihmiset vainoavat heitä, koska he eivät luovu kutsumuksestaan, mutta Jumala kurittaa heitä, koska he eivät ole eläneet kyllin saamansa kutsun mukaisesti.

Uskovan ei tule halveksia Herran kuritusta. Heidän ei tule vähätellä ahdistuksia eikä olla tunteettomia niiden alla, sillä ne ovat Jumalan käsi ja vitsa, hänen nuhtelunsa synnistä. Ne, jotka vähättelevät niitä, vähättelevät Jumalaa ja syntiä. Mutta meidän ei tule myöskään vaipua epätoivoon ja vajota koettelemusten alle, vaan me saamme ottaa ne Herran kädestä ja kestää ne uskossa kärsivällisesti.

Parhaatkin Jumalan lapsista tarvitsevat kuritusta. Heillä on omat virheensä ja tyhmyytensä, jotka on korjattava. Vaikka Jumala saattaa hylätä epäuskoisen synteihin, omien lastensa synteihin tarttuu korjatakseen heitä. Sillä he ovat hänen perheensä eivätkä välttä hänen nuhtelujaan. Jumala toimii niin kuin isälle sopii, ja kohtelee heitä kuin lapsia. Hänen kiintymyksensä velvoittaa hänet kiinnittämään enemmän huomiota omien lastensa virheisiin kuin muiden.

Joka vitsaa säästää, vihaa lastaan, joka häntä rakastaa, kurittaa häntä ajoissa. (Sana 13:24) Vaikka tätä lausetta nykyään vierotaan Suomen lainsäädännön vuoksi, se seisoo kuitenkin yhä Jumalan sanassa ja vaatii rakastavien vanhempien huomiota. Vanhemmilla ei ole vain valtaa, vaan myös Jumalan käsky antaa lapsilleen ojenusta, kun se on tarpeen.

Roomassa monilla miehillä oli vaimosta syntyneitä lapsia ja sitten syrjähyppyistä syntyneitä. Edellisiä he kasvattivat ja kurittivat saadakseen heistä työnsä jatkajia, mutta jälkimmäiset he jättivät oman onnensa varaan. Välinpitämättömyys ja kurin laiminlyönti on rakkaudettomuutta.

Kuritus ja kasvatus on rakkautta. Jumalan rakkaus hänen omia lapsiaan kohtaan ilmenee ei vain hellänä hoitona vaan myös ajoittain kovanakin kurina. Jeesus sanoo: *Kaikkia niitä, joita rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Ahkeroi siis ja tee parannus!* (Ilm. 3:19) Yksikään uskova ei voi välttyä Jeesuksen rakastavalta kuritukselta. Sen tarkoitus on viedä hänet syvempään parannukseen synneistä ja suurempaan Jumalan armon tuntemiseen.

Kurituksen päämäärä

Meillä oli kurittajina maalliset isämme, ja heitä me kunnioitimme. Emmekö paljoa ennemmin olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme? Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (9-11)

Jumala on henkemme Isä. Maan päällä isämme olivat välikappaleina maan tomusta muodostetun ruumiimme luomisessa. Ruumis on osa persoonaamme, sopiva maa jaksiksi sielulle. Me olemme velkaa kunnioitusta ja kiintymystä vanhemmillemme, jotka

olivat välikappaleina syntymässämme. Mutta sitä suuremmalla syyllä meidän on annettava kunnia hänelle, joka on henkiemme Isä. Hän puhalsi ihmisen ruumiiseen hengen ja niin meistä tuli eläviä ja kokonaisia ihmisiä.

Henkiemme Isä ei koskaan murehduta tahallaan eikä vaivaa ihmislapsia, saati sitten omia lapsiaan. Hän toimii aina meidän parhaaksemme. Hän haluaa, että pääsimme osallisiksi hänen pyhydestään. Kurituksella hän korjaa ne syntiset häiriöt, jotka estävät meitä kasvamasta kohti Kristuksen kaltaisuutta. Niillä hän pyrkii myös kirkastamaan Jumalan kuva meissä, jotta voisimme toimia enemmän taivaallisen Isämme tavoin.

Ahdistuksissamme meidän ei tule arvioida Jumalan menettelytapojaan senhetkisen aistikokemustemme varassa, vaan järjen, uskon ja aiemman uskonkokemuksen perusteella: *Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (11)*

Ahdistus tuottaa rauhaa lisäämällä vanhurskautta, Jumalan tahdon tekemistä, sillä vanhurskauden hedelmä on rauha. Jos ruumiin kipu edistää näin mielen rauhaa ja lyhytaikainen ahdistus tuottaa pitkän ajan siunattuja hedelmiä, meillä ei ole syytä murehtia tai valitella sen alla. Meidän tärkein huolenaiheemme on, että me kestäisimme kärsivällisesti kokemamme kurituksen niin, että se tuottaisi entistä suurempaa pyhyyttä. Elääksemme Jumalan armossa ja vaeltaaksemme kristittyinä väsymättä ja masentumatta tarvitsemme kuritustenkin keskellä jatkuvaa rukousta ja uskossa turvautumista Vapahtajaan.

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi, kun kohtaat kipua ja ahdistusta? Viekö se sinut epätoivoon vai turvautumaan Jumalan armoon? Kaiken kärsimyksen ja kurituksen keskellä tärkein asia on huolehtia, että pysymme päivittäisessä parannuksessa eli tunnustamme kaikki väärät tekomme, ajatuksemme ja tunteemme Herralla, katsomme häneen, joka on ristillä kaikki syntimme sovittanut, voittanut kuoleman ja joka haluaa viedä meidät lopulliseen kirkkauteen. Silloin saamme uuden voiman kestää kuritusta ja kiitollisuuden siitä, että olemme Kristuksen käsissä, vaikka välillä hänen pyhitävä työ elämässämme tekeekin kipeää. Saamme rohkeasti luottaa Herran sanaan: *Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (Room. 8:28)*

Pyhitys ja armo Hepr. 12:12-17

12. Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne!

13. Tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuva jalka nyrjähtäisi vaan pikemminkin parantuisi.

14. Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa.

15. Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta eikä mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä ja monet sen vuoksi saastu,

16. ja ettei kukaan ole haureellinen tai epäpyhä niin kuin Eesau, joka yhdestä aterhasta myi esikoisuutensa.

17. Tehän tiedätte, että kun hän myöhemmin tahtoi periä siunauksen, hänet hylättiin, eikä hän saanut mahdollisuutta muutokseen, vaikka hän sitä kyynelin pyysi.

Olosuhteiden yläpuolelle

Uskonelämään kuuluu Jumalan antama kuritus. Se tapahtuu rakkaudesta hänen omiaan kohtaan, koska se tuottaa pyhitystä ja vanhurskauden ja rauhan hedelmää. Kurituksen saajille se voi olla kuitenkin kipeä kokemus. Sen alla uskovilla on aito kiusaus hervota ja heittää ”hansikkaat kehään”, lannistua niin perinpohjaisesti, ettei kilvoittelu, matkanteko Herran kanssa enää tunnu luonnistuvan ollenkaan. Kaikkein masentavimmalta kuritus tuntuu varmasti silloin, kun Jumala käyttää sen toteuttamiseen seurakunnan vainoojia.

Niinhän tapahtui itse asiassa Saulin (eli Paavalin) johtamassa vainossa. Seurakunta oli saanut Herralta maailmanlaajan lähetystehtävän, mutta se olikin juuttunut lähes pelkästään Jerusalemiin sekä ainoastaan juutalaisten evankelointiin. Saulin vaino ajoi seurakunnan hajalle, pakenemaan pois Jerusalemista. Se oli Herran kuritusta, jotta seurakunta ymmärtäisi laajan tehtävänsä. Seurakunta otti kurituksen vaarin ja alkoi hajaantuneena julistamaan sanaa laajasti ja lopulta myös ei-juutalaisten pakanoiden keskuuteen.

Kirjeen kirjoittaja korostaa sitä, että uskovalla seurakunnalla ei ole mitään syytä jäädä masennuksen ja lamaannuksen valtaan silloinkaan, kun sitä kohtaa vastustus ja vaino. Hengellinen elämä ei riipu olosuhteistamme. Niiden helpottuminen ei vie meitä välttämättä syvempään pyhitykseen ja suurempaan rauhaan ja Jumalan tahdon tekemiseen. Pikemminkin usein käy päin vastoin. Kun olosuhteet helpottavat, uskonelämäkin alkaa helposti väljähtyä. Uskovan varsinaiset olosuhteet eivät kuitenkaan ole se, mitä hänelle tapahtuu ulkoapäin, vaan se, että hän on kaiken aikaa Kristuksen ympäröimä. Siksi Herran antaman kurituksenkin keskellä tulee panostaa tasapainoisen hengellisen elämän kasvuun eli pyhitykseen. Siihen liittyen kirjoittaja varoittaa vaaroista, jotka uskovia ja seurakuntaa vaanivat.

Ylös ulos ja lenkille!

Oikaiskaa siis hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne! Tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuva jalka nyrjähtäisi vaan pikemminkin parantuisi. (12-13)

Joku voi ihmetellä, miten hervonneelle ja vieläpä halvaantuneelle voidaan antaa mahdoton käsky nousta ylös. Vastaus löytyy siitä, miten Jeesus käsitteli hänen eteensä kannettua halvaantunutta miestä:

"Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi" - hän puhui nyt halvaantuneelle - "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." Mies nousi heti, otti vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden. (Mark. 2:10-10)

Jumalan sana tarjoaa voiman, kun sen lupauksiin tartutaan ja ollaan kuuliaisia sen kehotuksille. Kuitenkin sitä ennen meidän tulee aina varmistautua siitä, että olemme tunnustaneet Herralla syntimme ja saaneet ne anteeksi hänen Golgatalla vuodattamansa sovintoveren tähden. Juuri silloin kun teemme mahdottoman eli nostamme hervonneen kätemme ja otamme halvaantuneilla polvillamme askeleet, Herra antaa parantavan ja virvoittavan voimansa ja uuden rohkeuden vaeltaa eteenpäin. Uskon yhteys Herraan, kärsivällisyys ja pyhä rohkeus ja päättäväisyys saavat meidät kulkemaan tasaisemmin, pysymään suoralla polulla, estämään horjumasta ja eksymästä. Ratkaisevaa vaelluksessamme on se, että kiinnitämme katseemme Jeesukseen, ristillä kärsineeseen, ylösnousseeseen ja nyt Isän kirkkaudessa istuvaan kirkastettuun Herraamme. Silloin matka etenee suoraan kohti päämääräämme.

Samalla meidän on tärkeää tiedostaa, että kilvoittelumme ei ole yksilölaji vaan joukkuekilpailu. Meille ei riitä oma perille pääsy, vaan meidän tulee huolehtia koko porukan perille pääsystä toinen toistamme rohkaisten.

Rauhan tekijät

Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa.... (14)

Jeesus sanoi: *Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.* (Matt. 5:9) Ainoa tapa, jolla pysyvä rauha ihmisten välille voidaan saada, on rauhan evankeliumin julistaminen. Sana Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta avaa synneissään rauhattomana ja kaikenlaisten pelkojen ja levottomuuden alla vaeltavalle ihmiselle rauhan Jumalan kanssa. Hän vapautuu syyllisyydestä, kuoleman ja tuomion pelosta saadessaan syntinsä anteeksi. Sen seurauksena hän kykenee myös rakentamaan rauhaa toisten ihmisten kanssa, sillä siinäkin tarvitaan paljon anteeksiantamusta. Vain Herran armahtama kykenee sydäimestään antamaan muille anteeksi.

Paavali on realististi siinä suhteessa, että kaikkien ihmisten kanssa rauhaa ei välttämättä saada syntymään: *Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhasa kaikkien ihmisten kanssa.* (Room. 12:18) Toinen osapuoli ei aina suostu kohtaamaan asioissa totuutta, sillä ilman totuuteen suostumista ei aitoa anteeksiantokaan toimia eikä rauhaa synny. Luopumalla totuudesta voidaan kyllä tulla toimeen kaikkien kanssa, mutta samalla menetämme totuuden tuoman vapauden ja joudumme ihmisten orjiksi.

Uskovan velvollisuus on, jopa kärsimysten keskellä tavoitella rauhaa kaikkien ihmisten kanssa, niidenkin kanssa, jotka saattavat aiheuttaa heidän kärsimyksiään ja jopa vainoavat heitä. Vaatimus kuulostaa kovalta, mutta siihen Kristus on kutsunut kansaansa. Kärsimykset helposti katkeroittavat, mutta Jumalan armon avulla hänen lastensa tulee silti tavoitella rauhaa kaikkien ihmisten kanssa.

Rauha ja pyhyys liittyvät toisiinsa, ei voi olla todellista rauhaa ilman pyhyyttä. Ihmiset kykenevät toki esiintymään ammatillisen varovasti, hienotunteisesti. He voivat osoittaa kärsivällisyyttä sekä ystävällisyyttä ja hyväntahtoisuutta, mutta todellista kristillistä rauhanhalua ei löydy erillään pyhyydestä.

Pyhitys

...ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa. (14)

Pyhitys on kasvua Herran tuntemisessa. Hänen kirkkaudessaan näemme syntimme entistäkin syvemmin ja entistäkin kauheampina, mutta katsellessamme ristillä meidät sovittaneen Herran armokasvoja ihmetyksemme hänen käsittämättömän suuresta rakkaudestaan synnyttää meissä halun elää kokonaisemmin ja uskollisemmin Herran hyvän tahdon mukaan. Pyhitystä ja sen vaikutusta pelastusvarmuutemme syvenemiseen kuvaa Pietari näin:

Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon. Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkea kohtaan. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa ... Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea (pois uskosta), ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (2. Piet. 1:3-8,10-11)

Pyhityksen voimanlähde on Jumalan sanan lupaukset. Niiden kautta Jumalan voima Pyhässä Hengessä pääsee vaikuttamaan synnin kuolettamista ja myönteisiä hyveitä Hengen hedelminä. Peruslupaus, mihin uskova pyhityksessä aina tarttuu ja palaa, on se, ettei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 8:1)

Pelastusvarmuus ja pyhitys

Uskova ei rakenna pelastusvarmuuttaan sen muutoksen varaan, jonka Pyhä Henki hänessä vaikuttaa, koska hänessä aina kuolemaan asti asuu edelleen myös syntinen liha. Pelastus lepää sen täydellisen ja kertakaikkisen vanhurskauttamisen varassa, joka Golgatan uhrissa meille annettiin. Siksi hän joutuu päivittäin tunnustamaan syntinsä ja pyytämään niitä anteeksi. Tarvitsemme jatkuvaa uutta puhdistusta ja uutta armoa.

Heprealaiskirje kuvaa vanhurskauttamista, Kristuksen pyhyiden meille lukemista ja sitä seuraavaa pyhitystä seuraavasti: *Hän (Jeesus) on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. (Hepr. 10:14)*

Olemme Kristuksessa jo täydelliset, koska Jumala lukee meille hänen täydellisen vanhurskautensa ja pyhyytensä, mutta pyhityksessä Pyhä Henki vaikuttaa elämän vanhurskautta eli Jumalan tahdon mukaista vaellusta ja rakkauden, ilon, rauhan ja kärsivällisyyden hedelmää. Ilmaisuun ”täydelliset pyhitetään” ei siksi sisälly mitään ristiriitaa.

Harhat

Pyhitysopetuksessa uskovien kesken esiintyy aika paljon sekaannusta. Seurakunnissa esiintyy harhoja, jotka ovat yleisiä ja joihin meillä kaikilla on kiusaus sortua. Yksi on niin sanottu ”antinomistinen” harha. Se opettaa, ettei Jumalan lailla ja sen mukaan vaeltamisella ole uskovaan nähden mitään merkitystä. Olemme kaikki armosta pelastettuja eikä vaelluksellamme ole oikeastaan mitään merkitystä pelastuksemme kannalta. Nyt kuitenkin meille sanotaan: *Ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra.*

Perustellusti Jaakob toteaa, että usko ilman tekoja on kuollut. Pelkkä pääntieto uskon opista ja kuvitelma siitä, että se on pelastavaa uskoa, ei riitä. Pelastuakseen ihmisen on synnyttävä uudesti vedestä (kaste) ja Pyhästä Hengestä (elävä uskon yhteys Kristuksen kautta Isään). Vaikka pelastusvarmuus lepää kokonaan vanhurskauttamisemme varassa, usko, joka ei vaikuta pyhitystä on kuollut eikä pelasta ketään. Aivouskoinen ei saa nähdä Kristuksen kirkastettuja armokasvoja, pelkän Jumalan tuomitsevan pyhyiden viimeisellä tuomiolla.

Toinen tyypillinen harhaoppi on sellainen, jossa väitetään, että ihminen voi jo täällä ajassa päästä täydelliseksi ja synnittömäksi vaelluksessaankin. Joskus opetetaan niin, että uskoon tullut kristitty tarvitsee erityisen pyhityskokemuksen, jossa Pyhä Henki nostaa hänet aivan uudelle pyhityksen tasolle. Sen kokeneet voivat sitten päästä synnittömiksi. Näin opettavilla on usein kiusaus mitata pyhitystä vain teko-syntien tasolla ja sivuuttaa ajatusten ja mielialojen synnit, joista väärät teot ja laiminlyönnit kumpuavat.

Kolmas harha on legalistinen eli lainomainen käsitys uskon vaelluksesta. Siinä pyritään elämään Jumalan tahdon mukaisesti mutta oman voiman varassa. Silloin on erityisen suuri vaara keskittyä pelkästään tekojen tasolle. Ulkoisessa käytöksessä kovalla itsekurilla ja harjoituksella saatetaankin päästä tasolle, jota toiset ihmiset saattavat arvostaa korkealle niin kuin Jeesusken ajan fariseukset. Sellaisella ihmisellä on vaara rakentaa pelastuksensa omiin saavutuksiinsa ja omaan vanhurskauteensa, jotka ovat kuitenkin Jumalan silmissä kuin saastainen vaate.

Aito Pyhän Hengen synnyttämä pyhitys on Jumalan työtä. Jumala vaikuttaa sen siten, että kiinnitämme katseemme Kristukseen. Kirjeen lopussa kirjoittaja rukoilee sitä vastaanottajille. Mekin saamme rukoilla toisillemme Herran työn vahvistumista heissä:

Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesusken, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen, tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesusken Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (13:20-21)

Pelastuksessa kaikki on Herran työtä, hänen vaikuttamaansa. Siksi voimme olla turvallisin mielin vaikka pyhityksemme on täällä ajassa yhä vajaata ja synti langettaa meitä usein synteihin.

Armoa myös langenneille

Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta eikä mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä ja monet sen vuoksi saastu,...(15)

Yksi pahimmista asioista, mitä seurakuntayhteydessä voi tapahtua on se, että jotakuta uskovaa syrjitään armovälineiden käytössä. Hänelle ei jaeta Jumalan armon sanaa, häntä ei päästetä Herran pyhälle ehtoolliselle. Häntä syrjitään avustusten ja-kamisessa tai hänet jätetään yksin, uskovien yhteyden ulkopuolelle. Näin hän jää seurakunnassa vaille Jumalan armoa, jota jaetaan evankeliumin sanassa ja rakkau-den palvelussa. Juuri sellaiselle ihmiselle saattaa syntyä kateutta ja katkeruutta, jotka sitten voivat myrkyttää koko seurakunnan ilmapiirin.

Silloinkin kun kirkkokurin vuoksi joltakulta pidätetään ehtoollinen tai jopa erotetaan vähäksi aikaa seurakunnasta, on tavattoman tärkeää, että Jumalan kansan keskuudessa ketään ei syrjitä vaan jokaiselle tarjotaan sama armo. Usein näyttää siltä, että maailmasta uskoon tulleiden pelastuksesta iloitaan ja siitä kiitetään Jumalaa, mutta jos joku uskonveli tai sisar lankeaa syvälle, mutta sitten nöyrytyy parannukseen, voi ollakin niin, että hänelle seurakunta ei osoitakaan anteeksiantavaa mieltä vaan katselee häntä nurjasti. Silloin hänellä on suuri vaara sortua mutta tällä kertaa katkeruuden syntiin.

Vapaaksi katkeruudesta

Katkeruus on merkillinen suurennuslasi. Se moninkertaistaa kaiken sen pahan, jota olemme saaneet osaksemme toisilta ihmisiltä, olosuhteilta ja niin kuin moni luulee Jumalalta. Toisaalta se ei päästä pienintäkään muilta tulevaa hyvyyden osoitusta lävitseen. Se tekee ihmisen kykenemättömäksi näkemään todellisuutta oikein. Se ajaa ihmisen puhumaan pahaa katkeruuden kohteista mutta myös samalla hänet itsensä yksinäisyyteen, koska muut eivät kauan jaksa hänen katkeria puheitaan kuunnella. Katkeruus on myöskin kuin lumipallo, jota vieritetään suojalumessa. Se kasvaa ja laajenee kuin syöpä yhä useampaan suuntaan ja löytää aina uusia katkeruuden aiheita. Katkera ihminen myrkyttää ympäristöään. Katkeruus vie ilon ja johtaa usein masennukseen. Jos sen annetaan kasvaa, ihminen voi lopulta joutua epätoivoon ja jopa epätoivoisiin tekoihin tai rikoksiin. Usein katkeruuden kaksosena on kateus, joka on myös kauhea voima, joka voi johtaa murhaan niin kuin Kainin elämässä, kun hän kadehti veljeään.

Yksi Saatanan tehokkaimmista valeista kuuluu: ”Sille ihmiselle en ikinä kykene antamaan anteeksi.” Sille, joka on aidosti nähnyt omien syntiensä suuruuden ja Golgatan sovintoveressä saanut kadottavat syntinsä anteeksi, on Jumalan armosta mahdollista antaa rikkoneelle veljelle tai sisarelle anteeksi. Se voi tosin olla pitkä ja vaikea prosessi, mutta Kristuksessa se on mahdollista. Jos pimeyden valheen uskoo, niin uskova voi jäädä katkeruutensa vangiksi.

Katkeruus on olemukseltaan epäuskon syntiä ja siksi sitä ei voi saada anteeksi niin kaunan kuin syyttää muita eikä suostu myöntämään totuutta itsestään. Matteuksen

18. luku osoittaa, että Jumalan silmissä katkeruuden synty on noin 600 000 kertaa suurempi synty kuin se synty, jonka uhriksi katkera ihminen on ehkä hyvinkin aidosti joutunut. Niin kauna kuin uskova ei tunnusta katkeruuttaan synniksi vaan syyttää vain toisia, hän torjuu totuuden itsestään ja kieltäytyy tekemästä parannusta. Juuri sehän on epäuskon olemus, että torjumme Jumalan totuuden itsestämme ja hylkäämme samalla armon, joka on jokaiselle nöyrytyvälle ihmiselle tarjolla Jeesuksen Golgatan uhrissa.

Tie vapauteen

Kun tunnustamme totuuden omasta hirveästä syntisyydestämme ja kammottavasta katkeruudestamme ja pyydämme apua Jeesukselta, Herra Jeesus tulee luoksemme. Hän vakuuttaa, että hän maksoi meidän käsittämättömän suuren velkamme Golgatan tuskillaan. Nöyrytyämme tunnustamaan katkeruuden omaksi synniksemme, Herra alkaa sydämemme sisältä käsin hoitaa suhteitamme lähimmäisiimme.

Kun Vapahtajan anteeksiantamuksensa valossa näemme saamamme armon suuruuden, hän antaa meille halun antaa anteeksi lähimmällemme. Hän käy sydämesämme kertomaan meille, kuinka paljon hän myös tuota meitä vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmämme näkemään todellisuuden oikein. Alamme rukoilla siunausta sille, jota ennen kirosimme. Hän auttaa meitä tekemään päätöksen antaa anteeksi. Anteeksiantamushan on päätös siitä, että meidän välillämme olleet asiat eivät saa nousta enää yhteytemme esteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta meitä vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa meidät takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synty erotti meidät.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saamme aloittaa alusta. Pyydämme Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntimme. Rukoilemme sitten siunausta ja hyviä lahjoja lähimmällemme, puhumme hänestä, mutta vain hyvää. Otamme uudestaan yhteyttä häneen. Osoitamme hänelle rakkautta. Teemme niin vastoin meissä asuvia kielteisiä tunteitamme.

Voi olla, että lähimmäisemme ei ole ollenkaan valmis antamaan meille anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys, vaan siitä, että me annamme hänelle anteeksi ja pyydämme myös omia vääryksiäsi anteeksi. Vaikka hän ei antaisikaan anteeksi, me tiedämme, että Herra on antanut meille anteeksi ja vapaudumme siitä kietovasta köydestä, jolla Saatana yrittää sitoa meidät katkeruudella tuohon toiseen ihmiseen. Saamme vapauden.

Kun tarpeeksi monta kertaa kierrämme tätä oman katkeruutemme anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saamme eräänä päivänä huomata, että katkeruutemme on kadonnut. Olemme ehkä saaneet myös takaisin entisen ystävämme. Meidän ei tarvitse enää juosta pakoan, ei katkoa ihmissuhteita. Saamme Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussamme katkeruudesta vapautuaksemme kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolessa vuodessa kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettiverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Her-

rassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sain aina uuden armon sen oikeaan käsittelemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Maailmallinen mieli

...ja ettei kukaan ole haureellinen tai epäpyhä niin kuin Eesau, joka yhdestä aterias-ta myi esikoisuutensa. Tehän tiedätte, että kun hän myöhemmin tahtoi periä siunauksen, hänet hylättiin, eikä hän saanut mahdollisuutta muutokseen, vaikka hän sitä kyynelin pyysi. (16-17)

Mieli murheellisena Paavali joutui kirjoittamaan entisestä läheisestä työtoveristaan: *Deemas on tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jättänyt minut ja mennyt Tesalonikaan.* (2. Tim. 4:10) Maailmanrakkaus on salakavala synti, joka on turmellut monen uskon. Usein se lähtee liikkeelle siitä, että uskovalle tarjoutuu hyvä tilaisuus menestyä ajallisessa työssään ja saada arvostusta myös ei-uskovien keskuudessa. Uskova voi ihastua saamaansa menestykseen niin paljon, että jättää uskonelämän hoitamisen tärkeämpänä pitämiensä kiireitten vuoksi. Pikku hiljaa seurakuntayhteys hiipuu ja maallisista tulee hänelle jälleen epäjumala. Vähä vähältä myös seksuaaliset kiusaukset kasvavat, kun niitä vastustava armon voima on hiipunut ja aletaan sopeutumaan maailman vapaana pitämään elämäntyylisiin, joka on himojen orjuutta.

Eesau oli varoittava esimerkki. Hänen kohdallaan maailman rakkaus alkoi tosin ensin seksuaalisella tasolla, kun hän nai kaksi eriuskoista naista. Lopulta hän piti hengellistä aarrettaan esikoisena niin halpana, että myi sen veljelleen Jaakobille keittolautasesta. Esikoisoikeus vanhimpana poikana olisi merkinnyt oikeutta olla profeetta, pappi ja kuningas perheessään.

Maailman rakkaus ei lopulta anna sitä, mitä se lupaa. Eesau menetti sen mukana mahdollisuuden palvella Messiaan kantaisänä, vaikka hän kyynelin sitä pyysi. Moni maailman teille sortunut uskova voi joutua kokemaan samaa. Hän saattaa kyllä parannuksessa palata takaisin Jumalan armon yhteyteen, mutta menetettyä tärkeää tehtävää Jumalan valtakunnan työssä hän ei välttämättä koskaan saa takaisin. Meidän on pidettävä tiukasti kiinni Jumalan totuuden ja armon sanasta, ettemme joutuisi Demaksen tai Eesaun tielle:

Ne taas, jotka tahtovat rikastua, lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka syöksevät ihmiset turmioon ja kadotukseen. Rahanhimo on kaiken pahan juuri. Rahaa tavoitellessaan monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. (1.Tim. 6:9-10)

Vaikka Eesau menetti mahdollisuutensa palvella Jumalaa, vaikka hän kateudessa vihasi veljeään Jaakobia ja olisi ollut valmis tappamaan hänet, Jumala ei pelastusta

häneltä kuitenkin kieltänyt. Jumala puhutteli Eesauta ja hän ja Jaakob tekivät lopulta sovinnon. Yhdessä he myös hautasivat isänsä lisäksi. Vaikka maailman teille eksynyt Herran oma ei pelastusta menettäisikään ja saisi parannuksessa palata Isän luo kuin tuhlaajapoika konsanaan, monet tuskat hän välttäisi pysymällä tiukasti Herran tiellä.

Kiusaus maailman rakkauteen on niin salakavala, että Paavali muistuttaa:

Joka siis luulee seisovansa, katsokoon, ettei kaadu. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:12-13)

Entä sinä?

Oletko sinä päässyt vapaaksi katkeruuden synnistä? Entä kiusaako sinua ajatus menestymisestä tässä maailmassa? Jokainen uskova joutuu taistelemaan näidenkin syntien ja kiusausten kanssa, mutta Herran omalla on pakopaikka. Saamme juosta Herran luokse ja kätkeytyä hänen armonsa alle syntiä vastaan. Herra antaa omilleen Pyhässä Hengessä uuden voiman taistella syntiä vastaan ja vaeltaa Jumalan tahdon tietä. Sitä varten Herra kutsuu omiaan valvomaan. Meidän tulee pitää katseemme tiukasti kiinni Jeesuksessa Kristuksessa, ajatella häntä ja seurata häntä.

Jeesus ei lupaa sinulle helppoa tietä eikä menestystä tässä ajassa, mutta hän lupaa synnit tunnustaen luokseen tulevalle ja armoa anovalle oman rauhansa, Pyhän Hengen pyhittävän voiman, tehtävän ja huolenpidon tässä ajassa ja ikuisen perinnön kirkkaudessa. Käänny hänen puoleensa rukouksin!

Valtakunta, joka ei järky Hepr. 12:18-29

18. Te ette ole tulleet sen vuoren luo, jota voidaan käsin koskettaa ja joka palaa tullessa, ette synkeyden, pimeyden ettekä myrskyn,

19. ette pasuunan kaiun ettekä äänen luo, joka puhui. Ne, jotka sen kuulivat, pyysivät, ettei heille sanottaisi enää sanaakaan,

20. sillä he eivät voineet kestää tätä käskyä: "Koskettipa vuorta vaikka eläinkin, se kivitettäköön."

21. Näky oli niin kauhistuttava, että Mooses sanoi: "Minä olen pelästynyt ja vapisen."

22. Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhlejoukon luo,

23. esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydellisiksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo

24. ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.

25. *Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu. Jos kerran isät eivät päässeet pakoon torjuessaan luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, vielä vähemmän pääsemme pakoon me, jos käännymme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista.*

26. *Silloin hänen äänensä sai maan vapisemaan, mutta nyt hän on luvannut: "Vielä kerran minä järjytän maan, enkä vain sitä vaan taivaankin."*

27. *Tuo "vielä kerran" osoittaa, että ne, jotka järkkyvät, tulevat muuttumaan, koska ne ovat luotuja, jotta pysyisivät ne, jotka eivät järky.*

28. *Koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja palvelkaamme Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten,*

29. *sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli.*

Uskon ehdot

Moni ihminen asettaa Jumalalle tiettyjä ehtoja voidakseen uskoa häneen. Moni haluaisi nähdä jonkin ihmeen. Joku vaatii, että Jumalan pitäisi valtavin kirjaimin kirjoittaa hänelle viesti pilviin, jotta hän voisi uskoa häneen. Usein taustalla on puhdasta epäuskoa kuten sillä, joka sanoi uskovansa Jumalaan, jos hänen lähtiessään ulos vastaa tulisi vihreä elefantti. Merkkien ja ihmeiden vaatijoita on ollut aina, niin Jeesuksenkin aikana ja sitä ennenkin.

Jumala kyllä kykenee osoittamaan voimansa ja hallintavaltansa valtavin luonnonmullistuksin kuten vedenpaisumuksenkin aikana. Jumala kykenee myös puhumaan kaikkien ihmisten ymmärrettävällä tavalla. Niin hän teki Israelin kansan edessä, kun hän Siinain vuoren valtavan jyrinän ja tulenliekkien keskeltä lausui kaikille kuultavalla ja ymmärrettävällä kielellä kymmenen käskyn lain. Näky oli kauhistuttava ja kansa pelkäsi ja pyysi, ettei Jumala enää puhuisi sillä tavalla vaan Mooseksen välityksellä. Siksi Jumala käytti profeettoja puheensa välittäjinä Vanhassa testamentissa.

Jumala kykenee siis vastaamaan ihmisten vaatimuksiin, mutta hän tietää, etteivät mitkään merkit ja ihmeet lopulta kuitenkaan synnytä sellaista uskoa, joka johtaisi ihmiset vaeltamaan hänen tahtonsa mukaan. Ei kestänyt pitkään, kun Siinailla Jumala puheen kuullut kansa oli jo valmistamassa itselleen epäjumalaa, kultaista sonnia. Lukemattomat muutkin ihmeet eivät saaneet kansaa noudattamaan Herran sanaa. Lopulta kansa joutui vaeltamaan 40 vuotta erämaassa siihen asti, että epäuskoinen sukupolvi kuoli kokonaan.

Jumala ei kuitenkaan jätä vastaamatta sellaisen vilpittömän etsijän pyyntöön, joka kaipaa saada selvyyden Jumalan olemassaolosta ja kaipaa elämäänsä aitoa muutosta jouduttuaan ensin epätoivoon omien yrityksiensä kanssa elää hyvää elämää. Heitä voimme rohkaista rukoilemaan: "Herra, jos olet olemassa, ilmaise itsesi minulle niin kuin tahdot." Vastaus ei yleensä kuitenkaan ole se, että hän antaisi etsijälle jonkun ihmemerkin, vaan se, että hän alkaa puhua ihmisen omalletunnolle sellaista totuutta, joka tekee kyllä kipeää, mutta jonka asianomainen tajuaa syvästi totuudeksi eikä kykene enää vastustamaan sitä.

Jumala puhuu ensin lain mutta sitten myös evankeliumin sanaa sydämelle ja synnyttää uskon. Laki vaatii täydellisyyttä ja uhkaa rangaistuksella. Laki on totuuteen taipuvalle sydämelle yhtä pelottava kuin tärisevä, savuava ja tulinen Siinain vuori, sen keskeltä kuuluva puhe kauhistuttaa ja siksi moni myös moni haluaa vaihtaa lain syyttävän äänen omassatunnossaan. Evankeliumi taas ei vaadi mitään vaan

tarjoaa jokaiselle totuuteen taipuvalle Jeesuksen Golgatan ristillä suorittaman sovituksen perusteella täydellistä anteeksiantamusta ja Jeesuksen synnittömän elämän perusteella täydellistä Jumalan hyväksyntää.

Usko avaa sydämen sekä laille että evankeliumille. Se suostuu myöntämään lain vaatimusten oikeudellisuuden, katu ja huutaa armoa. Mutta usko avaa sydämensä ennen kaikkea evankeliumin hyvälle uutisille siitä, että Jeesus teki kaiken pelastamme varten valmiiksi ja ottaa sen kiitollisena vastaan. Usko liittää ihmisen Kristuksen kautta taivaallisen Isään ja vaikuttaa elämän muutoksen, uuden vaelluksen Jeesuksen kanssa ja hänen hallinnassaan. Usko on Jeesuksen luo tulemistä, hänen kohtaamistaan, kun hän puhuu sydämillemme.

Varoitus luopumuksesta

Heprealaiskirjeen keskeinen teema on se, että Jumala puhuu. Toistuvasti ja kuin äänenvoimakkuutta lisäten se myös varoittaa, että Jumalan puheen sivuuttamien on äärimmäisen vaarallista. Jeesuskin varoittaa, että myös valitut voivat eksyä ja kokonaiset seurakunnat voivat joutua harhojen valtaan. Kirjeen toistuva varoitus nousee huippukohtaansa jaksomme viimeisissä sanoissa: *"Meidän Jumalamme on kuluttava tuli!"* On hirvittävää joutua hänen vihansa alle. Kuitenkaan kirjeen saajat eivät olleet onneksi vielä kääntyneet pois Herran luota vanhaan juutalaiseen temppelipalvelukseen, mutta heillä oli suuria kiusauksia siihen suuntaan pelkästään siksi, että se näytti heistä turvallisemmalta kuin pienen kristillisen seurakunnan elämä enemistöjuutalaisuuden ja roomalaisen pakanuuden puristuksessa.

Tänä päivänä Suomessa vaara harhautua ei johdu niinkään turvallisuussyistä, vaikka uskovan elämään nykyään kohdistuu lisääntyvää painostusta. Vaaramme on kuitenkin pohjimmiltaan sama kuin kirjeen saajilla Jumalan puheen torjuminen ja sivuuttaminen. Jumalan puhtaaseen sanaan Raamattuun kohdistuu yhä voimakkaampia hyökkäyksiä samalla, kun myös ev. lut. kirkossamme on päässyt niskapälle liberaali suuntaus, joka myötäilee ajan viimeistä muutifilosofioita ja agendoja, jotka pyrkivät tuhoamaan kristillisen avioliiton ja murtamaan kodin kansakunnan perusyksikkönä. Jumalan sanasta luopuminen on sekä yksityiselle ihmiselle että kansakunnalle tuhon tie. Kovaa sosiaalista painetta vastaan taistelu ei ole helppoa raamattu-uskoisille kristityillekään. Siksi tarvitsemme sekä varoituksen että rohkaisun sanoja.

Vanhan liiton vuori

Te ette ole tulleet sen vuoren luo, jota voidaan käsin koskettaa ja joka palaa tullessa, ette synkeyden, pimeyden ettekä myrskyn, ette pasuunan kaiun ettekä äänen luo, joka puhui. Ne, jotka sen kuulivat, pyysivät, ettei heille sanottaisi enää sanaakaan, sillä he eivät voineet kestää tätä käskyä: "Koskettipa vuotta vaikka eläinkin, se kivitetäköön." Näky oli niin kauhistuttava, että Mooses sanoi: "Minä olen pelästynyt ja vapisen." (18-21)

Jumala teki Israelin kansan kanssa aidon liiton Siinain vuorella. Hän puhui heille kymmenen käskyä niin valtavalla voimalla, että jokainen kansan jäsen kuuli sanat. Jumala kirjoitti vielä puhumansa kirjalliseen muotoon kivitaluile. Liitto vahvistettiin verellä, joka vihmottiin kansan ylle. Samalla annettiin ohjeet, miten syntinen ihminen voisi pappien suorittamien uhrien välityksellä lähestyä pyyntöineen ja kiitoksineen

elävää, pyhää Jumalaa, jonka läsnäoloa ei yksikään syntinen voi omassa varassaan lähestyä tulematta tulen polttamaksi.

Liitto ei ollut vain lakiliitto vaan myös armoliitto siinä merkityksessä, että uhrin viittasivat jo aiemmin luvattuun Messiaaseen, joka tulisi murskaamaan Saatanan vallan ja tuomaan vapautuksen synnin tuomiosta. Vaikka Jumalan lain pitäminen sisälsi lupauksenaan elämän sen noudattajille, kukaan ihminen ei sitä Jeesusta lukuun ottamatta kykene pitämään. Lain alla jääminen merkitsee Jumalan vihan ja kauhistuttavan polttavan tulen alle jäämistä. Lopulta vanhan liiton tarkoitus Jumalan pelastussuunnitelmassa olikin paljastaa ihmisen synnin kauhistuttavuus ja ajaa hänet uuteen liittoon Kristuksen luo. Tie lain tuomioiden pelon alta on avattu Kristuksessa. Kirjeen saajat olivat päässeet suunnattomasti parempaan kuin vanha liitto, mutta olivat kuitenkin haikailleet vanhan suuntaan. Siksi kirjoittaja vertaa vanhaa ja uutta toisiinsa samaan tapaan kuin Paavalikin:

Onhan kirjoitettu, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta ja toinen vapaasta naisesta. Orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan sen sijaan lupauksen voimasta. Tämä on vertauskuvallista. Nämä naiset kuvaavat kahta liittoa. Toinen on Siinainvuorelta ja synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar. Haagar on näet Siinainvuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää lapsineen orjuudessa. Mutta ylhäällä oleva Jerusalemi on vapaa, ja se on meidän äitimme. (Gal. 4:22-26)

Uuden liiton vuori

Te sitä vastoin olette tulleet Siionin vuoren ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, kymmenientuhansien enkelien ja juhla joukon luo, esikoisten seurakunnan luo, niiden, joiden nimet ovat kirjoitettuina taivaissa, Jumalan luo, joka on kaikkien tuomari, ja täydelliseksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (22-24)

Vanha liiton armotalouskausi oli kuin Siinain vuori, jota saattoi koskettaa. Siihen sisältyvä armokin omistettiin ulkoisin ja monimutkaisin uhritoimituksin. Uuden liiton armokausi on kuin taivaallinen Siionin vuori, hengellinen. Vanhaa kuvasi pimeys, varjot ja esikuvat, uutta selkeys ja kirkkaus. Vanhaan sisältyi kauhua, koska ihmiset eivät kestäneet Jumalan puhetta pyhydessään. Uusi on lempeä ja ystävällinen, siinä Jumalan puheen voi kestää heikoinkin ihminen ja saada avun synnin tuottamaan hätäänsä. Vanha oli rajoitettu, vain tietyt ihmiset kuten Mooses ja Aaron saattoivat lähestyä Jumalaa, mutta uudessa meillä kaikilla on rohkea pääsy Jumalan luo, sillä Jeesuksen tähden hän lupaa auttaa silloin, kun tarvitsemme sitä.

Evangeliumin sanan vastaanottava pääsee uskon silmin jo nyt katselemaan sitä taivaallista uutta Jerusalemiä, jonka hän saa perinnökseen. Se on jo hänen omaisuutensa, koska syntinsä anteeksi saaneena ja vanhurskauden lahjana vastaanottaneena hän on Kristuksen kanssaperillinen. Hän kuuluu jo nyt Kristuksen morsiusseurakuntaan.

Jeesuksen veren kautta hän pääsee rukouksessa aivan taivaallisen valtaistuimen eteen asti, hän saa täydellä luottamuksella avata koko sydämensä Isälle, sillä Jeesus puhuu hänen puolestaan ja jättäytyä hänen armonsa varaan. Samalla hän on

tietoinen siitä, että Jumala on läsnä jo nyt oman seurakuntansa keskellä ja asuu jokaisen uskovan sydämessä Pyhässä Hengessä. Hän saa jo nyt olla taivaallisen seurakunnan jatke täällä ajassa.

Seurakunnassa uskovat saavat kohdata Herran hallitsemassa, ohjaamassa, pyhittä-mässä ja lohduttamassa heitä. Siellä hän puhuu heille julistetun evankeliumin kaut-ta. Siellä he puhuvat hänelle rukouksessa ja hän kuulee heitä. Siellä hän kouluttaa heitä taivasta varten ja antaa heille perintönsä panttina Pyhän Hengen. Siellä usko-ville avautuu selkeä kuva taivaasta, sen suuri sopusointu ja kirkkauden olemus. Meitä kehoitetaan seurakunnassa näin:

Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on yl-häällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettynä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämän-ne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)

Raamattu ei tunne yksinäistä kristittyä, vain seurakunnan keskellä elävän uskovan. Uskoviille jumalanpalvelus ei ole mikä tahansa kokous vaan paikka, jossa saamme kohdata itse Jumalan sanan ja sakramenttien kautta. Sen kokoontumiset ovat tule-vien Kristuksen taivaallisten häiden kenraaliharjoituksia Jeesuksen paluuta odotel-lessa.

Taivaalliseen yhteisö

Taivaallisen Jerusalemin asukkaina pääsemme lukemattoman enkelijoukon luo. He ovat samaa perhettä pelastettujen kanssa, saman pään alaisuudessa ja omalta osaltaan tekevät työtä, palvelevat uskovia heidän parhaakseen, varjelevat heitä kai-killa heidän teillään ja ympäröivät heitä. Enkeleitä on lukematon määrä muodostaen loistavan kokonaisuuden. Uskovat liittyvät enkeleihin ja tulevat lopulta olemaan mo-nessa suhteessa heidän kaltaisiaan.

Kristuksessa meillä on pääsy myös taivaallisen juhla joukon luo. Se koostuu esikois-ten eli vanhan liiton aikaisista pelastetuista, jotka uskoivat evankeliumin lupaukset, vaikka eivät nähneetkään niiden täyttymystä Jeesuksen tulossa ihmiseksi ja hänen sovitustyössään. Juhla joukko sisältää myös uuden liiton seurakunnan esikoiset ja ensihedelmät. Heihin kuuluvat lopulta kaikki Jumalan lapset, sillä jokaisella heistä on esikoisten perimäoikeus Kristuksessa. Heidän nimensä ovat kirjoitetut taivaassa Karitsan elämän kirjassa maailman perustamisesta lähtien. Mikä ilo meillä on kerran päästä tuntemaan kaikki jo edeltä perille päässeet kirkkaudessa! Mutta jo nyt meillä on pääsy heidän joukkoonsa. Kirkastettu seurakunta ja täällä ajassa yhä taisteleva seurakunta on yksi. Molemmat katsovat samaan Herraan, Jeesukseen Kristukseen.

Seurakunnassa me pääsemme Jumalan, kaikkien Tuomarin, luokse. Suuri Jumala tuomitsee sekä juutalaiset että pakanat. Uskovat tulevat hänen luokseen nyt uskon kautta, rukoilevat Tuomariaan. He saavat Jeesuksen veressä synninpäästön ja omantuntoonsa vakuuden siitä, että he pääsevät perille Herran luokse. Vaellukses-saan he tietävät olevansa kaiken aikaa Tuomarin katseen alla ja siksi he Pyhän Hengen voimasta kilvoittelevat noudattaakseen Jumalan tahtoa ja päästäkseen lo-pulliseen kirkkauteen.

Jeesuksen veressä vaatteensa täällä ajassa puhdistaneet ja voittaneet, Kristuksen vanhurskauteen vaetetut, pääsivät nukkuessaan pois vihdoinkin kokonaan vapaaksi syntisestä lihastaan. Heistä on tullut täydellisiksi tehtyjä henkiä, jotka odottavat Kristuksen paluussa saatavaa ylösnousemusruumista. Uskovilla on yhteys edesmenneiden pyhien kanssa Kristuksessa, seurakunnan päässä ja Pyhässä Hengessä. Meillä vielä täällä ajassa ja heillä Herran luona on yhteinen perintö.

Uuden liiton välimies

...uuden liiton välimiehen Jeesuksen luo ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. (24) Suurinta ja ihmeellisintä on kuitenkin se, että uudessa liitossa seurakunnan keskellä pääsemme jo nyt Jeesuksen luokse. Kun Jeesus lupasi, ettei yksikään, joka häneen turvaa ole näkevä tai maistava kuolemaa, niin se tarkoittaa, että hetkenä, jona uskova sulkee silmänsä poisnukkumisessa, hän saakin nähdä Jeesuksen omat kasvot. Jeesus on välimiehenä häntä vastassa:

Se, joka voittaa, puetaan siis valkeisiin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeään elämän kirjasta, ja minä tunnustan hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. (Ilm. 3:5)

Jeesus tulee ja kädestä pitäen opastaa uskovan Isän valtaistuimen luo ja koko enkelijoukon eteen, tunnustaa hänet omakseen. Syy on siinä, että vaikka kilvoituksensa päättänyt lankesi moniin synteihin ja hairahdui usein pois Jumalan tahdon tieltä, Jeesuksen sovintoveri taivaassa kaiken aikaa puhui hänen puolestaan: "Isä, minä maksoin hänen syntinsä!" Jos Aabelin veri edelleen vaatii oikeudenmukaista tuomiota vääryyden kärsineille, niin Jeesuksen veri huutaa kovempaa armahdusta kaikille katuville syntisille. Oikeuskin tulee lopulta viimeisellä tuomiolla toteutumaan, mutta Jeesuksen veressä syntinsä anteeksi saaneilla ei ole silloin mitään pelättävää.

Vakava varoitus

Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu. Jos kerran isät eivät päässeet pakoon torjuessaan luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, vielä vähemmän pääsemme pakoon me, jos käännyimme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista. (25)

Kun Jumala puhuu ihmiselle kutsuen häntä kääntymään ja uskomaan, ihminen on äärimmäisen vakavassa paikassa. Koko hänen iankaikkinen kohtalonsa riippuu siitä, uskooko hän Jumalan puheen vai torjuuko sen epäuskossaan. Asian tekee nyt vielä paljon vakavammaksi se tapa, jolla Jumala nyt puhuu. Vanhassa liitossa hän puhui Mooseksen ja profeettojen kautta, mutta uudessa hän itse astui maan päälle omassa Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus korostaa itse asiaa näin:

Minä en ole tullut taivaasta toteuttamaan omaa tahtoani vaan lähettäjäni tahdon. Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:38-40)

Israel ei voinut välttää Jumalan tuomiota, kun se saamastaan ilmoituksesta huolimatta hylkäsi Jumalan sanan. Nyt me saamme vielä kauheamman osan itsellemme,

jos hylkäämme Jumalan Sanan, joka tuli luoksemme Jeesuksena Kristuksena. Herra puhuu meille yhä Raamatussa ja Pyhä Henki avaa sen sydämellemme.

Voi olla, että joku kuvittelee, ettei olisi kovin vaarallista jättää Raamatun sana huomioimatta, kun se on muka vain ihmisten käsityksiä. Niin ehdoin tahdoin tehdessään Raamatun sanan ymmärtänyt ihminen ei kuitenkaan pääse pakoon tuomiota, jolla sanan hylkääjiä uhataan. Ylösnoussut Herra itse puhuu meidän omalletunnillemme sanassaan. Kohtalomme ratkaistaan nimenomaan suhteessamme Herran puheeseen. Johannes kirjoittaa:

Minä todistan jokaiselle, joka kuulee tämän kirjan profetian sanat: Jos joku panee niihin jotakin lisää, panee Jumala hänen päälleen ne vitsaukset, jotka on kirjoitettu tähän kirjaan. Jos joku ottaa jotakin pois tämän profetian kirjan sanoista, ottaa Jumala häneltä pois sen osan, joka hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu. (Ilm. 22:18-19) Pietari lisää:

Tosin noissa (Paavalin kirjoittamissa) kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksi. (2. Piet. 3:16)

Valtakunta, joka ei järky

Silloin hänen äänensä sai maan vapisemaan, mutta nyt hän on luvannut: "Vielä kerran minä järisytän maan, enkä vain sitä vaan taivaankin." Tuo "vielä kerran" osoittaa, että ne, jotka järkkyvät, tulevat muuttumaan, koska ne ovat luotuja, jotta pysyisivät ne, jotka eivät järky. Koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja palvelkaamme Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten, sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli. (26-29)

Siinain vuori vapisi ja maa tärisi, kun Jumala puhui pimeyden keskeltä Israelin kansalle. Mutta Jeesuksen toisessa tulemisessa tapahtuu aivan käsittämättömän paljon suurempi mullistus, johon Haggai ennustuksessaan viittaa:

Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Vielä vähän aikaa ja minä järisytän taivaat ja maan, meren ja mantereen. ... "Minä järisytän taivaat ja maan. Minä kaadan kumoon kuningaskuntien valtaistuimet, hävitän kansojen kuningaskuntien väkevyyden." (Hagg. 2:6,21-22)

Jeesus itse kuvaa paluutaan näin.

"Mutta heti noiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee eikä kuu anna valoaan. Tähdet putoavat taivaalta, ja taivaiden voimat järkkyvät. Silloin taivaalla näkyy Ihmisen Pojan merkki ja kaikki maan sukukunnat vaikeroivat, kun näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Suuren pasuunan soidessa hän lähettää enkelinsä kokoamaan hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta, taivasten ääristä niiden toisiin ääriin asti....Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. (Matt. 24:29-31-31,35)

Nykyinen taivas ja maa tulevat katoamaan, mutta niiden sijaan saadaan uusi taivas ja uusi maa. Uuden maan keskukseen laskeutuu sitten taivaallinen Jerusalemi ja Jumalan läsnäolo täyttää kaiken.

Pietari yhtyy Heprealaiskirjeen kirjoittajan kehotukseen vaeltaa kiitollisina ja pyhällä arkuudella elämämme odottaessamme Herran paluun suurta päivää:

Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 10-13)

Jumalan tuli

...meidän Jumalamme on kuluttava tuli. (29)

Taivaan olemus on Jumalan tulta. Samoin kadotus on Jumalan tulta. Pelastetuille Jumalan tuli on puhdistavaa, elämää antavaa ja virvoittavaa rakkauden tulta. Sen sijaan kadotuksessa se on polttavaa pyhän ja oikeudenmukaisen rangaistuksen tulta. Olemuksellista eroa taivaan ja kadotuksen välillä ei ole. Kristuksen vanhurskauteen puetut pelastetut ovat kuin asbestipuvussa liekkien keskellä olevat ihmiset. Mutta ilman sitä pukua tuli polttaa ihmisen. Kristuksen vanhurskaus takaa pelastetuille ihanan taivaallisen riemun ja ylistyksen, jossa Jumala on kaikki kaikessa, hän saa kunnian ja kirkkauden.

Tietynlaisen kuvan taivaasta antaa Danielin kolmen ystävän kokemus tulipätsistä. He kieltäytyivät kumartamasta epäjumalaa ja heidät heitettiin tuleen. Mutta tulen keskellä heidän luonaan käveli neljäs *"näöltään kuin Jumalan Poika"*. (Dan. 3:25) Heille ei tapahtunut mitään pahaa, tuli ei heidän vaatteitaankaan kyennyt kärventämään. Ehkä jotain sellaista on olla uudessa ylösnousemusruumiissa Kristuksen kanssa Jumalan tulen keskellä.

Sen sijaan kadotukseen joutuvista Ilmestyskirja antaa kauhistuttavan kuvan:

"Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä piinataan tulessa ja rikissä pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Heidän vaivansa savu nousee aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän eikä yön lepoa, niillä jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. (Ilm. 14:9-11)

Herran omien ei tarvitse kadotuksen tulta pelätä, mutta silti meidänkin tulee palvella *Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten*. Kun niin teemme, Kristuksen perustukselle laskettu elämämme rakennus täällä ajassa koituu Herralle kunniaksi. Voi olla, että osa elämäntyöstämme palaa poroksi Jumalalle hyödyttömänä, kun meidät puhdistaa Jumalan tuli. Mutta se ei merkitse meille kadotusta vaan puhdistusta. Sillä ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa.

Muuta perustusta ei kukaan voi laskea sen lisäksi, mikä on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Kuka sitten rakentaakin tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, itse kunkin työ tulee näkyviin. Sen tuo ilmi se päivä, joka ilmestyy tulessa, ja tuli koettelee, millainen kunkin työ on. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, hän saa palkan. Jos jonkun työ palaa, hän kärsii vahingon. Itse hän kuitenkin pelastuu ikään kuin tulen läpi. (1. Kor. 3:11-15)

Entä sinä?

Millaiselle perustalle sinä olet rakentanut elämäsi? Onko se sellainen, että se kestää, vaikka joudut koeteltavaksi Jumalan pyhällä tulella tämän nykyisen ajallisen vaelluksesi jälkeen? Ratkaisevaa on se, oletko valmis kuuntelemaan ja ojentautumaan Jumalan puheen kuullessasi. Hän puhuttelee sinua omassatunnossasi. Hän haluaa kutsua sinut totuuteen ja omistamaan armon Jeesuksessa. Silloin sinut puetaan Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen, joka muuttaa Jumalan polttavan tulen ihmeelliseksi elämän veden virvoittavaksi rakkauden liekiksi.

Pyhä elämäntapa Hepr. 13:1-6

1. *Pysyköön veljesrakkaus.*
2. *Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla jotkut ovat saaneet tietämättään pitää enkeleitä vierainaan.*
3. *Muistakaa vankeja, niin kuin olisitte itse kahleissa heidän kanssaan, muistakaa pahoinpideltyjä, onhan teillä itsellennekin ruumis.*
4. *Pitäköön jokainen avioliiton kunniaa ja aviovuoteen tahrattomana, sillä Jumala tuomitsee haureelliset ja avionrikkojat.*
5. *Älkää eläkö rahaa ahnehtien. Tyytykää siihen, mitä teillä on, sillä hän on itse sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä."*
6. *Siksi me sanomme turvallisin mielin: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää. Mitä voi ihminen minulle tehdä?"*

Millaista on Jumalan pelko?

Heprealaiskirjeen viimeinen luvun alku kuvaa hyvin käytännöllisellä tavalla, millaista on Jumalan palvelu kunnioittaen ja peläten. Edellisen luvun loppu kuului:
Koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja palvelkaamme Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten, sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli. (12:28-29)

Pelko sisältää normaalissa kielessä turvattomuuden tunteen, mutta Jumalan pelko on pyhää kunnioitusta häntä kohtaan täydellisen turvallisuuden piirissä. Uskovan Jumalan pelko ei ole orjanpelkoa, jossa kauhistutaan mahdollista rangaistusta jaotellaan siksi, vaan lapsen pelkoa, jolle on luontaista olla kuuliainen, koska Isä on rakastaa ja huolehtii. Tätä turvallisuustilaa kuvaa se, että Herran oma saa osallisena Pyhän Hengen elämään kutsua Jumalaa Isäksi:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (Room. 8:15-16)

Pyhässä pelossa uskova ei halua murehduttaa Jumalaa, joka on hänen rakastava Isänsä vaikka myös kuluttava tuli. Rakkaus Jumalaan nousee siitä, että hän on ensin rakastanut meitä antamalla oman Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Jumala halusi meidät omakseen ja siksi hän valmisti meille armossaan pelastuksen. Mutta hän haluaa myös sitä, että me vastaamme hänen rakkauteensa rakkaudella, jonka hän itse on vuodattanut sydämiimme Pyhässä Hengessä. Se taas tarkoittaa sitä, että noudatamme hänen tahtoaan, joka on aina täydellinen ja hyvä. Se merkitsee siis Jumalan käskyjen pitämistä. Kaikki kymmenen käskyä tiivistävät, millaista on rakkauden osoittaminen Jumalaa kohtaan:

Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain. Sillä käskyt "Älä tee huorin", "Älä tapa", "Älä varasta", "Älä himoitse" ja mikä muu käsky tahansa sisältyvät tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Rakkaus on siis lain täyttymys. (Room. 13:8-10)

Veljesrakkaus

Pysyköön veljesrakkaus. (1)

Jos kymmenen käskyä voidaan tiivistää muotoon "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" niin veljesrakkaudella ei ensi sijassa tarkoiteta perheen sisarusten välistä rakkautta, vaikka sitä ei tietenkään myöskään poissuljeta, vaan Jeesukseen uskovien veljien ja sisarten välistä erityisrakkautta. Johannes kirjeessään kuvaa sitä eräänä erittäin tärkeänä osoituksena siitä, että joku on uudesti syntynyt Jumalan lapsi:

Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on syntynyt Jumalasta, ja jokainen, joka rakastaa sitä, joka on synnyttänyt, rakastaa myös sitä, joka hänestä on syntynyt. Siitä me tiedämme rakastavamme Jumalan lapsia, että rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjään. Rakkaus Jumalaan on sitä, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä hänen käskynsä ole raskaat. (1. Joh. 5:1-3)

Kristillinen seurakunta ei ole mikä tahansa samanmielisten klubi tai yhteisen opin ympärille muodostunut opintopiiri, joissa vallitsee usein niin sanottu "hyvä veli" periaate eli pyritään susimaan samanmielisiä. Tosi asiassa Jumala pelastaa omaan seurakuntaansa mitä erilaisimpia ihmisiä, hyvinkin moninaisilta ja vaikeiltakin taustoilta. On entisiä rikollisia ja narkomaaneja, on korkeasti koulutettuja ja kehitysvammaisia, on terveitä ja psyykkisistä ongelmista kärsiviä, on nuoria ja vanhoja, jne. Normaalisti yhteiskunnassa emme valitsisi ystäviksemme sellaisia ihmisiä, jotka kohtaamme seurakunnassa. Kuitenkin kaikkien aitojen Jumalan lapsien välillä vallitsee merkillinen Pyhän Hengen synnyttämä rakkauden side. Kuulumme samaan perheeseen, koska meillä on yhteinen Isä.

Kuitenkaan läheisen ja käytännöllisen rakkauden ylläpitäminen ja osoittaminen seurakunnassakaan ei ole aina helppoa, koska jokainen pelastettu uskovakin on edelleen syntinen ja veljien ja sisarten välille voi helposti syntyä konflikteja pelkästään erilaisten taustojen vuoksi ja usein vain väärinkäsityksistä. Siksi tarvitsemme kehoitusta veljesrakkauden ylläpitämisestä.

Yksi kamalampia asioita, mitä olen joutunut lähetystyössä kuulemaan, on se, kun joku seurakunnan jäsen sanoo: "En enää tule jumalanpalveluksiin niin kaunan, kuin

se ja se on siellä.” Jos Jeesuksen hirvittävän kärsimyksen ja kuoleman tähden Golgatan ristillä olemme saaneet Jumalalta kaikki syntimme anteeksi, se, ettemme anneta toinen toisellemme anteeksi rikkomuksiamme, on suuri synty ja tuhoaa seurakuntaa. Sielunvihollinen tietysti pyrkii siihen, että seurakunnan elinvoima saataisiin tukahdutetuksi riidoin ja anteeksiantamattomuudella. Varsinkin silloin kun, seurakunta joutuu ulkoisen paineen tai jopa vainon alle, on äärimmäisen tärkeää, että keskinäisen veljesrakkauden syventämiseen kiinnitetään erityisesti huomiota.

Vieraanvaraisuus

Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla jotkut ovat saaneet tietämättään pitää enkeleitä vieraina. (2)

Ennen vanhaan monessa Suomen kodissa oli tapana kattaa ruokapöytään yksi ylimääräinen lautanen ”Jeesusta varten”. Taustalla oli tietenkin Jeesuksen opetus viimeisestä tuomiosta: *Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin muukalainen, ja te otitte minut luoksenne.* (Matt. 25:35) Aivan erityisen tärkeää oli osoittaa vieraanvaraisuutta vainojen aikana pakolaisiksi joutuneiden uskonveljien auttamiseksi. Tiedämme maamme lähihistoriasta, ettei evakkojen osakseen saama kohtelu ollut aina kehuttavaa. Uskoville vieraiden vastaanottamisen tulee olla ei vain enkelien vaan itsensä Jeesuksen vastaanottamista.

Vieraanvaraisuuden osoittaminen voi olla joskus varsin rankkaa työtä ja helposti sitä osoittaja voi joutua kysymään Martan lailla: ”Miksi juuri minun pitää kahvittaa ja kestitää muita, mikseivät muut auta”. Siksi Pietari lisää: *Olkaa vieraanvaraisia toinen toisellenne, nurisematta.* (1. Piet 4:9)

Itse olen kiertänyt noin 10 vuotta Suomea julistamassa sanaa eri seurakunnissa ja kouluissa. Sinä aikana sain majoittua lukemattomissa uskovissa kodeissa. Sain paljon maistaa avointen kotien rakkautta ja hengellistä kanssakäyntiä noilla matkoillani. Luulen, että tänäänkin tarvitsemme erityisen paljon avoimia ja vieraanvaraisia koteja, jotta suomalaiset saisivat kuulla evankeliumia. Lähetystöissäkin olemme nähneet, että vieraanvaraisuus avaa ihmisten sydämiä kuulemaan evankeliumin ilosanoman. Vieraanvaraisuuden ei tarvitse alkaa siitä, että joku pyrki luoksemme, voimme yhtä hyvin avata kotiemme ovet kutsumalla naapureita ja ystäviämme sekä myös ventovieraita kahville, syömään ja yöpymään. Vieraanvaraisuudessa ratkaisevaa ei ole se mitä tarjoamme vaan se millaisia keskusteluja saamme heidän kanssaan käydä.

Vangit ja pahoinpidellyt

Muistakaa vankeja, niin kuin olisitte itse kahleissa heidän kanssaan, muistakaa pahoinpideltyjä, onhan teillä itsellännekin ruumis. (3)

Jälleen kirjoittaja palauttaa mieleemme Jeesuksen sanat viimeiseltä tuomiolta: *”Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.”* (Matt. 25:36) Kirjeen saajat elivät keskellä vainoa tai joutuivat kuulemaan muiden seurakuntien kokemista vainoista. Noihin aikoihin samoin kuin yhä monissa maailman kolkissa vankilat ja vankileirit ovat paikkoja, joissa ihmiset usein näännytetään kuoliaaksi ei vain työllä vaan myös ravinnon puutteella. Siksi usein vangittujen eloonjääminen on kiinni siitä, että heille saadaan ulkopuolelta toimitettua ruokaa ja vaateita. Muistaminen ei siis tarkoita ai-noastaan esirukousta, mikä itsessään on ratkaisevan tärkeää, vaan myös pakettien

vientiä vankiloihin jopa silläkin uhalla, että voi joutua itsekin vangituksi kristityn nimensä tähden.

Jumala usein toimii niin, että kun jotkut kristityt ja seurakunnat ovat vastoinkäymisissä, toiset nauttivat rauhasta ja vapaudesta. Kaikkia ei ole kutsuttu samanaikaisesti vastustamaan verille asti. Siksi erityisesti niiden, jotka ovat vapaita, on tunnettava myötätuntoa kahleissa ja vastoinkäymisissä olevia kohtaan, ikään kuin heidät olisi sidottu heidän kanssaan samaan kahleeseen. Meitä kutsutaan kestäämään veljemme kärsimykset yhdessä heidän kanssaan.

Syy myötäkärsimykseen on ei vain se, että me itsekkin tiedämme, miten ruumiin tuska ja pilkka tekevät kipeää, vaan myös se, että me kuulumme samaan Kristuksen ruumiiseen kuin vainotut veljemme ja sisaremmme. Siksi kristityille olisi luonnotonta olla kantamatta toistensa taakkoja: *Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki jäsenet sen kanssa.* (1. Kor. 12:13, 26).

Koska nyt elämme Suomessa vielä turvallisesti, kiusauksemme on ajatella, että uskonveljien kärsimykset ovat niin kaukana meistä, ettemme kykene heitä mitenkään auttamaan. Mutta tänä päivänä on monia kristillisiä järjestöjä, joiden kautta apu kulkee hyvinkin kauas ja vaikeisiin paikkoihin. Siksi vangittuja ja kärsiviä voimme auttaa rukouksin ja antamalla taloudellista tukea noille järjestöille. Samalla meidän on nähtävä, että suomalaisissa vankiloissa on monia ihmisiä, jotka tarvitsevat elämän sanaa pelastuakseen. Vankilatyö ja vapautuneiden vankien tukeminen on edelleen tärkeä tehtävä meille uskoville. Viime aikoina onkin moni vanki tullut uskoon vankilälähettiläiden työn kautta.

Älä tee huorin!

Pitäköön jokainen avioliiton kunniassa ja aviovuoteen tahrattomana, sillä Jumala tuomitsee haureelliset ja avionrikkojat. (4)

Alkuseurakunnasta sanotaan: "Heidän pöytänsä on avoin kenelle vain, mutta ei heidän aviovuoteensa." (Kirje Diognetokselle) Se oli vallankumouksellinen tosiasia roomalais-hellenistisessä kulttuurissa, jossa temppeleiprostituutio oli itsestäänselvyys, homosuhteet arkipäivää. Tänäpäin olemme maassamme palanneet paljossa samaan siltä mukaan kuin kristilliselle uskolle on käännetty selkä. Kaikki haureuden muodot kuten esiaviollinen seksi, avoliitto, homosuhteet on yhteiskunnassamme hyväksytty ja avioero tehty helpoksi, niin että eron syyksi riittää se, että haluaa olla onnellisempi uuden suhteen kanssa kuin edellisen. Näin peräkkäinen moniavioisuus on käytännössä hyväksytty. Kaikki se on tapahtunut "vapauden" nimikkeen alla, mutta seuraus on käytännössä ollut pitkälle naisen aseman huonontuminen, kun miesten ei tarvitse kantaa vastuuta seksikäytöksestään ehkäisyn ja aborttien vuoksi. Yhteiskunnan perusyksikkö perhe on vakavassa kriisissä ja siitä maksavat laskun pahoinvoivat lapset ja nuoret. Edessä on koko läntisen kulttuurin romahdus, ellei uusia herätyksiä tule, jotka palauttaisivat kristillisen perheen jälleen kunniaan.

Seksuaaliset kiusaukset, pornoriippuvuus ja houkutus aviorikokseen ja eroon ovat myös uskovien kesellä vakava ongelma. Siksi uskovien on aivan erityisellä tavalla

syytä taistella puhtaan avioliiton, lasten hyvinvoinnin ja perheiden eheyden puolesta. Emme ole immuuneja maailman paineelle, koska meidän syntinen lihamme liittoutuu helposti sen kanssa.

Paavali on realisti, kun hän ei kehota meitä taistelemaan seksuaalisia kiusauksia vastaan vaan pakenemaan niitä: *Paetkaa haureutta. Kaikki muu synti, jota ihminen tekee, on ruumiin ulkopuolella, mutta haureuden harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistaan vastaan. Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, hänen, joka asuu teissä ja jonka olette saaneet Jumalalta? Te ette ole itsenne omat, teidät on kalliilla hinnalla ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.* (1. Kor. 6:18-20)

Lisäksi hän antaa neuvon seksuaalisten kiusausten välttämiseksi: *...haureuden syntien välttämiseksi olkoon kullakin miehellä oma vaimonsa ja kullakin naisella oma miehensä. Mies täyttäköön velvollisuutensa vaimoaan kohtaan, samoin vaimo miestänsä kohtaan.* (1.Kor. 7:2-3) On tärkeätä, että puoliset huolehtivat siitä, että he tyydyttävät toistensa seksuaaliset tarpeet. Tämä ohje ei tietenkään auta naimattomia omissa kamppailuissaan, mutta on tärkeä avioliitossa oleville.

Naimattomille Jumalan sana antaa seuraavan rohkaisun ja rukousmallin: *Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi. Minä etsin sinua koko sydämestäni. Älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi. Olen kätkenyt sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.* (Ps. 119:9-11) Voimme Pyhän Hengen voimassa vastustaa kiusauksia tarrautumalla Jumalan sanan lupauksiin.

Tuomio tulee

Joskus kuule sanottavan, ettei meillä uskovilla ole mitään muuta asiaa, kuin varoittaa seksuaalisista synneistä, vaikka maailma on täynnä kaikenlaista kauheaa pahuutta. Väitteessä on ehkä hiukan perää, mutta Raamattu näkee selvästi, että juuri seksuaaliset synnit ovat se tehokkain tapa, jolla Sielunvihollinen saa murretuksi ihmisen moraalisen selkärangan ja "vapauttaa" hänet sitten kaikenlaiseen muuhunkin pahuuteen. Siksi uskovien tulee taistella sekä oman puhtautensa puolesta että perheen eheyden puolesta yhteiskunnassamme.

Haureuden harjoittaminen on niin vakava asia, että siitä aivan erityisesti varoitetaan: Jumala näkee kaiken ja tuomitsee haureelliset ja avionrikkojat. Jeesus varoittaa tässä yhteydessä kadotukseen joutumisesta ja vaatii meitä tekemään parannuksen myös saastaisista ja haureellisista ajatuksistammekin:

"Te olette kuulleet sanottavan: 'Älä tee huorin.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin." (Matt. 5:27-29)

Edelleen Jeesus toistaa sitä mitä Vanhan testamentin profeettakin:

Olkaa siis valppaita hengessänne älkääkä olko uskottomia nuoruutenne vaimolle. Sillä minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala. Minä vihaan sitä, joka verhoaa vaatteensa vääryydellä, sanoo Herra Sebaot. Olkaa siis valppaita hengessänne älkääkä olko uskottomia. (Mal. 2:15-16) Jeesus tiivistää:

"On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun syyn kuin haureuden tähden, saattaa

hänet tekemään aviorikoksen, ja joka nai hylätyn, tekee aviorikoksen." (Matt. 5:31-32)

Jumala tietää ja näkee, kuka syyllistyy näihin synteihin, mikään pimeys ei voi kätkeä meitä häneltä. Hän kutsuu näitä syntejä niiden oikeilla nimillä, ei rakkauden ja urheuden nimillä, vaan haureuden ja aviorikoksen nimillä. Meidänkin on Herran edessä tunnustaan annettava kiusauksillemme ja synneillemme oikeat nimet. Jumala saattaa meidät tuomiolle, hän tuomitsee meidät joko oman omantunton mukaan täällä ja asettaa syntimme eteemme, jotta nöyryisimme syvään parannukseen, tai hän asettaa meidät tuomioistuimelleen viimeisenä päivänä. Silloin on myöhäistä, silloin edessä on Jumalan kuluttava tuli. Tänäpä on siksi päivä tehdä parannus seksuaalista synneistämme, sillä vielä Jeesuksen uhrin tähden katuvalle löytyy armo ja uusi voima voittaa kiusauksia.

Avioero

Elämme kuitenkin sellaisessa maailmassa, jossa avioeroja esiintyy ja uskova, joka on naimisissa ei-uskovan kanssa voi joutua eron uhriksi. Paavali kirjoittaa sellaisesta tilanteesta näin:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehensä. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty uskovan miehensä kautta. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita, mutta nyt he ovat pyhiä. Jos puoliso, joka ei ole uskova, eroaa, erotkoon. Veli tai sisar ei tällaisissa tapauksissa ole sidottu, sillä Jumala on kutsunut teidät rauhaan. (1. Kor. 7:10-15)

Uskova voi siis joutua erotetuksi puolisosistaan, vaikka ei itse halua erota. Silloin hänen tehtävänsä on pysyä naimattomana, mitä pidetään kuitenkin nykyään myös uskovien piireissä lähes mahdottomana vaatimuksena. Jumalan sanan noudattaminen on kuitenkin pitkällä tähtäyksellä paras tie, vaikka se olisi vaikea tie.

Yliseksuaalisessa ajassamme lukemattomat ihmiset ovat sisäisesti rikki kaikenlaisien seksisuhteittensa ja pettymystensä kanssa. Siksi on hyvä muistaa, että Jeesus ei hylännyt viisi kertaa naimissa ollutta ja silloin avosuhteessa elänyttä naista, vaan tarjosi tälle rakkaudennälkäiselle todellisen elämän yhteydessään:

"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä." (Joh. 4:10)

Nainen tarttui tarjoukseen ja löysi syntien anteeksiannon ja Vapahtajan elämäkseen. Herran antamaa armoa seuraa myös voima hylätä syntinen elämäntapa. Toiselle armahtamalleen naiselle Jeesus sanoi: *"En minäkään sinua tuomitse. Mene, äläkä enää tee syntiä."* (Joh. 8:11)

Tyytyväisyys

Älkää eläkö rahaa ahnehtien. Tyytykää siihen, mitä teillä on, sillä hän on itse sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä." Siksi me sanomme turvallisin mielin: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää. Mitä voi ihminen minulle tehdä?" (5-6)

Jos seksuaaliset kiusaukset ovat ajoittain rajuja ja niiden kanssa joutuu kiivaisiin sisäisiin taisteluihin, kiusaus ahneuteen on myöskin hyvin todellinen, vaikka se tulekin useinmonien hyväksymässä muodossa kuten haluna nostaa hiukan elintasoja ja pyrkimyksenä taloudelliseen turvallisuuteen. Usein sen taustalla on syvempi synti, kateus, jota ei haluta myöntää synniksi. Meidän on huolehdittava paitsi tämän synnin pitämisestä kurissa, myös sen kitkemisestä sielustamme. Siihen kirjeen kirjoittaja antoi aiemmin vihjeen puhuessaan saajien entisestä vaelluksesta: *Te kärsitte yhdessä vankien kanssa ja iloiten hyväksyitte omaisuutenne ryöstön, sillä te tiesitte, että teillä on parempi omaisuus, joka pysyy.* (Hepr. 10:34) Suuntaamalla toimeliaisuutemme taivaallisen pääoman kartuttamiseen voimme torjua kiusausta rahan rakkauteen. Paavali puolestaan kirjoittaa:

Jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa on suuri voitto. Emmehän ole tuoneet maailmaan mitään, emme voi myöskään mitään täältä viedä. Kun meillä on ruoka ja vaatteet, tyytykäämme niihin. Ne taas, jotka tahtovat rikastua, lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka syöksevät ihmiset turmioon ja kadotukseen. Rahanhimo on kaiken pahan juuri. Rahaa tavoitellessaan monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. (1. Tim. 6:6-10)

Raha ei itsessään ole ongelma, sehän on väline, jolla voidaan tehdä hyvää tai paha. Uskovakin voi rikastua ahkeralla työllä, jota Jumala siunaa, mutta silloin hänen on syytä muistaa Paavalin jatko-ohje:

Neuvo niitä, jotka tässä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoaan epävarmaan rikkauteen vaan Jumalaan, joka antaa meille kaikkea runsaasti nautittavaksemme. Neuvo heitä tekemään hyvää, rikastumaan hyvistä teoista, olemaan anteliaita ja jakamaan omastaan. (1. Tim. 6:17-18)

Paavali itse kertoo siitä, miten hän oli oppinut tyytyväisyyden:

Olen oppinut tyytymään oloihini. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa. Olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin, olemaan kylläinen ja nälkäinen, elämään runsaudessa ja puutteessa. Kaiken minä voin hänessä, joka minua vahvistaa. Teitte kuitenkin hyvin, kun otitte osaa minun ahdinkooni. (Fil. 4:11-14)

Meidän on hyvä hylätä tietynlaiset elintasovaatimukset ja suostua siihen, mitä Herra kulloinkin meille antaa. Samalla meidän on pidettävä mielessämme, että kaikki ajallinen, mikä meille on suotu, tulee Herralta. Jeesus Kristus on meidän rahojemme ja omaisuutemme todellinen omistaja, me olemme vain taloudenhoitajia ja olemme vastuussa hänelle siitä, mitä hän on meille antanut.

Pyhä huolettomuus

Jeesus lupasi taivaaseen astumisensa edellä: *"Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka."* (Matt. 28:20) Jeesus kyllä tietää, miten helposti uskovatkin lankeavat huolehtimaan ajallisesta toimeentulosta, kun esimerkiksi työttömyys iskee päälle tai sairaus, onnettomuus, vaino, pakolaisuus tai

sota vie kaiken sen, minkä omistamme. Siksi meille vakuutetaan kahdella Vanhan testamentin lainauksella Herran huolenpitoa. Kun meitä vastaan hyökkäävät ajallisen toimeentulon huolet, meitä rohkaistaan tarttumaan Jumalan sanan lupauksiin.

"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä." (5. Moos. 31:6) Tämä Joosualle annettu lupaus koskee jokaista uskovaa. Se sisältää kaikkien lupauksen summan. "En koskaan, en, koskaan jätä sinua enkä koskaan hylkää sinua." Alkukielessä tässä on peräti viisi kieltoa, jotka vahvistavat lupauksen. Uskovalla on Jumalan armollinen läsnäolo kanssaan elämässä, kuolemassa ja ikuisesti.

"Herra on minun auttajani, en minä pelkää. Mitä voi ihminen minulle tehdä?" (Ps. 56:12) Tämän kattavan lupauksen perusteella voimme varmistua Jumalan avusta. Ihmiset eivät voi tehdä mitään Jumalaa vastaan, ja Jumala voi kääntää kaiken, mitä ihmiset tekevät hänen kansaansa vastaan, heidän parhaakseen.

Moni on saanut ajallisissa huolissaan vahvistusta ja turvaa erityisesti Jeesuksen sanoista vuorisaarnassa:

"Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tai 'Mitä juomme?' tai 'Mitä puemme päällemme?' Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. Älkää siis kantako huolta huomisesta, sillä huominen päivä pitää huolen itsestään. Kullekin päivälle riittää oma vaivansa." (Matt. 6:31-34)

Jeesus kyllä lupaa jokaiselle päivälle vaivaa ja vaivannäköä, mutta sikäli kuin pidämme varsinaisena tavoitteenamme Jumalan vanhurskaan tahdon toteutumista elämässämme, meidän ei tarvitse kantaa huolta huomisesta. Huolehtiminen on sellaista mahdotonta puuhaa, missä yritämme tehdä sellaista tänään, minkä voi tehdä vasta huomenna. Tulevaisuuden suunnittelua voimme toki tehdä tänään, mutta emme toteuttaa sitä ennen kuin huominen on käsillä. Huominen on kokonaan Herran käsissä. Riittää, kun panemme turvamme Herraan tänään.

Entä sinä?

Millaista elämää sinä vietät? Elätkö jo turvallisessa yhteydessä rakastavan mutta pyhän Jumala kanssa, vai kuljetko vielä omassa varassasi? Herra kutsuu sinua tänään tarkistamaan elämäsi suuntaa. Herran kanssa saat elää turvassa, kun etsit hänen tahtonsa toteutumista ihmissuhteissasi, talouskysymyksissä ja avioliitossasi. Käy siksi hänen luokseen, sillä hän ottaa vastaan myös epäonnistuneen ja rikkooneen, kun avoimesti tunnustat syntisi ja pyydät Jeesusta elämäsi Herraksi.

Kristillinen johtajuus Hepr. 13:7-17

7. Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa. Pankaa merkil-
le, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seurakaa heidän uskoaansa.
8. Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.
9. Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien viedä itseänne harhaan. On hyvä,
että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruokasäädöksistä, joiden noudattajat eivät
ole hyötäneet niistä mitään.
10. Meillä on uhrialttari, josta ilmestysmajassa palvelevilla ei ole lupa syödä.
11. Ylipappi vie eläinten veren syntien sovituksiksi kaikkeinpyhimpään, mutta eläin-
ten ruhot poltetaan leirin ulkopuolella.
12. Siksi myös Jeesus, pyhittääkseen kansan omalla verellään, kärsi portin ul-
kopuolella.
13. Menkäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle hänen pilkkaansa kantaen.
14. Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan tulevaa me etsimme.
15. Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten he-
delmää, jotka tunnustavat hänen nimeään.
16. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omastanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala
mieltyy.
17. Olkaa johtajillenne kuuliaiset, totelkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne
niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokaillen,
sillä se ei teitä hyödyttäisi.

Lauma ja paimen

Elämme Suomessa hyvin individualistista aikaa, jossa yksilön oikeudet ja vapaudet on nostettu lippusalkoon. Se tapahtuu kuitenkin usein sillä tavalla, että kaikkien mui-
den velvollisuus on turvata minun oikeuteni ja vapauteni. Vaatimalla vapautta säly-
tämme valatavan määrän velvollisuuksia muille haluamatta itse liikuttaa eväämme-
kään muiden hyväksi. Tällainen subjektiivinen ja psykologisoiva yksilöllisyys, jonka
kaikkia ilmaisuja muiden on kunnioitettavaa, johtaa kuitenkin yhteiskunnan pahoihin
arvoristiriitihin ja lopulta kaaokseen.

Vastakkainen idän kulttuureissa yleinen perhe-, klaani- ja yhteisökeskeisyys puoles-
taan pyrkii helposti tukahduttamaan yksilön ja tasapäistämään ryhmien jäsenet ta-
valla, joka rajoittaa ihmisten vapautta. Kumpikaan malleista ei ole hyvä, edellinen
ajaa ihmiset lopulta yksinäisyyden loukkuun ja jälkimmäinen orjuuttaa yksilön, sillä
molemmissa vallitsee ihmisen perussyntisyys. Synti ajaa ihmiset toisistaan eroon tai
aiheuttaa sietämätöntä kitkaa yhteisön sisällä. Molemmissa malleissa ihmiset kai-
paavat johtajia, jotka kykenisivät auttamaan heidät vapaaksi sekä yksinäisyydestä
että ihmisorjuudesta.

Kristillinen malli ei ole yksilökeskeinen eikä myöskään ryhmäkeskeinen. Kristillinen
seurakunta on lauma, jolla on paimen. Maailmanlaajasti se on yksi ja yhteinen kris-
tillinen seurakunta, jonka paimen ja pää on Jeesus Kristus. Siinä jokaisella yksilöllä
on äärimmäisen suuri arvo, joka perustuu Jumalan kuvaksi luotuna olemiseen ja sii-
hen, että syntiin langenneenakin Jumala katsoi lauman jäsenen niin arvokkaaksi,

että osti hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallan alta vapaaksi Jeesuksen kalliilla uhriverellä. Toisaalta kukaan ei ole vain yksittäinen uskova, vaan jokainen on osa kokonaisuutta, Kristuksen ruumista, maailmanlaajaa seurakuntaa.

Johtajuus

Paikallisella tasolla seurakunta on uskovien lauma, jolla on Ylipaimenen alaisuudessa toimivat paimenet, pastorit. Jeesus itse antoi esimerkin siitä, millaista paimenen tehtävä seurakunnassa on, kun hän asettui opetuslastensa jalkojen juureen ja pesi heidän jalkansa ja kuivasi ne omalla pyyhkeellään. Johtajan tehtävä on palvella seurakuntaa, ruokkia sen jokaista jäsentä Jumalan sanan leivällä, kaitsea sitä kulkemaan oikeaan suuntaan Jumalan sanalle kuuliaisena ja varjella sitä vihollisten kuten harhaoppien hyökkäyksiä vastaan. Johtajille ei riitä se, että he opettavat uskollisesti Jumalan sanaa, vaan heiltä odotetaan, että he esimerkillään näyttävät, miten eletään Kristuksen seuraajina. Johtajat joutuvat myös aina kovimpien hyökkäysten kohteeksi, kun Saatana ja tämä maailma pyrkii tukahduttamaan totuuden ja armon sanan levittämisen ja hajottamaan seurakunnan.

Jumalan sanan julistajat

Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa. Pankaa merkille, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoaan. (7)

Jaksomme kuvaa yksityiskohtaisesti, millaista on kristillisen seurakunnan aito johtajuus ja miten sitä pitää harjoittaa. Jae 7 aloittaa jo Herran luokse päässeistä johtajista ja jae 17 asettaa eteemme tämän hetken johtajat ja heidän velvollisuutensa ja miten tärkeä on uskovien oikea asenne johtajiin.

Kirjeen saajat olivat kristittyjen toista sukupolvea. Osa ensimmäisen polven johtajista erityisesti apostoleista oli joko kuollut tai tapettu. Apostolit olivat julistaneet sen Jumalan sanan, joka myös laadittiin kirjalliseen muotoon ja on nyt meillä Uuden testamentin muodossa.

Hengellisen johtajan tärkein tehtävä on tänäänkin huolehtia siitä, että hän julistaa Jumalan sanaa. He eivät saa puhua omia ehkä hyvinkin viisaita mielipiteitään, vaan heidän on pitädyttävä puhtaaseen raamatulliseen totuuteen. Saarnatuoleista tulee kuulua viesti: "Näin sanoo Herra..." Vain Jumalan omassa sanassa on voima paljastaa ihmisen omalletunnolle synnin kauhistuttavuus ja uudestisyntyttää hänet evankeliumin suloisella viestillä uuteen elämään. Vain Jumalan sana kykenee muuttamaan ihmisen, pyhittämään häntä niin, että hän alkaa kantaa rakkauden, ilon, rauhan ja kärsivällisyyden hedelmää elämässään. Millään niin sanotulla kristillisellä toiminnalla ei ole iankaikkisuusmerkitystä, ellei siihen sisällytetä lain ja evankeliumin sanaa.

Vaelluksen päätös

Moni ensimmäisen polven uskova johtaja oli joutunut kokemaan vainoa, vankeutta ja jotkut marttyyrikuoleman. Nyt meitä pyydetään kiinnittämään huomiomme ei vai heidän esimerkilliseen vaellukseensa aidossa parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa sekä kuuliaisuudessa Herran antamalle tehtävälle, vaan erityisesti siihen, miten heidän vaelluksensa ajassa päättyi. Hyvin varhain alkuseurakunta alkoi kirjaamaan ylös, millaisen marttyyrikuoleman kukin sai.

Uskovan vaelluksen tulee jatkua täällä ajassa viimeiseen hengenvetoon asti. Varsinkin Japanissa olemme nähneet, miten suuri todistusvoima on sillä, että uskovat ottavat suuri rauha sydämessään vastaan Herran kutsun luokseen, kun samaan aikaan buddhalaiset usein kohtaavat kuoleman hyvin usein kauhun vallassa. Kuoleman hetkellä kukaan ei enää kykene näyttelemään, siinä paljastaa millaiselle pohjalle elämämme on rakennettu. Siksi niin johtajien kuin rivikristittyjenkin tulee pitää lyhyet tilivälit Herran kanssa päivittäisessä parannuksessa, niin että Herran kutsu kirkkauteen ei pääse yllättämään meitä valmistautumattomina.

Uskon seuraaminen

Lisäksi meidän tulee seurata edesmenneiden johtajiemme uskoa. Kysymys ei ole vain uskosta henkilökohtaisena suhteena Jeesuksen kautta Isään, eikä pelkästään heidän elämäntapaansa, kun he halusivat kantaa ristiään ja seurata Jeesusta, vaan myös sen uskon sisällöstä, jota he opettivat. Heidän uskonsa voidaan tänään tiivistää esimerkiksi apostoliseen uskontunnustukseen:

Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.

Oikeasta raamatullisesta uskosta kiinni pitäminen on maailman paineiden ja syntisen luonnon viettelysten keskellä äärimmäisen tärkeää. Paavali kirjoittaa siitä näin: *Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidelle sadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois.* (1. Kor. 15:1-6)

Jos evankeliumista otetaan pois jotain tai siihen lisätään jotain se menettää voimansa eikä pelasta ketään hukkuvaan ihmistä. Vain lyhentymätön evankeliumi välittää meille iankaikkisen pelastuksen.

Sama Kristus

Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. (8)

Vaikka osa alkuseurakunnan johtajista oli jo kuollut ja toiset tulisivat ehkä piankin kärsimään marttyyrikuoleman, niin seurakunnan suuri pää ja ylipappi, heidän sielujensa Paimen, elää aina ja on aina sama. Siksi kirjeen saajien ja meidän tulee olla järkkymättömiä, seurata Kristusta ja muistaa, että Kristus elää aina tarkkaillakseen ja palkitakseen pysymisemme uskollisina totuudessa. Jeesus myös rankaisee ne, jotka synnissä luopuvat hänestä.

Perille päässeiden johtajien julistuksen keskus oli Jeesus Kristus. He opettivat, että koko Vanha testamentti puhuu samasta Jeesuksesta Kristuksesta kuin se, jonka elämän, kuoleman ja ylösnousemuksen todistajia he saivat olla. Heille ymmärsivät, että Jeesus ilmoitti heille, millainen Isä Jumala on olemukseltaan. Siksi he tiesivät myös, että saapuessaan suuressa kirkkaudessaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita Jeesus on täsmälleen samanlainen kuin hän oli menneisyydessä ja kuin hän oli kävellessään Galilean vuoriteitä tai parantaessaan sairaita, antaessaan syntejä anteeksi ja tuomitessaan ankarasti kaiken valheellisuuden ja ulkokultaisuuden. He tiesivät, että heidät ristin uhrillaan pelastanut ja kuoleman voittanut Jeesus tulisi antamaan heille uuden ylösnousemusruumiin ja he saisivat aina katsella hänen kirkastettuja kasvojaan, joista loistaa pyhyys ja ihmeellinen rakkaus.

Tähyillessään Jeesuksen paluuta Paavali täynnä aitoa paimenen mieltä kirjoitti:
Herra lisätköön teille yhä runsaammin rakkautta toisianne ja kaikkia kohtaan, niin kuin meilläkin on rakkautta teitä kohtaan, niin että teidän sydämenne vahvistuisivat nuhteettomiksi pyhyydessä Jumalamme ja Isämme edessä, kun Herramme Jeesus tulee kaikkien pyhiensä kanssa. (1. Tess. 3:12-13)

Evankeliumin julistus ei saa koskaan jäädä käsittelemään vain tämänpuoleista elämäämme vaan se tähtää aina lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen ja varoittaa siksi myös sanan torjuvia päättymättömän kadotuksen tuskista. Vaelluksemme tänään valmistaa meitä Jeesuksen paluuseen.

Varoitus harhoista

Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien viedä itseänne harhaan. On hyvä, että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruokasäädöksistä, joiden noudattajat eivät ole hyötyneet niistä mitään. (9)

Elämme kristillisen kirkon sisälläkin aikaa, jossa halutaan olla suvaitsevia ja korostetaan, miten hyödyllistä on moninaisuus. Tietenkin Raamattuun pitäytyvien uskovien kesken on monissa asioissa erilaisia näkemyksiä. Niitä on paljon esimerkiksi seurakuntakulttuuriin liittyvissä tavoissa ja ehdonvallan asioissa, joissa eri uskovilla on erilaiset omantunnon sisällöt. Eroja löytyy myös useissa Raamatun tekstien ymmärtämisessä ja tulkitsemisessä aika keskeisissäkin asioissa. Niin kauan kuin peruskysymyksessä pysymme yksimielisinä siitä, että pelastus tapahtuu yksin Kristuksen sovitustyön perusteella Jumalan yksipuolisesta armosta niille, jotka uskossa ottavat evankeliumin sanan vastaan ja kastetaan, ja että Raamattu kokonaan on erehtymätön Jumalan sana, jonka mukaan usko ja elämä on ojennettava, voimme Jumalan seurakunnassa iloita moninaisuudesta.

Mutta käytännössä moninaisuudella tarkoitetaan tänään sitä, että ”rakkaus hyväksyy kaikki ja kaikenlaiset” eli Raamatun totuus tehdään suhteelliseksi ja rakkauden nimissä aletaan hyväksyä synti. Siksi seurakuntien johtajat ovat joutuneet alkuseurakunnan alusta lähtien varoittamaan monista harhaopeista ja vieraista opeista. Tänään seurakuntiin tarjotaan muun muassa itämaista ihmiskeskeistä uskonnollisuutta, jotka vievät ihmisiä Raamatun vastaiseen ihmiskuvaan ja hyödyttömiin harjoituksiin. Suuri osa Uutta testamenttia on kirjoitettu juuri torjumaan harhoja. Jokaisen uskovon on syytä tuntea Raamattu niin hyvin, että hän tajuaa, missä kulkee oikean

opin ja harhan ero. Mutta aivan erityisesti vääriä profeettoja ja harhoja vastaan on noustava ne, joille on uskottu paimenen virka seurakunnissa.

Uhrialttari

Meillä on uhrialttari, josta ilmestysmajassa palvelevilla ei ole lupa syödä. Ylipappi vie eläinten veren syntien sovitukseksi kaikkeinpyhimpään, mutta eläinten ruhot poltetaan leirin ulkopuolella. Siksi myös Jeesus, pyhittääkseen kansan omalla verellään, kärsi portin ulkopuolella. (10-11)

Vanhassa liitossa ilmestysmajan edessä oli alttari, jolla suoritettiin uhreja. Uhrialttarin tehtävä oli pyhittää sille asetetun uhri ja erottaa sen Jumalaa varten. Vastaavasti monilla epäjumalien alttareilla suoritettiin myös monenlaisia uhreja. Alkukristittyjä syytettiin siitä, että heidän seurakunniltaan puuttui alttari. Se ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Meillä on alttari, Jeesus Kristus itse. Hän on sekä meidän alttarimme että meidän uhrimme. Hän pyhittää lahjamme, jotka uhraamme hänelle. Jeesus kysyi kerran fariseuksilta: *"Kumpi on suurempi, uhrilahja vai alttari, joka lahjan pyhittää?"* (Matt. 23:19)

Vanhassa liitossa monenlaisia uhreja, joista niiden suorittajat pääsivät osalliseksi siten, että vain osa uhrista poltettiin ja muun osan papit ja uhraajat saivat nauttia ruokanaan. Poikkeuksen muodosti syntiuhri. Siitä veri vietiin ilmestysmajaan, osa poltettiin uhrialttarilla, mutta loput vietiin leirin ulkopuolelle ja poltettiin. (3. Moos. 4:1-12) Koska Jeesus uhrasi itsensä meidän syntiemme uhriksi, hänen uhrinsa ei tapahtunut Jerusalemin temppelissä vaan kaupungin muurien ulkopuolella. Koska Jeesus suoritti Golgatan ristillä kertakaikkisen, koko ihmiskuntaa koskevan syntiuhrin, meillä ei ole enää tarvetta uhrata mitään syntiemme sovitukseksi. Syntivelkamme on maksettu, olemme vapaat.

Vanhan liiton syntiuhria ei saanut kukaan syödä, mutta Uudessa liitossa Jeesus esittää radikaalin vaatimuksen: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Mutta joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."* (Joh. 5:53-54)

Toisin kuin vanhassa liitossa, me saamme ehtoollisella nauttia Jeesuksen ruumiin ja veren. Kysymys ei ole siitä, että ehtoollisella suoritettaisiin jonkinlainen uusi veretön uhri, vaan siitä, että Golgatan uhrista vuotaa jatkuvasti suunnaton määrä armoa ja laupeutta osaksemme. Saamme siitä ehtoollisella ylistää Herraa, pääsemme siinä osalliseksi hänen ylösnousemuksensa lahjasta ja yhteyteen hänen itsensä kanssa.

Kirjoittaja varoittaa, että jos kirjeen saajat haluaisivat palata entiseen uhrikäytännön, he menettävät sen uuden elämän, joka uuden liiton ateriasa meille tarjotaan. Monissa suomalaisissa kirkoissa on alttari, jolle katetaan jumalanpalveluksessa seurakuntaa varten ehtoollisleivät ja viini. On ehkä viisaampaa kutsua sitä kuitenkin pöydäksi kuin alttariksi, sillä Jeesus itse on alttarimme ja uhrimme. Ehtoollisella saamme nauttia armoa armopöydältä. Herran pöytä ei ole meidän alttarimme, mutta se on katettu alttarilta saatavalla ruoalla. Kristus, meidän pääsiäislampaamme, on uhrattu meidän puolestamme (1. Kor. 5:7). Viettäköämme siksi juhlaa: Herran ehtoollinen on evankeliumin pääsiäisjuhla.

Seurakunnan johtajan tehtävä on huolehtia siitä, että ehtoollinen ja kaste sekä sanan julistus tapahtuu seurakunnassa Jumalan tahdon mukaisesti ja ettei ketään myöskään jätetä osattomaksi Jumalan armosta.

Ulkopuolelle leirin

Menkäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuolelle hänen pilkkaansa kantaen. Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan tulevaa me etsimme. (13-14)

Kristuksen seuraaminen synnin ja Saatanan hallitsemassa maailmassa ei ole helppoa. Se on suostumista ristin kantajaksi. Ristillä tarkoitetaan nykyään monenlaistakin kärsimystä, mutta sen alkuperäinen merkitys on kuolemantuomio. Maailman silmissä mikään ei ole sen tyhmempää kuin julkisen uskontodistuksen vuoksi antautua joko pilkan alaiseksi tai jopa joutua marttyyriksi. Mutta juuri siihen Jeesus on meidät kutsunut. Tässäkin johtajillamme on tärkeä tehtävä kulkea edellämme samalla suojellen laumaa pahan hyökkäyksiä vastaan.

Olemme muukalaisia ja vieraita tässä maailmassa, vaikka haluammekin tehdä myös ajallisen työmme Jumalan mielen mukaan. Totuuden tähden emme kuitenkaan saa tehdä kompromisseja tämän maailman synnillisten tapojen kanssa. Tahdomme palvella muita saadaksemme heidätkin mukaamme tämän maailman ulkopuolelle kulkemaan taivastietä ja näkemään, että ajalliset ovat katoavia. Me matkaamme kohden tulevaa ikuista kaupunkia ja haluamme, että jokainen askelemme vie meitä lähemmäs päämääräämme.

Uhrimme

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omastanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (15-16)

Jeesus suoritti täydellisen ja kaikenkattavan syntiuhrin puolestamme Golgatan ristillä eikä siihen voi lisätä mitään. Se riittää pelastukseksi jokaiselle, joka panee luottamuksensa siihen ja turvaa Herran lupaukseen täydellisestä syntien anteeksiannosta, Jumalan lapseudesta ja pääsystä kirkkauden valtakuntaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, ettei armosta pelastetuilla olisi mitään muuta uhria annettavaksi Jumalalle. Kun asetamme itsemme Kristuksen armon varaan, uhraamme itsemme, oman elämämme Jumalan käyttöön. Asetumme ikään kuin Kristus alttarille, joka pyhittää meidät hänen käyttöönsä.

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. (Room. 12:1)

Vanhassa liitossa ilmestysmajan sisällä oli suitsutusalttari, joka kuvaa rukousta. Se oli kuva taivaallisesta alttarista, josta ilmestyskirja puhuu näin:

Vielä tuli yksi enkeli ja asettui alttarin ääreen. Hänellä oli kultainen suitsutusastia, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeiden savu nousi enkelin kädestä pyhien ihmisten rukousten mukana Jumalan eteen. (Ilm. 8:3-4)

Kun me rukoilemme ja uhraamme kiitoksen Jumalalle tunnustaen hänen nimeään, Herra itse puhdistaa rukouksemme kaikesta lihallisesta ja epäpyhästä ja toimittaa ne taivaalliselle rukousalttarille. Ilmestyskirjasta näemme, että Kristus vie maailmanhistoriaa suureen loppupäätökseen nimenomaan myös omiensa rukouksia kuunnellen. Joka kerta kun rukoilemme: *"Tulkoon sinun valtakuntasi!"* pyydämme, että Jeesus Kristus tulisi jo pian kirkkaudessaan takaisin ja pääsisi alkamaan uusi maa ja uusi maa, joissa asuu vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Jeesus-uhrialttarille meidän tulee asettaa myös kaikki hyvät työmme ja kaikki ante-liaisuutemme. Vaikka meidän syntinen lihamme sotkeutuu kaikkein parhaimpiinkin tekoihimme, Jumala mieltyy niihin siksi, että Jeesus pyhittää ne. Ilman Herran pyhittävää armoa kaikki tekomme ovat vain omanvanhurskauden pönkittämistä ja saas-taa Jumalan silmissä, mutta Herrassa ne ovat suloinen tuoksu Jumalan kunniaksi.

Seurakunnan paimenen tehtävä on omalla esimerkillään ja opetuksellaan rohkaista uskovia kiittämään Herraa hänen armostaan, todistamaan Herran suurista teoista heidän omassa elämässään ja ennen kaikkea Herran pelastusteoista puolestamme. Paimenen tehtävä on johtaa seurakuntaa myös käytännölliseen hyvän tekemiseen ja omastaan jakamiseen.

Meidän johtajamme

Olkaa johtajillenne kuuliaiset, totelkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokaillen, sillä se ei teitä hyödyttäisi. (17)

Edellä kirjoittaja on palauttanut mieleemme, millaisia johtajia edesmenneet ensimmäisen sukupolven kristittyjen johtajat olivat ja miten he toimivat. Tietenkin hän samalla maalasi meille myös oikean kuvan palvelevasta johtajuudesta. Meillä on kuitenkin vaara ihannoida menneitä hyviä johtajia varsinkin kun näemme, että nykyisillä omillamme on monenlaisia puutteita. Siksi meille annetaan selkeä käsky tunnustaa oman seurakuntamme pastorien johtajuus ja olla heille alamaisia. Se ei tietenkään tarkoita mitään sokeaa tottelemista. Meidän on niin omaa kuin heidänkin käytöstään ja opetustaan arvioitava Jumalan sanalla. Mutta niin kauan kuin pastorimme pitäytyvät sanaan, meidän tulee olla heille kuuliaisia.

Asia koskee erityisesti sitä, että heillä on valvontavelvollisuus Herran edessä siitä, millainen on hengellinen tilamme Jumalan edessä. Me rivikristityt individualistisen kulttuurimme keskellä saatamme helposti torjua ajatuksen, että joku muu kuin me itse olisimme vastuussa hengellisestä elämästämme. Niin vaan kuitenkin on. Pastoreilla on oikeus jopa velvollisuus kysellä meidän hengellistä tilaamme ja opastaa meitä myös henkilökohtaisesti parannukseen asioissa, joissa he näkevät meidän tehneemme väärin, tai havaitsevat kasvussamme alueita, joissa meidän tulisi erityisesti kilvoitella. Pastorien tehtävä ei todellakaan ole helppo ja usein he saavat kokea kipua ja tuskaa siitä, että emme ole valmiit kuulemaan ja noudattamaan Herran sanaa.

Paavali kirjoittaa pitkään omasta työstään ja vaivannäöstään johtajana ja tiivistää sen sanoihin:

Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua

*polttaisi? (2. Kor. 11:28-29) Toisaalta hän sai myös kokea suurta iloa samasta tehtävästä erityisesti Filippissä. Kaupungin seurakunnalle hän kirjoittaa:
Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa, kun pidätte kiinni elämän sanasta, ja silloin minä voin Kristuksen päivänä kerskata siitä, etten ole turhaan juossut ja nähnyt vaivaa. (Fil. 2:15-16)*

Meille on suuri siunaus, kun saamme seurata hyviä vaikka itsessään puutteellisia paimenia. Siksi meidän kannattaa rukoilla johtajiemme puolesta ja auttaa heitä toteuttamaan vaativaa tehtäväänsä ilolla eikä huokaillen.

Entä sinä ja minä?

Millainen on sinun suhteesi seurakuntasi johtajiin? Hekin ovat vain ihmisiä puutteineen, mutta he joutuvat aivan erityisesti Sielunvihollisen hyökkäysten tähden. Miten sinä ja minä voisimme tukea ja helpottaa heitä vaikeassa tehtävässään? Olisiko meidän myös aiheita miettiä, mitä heistä puhumme heidän selkänsä takana? Kuinka paljon rukoilemme heidän puolestaan ja millaista rohkaisua voisimme heille antaa?

Armon varassa Hepr. 13:17-25

18. Rukoilkaa meidän puolestamme. Olemme varmoja siitä, että meillä on hyvä omatunto, koska tahdomme elää kaikin tavoin oikein.

19. Siksi kehotan teitä yhä enemmän rukoilemaan, että minun annettaisiin pian palata luoksenne.

20. Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen,

21. tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen.

22. Pyydän teitä, veljet, kestäkää tämä kehotuksen sana, sillä lyhyesti olen teille kirjoittanut.

23. Tulloon teille tiedoksi, että veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi. Jos hän pian tulee, saan hänen kanssaan nähdä teidät.

24. Tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta.

25. Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne!

Jumalan kunniaksi

Mikä on uskovan elämän tarkoitus? Millä voimalla se saavutetaan? Mistä on erityisesti huolehdittava matkalla päämäärään? Mikä on matkaeväs? Kenen kanssa matkaa tehdään? Näihin kysymyksiin vastaamalla Heprealaiskirjeen kirjoittaja päättää kirjeensä, joka on ollut enemmänkin Vanhan testamentin teksteihin perustuva saarna kuin varsinainen kirje. Nyt kirjoittaja kuitenkin ikään kuin tulee puheen takaa esiin ja kirjeen tyyliin puhuu hyvin henkilökohtaisesti.

Esirukouspyyntö

Rukoilkaa meidän puolestamme. Olemme varmoja siitä, että meillä on hyvä omatunto, koska tahdomme elää kaikin tavoin oikein. Siksi kehotan teitä yhä enemmän rukoilemaan, että minun annettaisiin pian palata luoksenne. (18-19)

Edellisessä jaksossa kirjoittaja avasi kristillisen johtajuuden luonnetta ja vastuuta, mutta nyt hän ilmaisee olevansa yksi noista johtajista, jotka tarvitsevat kipeästi muiden uskovien ja seurakunnan esirukousta selvitäkseen vaativasta kaitsijan tehtävästään ja myös siitä, että hän pääsisi palaamaan kirjeen saajien luokse. Hän oli siis ilmeisellä tavalla vankeudessa. Häntä rohkaisi pyytämään juuri sitä, koska hänellä oli seurakunnalle hyvä uutinen Timoteuksen pääsystä vapaaksi:

Tulkoon teille tiedoksi, että veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi. Jos hän pian tulee, saan hänen kanssaan nähdä teidät. (23)

Esirukousten vastauksena hän odotti myös itse pian pääsevänsä yhdessä Timoteuksen kanssa seurakunnan luokse.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Mitä pitemmälle uskova saa kasvaa rukouselämässään, sitä vähemmän hän rukoulee omien asioidensa puolesta, sen sijaan esirukous toisten puolesta lisääntyy. Samalla kuitenkin tarvitsemme myös toisten esirukousta puolestamme. Yhteinen rukous liittää uskovat lähemmäksi Herra ja toinen toistaan. Jotta esirukous olisi sisältöltään täsmällistä, niin että voimme sitten tietää, millaisen vastauksen Herra antaa ja voidaksemme kiittää siitä, meidän tulee jakaa keskenämme tietoa toistemme oloista ja tarpeista. Tiedon jakaminen on rakkautta. Eräs varma tapa loukata toista on jättää kertomatta hänelle asia, joka hänen kuului tietää. Rukoustyö toistemme puolesta edellyttää siis sitä, että jaamme avoimesti informaatiota ja kerromme elämäntilanteemme ja sydämemme tilan rukousystävillemme.

Omantunnon elämä

Esirukouspyynnön perusteeksi kirjoittaja vakuuttaa vaeltavansa hyvällä omallatunnolla ja elävänsä oikein. Taustalla lieenee ajatus, että petollisten työntekijöiden työlle ei pidä rukoilla siunausta. Rukouksella emme voi eikä saa tukea ihmisiä vääryyden harjoittamisessa, vaan pikemmin rukoiltava, että Herra pysäyttäisi sen ja taivuttaisi heidät kääntymykseen ja uuteen elämään uskossa Herraan.

Kirjoittaja joutui korostamaan hyvän omantunnon vaellustaan ehkä siksi, että hän oli vangittuna. Yleensä hän vangit ovat tehneet jotain rikollista, mutta siitä ei ollut kysymys. Hän oli vankina Kristuksen tähden. Paavalikin joutui vetoamaan omantuntona puhtauteen ollessaan kaksi vuotta vankeudessa Kesareassa. Hän puolustautui syyttäjäänsä vastaan maaherra Feeliksin edessä näin:

Eivät he myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät. Mutta sen minä sinulle tunnustan, että kuljen sitä tietä, jota he sanovat lahkoksi, ja näin palvelen isieni Jumalaa ja uskon kaiken, mitä laissa ja profeetoissa on kirjoitettu. Minä pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekkin odottavat, sekä vanhurskaiden että väärintekijöiden. Siksi ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä. (Ap.t. 24:13-16)

Aiemmin luvussa 9 kirjoittaja oli jo puhunut siitä, miten Kristuksen veri puhdistaa omantuntonne: ... *kuinka paljon ennemmin Kristuksen veri - hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle - puhdistakaan meidän omantuntonne kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!* (9:14) Nyt hän korostaa sitä, miten rukouselämässäkin omantunnon puhtaus on tärkeää.

Paavali muistuttaa myös monta kertaa sen tärkeydestä:

Meidän kerskauksemme on tämä: omantuntonne todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan edessä pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa vaan Jumalan armossa. (2. Kor. 1:12)

Tai:

Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.... Taistele jalo taistelu säilyttäen usko ja hyvä omantunto. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikoon. (1. Tim. 1:5,18-19)

Jos koko uskonelämän kannalta ratkaisevan tärkeää on hyvän omantunnon säilyttäminen toistuvan parannuksen kautta, niin aivan erityisen tärkeää se on seurakunnan paimenille, joihin kirjoittaja tässä samaistuu. Hän kiittää siitä, että hänen puolestaan seurakunta oli jo rukoillut, mutta pyysi nyt lisää esirukoustukea. Johtajat eivät pysy pystyssä, ellei seurakunta rukoile heidän puolestaan jatkuvasti. He tarvitsevat esirukousta varsinkin siksi, että Sielunvihollinen hyökkää aivan erityisesti heitä vastaan tuhotakseen seurakuntia. Kukaan meistäkään ei lopulta pääse vaellukseensa päämäärään taivaalliseen kirkkauteen, elleimme huolehdi omantunnon elämästämme.

Kirjoittajan rukous

Rauhan Jumala, joka on nostanut kuolleista meidän Herramme Jeesuksen, hänet, joka iankaikkisen liiton veren perusteella on se suuri lampaiden paimen, tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (20-21)

Jos kirjoittaja pyysi esirukousta, niin hän samalla itse rukoili jatkuvasti seurakunnan puolesta. Hän ei tyytynyt vain opettamaan ja kehottamaan heitä pysymään uskossa, vaan hän kertoi myös, millaisia asioita hän heille rukoili. Tämä lyhyt siunausrukous tiivistää hyvin sen, mistä uskonvaelluksessa on kysymys. Kaikki lähtee liikkeelle siitä, millaisen Jumalan edessä saamme vaeltaa ja mitä hän on pelastukseksenne Jeesuksessa valmistanut ja miten hän nyt vaikuttaa elämässämme. Kaikki Jumalan aikaan saama hyvä meissä ja meidän kauttamme tähtää kaiken aikaa siihen, että Jumala itse saisi kiitoksen ja kunnian ja ylistyksen. Uskonelämä on Jumalan elämää meissä Kristuksen kautta.

Rauhan Jumala

Rukouksemme suuntautuu rauhan Jumalaan. Rukouksessa on aina tärkeintä, ketä rukoillaan, eikä niinkään se, mitä rukoillaan. Saamme rukoillessa katsella sellaisen Jumalan kasvoja, joka armossaan osoittaa meille suosiota ja Jeesuksessa lahjoittaa oman rauhansa.

Me kuitenkin synnin tähden vihasimme Jumalaa ja olimme hänen vihansa alla. Vi-hollisuus Jumalan ja ihmisen välillä alkoi syntiinlankeemuksesta. Jokainen ihminen on syntymästään asti luonnollisessa tilassa erossa Jumalasta ja Jumalan vihan alai-nen. Jumala ei vihaa ainoastaan syntiä vaan jokaista syntistä, sillä synti ei ole jon-kinlainen syövän kaltainen sairaus, jonka voisimme ikään kuin leikata pois ja pääsi-simme siten vapaaksi. Synti teemme me itse, omasta tahdostamme ja samalla or-juutettuna Saatanan valtaan harjoittamaan kaikkea sitä, mikä tuottaa meille iankaik-kisen kadotustuomion.

Mutta meidät luonut Jumala ei ole vain pyhä ja ankara Tuomari, joka toteuttaa pel-kästäään oikeutta rangaistessaan syntisiä, vaan hän on myös rauhan Jumala. Me emme voineet pelastaa itseämme Jumalan vihan alta, mutta Jumala rakasti vihansa alaista syntistä kuitenkin niin paljon, että solmi itse rauhan langenneen ihmiskunnan kanssa. Hän kohdisti koko pyhän vihansa omaan ainokaiseen, viattomaan ja synnit-tömään Poikaansa Jeesukseen Kristukseen meidän sijastamme ja sovitti meidät it-sensä kanssa Jeesuksen sovintoveren kautta. Rauhan Jumala antoi Jeesuksen meidän rauhaksemme.

Meillä on nyt Jeesuksen kautta täysin vapaa pääsy Isän Jumalan sydämelle asti. Saamme rukoilla häntä, saamme kutsua häntä Isäksemme. Saamme myöskin omantunnon rauhan, kun uskossa turvaamme Jeesuksen täydelliseen lunastusmak-suun, joka vapautti meidät synnin orjuudesta Jumalan lasten vapauteen. Meillä on rauha Jumalan kanssa ja rauha Jumalassa.

Ylösnoussut Jeesus

Heprealaiskirje on täynnä Jeesuksen sovitustyön selitystä ja hänen synneistä puh-distavan ja vapauttavan sovintoveren voiman kuvausta, mutta vasta tässä loppuru-kouksessa kirjoittaja puhuu hänen ylösnousemuksestaan, vaikka Herran ruumiilli-nen ylösnousemuksensa on aivan keskeinen oppi kristillisessä uskossa. Syy ei ole se, että kirjoittaja olisi vähätellyt ylösnousemuksen ihmettä, vaan se, että Vanhassa testamentissa, jota hän lainaa kirjeessä monia kertoja, Jeesuksen syntymä, ylös-nousemus, taivaaseen astuminen ja istuutuminen Isän oikealle puolelle käsitellään aina yhtenä pakettina kuten esimerkiksi psalmeissa:

Herra sanoi minun Herralleni: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen vi-hollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi." (Ps. 110:1) Tai:

"Minä olen asettanut kuninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleni." Tahdon ilmoittaa, mitä Herra on säättänyt. Hän sanoi minulle: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Pyydä minulta, niin minä annan kansat perinnöksesi ja maan ääret omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä ne murskaat, särjet kuin saviastian." (Ps. 2:6-9)

Iankaikkinen liitto

...iankaikkisen liiton veren perusteella.... (20)

Meidän pelastuksemme Jeesuksessa Kristuksessa perustuu Isän Jumalan ja Pojan Jeesuksen tekemään liittoon, joka solmittiin iankaikkisuudessa jo paljon ennen maailman luomista. Siinä liitossa Jeesus lupasi tulla ihmiseksi ja vuodattaa verensä ihmisten syntien sovitukseksi. Vasta tämän liittosopimuksen jälkeen Jumala loi ihmisen täysin tietäen, että ihmiskunta tulisi lankeamaan syntiin omasta tahdostaan ja tulisi kääntymään Saatanan valveen puoleen. Lankeemuksen jälkeenkin ihmiskunnalle annettiin toivo Pelastajasta tuon iankaikkisen liiton perusteella. Sitä kuvaamaan asetettiin heti alusta lähtien uhri, jossa veri vuodatettiin synnin sovitukseksi. Mutta vasta Kristuksen kärsimyksessä ja kuolemassa vuodatettu veri toi sen sovituksen, joka jo iankaikkisuudessa luvattiin.

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunnannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:3-7)

Uudestisyntymisessä me pääsemme henkilökohtaisesti osalliseksi tuosta iankaikkisesta liitosta ja saamme Jeesuksen veressä syntimme anteeksi. Pääsemme Jeesuksen, suuren ylipappimme paimentamaan laumaan.

Suuri lammasten Paimen

Jeesus itse kuvaa itseään paimenenä:

Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän. Minä annan henkeni lampaiden edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne kuulevat minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen. Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni ottaakseni sen takaisin. (Joh. 10:14-17)

Kirjoittaja korostaa, että Jeesuksen paimenuus perustuu siihen liiton vereen, jonka hän vuodatti Golgatan ristillä. Kuulumme hänelle, koska hän on omalla verellään ostanut meidät laumakseen. Kuulumme hänelle, olemme hänen omaisuuttaan. Meidät on vapautettu seuraamaan kuninkaallista Paimentamme, joka vie meidät virvoittavien vetten ääreen ja täyttää kaikki meidän tarpeemme kirkkaudellaan. Meille riittää, että olemme itsessämme voimattomia emmekä löydä itse oikeaa tietä. Riittää, että kuuntelemme Herran ääntä ja seuraamme hänen perässään.

Jeesus sinetöi meidän hyväksemme iankaikkisen liiton omalla verellään. Suurena Paimenenä hän pitää siksi huolen siitä, ettei hän kadota ainoatakaan niistä lampaista, jotka Isä on hänelle jo ennen maailman perustamista luvannut antaa:

Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä. (Joh. 10:27-30)

Jumala vaikuttaa

....tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään toteuttaaksenne hänen tahtonsa. Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta.

Kuvattuaan meille, millaista Jumalaa saamme rukoilla, kirjoittaja kertoo, mitä hän kirjeen saajille rukoilee. Rukous on siunauksen muotoinen. Rukouksen lähtökohta on se, että me olemme itsessämme kyvyttömiä toteuttamaan Jumalan tahdon. Meille synnin tekeminen on helppoa kamalista seurauksistaan huolimatta, mutta hyvän tekeminen todella työlästä, vaikeaa ja itse asiassa mahdotonta, jos huomioimme, että myös motiivimme pitää olla puhtaat. Jeesus kyllä myöntää, että pahatkin ihmiset kykenevät tekemään hyvää esimerkiksi omille lapsilleen, mutta silloinkaan teot eivät ole puhtaita itsekkäistä vaikuttamista.

Voimme toteuttaa Jumalan tahdon mukaisia hyviä tekoja vain meissä uskovissa asuvan Pyhän Hengen voimalla. Hän vaikuttaa meissä sekä tahdon että itse teot. Paavali kuvaa asiaa näin:

....ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomia ja puhtaita, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja turmeltuneen sukupolven keskellä. Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa, kun pidätte kiinni elämän sanasta... (Fil. 2:12-16)

Koska Jumala itse vaikuttaa meissä tahtomisen ja tekemisen, me voimme tahtoa ja tehdä. Emmekä ainoastaan voi vaan meidän pitää tahtoa ja tehdä. Jumalan vaikuttaminen ei siis tapahdu automaattisesti, vaan kun hän puhuu meille Raamatussa jostain asiasta ja antaa meille kehotuksen tehdä hyvää, niin me kuuliaisena sille tahdomme tehdä sen ja sitten lähdemme toimimaan, vaikka meissä edelleen asuva syntinen liha paneekin vastaan. Pyhän Hengen voimalla panemme nurinan pois ja käymme epäröimättä käsiksi Herran antamiin tehtäviin. Niin voimme sekä olemuksellamme että sanaa esillä pitäen heijastaa sitä, millainen on meidän Jumalamme.

Koska uskovassa ihmisessä asuu sekä syntinen liha Pyhän Hengen synnyttämään kuuliaiseen hyvän tekemiseenkin sisältyy edelleen lihallisia motiivejamme. Siksi kirjoittaja korostaa, että tekomme ja vaelluksemme ovat Jumalalle mieluisia vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Isä Jumala katselee meidän tekemisiämme Kristuksen vanhurskauden läpi. Koska olemme Jeesuksen veressä vanhurskaaksi luetut, hän ei lue meille synniksi myöskään niitä vääriä motiiveja, jotka sotkeutuvat Pyhän Hengen vaikuttamiin tekoihimme.

Kunnia Jumalalle

Hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti. Aamen. (21)

Jumala loi koko maailmankaikkeuden, maapallon, kaiken luomakunnan ja meidät ihmiset omaksi kunniakseen, kirkastaakseen, millainen hän itse on käsittämättömässä viisauudessaan, voimassaan, pyhyudessaan ja rakkaudessaan. Myös syntiin langenneen ihmisen pelastus on alusta loppuun yksin ja kokonaan Jumalan työtä oman Poikansa Jeesuksen sovitustyössä ja Pyhän Hengen pyhittävässä työssä. Sii-

täkin saa kunnian vain Jumala. Meitä ei ole pelastettu itseämme vaan Jumalaa varten. Elämämme tarkoitus ei ole elää itseämme varten vaan Jumalaa varten, hänen kunniakseen. Morsiusseurakunnan ihana päämäärä on Kristuksen kirkastettuna vaimona ylistää Jumalaa ikuisesti. Meille ei ole mitään suurempaa onnea, kuin saada katsella hänen kasvojaan, riemuja hänestä ja korottaa häntä.

Aamen ei ole vain sana, jolla me yhdymme rukoukseen ja tunnustamme siinä lausutun todeksi, vaan se on myös Jeesuksen yksi nimistä, jota hän käyttää itsestään Ilmestyskirjassa: *'Näin sanoo Aamen, uskollinen ja luotettava todistaja, Jumalan luomakunnan alku:* (Ilm. 3:14) Kun päätämme rukouksemme sanaan Aamen, se tarkoittaa, että vain Herra Jeesus voi saada aikaan sen, mitä rukoilimme. Jätämme siinä itsemme ja asiamme Herran suuriin ja armollisiin käsiin. Elämämme on hänen hanskassaan!

Kehotukset

Pyydän teitä, veljet, kestäkää tämä kehotuksen sana, sillä lyhyesti olen teille kirjoittanut. (22)

Uskovillekaan ei ole aina helppoa ottaa vastaan kehotuksia puhumattakaan nuhteista ja varoituksista, joita Heparalaiskirjeessä esiintyy monia. Niiden vastaanotto, niin kuin ne ovat, Jumalan sanana, vaatii meiltä aitoa nöyryyttä ja valmiutta tunnustaa syntimme, muuttaa asenteitamme ja elämäämme. Kun niin teemme, saamme siunauksen ja Herran nimi tulee korotetuksi.

Vaikka Heparalaiskirje on yksi Uuden testamentin pisimpiä, maininta sen lyhyydestä kertoo, että alkukirkossa opetukset, saarnat ja kirjoitukset olivat yleensä varsin pitkiä ja perusteellisia. Niissä pyrittiin syvälle Jumalan sanan salaisuuksiin eikä tyydytty vain pintaliitoon niin kuin usein nykyään. Tarvitsemme riittävän syvät juuret pysyäksemme pystyssä maailman viimojen keskellä.

Tervehdys

Tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta. (24)

Varsinkin Paavali lähetti kirjeissään nimeltä mainiten laajalle joukolle tervehdyksiä. Lisäksi hän antaa myös ohjeita, miten tervehtiminen uskovien välillä tulisi tapahtua. Vaikka tervehtimistä yleensä pidetään alimman tason kommunikaationa, se on kuitenkin tärkeä osa rakkauden osoittamista. Huomaamme sen heti, jos joku tuntemamme ihminen kieltäytyy tervehtimästä meitä. Tervehdyksellä samaistumme myös omaan seurakuntaamme ja annamme myös todistuksen muille varsinkin silloin, kun liitämme tervehdyksiin myös siunauksen toivotuksen.

Kirjeen lähetyspaikkaa ja vastaanottajaseurakuntaa on mietiskelty sen perusteella, että kirjoittajan luona oli Italiasta kotoisin olevia uskovia. Olennaista kuitenkin on, että seurakunta nähtiin ei vain paikallisena vaan myös laajana yleismaallisena Kristuksen ruumiina.

Armo

Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne! (25)

Armo, ansioton rakkaus meidän osaksemme, tulee Jumalalta. Armo ei rajoitu vain syntien anteeksi saamiseen Kristuksen sovintoveren tähden niin suunnattoman tärkeää kuin se onkin pelastukseksimme. Kaikki hyvyys luomisesta taivaalliseen kirkkauteen asti annetaan meille yksin armosta. Armo on Jumalan suosiota meitä kohtaan. Hänellä on armon ja laupeuden ajatukset meitä kohtaan. Kaikki elämässämme riippuu hänen sanomattoman suuresta armostaan. Myös kipeimmät kokemukset elämässämme ovat hänen armoaan, jolla hän vie meitä kohti kirkkauden valtakuntaa. Armon varassa kuljemme perille.

Jumalan suosio on kanssamme ja hänen armonsa työskentelee jatkuvasti meissä ja meidän kanssamme. Se tuo esiin pyhyiden ja kirkkauden ensi hedelmiä. Aina erottessamme on hyvä jäädä rukouksen alle ja toivoa toisillemme Jumalan armollisen läsnäolon jatkumista, jotta he voisimme jälleen tavata toisemme viimeistään ylistyksen maailmassa.

Entä sinä?

Ketä varten sinä elät? Ratkaisevaa ei ole se, mitä teemme, vaan ketä varten me teemme sen. Jos elät itseäsi varten ja omassa varassasi, et voi löytää todellista tyydytystä. Elämämme on luotu Jumalaa varten. Jos tunnet hänet, mikään muu ei voi sydäntäsi tyydyttää kuin hän ja hänen tahdossaan vaeltaminen. Ellet häntä vielä tunne, rukoile ja pyydä häntä tulemaan elämääsi. Suostu sitten myös näkemään totuus itsestäsi, vaikka se voi olla karvas. Minkä totuuden valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa ja liittää sinut Jumalan yhteyteen.

Jos jo tunnet Herran, anna hänen armonsa vaikuttaa sinussa *kaikkea hyvää toteuttaaksesi hänen tahtonsa. Hän vaikuttaa sinussa sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta.*